

Gặp Nhau Nơi Thiên Đường

Contents

Gặp Nhau Nơi Thiên Đường	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	8
3. Chương 03	15
4. Chương 03 P2	23
5. Chương 04	31
6. Chương 04 P2	38
7. Chương 05	44
8. Chương 05 P2	51
9. Chương 06	57
10. Chương 06 P2	62
11. Chương 07	68
12. Chương 07 P2	72
13. Chương 08	77
14. Chương 08 P2	83
15. Chương 09	88
16. Chương 09 P2	94
17. Chương 10	99
18. Chương 10 P2	104
19. Chương 11	109
20. Chương 11 P2	114
21. Chương 12	119
22. Chương 12 P2	124
23. Chương 13	130
24. Chương 13 P2	135
25. Chương 14	140
26. Chương 14 P2	146
27. Chương 15	153
28. Hậu Ký	160

Gặp Nhau Nơi Thiên Đường

Giới thiệu

Cuốn sách là phần 2 của “Nhật Ký Từ Thiên Đường” Theo truyền thuyết, quá nhớ mong ai đó, sẽ đến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-nhau-noi-thien-duong>

1. Chương 01

Chương 1: Trái tim cậu đã chìm vào giấc ngủ say

Do mình xấu xa quá hay sao

Nên các cậu mới dùng cách này để trừng phạt mình

Do mình ngốc nghếch quá chăng?

Nên không nhận ra được rằng, đã từ lâu các cậu có một vị trí vô cùng quan trọng trong tim mình

Đến bây giờ chỉ còn lại một mình, liệu mình có thể vượt qua được những mất mát này, để tìm hạnh phúc cho riêng mình...

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại .com/ – gác nhỏ cho người yêu sách]

Trước mắt tôi giờ đây mọi thứ giống như một bộ phim điện ảnh đen trắng cũ, bên trên đã bị gạch chà chịt những nếp nhăn của sự khổ đau. Chuyển động của mọi người xung quanh đột nhiên trở nên chậm chạp và nặng nề, vừa khiến người ta phải buồn cười, vừa khiến người ta phải đau khổ đến tột cùng.

Một chiếc ô tô với ánh đèn pha sáng chói lao vào trong đám đông, lời suy đoán của không biết bao nhiêu người giống như những mũi tên đang tấn công vào lớp màng nhĩ yếu ớt của tôi.

“... Cậu ta đã chết chưa?”

“... Sao nhiều máu thế?...”

“Hnh như chết rồi...”

....

Những âm thanh chói tai như được phát ra từ chiếc băng ghi âm đã bị rơi khiến tôi mơ màng, cố tìm ra bằng được từ để diễn tả cảm giác đau đớn của con tim – cái chết.

Ai? Ai đã chết cơ?

Nhất định là ai đó đang nói đùa, nhất định là như vậy.

Tôi cúi người nhặt người nhặt cuốn nhật ký nằm dưới đất, ôm chặt nó vào lòng, toàn thân run lên bần bật. Trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh một người với vẻ hiu quạnh của buổi chiều tà, rồi hình ảnh đó dần biến mất, thay thế vào đó là một nụ cười ấm áp quen thuộc, cùng với câu thổ lộ khiến người ta không bao giờ quên được :

“Tớ thích cậu!”

Câu nói này biến hóa thành vô số những tiếng vang vọng, tràn vào lớp màng nhĩ trong tai tôi, tấn công vào nơi yếu đuối nhất trong cơ thể tôi – phía bên trái lồng ngực.

Các âm thanh được dội lại cùng một lúc. Những tiếng xì xào xa gần nhưng rất dữ dội, tiếng còi xe cứu thương, giọng nói của các y tá làm phân tán âm thanh của đám đông... Tất cả dường như đang trở lại với thế giới mà tôi phải đối mặt.

Còn giọng nói vọng ra từ tai tôi đã trấn áp hết tất cả các âm thanh khác. Từng tiếng, từng tiếng tấn công vào trái tim tôi.

Tớ thích cậu, Hy Nhã.

Tớ thích cậu, Hy Nhã.

Tớ thích cậu, Hy Nhã.

...

Đám đông vây xung quanh bị các y tá đẩy sang hai bên, qua kẽ hở của đám đông tôi nhìn thấy dòng máu tươi đang tuôn chảy. Con người bất giác mở to, không dám tin vào mắt mình, cho đến khi ánh mắt dừng lại trên một dáng người quen thuộc, lời thổ lộ đó bỗng từ đáy con tim nổ vang một tiếng đĩnh tai nhức óc – Tớ thích cậu, Hy Nhã.

Bỗng chốc, tôi như bị ai đó dồn tới vách núi, toàn thân lắc lư như chỉ chực đổ sụp xuống. Dường như quên mất cần phải khóc, tôi run lấy bầy, cổ lẽ từng bước chân nặng nhọc, cổ họng nghẹn ứ phát ra những âm thanh vô cùng khó nghe.

“Hứa Dực?!”

“... Hứa Dực...”

“... Hứa Dực, cậu... cậu... tại sao... cậu lại nằm ở đây?”

Tôi cố chen về phía trước. Trong mắt tôi giờ đây chỉ hiện lên mỗi hình ảnh Hứa Dực không còn chút sinh khí nào, đang nằm giữa vũng máu. Đôi mắt đen nhánh, long lanh, ánh mắt thân thiện và ấm áp như ánh mặt trời luôn thường trực trên khuôn mặt cậu, giờ đây đang nhắm nghiền. Hàng mi vô cùng quyến rũ của cậu nằm yên không động đậy.

Khuôn mặt cậu trắng bệch...

Trắng bệch...

Tại sao lại như vậy?

Hứa Dực...

Hơn mười phút trước, cậu và tớ còn ngồi uống nước cùng nhau trong quán cà phê. Triệt Dã còn nhờ cậu chuyển cho tớ cuốn nhật ký này, hơn nữa cậu còn nói cho tớ biết, Triệt Dã, người đối với tớ, quan trọng như không khí để hít thở, cậu con trai với mái tóc vàng, cho dù vì ốm đau, bệnh tật mà phải rời xa tớ, thậm chí ngay cả khi bị tai nạn ô tô rồi bỏ thế giới này, lúc nào cũng rất yêu tớ.

Vừa nãy, khi thấy tớ tự oán trách bản thân vì cái chết của Triệt Dã, cậu nhìn tớ thẫn thờ ngồi lệt đi lệt lại cuốn nhật ký Triệt Dã để lại mà nước mắt cứ lã chã tuôn rơi, sao trong mắt cậu lại trào dâng nỗi bi thương đến vậy?

Khi đó, có phải là cậu đang oán trách tại sao tớ không san sẻ sự quan tâm cho trái tim đang thấp thỏm lo âu của cậu?

Cho nên cậu mới dùng đến cách tàn nhẫn này, nằm giữa vũng máu, không bao giờ muốn nhìn thấy tớ nữa?

Hứa Dực... Triệt Dã...

Tại sao... tại sao các cậu cứ lần lượt rời xa tớ...

Nỗi đau giống như nước thủy triều dâng không thể nén lại được, mãnh liệt đến nỗi muốn nuốt chửng cả người tôi. Nỗi đau tột cùng đó như một con dao sắc, không ngừng cứa vào trái tim tôi...

Đầu óc tôi quay cuồng, tôi nhìn khuôn mặt của người đang nằm trên vũng máu, lúc thì là Hứa Dực, lúc lại biến thành Triệt Dã...

Hai khuôn mặt không ngừng thay đổi cho nhau, cứ thế lặp đi lặp lại...

“Tránh ra, tránh ra, cẩn thận đừng có chạm vào chỗ bị thương!”

Bác sĩ và y tá mặc áo blouse trắng đặt Hứa Dực nằm lên băng ca cứu thương, sau đó đưa cậu ra khỏi chỗ đám đông.

Tay Hứa Dực buông thõng bên ngoài băng ca. Mùa đông, đôi bàn tay đó thường ôm chặt lấy tôi để ủ ấm cho tôi, nhưng giờ đây, hai bàn tay ấy dường như không còn chút sức lực gì nữa, đang buông thõng xuống.

Giống như muốn rời xa tôi. Mãi mãi.

Bỗng nhiên tôi như bừng tỉnh, diên cuồng lao về phía trước, nắm chặt bàn tay đó.

“Hứa Dực, Hứa Dực, cậu mau tỉnh lại đi, đừng làm tớ sợ!” Tôi vừa sợ hãi vừa hét lên đau đớn.

Tôi không thể mất cậu ấy! Không thể.

Nếu như chỉ nắm tay cậu ấy như thế này, thì tôi có thể... có thể giữ cậu ấy lại không?

Tay tôi vừa chạm vào bàn tay lạnh buốt của Hứa Dực, nước mắt cứ thế trào ra.

Các y tá không thể nào ngăn cản được hành động diên cuồng của tôi, đành phải cho tôi ngồi cùng xe cứu thương đến bệnh viện.

Tôi không nhớ được các y tá đã hỏi tôi những gì, cũng không biết khoảng bao lâu sau thì chúng tôi đến bệnh viện, cũng không biết Hứa Dực bị người ta đẩy vào phòng cấp cứu như thế nào...

Trước mắt tôi, trong đầu tôi, trong thế giới của tôi giờ đây chỉ còn lại hình khuôn mặt của Hứa Dực, một khuôn mặt trắng bệch.

Tôi ngồi bất động trên chiếc ghế dựa bên ngoài phòng mổ, cuốn nhật ký mà từ nãy tới giờ tôi cứ ôm khư khư trong lòng bỗng rơi xuống đất. Tôi cúi người xuống nhặt một cách nặng nề, mắt tôi bỗng dừng trên trang nhật ký đang mở...

Trên trang nhật ký đó, nét chữ không phải là của Triệt Dã!

Tôi thấy bất ngờ, mở to mắt xem thật kỹ. Đó là... nét chữ của Hứa Dực!

Hứa Dực... đúng là nét chữ của Hứa Dực rồi! Tôi không thể nhầm được, chẳng lẽ Hứa Dực cũng đã viết những tâm tư, suy nghĩ của mình vào cuốn nhật ký này sao?

Tôi cố kìm nén sự kích động trong lòng, đưa tay lên sờ từng nét chữ, đọc từng dòng một.

....

Tôi đã hiểu vì sao Triệt Dã lại thích cô gái này đến vậy, vì ở cô gái này có một sức cuốn hút đến kỳ lạ, khiến cho người ta luôn muốn bảo vệ cô ấy, thương yêu cô ấy. Vì thế tôi đã bộp chộp bày tỏ lòng mình với cô ấy.

Quả nhiên, cô ấy không hề có sự chuẩn bị tâm lý, nên đã trốn chạy. Ha ha.

Chính khoảnh khắc đó khiến tôi bị kích động, nên tôi lại tiếp tục viết những tâm tư, tình cảm của mình vào đây.

...

Kể từ khi quen cô ấy, mọi hành động của tôi không còn kiểm soát được nữa. Ha ha, chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của tình yêu sao?

Tôi lại bày tỏ tình cảm của mình với cô ấy thêm một lần nữa. Lần này thì cô ấy tức giận, cô ấy nói rằng sau này chúng tôi không cần phải gặp mặt nhau nữa.

Trái tim tôi nhói đau, nhưng tôi tin rằng sẽ có một ngày cô ấy hiểu được ý nghĩa, sức nặng của từng câu nói “Mình thích cậu!”

Rất sâu nặng!

...

Tôi vẫn thường suy nghĩ, tình yêu trên thế giới này có thể dùng bội số để tính không?

Nếu như có thể...

Thế tại sao tôi đã bỏ ra tình yêu gấp đôi, nhưng lại không mang đến cho người tôi yêu sự vui vẻ gấp đôi?

Bệnh tật và cái chết có phải là có thể thay thế được không?

Nếu như có thể...

Vậy thì có phải, nếu tôi thay thế Triệt Dã để sang thế giới bên kia, thì người tôi yêu sẽ có được hạnh phúc trọn vẹn như cô ấy mong muốn?

Có phải là để có được câu đồng ý như trong lòng mong đợi, chỉ cần phải bày tỏ một tình yêu bền bỉ thì có thể có được không?

Nếu như có thể...

Thế thì trước kia tôi trao lại cuốn nhật ký này cho cô ấy, hãy cho phép tôi được ngang ngạnh bày tỏ thêm một lần nữa – Hy Nhã, tớ yêu cậu!

Càng đọc nước mắt tôi càng tuôn rơi!

Từng giọt nước mắt ấm áp cứ thế lăn dài trên mặt tôi, đua nhau rơi xuống sàn bệnh viện, nhưng không phát ra chút âm thanh nào.

Trái tim tôi hoàn toàn chìm sâu trong đêm tối.

Hóa ra Hứa Dục cũng viết những tâm tư, tình cảm của cậu ấy đối với tôi vào cuốn nhật ký này, nhưng khi gỡ ra đọc, tôi lại chỉ chìm đắm trong nỗi đau vì sự ra đi của Triệt Dã, mà không để ý rằng, phía sau vẫn còn có nhật ký của Hứa Dục.

Nếu như lúc đó tôi có thể nhìn thấy những dòng nhật ký mà cậu ấy đã viết, có lẽ cậu ấy sẽ không quá thất vọng mà rời xa tôi chẳng?

Trong những ngày tôi vô cùng đau khổ vì Triệt Dã, có lẽ cậu ấy cũng bị giày vò chẳng kém gì tôi.

Còn tôi, khi đọc nhật ký của Triệt Dã thì chỉ đắm chìm trong thế giới của mình, đã đẩy Hứa Dục, người luôn quan tâm đến tôi ra xa khỏi cánh cửa trái tim tôi. Có lẽ chính vì thế mà cậu ấy mới đau khổ và cô đơn chẳng?

Nếu như lúc đó tớ chỉ cần nói một câu để níu giữ cậu, hoặc chỉ cần tớ cười với cậu thôi, thì có phải là cậu sẽ không rời khỏi đó không? Và sau đó, cậu cũng không bị tai nạn ô tô?

Hứa Dục, xin lỗi cậu, mong cậu hãy thông cảm và tha thứ cho tớ, vì tớ đã không để ý và quan tâm g tới cậu.

Nhưng thực sự là tớ không cố ý làm như vậy, cho nên mong cậu... đừng có dùng cách này để trừng phạt tớ...

Không biết bao lâu sau, tôi mới lơ mơ nhận ra âm thanh từ tín hiệu đèn của phòng phẫu thuật đã tắt.

“Ai là người nhà của bệnh nhân?” Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng bỏ khẩu trang ra, nhìn về phía tôi hỏi.

“Cháu! Là cháu ạ!” Tôi vội vàng chạy lại, lắp ba lắp bắp: “Bác sĩ, Hứa Dục... cậu ấy sao rồi ạ?”

“Đừng xúc động quá, cô bé.” Bác sĩ nhẹ nhàng an ủi tôi. “Cháu có quan hệ như thế nào với Hứa Dục?”

“Đối với cậu, tớ có phải là người có vị trí đặc biệt không?”

“Ừ, đối với tớ, Hy Nhã đương nhiên là người có vị trí vô cùng đặc biệt rồi”

....

Trước đây mỗi khi tôi hỏi, cậu đều không cần suy nghĩ mà trả lời ngay, còn tôi thì luôn phải nhận tình cảm của cậu dành cho tôi.

Nước mắt lại trào ra, tôi không nói được lời nào, chỉ biết đứng ngây ra mà khóc.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, tôi biết cậu ấy nhất định là người rất quan trọng với cháu và cũng là người cháu rất thích.” Vị bác sĩ đó tỏ ra thấu hiểu, còn nói thêm: “Chỉ khi là người cháu rất thích, mới khiến cháu đau khổ khóc lóc như vậy.”

Đúng vậy, tôi có vị trí vô cùng quan trọng trong trái tim của Hứa Dực!

Trước đây, với tôi, Triệt Dã giống như không khí để hít thở, không thể thiếu được, còn trong lòng tôi, Hứa Dực chẳng phải lại không quan trọng như vậy sao?

Tuy tôi luôn nghĩ cậu ấy có vị trí vô cùng quan trọng đối với tôi, nhưng tôi lại luôn làm tổn thương cậu ấy, trốn tránh cậu ấy, lạnh lùng không thêm để ý đến cậu ấy, thậm chí... còn hại cậu ấy đến mức khiến cậu ấy bị tai nạn.

Hứa Dực...

Trái tim tôi rối bời như mớ bòng bong, đau nhói.

Lời của vị bác sĩ lại vang bên tai tôi: “Tuy bệnh nhân đã thoát khỏi cơn nguy kịch, nhưng đáng tiếc là cậu ấy bị xe đâm vào đầu, máu tích tụ trong não khá lớn, chèn ép vào các dây thần kinh, nên cậu ấy bị mất hết ý thức. Rất có thể cậu ấy sẽ... bị rơi vào trạng thái hôn mê sâu một thời gian dài.”

“Hôn mê sâu một thời gian dài?” Tôi nhìn bác sĩ, không dám tin vào tai mình.

“Trong y học gọi hiện tượng này là Vegetative patients, sống thực vật.”

Khi ba từ “sống thực vật” truyền đến tai, tôi chỉ cảm thấy não mình giống như vừa bị một vật cứng đập mạnh một cái, đau đến mức không thể chịu đựng được.

Cả thế giới bỗng như quay cuồng, mất hết màu sắc, trở nên hư ảo.

Không thể tin được, quyết không thể tin được!

Đột nhiên tôi như bị chìm dưới đáy đại dương sâu thẳm, nỗi đau khiến tôi ngạt thở.

Người mà trên sân khấu vô cùng nổi bật, người đã từng đồng ý chỉ hát ột mình tôi nghe, người đã đưa tôi đi uống nước dâu tây, người đã từng nói sẽ chăm sóc tôi, không để tôi phải rơi lệ...

Từng hình ảnh một hiện lên trước mắt tôi, rồi cứ xa dần.

Từ từ, nhẹ nhàng...

Biến thành lớp sương mù trắng, bay đi mất, bên tai tôi giờ đây chỉ còn lại những âm thanh giống như những bọt bong bóng tuyệt đẹp nhưng dễ vỡ...

“Hy Nhã ghét tớ lắm sao? Không sao cả, chỉ cần Hy Nhã luôn ở bên cạnh tớ là đủ lắm rồi.”

“Tớ không muốn chờ xe nữa... muốn chạy thật nhanh đến chỗ Hy Nhã, hơn nữa cậu biết đấy, tớ chạy còn nhanh hơn xe mà.”

“Vì tớ thích Hy Nhã, tớ muốn dành hết tất cả cơ hội để được ở bên Hy Nhã, cho nên tớ sẽ không quản bất cứ trở ngại nào...”

Hứa Dực...

Nước mắt tôi lại trào ra.

Cậu định dùng cách này để thích tớ sao?

Tớ không muốn!

Cho nên, xin cậu hãy mau tỉnh lại!

Trái tim tôi đau đến nỗi tưởng như sắp chết, mặt đầm đìa nước mắt, không thể nào ngăn được nước mắt tuôn rơi.

Có khi nào tôi cũng sẽ chết vì quá đau lòng không? Trong đầu tôi bỗng hiện ra ý nghĩ này.

Sẽ không bao giờ có được nữa.

Sẽ không bao giờ có ai đưa cho tôi giấy ăn miễn phí nữa, sẽ chẳng có ai tranh giành bánh ga tô hạt dẻ với tôi nữa, cũng chẳng có ai bày mưu kế vạ để đưa bằng được tôi đi uống trà sữa nữa...

Triệt Dã, có phải do mình không tốt?

Nên các cậu mới dùng cách này để trừng phạt mình.

Khiến ình đau lòng, con tim mình đau buốt như muốn chết...

Tôi cố gắng dựa vào tường mong tìm được một chỗ dựa, nhưng lại ngã nhào vào khoảng không phía trước.

Nỗi đau quá lớn khiến tôi sụp đổ, tôi không thể tiếp tục chống đỡ được nữa, người đổ sụp xuống như không còn một chút sức lực, ý thức cũng dần dần mất đi, giống như bị rơi xuống một cái động sâu tối om không đáy.

Trong thế giới của cái động đó, bỗng vang vọng nhịp đập trái tim tôi.

Có lẽ, nếu cứ đau đến thế này mà chết đi thì cũng tốt...

Trong cơn mê man, tôi như đã đến một thế giới khác. Tôi cứ thế bước đi trong vô thức, đi qua rất nhiều lối thoát của đường hầm, nhưng không dám tiến về phía trước. Nếu như biết được có nhiều nỗi đau đang chờ đón tôi đến vậy, thì tôi thà trốn ở đây còn hơn.

Ở tận cùng của thế giới này, những vầng sáng trắng huyền ảo đang bay lơ lửng, đẹp vô cùng, giống như những chiếc kẹo bông.

Kẹo bông? Tim tôi bỗng nhói đau như bị hàng ngàn mũi kim châm.

Khuôn mặt rất quen thuộc xuất hiện trong những đốm sáng đó, càng ngày càng rõ, nhưng vẫn khiến người ta khó mà nhận ra đó là ai.

Là ai nhỉ?

Triệt Dã? Hay Hứa Dực?

Về mặt tươi vui với ánh mắt chờ đợi đang nhìn về phía tôi, dịu dàng mà nồng nàn.

Là ai? Rồi cuộc đó là ai?

Người đó đang định nói gì với tôi? Tại sao khi nhìn thấy người đó, trong lòng tôi bỗng có cảm giác hạnh phúc và ấm áp?

Ai đó đang gọi tôi sao? Ai đó đang đợi tôi sao? Ai đó đang cần tôi sao?

Cứ mãi suy đoán như vậy, nỗi đau trong lòng tôi cũng dần tiêu tan.

Nói đó, nơi khiến cho tôi cảm thấy hạnh phúc, có người đang đợi tôi!

Người đó đang dùng ánh mắt trông mong để nói với tôi, chỉ cần đi về phía trước, chỉ cần đèn gần vầng sáng đó, tôi sẽ tìm lại được những hạnh phúc đã mất đi.

2. Chương 02

Chương 2: Những tình cảm yêu thương không kịp bày tỏ trong cuộc đời thực

Mơ mơ màng màng...

Lạc vào một thế giới xa lạ...

Kết cuộc là để chạy trốn, hay là để tìm kiếm?

Những người mà tôi chưa kịp nói với họ lời Yêu thương, thì một lần nữa lại gặp họ,

Đây là đặc ân của các thiên sứ, hay là cái bẫy của vận mệnh?

Khi tôi đi vào vầng sáng, xung quanh còn có những lớp sương mù bao phủ. Tôi giống như người ngoài cuộc đang đi lạc vào chốn tiên cảnh, lạc đường trong đám sương mù.

Bỗng nhiên có ánh sáng chói lòa trong suốt giống như ánh trăng khê đẩy lùi những hnh ảnh mộng mị trước mắt. Tôi từ từ mở mắt, phát hiện ra mnh đang ngồi trên một thảm cỏ vô cùng mềm mại, đầu và toàn thân đau nhức, cảm giác không thể đứng dậy được.

“Cháu bé, cháu không sao chứ?” Một người với thân hnh cao lớn đang bước lại phía tôi.

Cháu bé?! Trời! Chẳng lẽ người đàn ông đó bị cận nặng sao?

“Cháu bé, nào, để ta giúp cháu.” Người đàn ông đó dường như không mấy may để ý đến nét mặt vô cùng khó chịu của tôi, kéo tôi từ dưới đất lên.

Chính lúc ông ta nắm lấy tay tôi, tôi không thể tin nổi, trợn tròn mắt, bàn tay tôi bé đi!

Tại sao lại như vậy được?

Tại sao tự dưng bàn tay tôi lại bé đi và mềm mại thế này, rõ ràng đây chỉ có thể là bàn tay của những đứa bé năm, sáu tuổi.

Tôi đang mơ chẳng?

Tôi dụi dụi mắt, phát hiện không chỉ bàn tay tôi bé đi, mà cánh tay và chân tôi, cả người tôi đều bé đi! Chợt nhận thức ra điều gì, tôi vội vàng nhìn khắp cơ thể mình.

Ông trời ơi, ông đang đùa bỡn với con sao? Thật không ngờ, tôi lại đang mặc một chiếc váy công chúa trắng muốt, hình dáng tôi hoàn toàn là cơ thể của một đứa trẻ năm, sáu tuổi!

Tôi không dám tin vào mắt mình, thế này là thế nào?

Tại sao tôi lại biến thành một đứa trẻ như thế này?

Tôi có thể hồn nhiên cho rằng đây là sự đảo ngược của thời gian, tôi đang quay trở lại thời thơ ấu không?

Tất cả những sự việc hoang đường này khiến tôi muốn bật cười, vô lý hơn nữa là người đàn ông đang kéo tôi đứng dậy trước mặt tôi đây, một chú hề cao lớn, mặc bộ quần áo biểu diễn màu hồng rất đẹp, trên đầu đội chiếc mũ có chóp nhọn, trên mũi còn gắn một quả cà chua to tròn.

Người đàn ông đó nhìn tôi, vẻ mặt vui vẻ, lớp phấn màu hóa trang trên mặt giống như một đóa hoa đang nở rộ.

Một chú hề thật đáng yêu!

Khi còn nhỏ, tôi thích nhất là những chú hề chọc cười biết làm ảo thuật ở khu vui chơi. Nhưng tại sao lại có một chú hề xuất hiện trước mặt tôi thế này?

Lúc tôi sắp bị vô số những câu hỏi làm cho vỡ tung ra, chú hề đó lại lên tiếng: “Hy Nhã?”.

“Sao chú biết cháu tên là Hy Nhã?”

“Chú còn biết hôm nay là sinh nhật cháu nữa cơ.”

“Sinhh nhật?” Tôi càng cảm thấy mơ hồ.

Chú hề đưa bàn tay đeo găng màu trắng ra trước mặt tôi, xoa nhẹ lên tai tôi, thật là thần kỳ, trên tay chú bỗng nhiên xuất hiện một bông hoa hồng.

Quả là kỳ diệu!

“Hy Nhã, chúc cháu sinh nhật vui vẻ!”

“Cảm ơn chú.” Tôi vừa vui vừa kinh ngạc.

Nhưng hôm nay là sinh nhật tôi sao?

Cũng chẳng quan trọng, chú ấy đã biểu diễn cho tôi xem một màn ảo thuật đặc sắc như vậy, cần phải cảm ơn chú ấy.

“Cháu biết không? Sẽ có thiên sứ đến để bảo vệ cho cháu đấy.” Chú hề thốt lên một câu chẳng ăn nhập gì.

Không chờ tôi kịp hiểu, chú hề xoay một vòng, chìa mũ ra. Tôi mở to mắt, bỗng có một chú chim với bộ lông màu vàng óng từ trong mũ bay ra.

Thân chú chim phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ. Chú kiêu hãnh dang rộng đôi cánh trước mặt tôi, thoảng cái đã cất cánh bay đến chân trời xa xôi.

“Được rồi, bố cháu đến rồi, chú đi đây.”

Chú hề vừa nói xong, liền đi luôn.

Bố? Lại thêm một câu hỏi lớn xuất hiện trong đầu tôi, rốt cuộc đây là chỗ nào? Sao bố lại đến đây? Khi nhìn thấy tôi bỗng đứng lại biến thành một đứa trẻ, chắc bố sẽ rất ngạc nhiên.

Tôi ngằm quan sát xung quanh, phát hiện tôi đã không còn ở nơi có các hình ảnh mờ ảo ban nãy, mà đã đến một nơi giống như khu vui chơi.

Bầu trời xanh.

Những đám mây trắng cuộn cuộn, không khí trong lành và có vị ngọt mát.

Xung quanh có rất nhiều em nhỏ đang nô đùa, nét mặt các em lộ rõ vẻ hân hoan.

Một cậu bé đang nắm chặt tay bố đi qua chỗ tôi đứng, cậu ngược mắt lên hỏi ông bố có khuôn mặt hiền từ: “Bố ơi, trò tàu lượn siêu tốc thật hấp dẫn bố ạ, lần sau con vẫn muốn chơi trò đó!”.

“Trò đi thuyền hải tặc còn thú vị hơn, phải không con?”

“Dạ, có ạ. Bố ơi, con còn muốn chơi trò xe đạp trên mặt nước nữa.”

“Hôm nay có rất nhiều người chơi trò xe đạp trên mặt nước, chúng ta chơi trò khác trước đã, lát nữa quay lại chơi trò đó, con nhé.”

“Dạ, vâng ạ.”

Cuộc nói chuyện thật ấm áp và tình cảm!

Tôi vẫn còn nhớ lúc còn nhỏ tôi thường nài nỉ bố đưa tôi đến khu vui chơi, vì bố đã từng nói, khu vui chơi là nơi luôn tràn đầy tình yêu và hạnh phúc.

Tôi vẫn luôn tin là như vậy.

Chẳng lẽ đây là nơi mà hồi nhỏ tôi đã từng đến? Tất cả những gì hiện ra bây giờ là do tôi đang mơ sao?

Tôi không tin nổi, đột nhiên nhìn chằm chằm về một phía.

Một người đàn ông cao lớn đang bước nhanh về phía tôi, khuôn mặt ánh lên nụ cười đầy ấp tình yêu thương.

Trông quen quá!

Tôi đã gặp người đàn ông này rồi sao?

Ba phút sau, tôi trợn tròn mắt. Người đàn ông này... người đàn ông này... giống y hệt bố tôi lúc còn trẻ! Không, lẽ nào chính là bố khi còn trẻ sao?

Khi thấy tôi với hình dáng của một đứa trẻ, bố tôi không hề tỏ ra kinh ngạc, trái lại còn rất vui mừng cúi xuống nhìn tôi và nói: “Sáng hôm nay Hy Nhã vừa thức dậy đã đòi mặc chiếc váy này, nhìn con gái của bố xinh như một cô công chúa!”.

Tôi nở nụ cười không được tự nhiên cho lắm.

“Vâng ạ.”

Chẳng lẽ tôi đã thực sự quay lại quá khứ sao? Tuy tôi vẫn không dám tin vào tất cả những việc đang diễn ra trước mắt, nhưng... ha ha, hóa ra hồi còn trẻ bố tôi đẹp trai thật!

“Sao thế con, Hy Nhã của bố mà cũng biết xấu hổ à?” Bố không phát hiện ra sự khác thường của tôi, vừa cười vừa nói.

“Bố... bố ơi, năm nay con mấy tuổi rồi ạ?”

Đối diện với bố “hồi còn trẻ”, đến xưng hô, tôi cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên, chỉ có thể dè dặt đưa ra một câu hỏi ngốc nghếch như vậy.

Tất cả mọi việc thật kỳ lạ, không phải vậy sao?

Bố nhẹ nhàng xoa đầu tôi nói: “Hy Nhã quên rồi sao? Sáng nay khi vừa thức dậy con còn nói với bố con bao nhiêu tuổi, có phải vừa bị ngã nên quên rồi không? Hôm nay là sinh nhật tròn sáu tuổi của con, nên bố đưa con đến khu vui chơi để vui chơi thỏa thích đây. Đây là lần đầu tiên con đến đây, không ngờ con lại thích thú đến vậy, lần sau nhất định bố sẽ đưa con đến đây chơi tiếp”.

Sáu tuổi?

Tôi đã quay lại hồi tôi mới sáu tuổi? Thế này là thế nào?

Có nên nói với bố, thực ra tôi không còn là “Hy Nhã” sáu tuổi nữa không? Không được, bố nhất định sẽ không tin đâu. Nói không chừng, có khi bố còn nghĩ đầu óc tôi có vấn đề, hoặc cho rằng tôi bị bệnh nên nói năng linh tinh.

“Được rồi, vừa rồi Hy Nhã chơi lâu như thế cũng mệt rồi phải không? Con muốn ăn gì nào, để bố đi mua cho.” Bố thấy tôi im lặng, nghĩ rằng tôi muốn ăn thứ gì đó.

Tôi nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ, cố gắng trả lời theo đúng cách của một đứa trẻ sáu tuổi: “Con muốn ăn kẹo bông”.

Lúc này, tôi không muốn tiếp tục tìm hiểu xem đây là nơi nào nữa, và cũng không muốn suy xét xem tất cả những sự việc này, rốt cuộc là cảnh trong mơ hay trong thế giới huyền ảo nữa, chỉ cần được quay lại với những khoảnh khắc ấm áp khi ở bên cạnh bố là tôi cảm thấy rất vui rồi.

Hơn nữa...

Mắt tôi tối sầm lại, nếu như...

Cứ trốn ở đây, thì tôi sẽ không phải đối mặt với những việc đã làm tôi đau lòng nữa chứ?

Bố mỉm cười gật đầu nói: “Được, con ngoan ngoãn ở đây chờ bố, bố sẽ quay lại ngay thôi. Con đừng chạy lung tung nhé, nếu không, khi quay lại, bố không tìm thấy con, con sẽ khóc nhè đấy”.

“Vâng ạ. Có điều con muốn ăn hai cái kẹo bông cơ.” Tôi vừa đáp lại, vừa giơ hai ngón tay lên.

Không ngờ được rằng, ở một nơi xa lạ thế này mà vẫn được ăn kẹo bông do bố mua cho.

Nhìn hình bóng bố, trong lòng tôi chợt cảm thấy ấm áp.

Từ trước tới giờ, tôi chưa bao giờ được nhìn thấy mẹ. Khi còn rất nhỏ, bố có nói với tôi, vì mẹ bị bệnh nặng nên đã rời xa hai bố con. Từ trước tới giờ, đều chỉ có một mình bố cùng tôi chia sẻ niềm vui, nỗi buồn và nhìn tôi lớn lên từng ngày. Bàn tay bố vừa to, vừa vụng về, bố không biết thất nơ thành hình con bướm

cho đẹp, bố cũng không biết cách tết bím tóc công chúa sao cho đẹp, nên từ nhỏ tới lớn, tôi toàn để tóc ngắn đến mang tai.

Cho đến khi gặp Triệt Dã, trong quãng thời gian đó, không hiểu sao mà mái tóc của tôi cũng ngày càng dài theo niềm hạnh phúc.

Nhưng hạnh phúc cuối cùng lại trở thành bất hạnh...

Không phải sao?

Trái tim tôi như bị kim châm, đau âm ỉ. Triệt Dã... Hứa Dực...

Không! Không được nghĩ, không được nghĩ nữa!

Nếu không nổi đau trong lòng tôi sẽ khiến tôi sụp đổ. Tôi vội vàng quay người lại, cố gắng xác định vị trí cần nhìn. Lúc này, bên tai tôi bỗng vang lên một bài hát rất quen thuộc nhưng cũng rất xa xăm. Lời bài hát trong sáng mà cũng rất vui nhộn. Tôi đưa mắt nhìn chăm chú, hóa ra gần nơi tôi đang đứng có chỗ chơi đu quay ngựa gỗ huyền ảo giống như trong mơ.

Bị tiếng hát không chút lo âu, phiền muộn hấp dẫn, không kiềm chế được, tôi vội vàng bước về hướng phát ra tiếng nhạc, mỉm cười.

“Nụ cười thật ngớ ngẩn.” Vừa đến gần chỗ đu quay ngựa gỗ, tôi nghe thấy cậu bé bên cạnh nói với giọng rất miệt thị.

Gì cơ? Đang nói tôi đấy à?

Trời! Tôi... tôi... tôi... nụ cười của tôi đáng yêu như vậy, sao lại nói là ngớ ngẩn được cơ chứ?

Có điều, nhìn cậu bé rất đáng yêu, các nét trên khuôn mặt đều đẹp khiến người đối diện phải thốt lên kinh ngạc, trong đôi mắt đen nhánh giống như mã não lóe lên ánh nhìn tinh ranh. Trông cậu bé quả giống như chàng hoàng tử nhỏ bước ra từ truyện tranh.

“Nụ cười thật ngớ ngẩn.” Cậu bé liếc tôi một cái, rồi lại nói với giọng đầy miệt thị.

“Cậu muốn nói gì cơ?” Hừ, tôi đã trêu chọc gì cậu ta sao?

“Nói tóm lại, cậu là đồ ngốc.”

Nghe cậu bé nói xong, tôi bỗng ngẩn người.

Đồ ngốc. Đồ ngốc...

Trước đây cũng đã từng có người nói với tôi như vậy, nhưng đáng tiếc người đó đã không còn nữa.

Thôi, vì người đó, tôi không thêm tranh cãi với tên tiểu quỷ này. Tôi nghiêng đầu nhìn cậu nhóc tuần tú, cậu bé đang đứng một mình trước chỗ chơi trò đu quay ngựa gỗ, giống như một thiên thần bị Thượng đế lãng quên.

Tự dưng tôi lại có cảm giác thân thiết khó diễn tả với cậu bé. Cậu bé khiến tôi thấy vừa thân thiết lại vừa xa lạ, nét mặt buồn buồn, dường như tôi đã gặp ở đâu rồi thì phải. Nhưng ở đâu được chứ?

“Này, đừng có làm bộ dạng ưu sầu giống như người lớn thế, không hợp với cậu đâu.” Tôi lên tiếng.

Hừ, tuổi thì vẫn còn nhỏ, lại cứ thích làm ra vẻ.

“...”

“Này... này, có người đang nói chuyện với cậu, cậu phải chú ý lắng nghe chứ, đây là phép lịch sự tối thiểu đấy!”

“...”

“Này...”

“Nhiều lời quá!” Tôi vẫn chưa nói xong, cậu bé đã cắt ngang lời tôi, sau đó quay người sang hướng khác, lạnh lùng không thèm để ý đến tôi.

Ha, thằng tiểu quỷ này lại còn muốn làm bộ làm tịch nữa!

Rõ ràng là muốn chơi đu quay ngựa gỗ, nhưng lại đứng ở đây tỏ ra không thèm quan tâm.

Nghĩ như vậy, cũng không biết cái gì đã thôi thúc mình, tôi kéo cậu bé về phía tôi, đi thẳng về phía cửa ra vào chỗ chơi trò đu quay ngựa gỗ.

“Tôi muốn chơi đu quay ngựa gỗ, cậu cùng chơi với tôi nhé.”

Cậu bé vô cùng ngạc nhiên khi thấy tôi nắm tay cậu, cứ chăm chú nhìn tôi.

“Đồ ngốc.” Cậu bé nói thầm, nhưng cuối cùng vẫn không từ chối.

Chúng tôi ngồi lên ngựa gỗ, vui vẻ xoay tròn theo tiếng nhạc. Tôi ngồi trên lưng chú ngựa gỗ, cảm thấy tâm trạng của mình giống như một đứa trẻ. Tôi quay lại nhìn cậu ta, phát hiện ra cậu ta cũng đang cười rất tươi, chứ không phải là khuôn mặt lạnh lùng như trước.

Nhìn vẻ mặt tươi cười hơn hở của cậu ta, trong lòng tôi lại trào dâng một cảm giác vô cùng thân quen.

“Này, từ nay về sau không được nói tôi là đồ ngốc nữa nhé.” Tôi nói với cậu bé.

“...”

Hừ! Không thèm để ý đến lời tôi nói.

“Này!” Tôi vẫn tiếp tục.

“Tại sao?” Cuối cùng cậu bé cũng hảo tâm ném cho tôi một câu hỏi.

“Vì khi cậu cười trông rất giống thiên sứ. Có điều thiên sứ đáng yêu như vậy, sao lại gọi người khác ngốc ghêch được cơ chứ.” Tôi cố gắng giải thích với cậu bé.

“Thế chẳng lẽ thiên sứ không được thích ai sao?”

Tôi nghĩ một lát, rồi trả lời: “Thiên sứ cũng có đôi, đương nhiên là cũng có người để thích chứ”.

“Thế thiên sứ không được phép gọi người mình thích là “đồ ngốc” sao?”

Trời... quả thực là không thể trò chuyện được.

Lẽ nào do tôi không hiểu nổi tư duy của một đứa trẻ? Sao lại có chuyện gọi người mình thích là “đồ ngốc” được cơ chứ?

Chờ chút...

Cậu bé vừa nói gì cơ? Gọi người mình thích là “đồ ngốc”?

Thế có nghĩa là... cậu bé thích tôi?

Đây có thể coi là gián tiếp thổ lộ không? Hay giống như người lớn vẫn nói trẻ con chưa hiểu biết nên thường nói linh tinh?

“Có lẽ... là được chứ.” Tôi lắp bắp trả lời. “Ha ha, cậu có biết không? Cậu và thiên sứ có điểm không giống nhau, tóc của thiên sứ màu vàng cơ, nhìn rất đáng yêu.”

“Đồ ngốc.” Kết quả, tên tiểu quỷ đó lại ném cho tôi một câu.

Trời! Tôi chán nản thật sự. Nhưng nhìn nụ cười của cậu ta, tôi lại không để tâm nữa. Tôi nhìn khuôn mặt cậu bé, cố gắng lục tìm trong ký ức, trong lòng vừa có chút mong đợi lại vừa có chút sợ hãi.

Tôi đang cố gắng nhớ ra ai? Hoặc là đang nhớ đến hình bóng ai chứ?

Sao lại có một suy nghĩ kỳ lạ đến vậy?

Vòng quay ngựa gỗ đã dừng lại, nhưng tôi vẫn đang nghĩ đến vấn đề này.

“Này, đồ ngốc, nhìn cậu ôm con ngựa gỗ trông rất ngớ ngẩn đấy!” Một giọng nói đáng ghét vang lên.

Tôi quay lại nhìn cậu bé với ánh mắt bức dọc, nhưng...

Trời ạ, cậu bé lại đang cười.

Nụ cười của cậu bé còn chói mắt hơn cả ánh nắng mùa hè, dường như không có bất kỳ lo âu, buồn phiền nào trong nụ cười đó. Trái tim tôi bỗng nhiên như được sống lại, một lần nữa đập dữ dội.

Chết, Diệp Hy Nhã! Mắt mặt quá, sao lại có thể rung động trước một cậu bé cơ chứ?!

Tôi cố gắng tĩnh tâm lại, xuống ngựa, rồi ra vẻ đoan trang nói với cậu bé: “Cậu phải cười nhiều vào nhé, như vậy mới giống thiên sứ”.

Cậu bé nhìn tôi một cái, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên vẻ hiếu kỳ: “Thiên sứ... là gì?”.

“Thiên sứ là...” Tôi ngẩng đầu nhìn lên những đám mây giống như những chiếc kẹo bông đang bay lơ lửng trên nền trời xanh, nói. “Thiên sứ sống trong thiên quốc rất đẹp, mặt đất đều được làm từ kẹo bông, ở đó còn có đu quay ngựa gỗ rất to và rất đẹp. Thiên sứ luôn bảo vệ cho người mình yêu quý, để cho họ được vui vẻ, hạnh phúc mãi mãi. Mỗi người đều có một thiên sứ bảo vệ ỉnh.”

“Ấu trĩ!”

Đúng là không đáng yêu chút nào, tôi trừng mắt nhìn cậu bé.

“Nếu cậu không tin, thì sẽ không có thiên sứ bảo vệ cho cậu đâu.”

“Tôi chẳng cần thiên sứ bảo vệ.”

Tuy miệng thì nói vậy, nhưng cậu bé lại cúi đầu, giống như đang suy nghĩ một vấn đề gì đó.

“Hy Nhã!”

Khi không khí bỗng trở nên im lặng, tôi chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc, vội quay đầu lại.

“Bố!”

Trời, chỉ chú tâm đến việc chơi với cậu bé, ngay cả khi bố quay lại tôi cũng không biết.

Vừa rồi không thấy tôi ở chỗ hẹn, chắc bố lo lắng lắm.

Nhìn thấy bố thường ngày luôn điềm tĩnh giờ bỗng trở nên hoảng hốt, lòng tôi thất lại. Trong cuộc sống hiện tại, có phải là bố cũng đang lo lắng cho tôi không?

Mỗi khi gia đình hay công việc gặp khó khăn, bố đều tự giải quyết, từ trước tới giờ không bao giờ bố cho tôi biết. Bỗng nhiên tôi nhận ra vì tôi mà bố đã già đi.

Điều này khiến tôi thấy sống mũi cay cay.

“Bố đi lâu thế Hy Nhã đợi bố chắc sốt ruột lắm nhỉ? Vì bố giúp một bạn nhỏ tìm mẹ, nên mới quay lại muộn như vậy.” Bố giải thích với tôi.

“Dạ, hi hi, không sao bố ạ. Mà con cũng làm được một việc tốt, con cùng một bạn đang có tâm trạng không vui đi chơi đu quay ngựa gỗ.” Tôi chỉ vào cậu nhóc đang đứng cạnh tôi. “Chính là cậu ấy, có phải là cậu ấy đẹp giống như một thiên sứ không bố?”

Bố mỉm cười nhìn cậu bé.

“Một cậu nhóc đáng yêu, quả thật rất giống, con ạ.”

“Con yêu, sao con lại chạy ra tận đây?” Lúc này, một người phụ nữ, tay xách hết túi to túi nhỏ, chạy đến bên cậu bé.

Tôi giật mình, còn cậu bé khi nhìn thấy mẹ, mắt lóe sáng, rồi từ từ tối sầm lại. Cậu quay đầu lại không nhìn người phụ nữ nữa mà bước bình căn môi dưới.

Ngay đằng sau người phụ nữ bỗng xuất hiện một người đàn ông. Ông ta nhìn cậu bé, chau mày nói với người phụ nữ: “Tôi bảo cô đến đây là để chơi cùng với con, chứ không bảo cô đến đây để đi sắm đồ”.

Người phụ nữ trừng mắt nhìn người đàn ông.

“Anh còn nói được thế nữa à, nếu không phải do anh sao nhãng, thì con có bị lạc không?”

“Nếu không phải tôi chú ý nhìn cô...”

“Anh vẫn còn nghi ngờ tôi sao?” Người phụ nữ tức giận, giọng nói bắt giắc to hơn mức bình thường. “Nếu không phải ngày nào anh cũng kêu bận, không có thời gian bên cạnh mẹ con tôi, tôi cũng không bao giờ học được thói quen đi mua quần áo một mình, uống trà một mình, ăn cơm một mình...”

Người đàn ông chau mày.

“Tôi làm tất cả cũng vì cái gia đình này.”

“Gia đình?” Trong ánh mắt tức giận của người phụ nữ tích tụ bao nhiêu nỗi bi thương mà tôi không tài nào hiểu hết được. “Cái quan trọng nhất của gia đình là gì? Công việc sao? Gia đình chẳng phải là tôi và con sao? Rốt cuộc là anh có hiểu được không?”

“Đủ rồi...” Người đàn ông nhìn những người xung quanh đang liếc nhìn, đành hạ thấp giọng. “Có việc gì về nhà rồi nói, được không?”

“Anh mãi mãi như vậy, luôn luôn trốn tránh, từ trước tới giờ anh chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào vấn đề, rồi sẽ có ngày...” Người phụ nữ nhìn vào mắt người đàn ông, ánh mắt tràn đầy sự thất vọng.

Lúc hai người họ cãi nhau, tôi để ý thấy cậu bé luôn cúi gằm mặt, nhìn nghiêng cũng thấy trên mặt cậu hiện lên vẻ u buồn.

Do tôi nghĩ nhiều quá chẳng, cậu bé còn nhỏ vậy, làm sao mà hiểu được buồn là gì?

Chắc chắn là tôi đã suy đoán sai.

Tôi do dự một lát, rồi tiến về phía cậu, nói: “Cậu biết không? Có nhiều lúc tôi đã cố tình cãi nhau với bố đấy. Hàng xóm bên cạnh nhà tôi cũng vậy, có lúc còn đánh nhau nữa cơ. Nhưng, chỉ một lát sau là họ lại làm lành. Người chồng thì giúp vợ mua rau, còn người vợ thì lại mua quần áo mới cho chồng. Tình cảm của họ hình như là càng cãi nhau càng trở nên thắm thiết thì phải. Cho nên nhiều lúc tôi vô cùng ước ao được thấy bố mẹ cãi nhau. Vì tôi không có mẹ, nên bố tôi sống rất cô đơn”.

Thực ra, nỗi đau này của tôi cũng giống như tòa tháp thủy tinh, vô cùng mong manh, dễ vỡ, chỉ cần chạm nhẹ, lập tức sẽ phát ra những tiếng kêu răng rắc.

Từ khi tôi còn rất nhỏ, trong thế giới của bố chỉ có mình tôi. Bố thường nói, ước mơ lớn nhất của bố là Hy Nhã có thể tìm được một người luôn ở bên cạnh để cùng cãi nhau và cùng tận hưởng hạnh phúc.

Nhưng bố lại chưa bao giờ đi tìm một người như vậy ỉnh.

“Cho nên cậu đừng buồn nhé.” Tôi nhẹ nhàng kéo tay cậu bé. “Chẳng phải tôi đã nói cậu rất giống thiên sứ sao, tôi nói cho cậu biết, thiên sứ luôn luôn vui vẻ, vì chỉ có như vậy, người mà họ bảo vệ mới luôn vui vẻ.”

Cậu bé quay đầu lại, nhìn tôi chăm chú. Mắt cậu vừa to vừa sáng, giống như những vì sao chói lóa nhất trong thiên hà, lấp lánh lấp lánh, quả thật rất giống... mắt của thiên sứ...

“Con yêu, cùng mẹ về nhà nào.” Người phụ nữ ngồi xổm xuống, ôm chặt cậu bé vào lòng, đôi mắt vừa khép lại, giọt nước mắt long lanh khẽ rơi.

“Phải nghe lời mẹ nhé.” Tôi vẫy tay chào cậu bé.

Cậu bé gật gật đầu, nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Con yêu, mẹ yêu con lắm.” Người phụ nữ vừa đứng dậy vừa hôn lên trán cậu bé.

Cậu bé cùng mẹ bước đi, đi được vài bước thì quay lại, nói với tôi: “Cậu đừng buồn nhé, sẽ có một ngày, tôi sẽ trở thành thiên sứ để bảo vệ cho cậu!”.

Tôi vô cùng ngạc nhiên. Làm sao mà cậu bé biết được tôi đang buồn?

Nhưng tôi chưa kịp hỏi, cậu bé đã chạy đến bên mẹ, quay đầu lại nhìn tôi hỏi lớn: “Này, đồ ngốc, cậu có thiên sứ bảo vệ không?”.

“ ... ”

“Sau này không được để bất kỳ ai làm thiên sứ cho cậu, nhớ chưa?”

Trời, câu nói này sao lại giống như một mệnh lệnh vậy? Đúng là tên tiểu quỷ đáng ghét.

Cậu bé nở nụ cười rạng rỡ với tôi, sau đó rất tự tin bước đi cùng mẹ.

“Hy Nhã, chúng ta cũng phải về thôi.” Bố đến trước mặt tôi và đưa tay ra.

“Bố.” Tôi để bàn tay nhỏ bé của mình nằm gọn trong lòng bàn tay to lớn của bố.

“Ừ.”

“Con yêu bố.”

“ ... ”

Bố không trả lời, nhưng tôi nhìn thấy khóe môi bố khẽ nở một nụ cười.

Trong thực tại, có lẽ không có cơ hội để nói những câu như thế này nữa, nhưng tôi rất muốn bố biết rằng, tôi yêu bố nhiều đến nhường nào.

Vì trong tình yêu của tôi có cả tình yêu của mẹ dành cho bố.

3. Chương 03

Chương 3: Tình cảm ấm áp liệu có thể bắt đầu từ em được không?

Xin lỗi.

Vì anh quá tốt với em,

khiến em cảm thấy sự hiện diện của anh bên cạnh em là một điều rất tự nhiên,

tự nhiên đến nỗi em đã không quan tâm tới quá khứ và tình cảm của anh.

Bây giờ, em chỉ mong ước,

Chúng ta sẽ quan tâm tới nhau

nhưng sự quan tâm đó sẽ bắt đầu từ em.

Thật lạ, sau khi chúng tôi vừa quay người rời khỏi khu vui chơi, những hình ảnh vừa rồi, trong nháy mắt giống như thành phố chìm dưới đáy biển, đều tan biến hết.

Tôi kinh ngạc đến nỗi cô vùng ra khỏi tay bố, chạy về phía trước.

“Bố, sao mọi thứ đều biến mất thế ạ?”

Không thấy bố trả lời, tôi quay đầu lại nhìn, không thấy bố đâu cả. Tôi vô cùng ngạc nhiên, cúi xuống nhìn mình một cái, thì phát hiện ra tôi không còn mang hình dáng lúc nhỏ nữa, mà đã quay lại với đúng hình dáng khi lớn.

Kỳ lạ quá mức!

Xung quanh chỉ còn lại những đám sương mù mờ ảo.

Không xác định được phương hướng, lại chẳng có đèn chỉ dẫn, những gì tôi có thể làm là đi thẳng về phía trước, cứ thế đi, đi mãi.

Chỉ có điều, trong đầu luôn xuất hiện những hình ảnh ban nãy. Đó hình như là những hình ảnh đã xảy ra khi tôi còn nhỏ. Nhưng có lẽ do thời gian đã quá lâu, nên tôi không nhớ rõ được nữa. chỉ là nơi mà tôi luôn hướng về nhưng khó mà đến được.

Nhưng giờ đây, rõ ràng là tôi đang đứng bên bờ biển.

Biển ở đây không giống với biển được chiếu trên ti vi, luôn xanh thắm và rất đẹp, biển trước mặt tôi lúc này mang một màu u tối. Màu sắc u buồn của biển lúc này cũng khiến cho nỗi buồn trong tôi bất giác trào dâng, nỗi cô đơn u uất trong lòng như không thể thoát ra được.

Tôi đưa mắt nhìn quanh một lượt, ánh mắt tôi dừng lại trên một dải đá ngầm bên biển, có một người đang ngồi trên đó.

Cuối cùng đã gặp được một người để có thể nói chuyện cùng rồi, tôi từ từ tiến lại phía người đang ngồi quay lưng về phía tôi.

“Chào anh.” Tôi thân thiện làm quen.

Người đó nghe thấy tiếng tôi bèn quay lại, tôi nhìn anh ta mỉm cười, lập tức tôi sững sờ.

Người đó chính là... Thần?!

Là Cố Hạo Thần!

Một người nhẹ nhàng, đáng mến như Thần không biết gặp phải chuyện gì mà lại ngồi khóc một mình ở đây? Trong mắt anh lấp lánh những giọt nước mắt, giống như là vô số những vì sao, khiến người ta xót xa và không khỏi ngạc nhiên!

Trong trí nhớ của tôi, anh là một chàng trai có diện mạo khôi ngô, tuấn tú, ánh mắt hiền từ.

Phong cách của anh điềm đạm, từ tốn, luôn nuông chiều tính cách nghịch ngợm của tôi, thường ngồi nhìn tôi ăn bánh ga tô hạt dẻ, còn dùng chiếc khăn mùi xoa màu xanh da trời, vụng về lau những chỗ bẩn trên tay tôi...

Từng hình ảnh cứ dồn dập hiện ra như nước thủy triều dâng.

Thần...

Dạo này anh khỏe không?

Nhớ anh quá.

Trong khoảnh khắc đó, những giọt nước mắt nhớ nhung bỗng trào dâng.

Nhưng tại sao Thần đang ngồi trước mặt tôi lúc này lại khóc? Anh ấy có phải là Thần mà tôi đã từng quen không? Sao nhìn thấy tôi mà anh ấy lại có thái độ như không hề quen biết vậy?

Tôi cố gắng nhớ lại, nhưng không nhớ ra được bất kỳ việc gì cả. Lúc này tôi mới phát hiện ra rằng, những gì tôi hiểu và quan tâm đến Thần quả thực quá ít ỏi.

Thần, tên đầy đủ là Cố Hạo Thần, rất thích ăn bánh ga tô hạt dẻ, nguyên nhân là vì tôi rất thích ăn. Lớn hơn tôi một tuổi, từ trước tới nay chưa bao giờ thấy anh làm quen với cô bạn gái nào. Tính cách rất dịu dàng, rất dễ dãi dàng...

Tôi cố gắng chấp vả những chi tiết nhỏ lại với nhau, nhưng mạch suy nghĩ của tôi vẫn trống không.

Thật đáng hổ thẹn! Tôi quen Thần bao lâu như vậy, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ là phải tìm hiểu về anh.

Con người không thể lúc nào cũng vui được, đúng không? Nhưng từ trước tới giờ tôi lại chưa bao giờ cùng anh ấy chia sẻ những nỗi đau, chưa từng an ủi khi anh buồn. Với tâm trạng vô cùng áy náy, tôi tiến về phía trước, nắm lấy tay Cố Hạo Thần, hỏi: “Sao anh lại khóc?”

Thần nhìn tôi một cái, rồi quay đầu, tiếp tục các động tác đang làm dở. Lúc này tôi mới phát hiện ra anh ấy đang vừa khóc vừa gấp mấy bay giấy. Bên cạnh anh ấy có mấy quyển giống như vở bài tập, trên các

quyển vở có dấu vết của những trang bị xé. Còn xung quanh đôi chân đang ngập trong nước biển của anh có rất nhiều máy bay giấy đang dập dềnh theo sóng biển.

“Sao anh lại khóc thảm thiết như vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?” Tôi căng thẳng và lo lắng hỏi anh.

Nhưng Thần không hề dừng tay, cứ mặc cho nước mắt thi nhau rơi xuống biển. Anh không trả lời tôi, mà ra sức ném những chiếc máy bay giấy đã gấp xong xuống biển, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Thế nên tôi cũng đành rơi vào trạng thái trầm lặng, cùng anh ngồi trên bãi đá ngầm và nhìn ra biển.

Những chiếc máy bay giấy được phi ra liên tục, chiếc thì rơi và chìm xuống dưới nước, chiếc lại bay được rất xa.

Máy bay giấy được phi ra biển, có thể sẽ có một chiếc bay qua được biển.

Tình cảm của người gấp máy bay giấy, bất kể là nhớ nhung, day dứt, hay là hạnh phúc... cũng sẽ được máy bay đưa tin đi chứ nhỉ?

Thần đang gấp máy bay cho ai nhỉ? Thông tin mà anh ấy muốn truyền tải đi là gì?

A!

Bỗng nhiên, tôi dường như đã hiểu được nguồn gốc những việc anh ấy đang làm, và cả những giọt nước mắt đau thương kia nữa.

Tôi đang chuẩn bị hỏi thì thấp thoáng từ xa có hai cô bé đang tiến lại, trong đó cô bé cao hơn một chút chính là...

Tôi vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cố mở to mắt, một cái tên rất quen thuộc và cũng rất đáng để ghi nhớ bỗng hiện ra.

Tiểu Anh!

Cô bé đó là Tiểu Anh!

Tôi không dám tin vào mắt mình, nhưng lại cũng vô cùng kinh ngạc và vui mừng. Nhưng câu nói ấm áp quen thuộc vang lên bên tai. .

“... Thực ra Tiểu Anh rất thích nhìn chị Hy Nhã cười!”

“Vâng, tại vì chị Hy Nhã cười nhìn ngộ ngộ rất đáng yêu.”

“Cho nên chị Hy Nhã sau này phải hay cười vào nhé, đừng như Tiểu Anh, làm cho những người ở cạnh quan tâm đến mình phải buồn...”

...

Đúng là Tiểu Anh rồi! Nhưng sao cô bé lại ở đây?

Còn nữa, cô bé đi cùng với Tiểu Anh, có phải là bạn mới quen của con bé không?

Cố Hạo Thần đang ở bên cạnh tôi dường như cũng cảm nhận được có người đang đi về phía mình, nên anh dừng việc gấp máy bay giấy lại, do dự nhìn theo ánh mắt của tôi.

Thần vốn im lặng, lúc này đây sắc mặt bỗng nhiên thay đổi. Trong ánh mắt anh hiện lên vẻ bất ngờ, day dứt, cuối cùng trong những giọt nước mắt trào ra lại chan chứa

Vậy, cậu bé đó là ai?

Giả sử nói gặp nhau chính là duyên phận, thế duyên phận giữa tôi và cậu bé vừa rồi là gì? Những ngày tháng sắp tới, tôi sẽ gặp lại cậu bé chứ?

Một mình trên đường, những suy đoán cứ luẩn quẩn trong đầu tôi... Vì tôi thấy cô đơn chẳng? Đang quen có người bên cạnh, đang quen với sự ồn ào, náo nhiệt, nay bỗng chốc tôi chỉ còn lại một mình. Không rõ sau khi lớp sương mù bao quanh tan hết, khung cảnh gì sẽ hiện ra, không biết đến lúc đó tôi sẽ còn gặp những ai nữa, và cũng không biết sẽ quay lại quãng thời gian nào...

Với nỗi cô đơn đeo bám, tôi cũng không rõ mình đã đi được bao lâu, quang cảnh phía trước cũng sáng dần lên.

Tôi giẫm lên một thứ gì đó xốp xốp, mềm mềm, đó là...

Tôi cúi xuống nhìn, phát hiện mình đang giẫm trên cát, hết sức kinh ngạc khi nhìn về phía trước, một bờ biển xanh thẳm, từng đợt sóng trắng cứ cuộn cuộn trào dâng, vỗ tới tấp vào bờ, phát ra những tiếng rì rào.

Ồi, sao rộng thế!

Tuy trước đây tôi rất thích biển, nhưng từ trước tới giờ, tôi chưa bao giờ ở gần biển đến như vậy, giống như đó chỉ là nơi mà tôi luôn hướng về nhưng khó mà đến được.

Nhưng giờ đây, rõ ràng là tôi đang đứng bên bờ biển.

Biển ở đây không giống với biển được chiếu trên ti vi, luôn xanh thẳm và rất đẹp, biển trước mặt tôi lúc này mang một màu u tối. Màu sắc u buồn của biển lúc này cũng khiến cho nỗi buồn trong tôi bất giác trào dâng, nỗi cô đơn u uất trong lòng như không thể thoát ra được.

Tôi đưa mắt nhìn quanh một lượt, ánh mắt tôi dừng lại trên một dải đá ngầm bên biển, có một người đang ngồi trên đó.

Cuối cùng đã gặp được một người để có thể nói chuyện cùng rồi, tôi từ từ tiến lại phía người đang ngồi quay lưng về phía tôi.

“Chào anh.” Tôi thân thiện làm quen.

Người đó nghe thấy tiếng tôi bèn quay lại, tôi nhìn anh ta mỉm cười, lập tức tôi sững sờ.

Người đó chính là... Thần?!

Là Cố Hạo Thần!

Một người nhẹ nhàng, đáng mến như Thần không biết gặp phải chuyện gì mà lại ngồi khóc một mình ở đây? Trong mắt anh lấp lánh những giọt nước mắt, giống như là vô số những vì sao, khiến người ta xót xa và không khỏi ngạc nhiên!

Trong trí nhớ của tôi, anh là một chàng trai có diện mạo khôi ngô, tuấn tú, ánh mắt hiền từ.

Phong cách của anh điềm đạm, từ tốn, luôn nuông chiều tính cách nghịch ngợm của tôi, thường ngồi nhìn tôi ăn bánh ga tô hạt dẻ, còn dùng chiếc khăn mùi xoa màu xanh da trời, vụng về lau những chỗ bẩn trên tay tôi...

Từng hình ảnh cứ dồn dập hiện ra như nước thủy triều dâng.

Thần...

Dạo này anh khỏe không?

Nhớ anh quá.

Trong khoảnh khắc đó, những giọt nước mắt nhớ nhung bỗng trào dâng.

Nhưng tại sao Thần đang ngồi trước mặt tôi lúc này lại khóc? Anh ấy có phải là Thần mà tôi đã từng quen không? Sao nhìn thấy tôi mà anh ấy lại có thái độ như không hề quen biết vậy?

Tôi cố gắng nhớ lại, nhưng không nhớ ra được bất kỳ việc gì cả. Lúc này tôi mới phát hiện ra rằng, những gì tôi hiểu và quan tâm đến Thần quả thực quá ít ỏi.

Thần, tên đầy đủ là Cố Hạo Thần, rất thích ăn bánh ga tô hạt dẻ, nguyên nhân là vì tôi rất thích ăn. Lớn hơn tôi một tuổi, từ trước tới nay chưa bao giờ thấy anh làm quen với cô bạn gái nào. Tính cách rất dịu dàng, rất dễ dãi...

Tôi cố gắng chấp vạ những chi tiết nhỏ lại với nhau, nhưng mạch suy nghĩ của tôi vẫn trống không.

Thật đáng hổ thẹn! Tôi quen Thần bao lâu như vậy, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ là phải tìm hiểu về anh.

Con người không thể lúc nào cũng vui được, đúng không? Nhưng từ trước tới giờ tôi lại chưa bao giờ cùng anh ấy chia sẻ những nỗi đau, chưa từng an ủi khi anh buồn.

Với tâm trạng vô cùng áy náy, tôi tiến về phía trước, nắm lấy tay Cố Hạo Thần, hỏi: “Sao anh lại khóc?”

Thần nhìn tôi một cái, rồi quay đầu, tiếp tục các động tác đang làm dở. Lúc này tôi mới phát hiện ra anh ấy đang vừa khóc vừa gấp máy bay giấy. Bên cạnh anh ấy có mấy quyển giống như vở bài tập, trên các quyển vở có dấu vết của những trang bị xé. Còn xung quanh đôi chân đang ngập trong nước biển của anh có rất nhiều máy bay giấy đang dập dềnh theo sóng biển.

“Sao anh lại khóc thảm thiết như vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?” Tôi căng thẳng và lo lắng hỏi anh.

Nhưng Thần không hề dừng tay, cứ mặc cho nước mắt thi nhau rơi xuống biển. Anh không trả lời tôi, mà ra sức ném những chiếc máy bay giấy đã gấp xong xuống biển, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Thế nên tôi cũng đành rơi vào trạng thái trầm lặng, cùng anh ngồi trên bãi đá ngầm và nhìn ra biển.

Những chiếc máy bay giấy được phi ra liên tục, chiếc thì rơi và chìm xuống dưới nước, chiếc lại bay được rất xa.

Máy bay giấy được phi ra biển, có thể sẽ có một chiếc bay qua được biển.

Tình cảm của người gấp máy bay giấy, bất kể là nhớ nhung, day dứt, hay là hạnh phúc... cũng sẽ được máy bay đưa tin đi chứ nhỉ?

Thần đang gấp máy bay cho ai nhỉ? Thông tin mà anh ấy muốn truyền tải đi là gì?

A!

Bỗng nhiên, tôi dường như đã hiểu được nguồn gốc những việc anh ấy đang làm, và cả những giọt nước mắt đau thương kia nữa.

Tôi đang chuẩn bị hỏi thì thấp thoáng từ xa có hai cô bé đang tiến lại, trong đó cô bé cao hơn một chút chính là...

Tôi vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cố mở to mắt, một cái tên rất quen thuộc và cũng rất đáng để ghi nhớ bỗng hiện ra.

Tiểu Anh!

Cô bé đó là Tiểu Anh!

Tôi không dám tin vào mắt mình, nhưng lại cũng vô cùng kinh ngạc và vui mừng. Nhưng câu nói ầm ập quen thuộc vang lên bên tai. .

“... Thực ra Tiểu Anh rất thích nhìn chị Hy Nhã cười!”

“Vâng, tại vì chị Hy Nhã cười nhìn ngô ngố rất đáng yêu.”

“Cho nên chị Hy Nhã sau này phải hay cười vào nhé, đừng như Tiểu Anh, làm cho những người ở cạnh quan tâm đến mình phải buồn...”

...

Đúng là Tiểu Anh rồi! Nhưng sao cô bé lại ở đây?

Còn nữa, cô bé đi cùng với Tiểu Anh, có phải là bạn mới quen của con bé không?

Cố Hạo Thần đang ở bên cạnh tôi dường như cũng cảm nhận được có người đang đi về phía mình, nên anh dừng việc gấp máy bay giấy lại, do dự nhìn theo ánh mắt của tôi.

Thần vốn im lặng, lúc này đây sắc mặt bỗng nhiên thay đổi. Trong ánh mắt anh hiện lên vẻ bất ngờ, day dứt, cuối cùng trong những giọt nước mắt trào ra lại chan chứa niềm vui sướng, hạnh phúc.

Anh vội vàng tuột xuống khỏi bãi đá ngầm, chạy về phía bọn họ, sau đó như cơn vũ bão, ôm chầm lấy cô bé đi cạnh Tiểu Anh, giống như lấy lại được một báu vật đã mất, vô cùng căng thẳng và trân trọng.

Một người luôn nở nụ cười đầm đìa như Thần, tâm trạng cũng có lúc bị kích động đến vậy sao?

Rốt cuộc cô bé đó là ai?

Tôi tò mò đi về phía trước, chỉ nghe thấy Thần liên tục lẩm bẩm: “Xin lỗi, xin lỗi...”

Sao vậy nhỉ?

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Mặt biển tĩnh lặng đột nhiên thay đổi bất thường, sóng biển cứ ngày càng dâng cao, liên tục vỗ mạnh vào bờ. Bọt sóng bắn lên người khiến cho cơ thể đau rát.

Chúng tôi cảm nhận được sự nguy hiểm, chạy vội vào phía sâu trong bờ. Nhưng mặt đất bỗng dưng rung chuyển, giống như động đất.

Chuyện gì thế này?

Chính vào lúc tôi sợ hãi nhất, cát trên bãi biển bỗng nhiên bị thổi bay lên, giống như một tấm màn ngăn cách tôi với Thần, Tiểu Anh và cô bé đó. Bị ngăn cách bởi tấm màn cát, tôi chỉ lơ mơ nhìn thấy bóng dáng của họ.

Bên tai vọng lại tiếng sóng biển đình tai nhức óc, giống như có một con thú dữ to lớn ăn thịt người đang ẩn nấp đằng sau.

Thần, Tiểu Anh...

Tôi muốn kêu cứu, nhưng cổ họng nghẹn ứ nói không thành tiếng. Tất cả sự việc này quá khủng khiếp, khiến tôi giống như một tượng gỗ chỉ có thể ngồi yên một chỗ. Nước biển dâng lên với tốc độ rất nhanh, ngập chân tôi, rồi đến đùi, hông...

Nước biển dâng lên với tốc độ càng lúc càng nhanh!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tôi sắp chết rồi sao? Cái chết là như thế này sao?

Hình như ở bên kia tấm màn cát, Thần cũng cảm nhận thấy điều gì, nên quay lại nhìn tôi sắp bị nước biển nuốt chửng, trong mắt anh hiện lên vẻ căng thẳng và sợ hãi.

Không một chút do dự, anh vội buông tay cô bé nhỏ, nhanh chóng lao về phía tôi.

“Đừng!” m thanh yếu ớt truyền qua tấm màn cát.

Không, Thần.

Đừng sang đây, bên này rất nguy hiểm.

Sang đây sẽ chết, tôi không muốn Thần vì tôi mà gặp nguy hiểm! Tôi không muốn vì tôi mà có bất kỳ bất trắc nào xảy ra với Thần.

Nhưng Thần vẫn không để tâm đến mọi hiểm nguy mà lao đến, đưa tay về phía tôi. Cánh tay đó trong nháy mắt xuyên qua tấm màn cát, tôi cũng vội vàng đưa tay ra. Khoảng cách giữa hai cánh tay càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Chính vào lúc hai bàn tay chuẩn bị chạm được vào nhau, đất trời bỗng nhiên biến thành một màu đen!

Lạ thay, nỗi sợ hãi trong lòng lại rời xa tôi, thay vào đó là một sự yên bình đến lạ thường.

Vì tay tôi đang được bao bọc bởi một hơi ấm.

Khi còn nhỏ, do tôi bị bệnh về tai nên hay bị các bạn ức hiếp, chỉ có Thần luôn đến bên giúp tôi lau tay, sau đó đưa tôi về nhà. Giờ đây, lại một lần nữa tôi cảm nhận được cảm giác bình yên và ấm áp đó.

Đó là Thần. Cuối cùng tôi đã có thể khẳng định được anh ấy chính là Thần mà tôi đã quen, là Thần mà tôi yêu quý.

Từ nhỏ tới lớn, Thần vẫn luôn bảo vệ tôi, giờ đây lại một lần nữa anh ấy bảo vệ tôi.

Mọi thứ xung quanh đã yên ắng trở lại, không còn bão cát, nước biển suýt nuốt chửng tôi cũng không còn nữa.

Có phải tôi lại sắp phải lên đường mà không biết mình sẽ đi về đâu không? Nhưng lần này tôi không còn phải lo lắng nữa, vì tôi không chỉ có một mình. Tôi cúi đầu, ánh mắt tôi dừng trên tay tôi và tay Thần đang nắm chặt.

Tôi nở nụ cười nhẹ nhàng, trong lòng có một niềm vui ấm áp.

“Thần!”

“Ừ.” Anh nhìn tôi, nở nụ cười quen thuộc.

“Cảm ơn anh!”

Luôn coi anh là chỗ dựa, luôn cho rằng ai cũng có thể rời xa tôi, nhưng Thần sẽ không bao giờ... Nhưng giờ đây, tôi vừa thấy cảm kích vừa thấy xấu hổ. Có lẽ tôi cũng có thể chia sẻ một phần những nỗi đau với Thần, phải vậy không?

Anh ấy xoa đầu tôi giống như trước đây, trong mắt ánh lên vẻ thân thiện, gần gũi.

“Vừa rồi...” Cô bé mà anh ôm là ai? Tại sao Tiểu Anh lại xuất hiện ở đây? Còn nữa, bây giờ hai cô bé đó sao rồi?

Rất nhiều, rất nhiều câu hỏi khiến tôi ngay một lúc không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu.

“Vừa rồi, không phải anh không quan tâm đến em, mà là...” Thần đưa mắt nhìn về phía trước, dường như đang thở dài. “Vừa này tâm trạng anh không được tốt, mong là Hy Nhã có thể hiểu cho anh.”

“Không sao đâu, chỉ có điều, hình như em luôn mang lại phiền phức cho anh.” Tôi hít một hơi thật sâu. Thần, làm sao mà em có thể trách anh được?

Anh đã bỏ lại tất cả, cố gắng vượt qua tấm màn cát để cứu em, đã không quản ngại bất kỳ điều gì, như thể đã quá đủ để khiến em cảm động suốt cuộc đời rồi!

Chúng tôi tiếp tục đi về phía trước, lại một lần nữa đi trong những đám sương mù bao phủ xung quanh. Nhìn xung quanh, có thể lơ mơ nhận ra bóng dáng của một số ngôi nhà.

Chúng tôi đang đi trên đường sao?

Nhưng đang đi trên đường, sao lại không nhìn thấy bất kỳ ai khác?

“Thần, chúng ta đang ở đâu vậy?”

Dường như anh cảm nhận được nỗi lo lắng của tôi, nhìn tôi mỉm cười, vỗ về: “Không phải lo lắng gì cả, có anh ở đây rồi.”

“Vâng.” Tôi gật gật đầu.

Đúng vậy, chỉ cần có Thần ở bên cạnh, tôi không cần phải lo lắng về bất cứ điều gì hết. Anh luôn tạo cho người ta cảm giác an toàn.

Đi bộ trong sương mù bao phủ nên không có khái niệm gì về thời gian, vì vậy tôi cũng không biết cuối cùng mình đã đi được bao lâu. Mơ hồ cảm nhận là vừa rẽ vào một con đường, sau đó nghe thấy tiếng Thần vui vẻ nói: “Đến nơi rồi.”

“Đến nơi rồi?” Tôi nhìn theo ánh mắt của anh, ngay lập tức mở to mắt.

Tòa nhà ven đường mà vừa rồi còn nhìn mờ mờ, lúc này đây không hiểu vì sao đột nhiên lại trở nên rõ ràng đến vậy. Còn chúng tôi đang đứng trước cửa một căn nhà nhỏ, trên cửa căn nhà có treo một tấm biển.

“Từ – trường – thời – gian.” Tôi đọc từng từ và thấy thật khó hiểu.

Thần cũng chẳng giải thích gì cả, kéo tay tôi đi vào bên trong.

Đây giống như một cửa hàng bán ti vi, trên tường có treo rất nhiều các màn hình to nhỏ khác nhau giống như ngọc lưu ly, trên mỗi màn hình đều hiện lên một hình ảnh khác nhau.

“Thần, ở đây... đang chiếu phim sao?”

Cố Hạo Thần chỉ cười mà không trả lời, đi thẳng vào phòng trong một cách tự nhiên, dường như đang tìm một thứ gì đó.

Tôi tỉ mỉ quan sát các màn hình, đột nhiên phát hiện phía dưới mỗi màn hình đều đề tên một người, bên cạnh còn có nút bấm, bên cạnh nút bấm màu ghi đề “Đau buồn”, bên cạnh nút bấm màu hồng đề “Vui vẻ”, còn bên cạnh nút bấm màu vàng thì đề “Hạnh phúc.”

Tất cả những thứ này... rốt cuộc là gì?

Tôi tò mò nhìn xung quanh, cuối cùng phát hiện ra một quy luật. Màn hình ti vi có nút bấm màu ghi đang sáng đều chiếu những hình ảnh khiến người ta đau buồn. Còn trên màn hình ti vi có nút bấm màu hồng đang sáng đều chiếu những hình ảnh làm cho người ta vui vẻ.

Đây có giống như hộp ghi nhớ, bên trong phân thành các ngăn để chứa các hồi ức khác nhau của con người không? Có lẽ nào cũng có hồi ức của Thần trong đó?

Tính tò mò thôi thúc tôi tìm tên của Thần ở bên dưới mỗi màn hình.

“Cố – Hạo – Thần.” Tôi vừa lẩm bẩm vừa tìm, khi đếm đến màn hình thứ mười một thì tìm thấy tên của Thần.

Nút bấm bên dưới màn hình của Thần là màu ghi, điều này chứng tỏ những hồi ức của Thần đều là những chuyện đau buồn sao?

Có khi nào điều đó cũng liên quan đến sự việc xảy ra vừa rồi?

Vừa suy nghĩ vừa đoán, tôi vội vàng ấn nút bấm để tìm đáp án.

Đầu tiên, trên màn hình hiện lên một bờ biển màu xanh thẫm, rất giống với bờ biển tôi nhìn thấy lúc này, chỉ có điều, biển lúc này có màu xanh u tối, còn biển bây giờ có màu sáng hơn.

Từng đợt sóng cuộn tròn đập vào bờ, tạo nên những bọt nước rất khoan khoái.

Trên màn hình bỗng hiện lên hai đứa bé. Cậu bé thì tôi nhận ra, đó chính là Cố Hạo Thần lúc anh ấy sáu tuổi, cô bé đi bên cạnh anh ấy nhìn rất quen, là...

À!

Chính là cô bé mà Tiểu Anh dắt tay trên bãi biển vừa này.

“Anh, chúng mình cùng nhau chơi trò công an bắt kẻ trộm đi. Bây giờ em sẽ bắt anh nhé.”

Cô bé vui vẻ đưa ra ý kiến.

Anh?

Cô bé này chính là em gái của Thần sao?

Nhưng Cố Hạo Thần lại chau mày, dường như cảm thấy cô bé phiền phức quá, nên một mình đi về phía trước.

Cô bé đuổi theo, Thần chạy trốn. Cô bé không tài nào đuổi kịp được Thần, tuy là chạy rất mệt, nhưng cô bé vẫn luôn cười vui vẻ.

Nhưng nhìn điệu bộ của Cố Hạo Thần thì chẳng lấy làm vui vẻ gì, anh ngồi phệt xuống cát và bắt đầu gấp máy bay giấy.

“Máy bay đẹp quá. Anh, em cũng thích máy bay.” Cô bé ngồi xuống bên cạnh, nhìn anh mỉm cười.

Cố Hạo Thần khó chịu trả lời: “Thích thì tự đi mà gấp.”

Cô bé cười toe toét.

“Em thích anh gấp cơ, anh, em cũng muốn có máy bay.”

“Nếu thích thì tự đi mà gấp.” Thần cầm những máy bay đã gấp xong bỏ đi.

“Anh...”

Anh quyết định chạy cách xa cô bé một đoạn, cô bé thì lại cho rằng trò chơi công an bắt kẻ trộm bắt đầu, vui vẻ đuổi theo.

Nhưng xem ra Thần lại càng cảm thấy khó chịu, anh cố gắng chạy nhanh đến mép biển, sau đó cố hết sức phang hết máy bay ra xa.

“Anh, máy bay!”

Cố Hạo Thần không thèm để ý đến cô bé đó, lại ngồi xuống bãi cát bắt đầu đắp cát. Cô bé nhìn anh trai rồi lại nhìn máy bay, nhìn máy bay rồi lại nhìn anh trai, mím mím môi giống như đã hạ quyết tâm rồi bắt đầu lao ra biển.

”Mình phải vớt máy bay về cho anh vui.” Cô bé tự nói với mình.

Cô bé vẫn còn nhỏ, sức khỏe thì yếu. Sóng biển vừa xô đã nhấn chìm nửa người. Nhưng máy bay càng trôi càng xa, dần dần không thấy đâu nữa. Còn cô bé cũng theo máy bay, chìm dần xuống biển.

Xem đến đây, tôi nắm chặt tay, nước mắt cứ thế trào ra.

Thần ngốc nghếch kia, mau quay lại nhìn đi!

Nhưng tất cả đã muộn...

Cát mà Cố Hạo Thần đắp càng đắp càng cao, cho đến khi anh cảm thấy có gì bất ổn, quay người lại để tìm em gái, thì trên bãi biển lúc này, chỉ còn lại một mình anh!

Không thấy em gái đâu!

“Em, em ở đâu đấy?”

“Em, em đừng dọa anh!”

“Em, đừng chơi trò trốn tìm nữa. Anh... sợ lắm...”

4. Chương 03 P2

Cố Hạo Thần gọi hết lần này đến lần khác, sau đó bắt đầu khóc như mưa. Nhưng những âm thanh vọng lại chỉ là tiếng sóng biển đập vào đá ngầm.

Mặt biển xanh bị nổi đau thương che phủ, dần dần biến thành một màu xám xịt.

Chính vào lúc tôi vô cùng đau lòng khi nhìn thấy cô bé mất tích, thì hình ảnh trước mặt lại chuyển sang một cảnh khác, cảnh trong bệnh viện.

Cố Hạo Thần nằm trên giường bệnh, ánh mắt thất thần. Chú Cố, cô Cố và cả các y bác sĩ trong bệnh viện cố gắng cho anh ăn, nhưng anh chỉ ngẩn ngơ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, giống như không biết đến sự có mặt của mọi người xung quanh.

Cô Cố khóc rất thảm thương. “Tiểu Thần, mẹ đã mất em của con, không thể mất thêm con nữa! Nghe lời mẹ, con cố ăn một chút gì đi được không? Tiểu Thần, con nghe lời mẹ được không?”

Nhưng ánh mắt của Thần vẫn vô hồn, bên trong tràn ngập nỗi đau thương xám xịt, khiến cho ai nhìn thấy cũng cảm thấy xót xa.

Có lẽ Thần không thể chấp nhận được sự thật là em gái đã ra đi, nên đã khép chặt trái tim mình.

Khi màn đêm buông xuống, Thần nhìn bầu trời đầy sao, ánh mắt của anh bỗng nhiên chỉ nhìn chăm chú vào một điểm. Anh xuống giường, đứng dựa vào bệ cửa sổ rồi nhìn lên bầu trời đầy sao cầu xin: “Em gái, em là ngôi sao nào vậy? Em đừng ham chơi nữa, em mau quay về được không? Anh sai rồi, anh sẽ gấp cho em thật nhiều, thật nhiều máy bay giấy, vậy nên em mau quay về đi... được không?”

Nước mắt anh cứ thế tuôn rơi, giống như vô số các vì sao rơi xuống mặt đất.

“Anh thật là tồi tệ, đúng không?”

Không biết Thần đã đứng đằng sau tôi từ lúc nào, trong mắt anh hiện lên sự trách móc bản thân, thậm chí còn có cả sự thù hận!

Thù hận bản thân mình sao?

“Thần...” Tôi muốn an ủi anh, nhưng lại không biết nên nói gì.

“Sao anh lại trách em anh phiền phức chứ? Nó là em gái anh, anh là anh nó, anh nên yêu thương, nên quan tâm đến nó, sao anh lại đối xử với nó như vậy? Nó còn bé như thế, thậm chí đến máy bay giấy cũng không biết gấp... Tất cả đều do anh không tốt, đều là lỗi của anh!” Trên mặt Thần hiện lên nỗi đau thương và thù hận mà từ trước tới giờ chưa bao giờ tôi nhìn thấy.

Hóa ra cô bé đó là em gái của anh, chẳng trách lúc nãy khi vừa nhìn thấy cô bé ở bãi biển, anh lại kích động đến như vậy. Lúc đó, chắc trong lòng anh vô cùng hỗn loạn? Anh nhất định cầu mong được em gái tha thứ, hy vọng em gái có một cuộc sống thật tốt.

Chính vào lúc tôi sắp bị nước biển nhấn chìm, anh ấy đã bắt chấp tất cả lao về phía trước để cứu tôi, vì anh ấy cũng rất sợ tôi giống như em gái mình, bị sóng biển cuốn đi mất phải không?

Thực ra, trong lòng anh ấy luôn muốn làm như vậy, không chỉ là để cứu tôi...

Mà để cứu cô em gái mà anh ấy vô cùng yêu thương.

Quen biết Thần một thời gian dài như vậy, tôi lại không hề hay biết trong lòng Thần chất chứa một nỗi đau sâu sắc đến như thế tôi đúng là một con người vô tâm.

Chắc là Thần đã tự giày vò bản thân mình một thời gian dài? Nhưng anh ấy không biết sao? Em gái anh nhất định hy vọng anh trai mình có một cuộc sống hạnh phúc, và không muốn nhìn thấy anh mình đau khổ như thế này.

Nghĩ vậy nên tôi nhẹ nhàng tiến về phía trước, dang rộng hai tay ôm lấy anh. Tôi muốn gánh bớt nỗi đau của anh, đồng thời cũng cho anh thêm chút sức lực.

“Em gái anh rất yêu anh, cô bé hy vọng anh vui vẻ, chứ không phải là giày vò bản thân như thế này.”

Đúng vậy, có lẽ số mệnh của mỗi người đều có một ý nghĩa đặc biệt.

Rời xa người gần gũi với mình nhất, cũng có lẽ là để cho người đó càng biết cách quý trọng hơn.

Thần thả lỏng người, trọng lượng cả người anh dồn hết lên người tôi.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Thượng đế nhất định sẽ rất vui, vì có một cô bé đáng yêu như em gái anh cùng bầu bạn. Có lẽ bây giờ cô bé đang sống trên một ngôi sao nào đó, nếu anh cười với cô bé, cô bé cũng sẽ rất vui và cười với anh, như vậy tất cả các vì sao trên trời đều sẽ mỉm cười vui vẻ.”

Tôi dừng lại một lát, rồi nói tiếp: “Nhưng nếu anh buồn, em gái anh cũng sẽ buồn, như vậy tất cả các vì sao trên trời cũng vì thế mà buồn theo đấy. Thần, anh phải biết cô bé rất yêu anh. Nếu như có thể quay lại quá khứ, cô bé vẫn sẽ đi vớt máy bay giấy cho anh. Nếu như anh có thể gặp lại cô bé, cái mà cô bé muốn nhìn thấy chính là nụ cười của anh.”

“Hy Nhã...” Thần đau khổ nói. “Anh ước là thà rằng anh...”

Anh không nói tiếp nữa, những nỗi xót xa, đau thương đã làm cổ họng anh nghẹn ứ lại.

Tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh, nước mắt không biết từ đâu cứ thế trào ra.

“Thần, em hiểu được nỗi lòng anh. Nhưng sao anh lại không nghĩ ngược lại, anh có thể thay em gái anh tiếp tục sống thật hạnh phúc. Cố gắng sống hạnh phúc hơn, cố gắng sống có ích với tuổi thanh xuân hơn, cố gắng có được càng nhiều hạnh phúc... giống như sau khi mẹ em qua đời, bố luôn thay mẹ quan tâm, chăm sóc cho em, dành cho em một tình yêu gấp đôi.”

Tôi nghĩ đến người mẹ đã ở trên thiên đường, nước mắt lại trào ra, nhưng ngay lập tức tôi đã nghĩ theo một chiều hướng tốt đẹp hơn.

“Có lẽ ở trên thiên đường, em gái anh lại gặp mẹ em, như vậy mẹ em có thể chăm sóc em gái anh đấy. Ha ha...”

Nhìn thấy tôi khóc, Thần vội đứng thẳng dậy, giống như trước đây, vội vàng lấy khăn mùi xoa nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi.

“Hy Nhã, cảm ơn em.”

Cuối cùng, anh đã nở một nụ cười rất tự nhiên.

“Tốt quá rồi, Thần đã cười rồi.” Tôi vui mừng reo lên.

“Ha ha...”

Sau một trận cười to, những nỗi đau buồn cũng rời bỏ chúng tôi mà đi.

Tôi nhìn những màn hình kỳ quặc xung quanh, không hiểu nổi, nên hỏi: “Vừa rồi em đã xem hết quá khứ của anh, thật là kỳ diệu. Thần, thế “Từ trường thời gian” rốt cuộc là thứ gì vậy?”

Nếu như vừa rồi, màn hình này chiếu những ký ức của Thần, thế thì chắc cũng phải có ký ức của tôi chứ? Còn có cả của bố nữa? Còn cả của Triệt Dã, Hứa Dục... thậm chí là của mẹ nữa chứ?

“Từ trường thời gian thực ra giống như một cục nam châm, cũng có cực dương và cực âm, cực dương thì ở trong não của chúng ta, còn cực âm thì ở đây, lực hấp dẫn giữa chúng thì có thể vượt qua được khoảng cách thời gian và không gian. Bất kể là thời điểm nào, bất kể ở đâu, chỉ cần đó là những ký ức của em, đều có thể bị hút vào đây, cho nên ở đây giống như một kho dữ liệu về ký ức.” Thần giải đáp những thắc mắc của tôi.

Tôi vừa nghe vừa thở dài.

“Thật là kỳ diệu! Thế vừa rồi anh xem ký ức của ai vậy?”

Nét mặt của Cố Hạo Thần đột nhiên thay đổi, anh lắc đầu không chịu nói gì hết.

Nhưng tôi có thể ngầm đoán được, có lẽ anh ấy đã xem ký ức của em gái mình, vì có quá nhiều nỗi nhớ nhung đè nén trong lòng, vì thế không thể chờ đợi được nữa nên đã xem quá khứ của em gái.

Hoặc... anh ấy muốn biết, trong ký ức, em gái có oán giận anh ấy không.

Tôi không hỏi thêm nữa, nhưng cảm thấy vô cùng thích thú với thứ gọi là từ trường thời gian này.

“Thần, anh có biết ký ức của bố em ở đâu không? Em muốn xem ký ức của bố Triệt Dã, Hứa Dục, và cả... mẹ em nữa.” Khi tôi đang định đi tìm, Cố Hạo Thần đã kéo tôi lại, lắc lắc đầu.

“Sa đầu. “Sao vậy?” Tôi không hiểu ý của anh.

“Mỗi lần chỉ được xem của một người thôi.”

“Hả?” Mỗi lần chỉ được xem của một người? Tôi thần người.

“Nhà từ trường thời gian không phải ai cũng tìm thấy được. Em cũng biết, lúc này chúng ta đến đây, hai bên đường đều có sương mù mù mịt, nếu em dừng sai chỗ, thì lối vào nhà từ trường thời gian sẽ không xuất hiện. Nhưng sau khi em vào nhà từ trường thời gian, cũng chỉ có thể xem ký ức của một người thôi. “

Như vậy có nghĩa là tôi sẽ không thể xem ký ức của bố và mọi người sao?

Nhưng... ký ức mà trong lòng tôi muốn xem nhất có lẽ là của Triệt Dã. Khi cậu ấy ra đi, tâm trạng cậu ấy thế nào, tôi rất muốn biết điều đó. Bất kể là phải dùng cách gì, tôi đều muốn được gặp Triệt Dã một lần nữa.

Nhìn thấy tôi có vẻ thất vọng, Thần nói: “Hy Nhã, em có muốn cùng anh đi đến một nơi không?”

Tôi gật đầu.

Trên thế giới này, bất kể đi đâu đều không quan trọng, phải không?

Được gặp Thần là điều hạnh phúc nhất rồi.

Sau khi ra khỏi nhà từ trường thời gian, tôi không kiểm chế được, cố quay đầu lại nhìn, muốn ghi nhớ lối vào của nhà này. Như vậy lần sau tôi lại có thể tìm thấy nhà này, có nghĩa là tôi có thể xem ký ức của mọi người rồi.

Nhưng rất nhanh, lối vào nhà từ trường thời gian đã bị hết làn sương này đến làn sương khác che phủ, dần dần chỉ còn lại một bóng đen lơ lửng.

Còn tôi và Cố Hạo Thần lại len lỏi trong những làn sương mờ mịt nhưng hình như Thần đã biết phương hướng cần đi. Anh rất thông thạo và nắm rõ chỗ nào rẽ trái, chỗ nào rẽ phải. Anh đi nhanh hơn lúc trước, giống như để kịp chuyến xe cuối cùng. Dần dần, tôi phải chạy bước nhỏ mới đuổi kịp anh.

Kỳ lạ thay, chạy một đoạn đường dài như thế đáng lẽ tôi phải thấy mệt, nhưng tôi không cảm thấy mệt mỗi chút nào.

Bỗng nhiên, bên tai tôi lại vang lên tiếng thủy triều.

Ở phía trước, Thần đã dừng lại. Tôi nhìn theo hướng anh đang nhìn, lại thấy bờ biển với màu xanh xám.

Cố Hạo Thần nhìn chăm chú vào đụn cát được đắp trên bãi biển, nhìn ánh mắt anh tôi biết anh đang cố gắng kìm nén nỗi đau thương.

Chẳng lẽ anh ấy lại đang tự trách mình sao?

“Anh đã từng ước rất nhiều lần, chỉ cần con bé trở lại, thì bất anh làm gì anh cũng sẽ làm. Chỉ cần để con bé trở lại, anh sẽ cố gắng hết sức để làm một người anh tốt, sẽ không làm con bé buồn nữa, sẽ luôn quan tâm đến con bé. Anh nhất định sẽ dành thật nhiều thời gian để chơi cùng con bé.”

Anh nói rất chậm, từng câu nói của anh đều chứa đựng một tình cảm rất sâu nặng. Còn ánh mắt anh chỉ chăm chú nhìn vào đụn cát cao cao.

Từ trước tới giờ, tôi chưa bao giờ thấy một Cố Hạo Thần như vậy. Trước đây Thần giống như một siêu nhân có thể giúp tôi giải quyết tất cả mọi vấn đề, bây giờ anh lại giống như một đứa trẻ đang không biết bầu vú vào đâu.

Tôi cảm thấy đau lòng khi thấy Thần như vậy.

“Thần ...” Tôi cố an ủi anh, vừa định nói thì bị cắt ngang.

“Anh thường nằm mơ, mơ thấy em gái khóc ở biển, con bé nói: “Anh ơi, em sợ lắm”, con bé nói: “Anh ơi, sao anh không đến cứu em.” Giấc mơ đó giống như thật, rất thật, rất thật...”

Giọng nói của Cố Hạo Thần hơi khàn, nỗi đau hiện lên trong mắt anh khiến tôi không cầm được nước mắt.

Tôi không nén nổi, tiên lại gần phía anh, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, hy vọng có thể an ủi và tiếp thêm sức mạnh cho anh.

Bao nhiêu năm nay, anh ấy luôn tự trách mình như vậy sao?

Thần, anh có thể tha thứ cho chính mình được không?

Lúc này Thần lại nhìn về phía đằng sau tôi.

“Thần?” Tôi không kiểm chế được cũng nhìn theo hướng anh nhìn, phát hiện ra anh đang chăm chú nhìn vào đụn cát đó. Đây có phải là đụn cát mà Thần đắp cho em gái không? Tại sao anh lại chăm chú nhìn đụn cát đến như vậy?

“Em có nhìn thấy con bé không?” Thần bỗng cất tiếng hỏi.

“Cái gì?”

“Em gái anh.” Khi nói hai từ “em gái”, nụ cười trên khuôn mặt anh trở nên rạng ngời.

Em gái?

Tôi nghi ngờ quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một cô bé với mái tóc ngắn ở phía sau đụn cát. Còn có một cô bé nữa, đó là Tiểu Anh. Hình như hai cô bé đã ở đó từ đầu, đang chơi trò trốn tìm.

Trong tầm nhìn của chúng tôi, hình ảnh của hai cô bé cứ rõ dần lên.

Kỳ lạ, Thần nhìn thấy bọn chúng từ lúc nào vậy?

Vì đã trải qua hàng loạt những sự việc khó giải thích, cho nên lần này tôi cũng không lấy làm bất ngờ cho lắm. Nhìn hai cô bé vui vẻ như vậy, đột nhiên tôi cũng rất muốn được vui đùa với chúng.

“Chúng ta cũng chơi đi!” Tôi hồ hởi đưa ra ý kiến với Cố Hạo Thần, nhưng anh lại hơi do dự.

Chắc anh ấy đang lo lắng có thể em gái không muốn chơi cùng mình.

“Yên tâm đi, khi em gái anh ra đi, hai người còn nhỏ như vậy, bây giờ anh thay đổi nhiều rồi, nói không chừng có khi em gái anh còn không nhận ra anh ấy chứ.”

Tôi không để cho anh kịp phân trần, vội vàng kéo tay anh chạy về phía Tiểu Anh.

“Chúng tôi cũng muốn chơi cùng, có được không?”

“Chị Hy Nhã, chị đến thăm em đấy à?” Nhìn thấy tôi, Tiểu Anh liền nở nụ cười vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Cô bé vui vẻ chạy lại phía tôi, ôm chặt lấy tôi.

“Tiểu Anh...” Tôi cũng ôm lấy cô bé, vui đến nỗi suýt khóc. Không thể ngờ được rằng tôi còn có thể gặp lại Tiểu Anh.

Còn cô bé kia thì nghiêng đầu nhìn chúng tôi, đôi mắt trong sáng như pha lê, đẹp tuyệt trần. Tuy vẫn còn nhỏ, nhưng cũng có thể nhận ra được các nét trên mặt cô bé cũng có phần hao hao giống Thần.

Sau này lớn lên, nhất định cô bé cũng sẽ là một người dịu dàng giống Thần.

“Em tên là Cố Khả Tinh, anh chị có thể gọi em là Tinh Tinh.” Cô bé còn tự hào nói. “Em có một người anh trai vô cùng tốt bụng, anh ấy tên là Cố Hạo Thần. Chữ cuối cùng trong tên của hai anh em em ghép lại thành chữ “Ngôi sao sớm mai.” Thế nào ạ? Rất đẹp đúng không ạ? Bố mẹ đã từng nói với em, ngay từ đầu bố mẹ đã thông nhất với nhau, sẽ để Tinh Tinh luôn đi bên cạnh, làm người bạn đồng hành cùng anh trai.”

Khả Tinh? Một cái tên thật đẹp.

Nhìn thấy cô bé hồn nhiên, ngây thơ như vậy, trong mắt Thần lấp lánh những giọt nước mắt và cả... nỗi đau.

“Chúng ta chơi trò gì bây giờ?” Tiểu Anh băn khoăn.

Tinh Tinh giơ tay đầu tiên, nói to: “Công an bắt kẻ trộm, em muốn chơi trò công an bắt kẻ trộm.”

Ánh mắt của Thần bỗng tối sầm lại, tôi thoáng xót xa, nhưng có một số việc không thể trốn tránh mãi được, chúng ta cần phải học cách đối mặt với nó.

Vậy thì, để giải tỏa nỗi lòng của Thần, nên bắt đầu từ trò chơi công an bắt kẻ trộm vậy.

Trò chơi đã bắt đầu, tôi và Tiểu Anh một nhóm, đóng vai công an. Còn Thần và Tinh Tinh một nhóm, đóng vai kẻ trộm.

Hai nhóm đều chỉ định lấy đụn cát làm đại bản doanh, nhưng “tên trộm” Tinh Tinh khôn ranh cứ ở lý tại đại bản doanh, chỉ có Thần chịu ra bên ngoài đi làm ăn, thế nên tôi và Tiểu Anh chỉ có thể đi bắt Thần.

Nhưng mãi mà chúng tôi vẫn không tóm được anh, vì anh chạy rất nhanh, dường như muốn làm cho tôi kiệt sức, anh cứ vờn trước mặt tôi để tôi phải chạy theo. Thật không thể ngờ được rằng, Thần cũng lại có những lúc ranh ma đến thế.

Tôi đuổi theo anh rất lâu, nhưng vẫn không có kết quả gì, còn Tiểu Anh thì đã bỏ cuộc từ lâu, ngồi nghỉ trên bãi cát.

Chính vào lúc cùng đường, hơi thở thì dồn dập, đột nhiên tôi lại nghĩ ra một phương án khá hay, tôi giả vờ như không còn hơi sức nữa, nên phải đứng một chỗ để nghỉ. Quả nhiên, Tinh Tinh đã mắc lừa bẫy của tôi, đến cục công an để trộm đồ, liền bị tôi tóm ngay tại trận!

Còn Thần thì quá bất ngờ nên không kịp phản ứng gì.

Tôi cất tiếng cười vang.

“Vừa rồi tôi đã giả vờ để đánh lừa mọi người đây. Ha ha.”

Tinh Tinh tuy bị bắt, nhưng vẫn cố vùng vẫy. Cô bé hét to: “Anh, anh cứu em, mau đến cứu em...”

Anh cứu em?

Những từ nhảy cảm đó vừa vang lên đã khiến tim tôi đập thành thịch, còn Thần thì ngẩn mặt đứng nguyên một chỗ, trong mắt anh ánh lên sự áy náy và xót xa.

Chắc anh đang cảm thấy vô cùng hối hận vì đã không cứu em gái mà để em bị nước biển cuốn đi mất.

Nhưng Thần, việc này không thể trách anh được, xin anh đừng tự trách mình nữa, hãy tự mình bước ra khỏi chiếc lồng giam do anh tự tạo ra, được không?

Bỗng nhiên, trên cả bãi biển, những giọng nói, tiếng cười đùa bắt không còn nữa, chỉ còn lại tiếng sóng biển rì rào, nặng nề nhưng lại khó mà rời xa nó, dường như nó muốn nuốt chửng tất cả những thứ trên biển.

Sóng biển đập mạnh đến nỗi khiến người ta phải khiếp sợ.

Tiểu Anh kéo kéo vạt áo của tôi, tôi cười đưa ngón tay trở lên môi.

“Suyt!”

Thời khắc yên lặng này nên thuộc về Thần.

“Anh cứu em! Anh, chị đang không chú ý, anh mau đến cứu em đi!” Tinh Tinh nhìn Thần và lại hét to lên, trong mắt cô bé ánh lên sự mong đợi sâu sắc.

Thần nhìn Tinh Tinh, nở một nụ cười ấm áp. Trên khuôn mặt tuấn tú điển trai ấy toát lên vẻ can đảm. Tôi bỗng cảm thấy thật nhẹ nhõm, thoải mái, vì tôi biết, Thần trong ký ức của tôi đã quay trở lại.

“Em, em đừng sợ, anh đến cứu em đây!” Anh hét hét to.

Thần chạy thật nhanh đến chỗ Tinh Tinh.

Thần, có phải là anh đã nghĩ thông suốt rồi không?

Có phải những áy náy, day dứt đã đè nén trong đầu anh bấy lâu nay khiến anh có lúc còn không thể thở được, bây giờ đã tan theo mây gió cùng câu nói: “Em, em đừng sợ, anh đến cứu em đây” rồi không?

Bỗng nhiên tôi thấy thật cảm động, cảm động đến ứa nước mắt.

Đúng thật là hơi tí đã khóc, sao mà mềm yếu thế này!

“Chị Hy Nhã, chúng ta thua rồi.” Tiểu Anh kéo kéo tay tôi.

“Hả? Cái gì?” Hình ảnh khiến tôi cảm động trước mắt đâu rồi.

“Chúng ta thua rồi.” Mặt Tiểu Anh buồn rầu.

“Thua cái gì cơ?”

“Trò chơi ấy chị.”

Trò chơi? À! Bây giờ tôi mới nhớ ra. Vừa rồi, vừa rồi... tôi ngó người ra quay lại, chỉ nhìn thấy Cố Hạo Thần đang rất vui vẻ ôm Tinh Tinh, trên mặt hai người đang nở nụ cười chiến thắng. Còn Tiểu Anh bên cạnh tôi lại có một khuôn mặt như đũa đám.

Nhưng...

“Không được! Không tính! Vừa xong là vì...” Tôi biện bạch.

“Vì chị không chú ý.” Cả ba người cùng đồng thanh lên tiếng.

Tiểu Anh nhìn tôi vẻ oán trách.

Sao lại trách tôi được, vừa rồi tôi cứ cho rằng trò chơi đang tạm nghỉ ít phút.

“Vẫn không đúng!”

“Không đúng chỗ nào?”

“Chúng tôi là công an, chúng tôi đại diện cho chính nghĩa, cho nên bất kể thế nào, chúng tôi cũng phải là bên thắng chứ.” Tôi tự tin tuyên chiến.

“Được, nếu em có bản lĩnh, thì đến bắt bọn anh đi.” Cố Hạo Thần vừa nói, vừa cầm tay Tinh Tinh chạy thật nhanh.

“Ha ha, được, chúng tôi sẽ bắt được hai tên trộm đáng ghét này.” Tôi và Tiểu Anh lại đuổi theo.

Cả bãi biển đều vang lên tiếng cười rộn ràng của chúng tôi, sự ầm áp này khiến cả bầu trời đột nhiên chuyển thành màu xanh sáng ngời.

Biển và chân trời dường như hòa vào làm một, khiến người ta không xác định được ranh giới.

Chơi được một lúc, cả bốn người chúng tôi đều cảm thấy mệt, cùng nhau nằm dài trên bãi biển ngắm trời mây. Nhưng vẫn chưa kịp lấy lại sức, Cố Hạo Thần đột nhiên đứng dậy, nhìn mặt biển xanh thẳm và nói: “Đến lúc phải đi rồi.”

“Hả?” Mệnh lệnh đột xuất như vậy khiến tôi không kịp phản ứng.

Anh nói xong liền quay người đi thẳng về phía trước, không ngoái lại đến một lần.

“Thần?” Tôi vội vàng chạy đuổi theo. “Anh định đi đâu vậy?”

Anh chỉ nhìn thẳng về phía trước, không trả lời.

“Thế còn Tinh Tinh thì sao? Anh không nói cho con bé biết anh là ai sao?”

Mắt anh bỗng sáng lên, nhưng anh vẫn không nói gì.

“Thế thì... cũng nên nói một câu từ biệt với con bé chứ.”

“Anh, anh đi đâu vậy?” Tinh Tinh và Tiểu Anh cũng ngồi dậy, chạy về phía chúng tôi.

Cố Hạo Thần quay người lại, cười và nói với Tinh Tinh: “Anh... anh phải đến một nơi rất xa.”

“Một nơi rất xa?”

Chắc cô bé không biết được rốt cuộc nơi đó xa đến thế nào, nhưng tôi thoáng thấy, có lẽ nơi đó xa đến nỗi... sẽ không bao giờ gặp lại được nữa!

Cho nên Thần, anh không thể cứ thế đi mà không nói gì với con bé.

Lúc này tôi mới phát hiện ra, trong lòng anh vẫn chưa hoàn toàn được giải tỏa. Tuy anh đã nói lên được câu nói mà anh ấp ủ trong lòng bấy lâu, đã làm được việc mà đến trong mơ anh cũng mong ước được làm, “cứu” Tinh Tinh, nhưng anh vẫn không đủ dũng cảm để tìm hiểu suy nghĩ của em gái, vẫn không đủ dũng khí đối mặt với phản ứng của Tinh Tinh sau khi biết anh là anh trai.

Cố Hạo Thần, anh ấy vẫn còn sợ hãi! Anh ấy vẫn đang trốn chạy!

Đúng thật là... gốc ghêch!

“Tinh Tinh, em có biết anh ấy là ai không?” Tôi phá vỡ sự im lặng giữa họ, nói. “Đây là ai? Em nói cho chị biết, em có nhận ra ai đây không?”

Tinh Tinh từ từ nhìn về phía Cố Hạo Thần, chăm chú nhìn anh.

“Hy Nhã, em...” Thần sợ hãi ngăn không cho tôi nói.

“Anh!” Tinh Tinh do dự cất lên một tiếng cất ngang câu nói của Thần.

Tiếng “anh” này và bao nhiêu tiếng “anh” cô bé gọi ban nãy không giống nhau. Tôi đã hiểu, Cố Hạo Thần đương nhiên còn hiểu rõ hơn tôi.

Giống như xác nhận lại, Tinh Tinh lại cất tiếng gọi một lần nữa: “Anh!”

Người Cố Hạo Thần hơi run lên, anh bị kích động, không dám thừa nhận. Anh căng thẳng đến nỗi hai tay đang buông thõng bên người, bàn tay cứ nắm lại rồi thả ra, thả ra rồi nắm lại.

Cố gắng lên, Thần!

Tôi thầm cổ vũ cho Thần.

“Anh!” Tinh Tinh lại cất tiếng gọi một lần nữa.

“Tinh Tinh, là anh đây.” Cuối cùng anh đã lên tiếng, giọng nói của anh khàn khàn, giống như đang cố gắng hết sức để dồn nén một thứ cảm xúc nào đó.

Tinh Tinh, là anh đây.

Trong câu nói này, giọng nói vô cùng dịu dàng, ẩn chứa bao tình cảm sâu nặng.

Một câu nói đẹp đẽ êm tai, giống như một cơn gió dịu dàng thổi qua. Ngay cả nơi mềm yếu nhất trong lòng cũng bị chạm tới.

Nét bần khoản, do dự trên mặt Tinh Tinh bỗng chốc tan biến, cô bé nở một nụ cười tươi, cố gắng hết sức lao vào lòng Cố Hạo Thần. Còn Thần thì lại cố tỏ ra thật vững chắc để đón nhận cơ thể bé nhỏ của em gái.

Tinh Tinh nũng nịu trong lòng Thần, sau đó ngửa mặt lên vừa cười vui vẻ vừa hỏi: “Anh, sao bây giờ anh mới đến? Em cứ chờ anh đến đón em về. Anh không tốt, làm em phải chờ anh bao lâu.”

Tuy là trách móc, nhưng trong giọng nói của cô bé lại không có chút trách cứ nào, mà giống như đang làm nũng.

Trong giây phút đó, nước mắt của Thần cứ thế trào ra. Tinh Tinh thấy vậy lo lắng, vội vàng đưa đôi bàn tay bé nhỏ lên lau nước mắt cho anh.

“Anh, sao anh lại khóc? Anh, anh đừng khóc, có phải Tinh Tinh đã làm sai điều gì không? Anh...” Cô bé giống như đứa trẻ mắc lỗi cứ lo lắng không yên. “Em không vớt được mấy bay giấy cho anh, có phải vì thế mà anh vẫn giận em không?”

Cố Hạo Thần vội vàng lắc đầu.

“Không, là do anh không tốt, đáng lẽ anh không nên bực mình với Tinh Tinh, anh không nên...”

“Trên đời này, anh là người anh tốt nhất.”

Tinh Tinh không cho anh nói những câu không tốt về mình. “Anh sẽ đắp các đụn cát thật cao, anh sẽ cùng em chơi trò công an bắt kẻ trộm, anh sẽ gấp những chiếc máy bay giấy mà bay được rất cao rất xa... Anh của Tinh Tinh là người giỏi nhất!” Cô bé vừa vội vàng nói vừa dùng đôi bàn tay bé nhỏ đáng yêu không ngừng lau nước mắt cho Cố Hạo Thần.

“Tinh Tinh... cũng là cô em gái tốt nhất trên đời này.” Cố Hạo Thần ôm chặt Tinh Tinh vào lòng, cố hết sức ôm thật chặt.

Đó là cái ôm của sự nhớ nhung bao tháng ngày qua.

Nhưng một điều kỳ diệu đã xảy ra, sau khi ôm em xong, hình ảnh của Thần cứ thể mờ dần đi, giống như một bức tranh cát lỏng lẻo...

“Thần!” Tôi hốt hoảng cất tiếng gọi.

Cố Hạo Thần nhìn tôi cười, cả cơ thể anh từ những hạt cát biến thành một làn sương mù nhẹ.

“Hy Nhã, cảm ơn em. Tuy thời gian đầu anh luôn thương yêu chăm sóc em giống như em gái mình, nhưng sau này lớn lên, anh biết rằng em gái anh sẽ không bao giờ quay về được nữa, đối với Hy Nhã, cả đời này anh luôn muốn được bảo vệ em, đó là điều không bao giờ thay đổi.”

Thần đưa tay ra, anh muốn xoa đầu tôi, nhưng những ngón tay anh lại xuyên qua tóc tôi. Nhưng tôi vẫn cảm nhận được tình cảm của anh, một tình cảm vô cùng ấm áp.

Thực ra, người nên nói lời “cảm ơn” phải là tôi mới đúng. Được gặp Thần ở đây, quả là một điều tuyệt diệu.

“Thần ...”

Tôi rất muốn nói cho anh nghe những tình cảm của tôi, nhưng hình ảnh của Cố Hạo Thần đã tan biến vào trong không khí mất rồi.

Trước mặt tôi giờ đây là khoảng không, giống như anh chưa từng xuất hiện vậy.

Tôi giật mình quay đầu lại, Tinh Tinh và Tiểu Anh cũng đã biến mất.

Mặt nước biển xanh thẳm, bãi cát vàng óng, ánh mặt trời cũng dần tan biến.

Tiếng sóng biển càng lúc càng xa, càng lúc càng xa...

5. Chương 04

Chương 4: Tôi rơi vào động không đáy của nỗi nhớ thương

Bạn có một thiên sứ của riêng mình không?

Hóa ra thiên sứ của tôi đã ở bên cạnh tôi từ rất lâu rồi.

Đó có lẽ là tình yêu do số mệnh định trước.

Khi người yêu đã mất tích đột nhiên xuất hiện,

Khi những chiếc lá xanh rơi vào động không đáy của những con đom đóm,

Tôi cũng... rơi vào động không đáy của nỗi nhớ thương.

Sau mỗi lần một mình lần mò trong những đám sương mù mịt mù, việc tôi có thể làm được là phải tiếp tục đi về phía trước, tuy là lần nào cũng không biết được đang có điều gì đợi tôi phía trước.

Nhưng thực ra, tôi luôn cảm thấy trống trải trong lòng. Vì vừa mới trải qua sự chia ly, bây giờ lại phải lên đường mà không biết phương hướng, mục đích, nên cảm giác cô đơn cũng theo đó mà tăng lên gấp đôi.

Đi được một đoạn đường, từ trong những đám sương mù xuất hiện những đốm sáng xanh le lói. Đi xuyên qua gần hết đám sương mù, tôi phát hiện ra xung quanh có chút ánh sáng lấp lờ, lúc mờ lúc tỏ.

Khi sương mù tan hết, tôi mới phát hiện ra mình đang đi trên một thảo nguyên rộng mênh mông. Vừa mới đây thôi, vẫn còn là ban ngày, thế mà bây giờ đã biến thành ban đêm. Bầu trời đêm đầy những vì sao lấp lánh, còn những gì mà mắt tôi nhìn thấy sáng lấp lánh kia lại là...

“Đom đóm!” Tôi mừng rỡ reo lên.

Vô số những con đom đóm vây quanh tôi, giống như những ngôi sao trên trời rơi xuống, cùng tôi nô đùa vui vẻ. Đi dưới bầu trời đêm thế này, tôi có cảm tưởng như đang lạc vào một thế giới chỉ có trong những giấc mơ.

Từng cơn gió đêm mát dịu thổi tới, mang theo cả mùi hương giống như trong ký ức mà tôi từng nghĩ thấy. Trong đêm vắng tĩnh lặng, bên tai tôi bỗng vang lên giọng nói quen thuộc...

“Muốn đi lắm à?”

“Vậy làm bước đột phá thôi!”

“Xòe tay ra, mình có cái này cho cậu.”

“Cẩn thận, chúng rất thích bay nhảy đấy.”

...

Từng giọt chất lỏng ấm áp cứ thế rơi xuống tay tôi, trong bầu trời đêm đẹp nhường này, một người làm tôi cảm động đến thế niềm hạnh phúc mà chỉ cần với tay một cái là có thể ôm trọn trong lòng đó... chắc trong suốt cả cuộc đời này, sẽ không bao giờ đến với tôi nữa đâu nhỉ?

Còn anh chàng đại ngốc Nguyên Triệt Dã đó lại mượn một cái cơ kém bản lĩnh đến như vậy để từ chối tôi.

Còn tôi thì lại ngốc nghếch tin tưởng...

Thật là hối hận quá, hối hận quá! Nếu như có thể quay lại lúc đó, tôi nhất định sẽ giữ chặt Nguyên Triệt Dã, giữ chặt hạnh phúc của tôi!

Nhưng hiện tại, trong thời điểm chỉ còn lại một mình tôi, Triệt Dã, cậu đang ở đâu?

Một con đom đóm bay đến trước mặt tôi, cứ bay xung quanh, không biết tại sao, nhưng nó lại cho tôi cảm giác vô cùng gần gũi. Tôi cứ đuổi theo con đom đóm và không biết từ bao giờ, tôi đang đứng dưới một bầu trời đầy sao rộng bao la.

Con đom đóm từ từ bay đi xa, rồi đậu lên vai ai đó.

Ai? Ai ở đó vậy?

Một bóng đen cao cao, khôi ngô, tóc bay trong gió, xung quanh có rất nhiều đom đóm.

Mái tóc đó màu vàng?!

Thành thật!

Tim tôi bỗng đập nhanh, đầu óc rồi tung lên, người này... người này là...

Để xác nhận lại những gì đang nghĩ trong đầu, tôi bước nhanh về phía trước.

Người đó từ từ quay lại, nhìn nghiêng tôi thấy mặt người đó toát lên vẻ nhanh nhẹn, nụ cười sáng ngời...

Đó là, là...

Tôi cảm nhận được tim mình đang đập ngày càng nhanh hơn, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực! Đó là...

Nguyên Triệt Dã?!

Là hoang tưởng sao? Là do tôi nhớ nhung quá nên mới tưởng tượng ra như vậy sao?

Ông trời ơi, xin Người hãy cho con biết Nguyên Triệt Dã trước mặt con đây là thực sao?

Nước mắt cứ thế tuôn rơi. Những ngày xa cách, những lời chưa nói, nỗi nhớ thương vô hạn, những niềm vui chất chứa... tất cả đều không tuân theo sự điều khiển của tôi mà cùng trào dâng, dần dần biến thành những giọt nước mắt cứ thế đua nhau tuôn trào.

Tôi cố nắm chặt đôi tay đang run run, cố gắng gọi cái tên mà tôi vẫn ngày nhớ đêm mong, nhưng người trước mặt tôi lại lên tiếng trước.

“Hy Nhã ngốc nghếch, sao lại chậm thế hả? Mình đã bảo mà, chân cậu đúng là ngắn.”

Câu nói này giống như một luồng điện đánh vào trái tim tôi, những ký ức xám xịt đó bỗng chốc trở nên tươi mới.

“Chẳng phải nói là cùng về sao? Cậu làm gì mà đi nhanh thế hả?”

“Vậy cậu cố theo kịp đi.”

“Làm ơn đi, chân mình vẫn còn đau mà, cậu là con trai, không thể chờ một chút được sao?”

“Nhưng đi vậy là chậm lắm rồi, đúng là đồ chân ngắn.”

“Triệt Dã...”

Là Triệt Dã, đúng là Triệt Dã rồi!

Trái tim tôi nhói đau vì sự thực này. Nguyên Triệt Dã, cậu lại trở về bên cạnh mình rồi sao?

Triệt Dã, cậu có biết không, mình rất nhớ cậu, rất nhớ.

Nhớ đến nỗi suýt nữa không thở được...

Tôi bước từng bước về phía cậu ấy. Một khoảng cách rất gần, nhưng dường như tôi đã phải dùng một quãng thời gian dài đến cả đời người. Rất dài, rất dài, khiến tôi tưởng như không thể chịu được nữa.

“Cậu khóc à?”

“Cậu thật là ngốc.”

“Sao lại khóc?”

“Có phải cậu muốn trêu mình không?”

“Cậu vẫn hay giận dỗi giống y như một đứa trẻ.”

“Tên khốn, mình thích cậu, mình thích cậu, mình thích cậu!”

“Đến cách thổ lộ tình cảm cũng giống như một đứa trẻ.”

“Nguyên Triệt Dã, mình thích cậu, vì không dám tin rằng lại có ngày cậu đứng trước mặt mình, nên mình...”

Tôi chưa nói hết câu thì đã bị Nguyên Triệt Dã ôm chặt vào lòng.

Cái ôm của cậu vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, ầm ập đến mức khiến tim tôi nhói đau!

Triệt Dã...

Triệt Dã...

Mình thích cậu.

Sao bây giờ cậu mới trở về bên mình? Cậu thật đáng ghét, thật quá đáng!

Nhưng trong giây phút đang được cậu ấy ôm trong lòng thế này, tôi chỉ cảm thấy một niềm vui vô bờ bến.

“Đồ ngốc, lại chờ để mình lau nước mắt cho cậu sao?” Cậu lấy khăn tay từ trong túi áo ra, lau mặt cho tôi mà chẳng mấy may thương hoa tiếc ngọc chút nào.

Một cảm giác thật quen thuộc...

“Được rồi đây, lại sạch sẽ như bầu trời rồi.”

“Vừa rồi cậu định san phẳng mặt mình đấy à?”

“San phẳng cũng đẹp chứ sao.”

“Đẹp? Rất xấu thì có.”

“Ừ, rất xấu thì chẳng ai cần cậu cả.”

...

Hừ...

Cậu ta lại nói tôi như vậy sao?

Tôi bực mình trợn mắt nhìn cậu, thì nghe thấy cậu nói: “Sạch sẽ như bầu trời rồi, rất xinh.”

Triệt Dã...

Cậu thật đáng ghét, cậu lại làm cho nước mắt mình trào ra rồi.

Có điều Triệt Dã bây giờ hình như có khác trước kia một chút. Nụ cười của cậu ấy không khiến cho người ta cảm thấy cô độc nữa, mà giống như được truyền thêm sinh khí của sự sống mãnh liệt, vô cùng rực rỡ.

Nhưng tại sao cậu ấy lại xuất hiện ở đây? Cậu ấy cũng sẽ giống như Cố Hạo Thần, xuất hiện rồi lại biến mất sao? Tôi muốn hỏi cậu ấy rất nhiều điều, nhưng không biết nên bắt đầu như thế nào.

“Đồ ngốc, mình đưa cậu đi thả điều nhé?” Ánh mắt của Triệt Dã vẫn dịu dàng như trước đây.

“Thả điều?”

Tôi không nghe nhầm đấy chứ? Bây giờ đang là buổi tối cơ mà! Ngoài bầu trời đầy sao và những con đom đóm ra, dưới bầu trời đêm này có nhìn thấy gì nữa đâu!

“Đúng vậy, thả điều.” Triệt Dã đưa tay ra trước mặt tôi.

Tôi nắm chặt tay cậu, cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ lòng bàn tay.

Còn gì phải đắn đo nữa? Nguyên Triệt Dã, người đã mang đến điều kỳ diệu cho tình yêu của tôi, có điều gì mà cậu không thể làm được cơ chứ?

Chỉ cần tôi tin tưởng cậu ấy, tin tưởng một cách vô điều kiện là đủ rồi!

Tôi mỉm cười, gật đầu nói: “Chỉ cần được ở bên cạnh Triệt Dã, thì làm gì mình cũng đồng ý.”

“Hy Nhã ngốc.” Nụ cười của cậu lúc này khiến cả bầu trời tối sầm lại.

Quả thực Triệt Dã không giống như trước đây nữa.

Trước đây, cho dù cậu cười thế nào đi chăng nữa, trong mắt cậu vẫn luôn ẩn giấu nỗi buồn và nỗi cô đơn, nhưng bây giờ, mắt cậu trong veo và ấm áp, không có chút ưu sầu nào.

“Cậu đang nghĩ gì thế?” Triệt Dã hỏi.

“Đang nghĩ về cậu đấy, cậu đã thay đổi đến độ khiến người ta càng cảm thấy yên tâm khi dựa vào cậu.” Tôi đưa mắt nhìn, Triệt Dã đã cầm trong tay một thứ gì đó.

Đó là...

“Ha ha ha, thay đổi vì muốn làm chỗ dựa vững chắc cho Hy Nhã đấy. Nhìn xem, đây là con đom đóm lớn nhất trên thế giới mà mình đã làm cho Hy Nhã ngốc nghếch đấy.” Triệt Dã đưa cánh điều hình đom đóm ra trước mặt tôi, chớp chớp mắt, nói: “Cậu có thích không?”

Lại một lần nữa, tôi bị nụ cười của cậu làm ê hoặc, tôi ngẩng mặt gật đầu: “Thích lắm.”

Bất kể cậu tặng cho tôi cái gì, tôi cũng đều thích, bất kể là dây treo di động hình con ếch, hay chú cá vàng sống vui vẻ trong bể cá, hay đôi tượng sứ hình hai cụ già...

Tôi đều thích!

Nhưng cái mà tôi thích hơn cả chính là người thanh niên đang đứng trước mặt tôi đây, mái tóc màu vàng, mắt màu nâu, nụ cười rực rỡ hơn ánh nắng, mỗi nét đẹp trên khuôn mặt cậu đều khiến trái tim tôi rung động.

Triệt Dã đặt cuộn dây điều vào tay tôi, nói: “Đồ ngốc, tuy là chân hơi ngắn, nhưng vẫn phải cố gắng chạy nhanh lên một chút, nhớ chưa.”

Hừ...

Đáng ghét! Lại chế nhạo tôi đây mà, chân tôi có ngắn lắm đâu!

“Không có một chút gió nào thì điều có bay nổi không?” Tôi bĩu bĩu môi.

Cậu ấy xoa đầu làm tóc tôi rối bù lên.

“Ngốc ạ, cậu không nhìn thấy khắp nơi đều có đom đóm sao?”

“Thế... thì sao?” Tôi bị cậu làm cho rối tung hết cả, thả điều và đom đóm thì có liên quan gì đến nhau chứ?

Triệt Dã vừa cười vừa nhìn lên trời.

“Cánh của các con đom đóm cứ vỗ liên tục, thế chẳng phải sẽ tạo ra gió sao?”

“...”

Sáng kiến này quả là rất hay.

“Không muốn cùng mình phá vỡ rào cản sao?” Triệt Dã vỗ vỗ vào vai tôi.

Phá vỡ rào cản?

Tôi hiểu ra và vội mỉm cười. Được, Triệt Dã, mình và cậu cùng nhau phá vỡ rào cản nhé.

Nguyên Triệt Dã giơ cao cánh điều, lùi lại mấy bước, búng tay tách một cái, hét to lên với tôi: “Hy Nhã ngốc, mau chạy đi!”

Cùng với giọng nói của cậu ấy, không biết gió từ đâu thổi tới, sức gió cứ mạnh dần lên. Còn tôi thì phối hợp theo hướng dẫn của Triệt Dã, chạy nhanh về phía trước.

Gió này, đúng là... do những con đom đóm vỗ cánh tạo ra thật sao?

Hay là do tôi và Nguyên Triệt Dã đã cùng nhau phá vỡ rào cản của tự nhiên?

Cánh điều bay lượn êm ả trong bầu trời đêm, tôi vui đến mức nụ cười luôn nở trên môi.

Nguyên Triệt Dã, chúng ta đã không chỉ phá vỡ rào cản của tự nhiên, đúng không?

...

Điều bay rất cao, nhưng tôi vẫn nhìn thấy nó phát ra ánh sáng, giống như một vì sao sáng nhất trong bầu trời đêm, rọi sáng cả thế giới và cũng soi sáng trái tim tôi.

“Triệt Dã, cánh điều có thể phát sáng...” Tôi vui mừng reo lên.

“Ồ ngốc, cậu tin cánh điều có thể phát sáng thật đấy à?” Triệt Dã mỉm cười.

“Hả?”

“Vì lúc trước mình đã bơi lên điều một lớp giống như loại bột huỳnh quang, như vậy điều mới có thể phát sáng trong đêm được.”

“Nhưng... không có gió...”

“Ha ha, vì trong không gian kỳ lạ này, điều không cần có gió cũng có thể bay lên được.”

“Hic...”

Thế là tôi lại bị lừa, nhưng nhìn nụ cười của cậu ấy, tôi không tài nào mà giận cậu ấy được.

Bị cậu ấy đánh bại rồi!

Tôi ngửa mặt lên nhìn cánh điều bay lượn trong không trung, trong lòng bỗng trào dâng bao cảm giác rất kỳ lạ.

Trước đây, đối với tôi, Triệt Dã giống như cánh diều này, bay rất cao và rất xa, không có cách nào với tới được. Không, có lẽ vẫn còn một điểm nhỏ không giống nhau, chỉ cần thu gọn dây diều thì cánh diều sẽ lại nằm gọn trong tay người thả, nhưng giữa tôi và Triệt Dã lại không hề có một sợi dây như vậy để kéo lại.

Vậy thì hạnh phúc của tôi bây giờ liệu có giống như ánh trăng in bóng trên mặt nước, sẽ có lúc bị tan ra không?

Nghĩ đến đây, trái tim tôi nhói đau như bị kim châm.

“Cậu có thích cánh diều đem đóm mình tặng cho cậu không?” Triệt Dã không nhận ra những thay đổi trong lòng tôi, cười nói rất vô tư.

“Có.” Tôi vội vàng gật đầu. “Mình thích.”

Niềm hạnh phúc trước đây tôi không nắm giữ được, giờ đây lại được Triệt Dã dùng cách này để đặt vào tay tôi.

Triệt Dã, đây có phải là cách mà cậu dùng để bày tỏ tình cảm với mình không?

“Nghe nói linh hồn của một ai đó khi rời xa thế giới cũng giống như cánh diều, cứ bay mãi lên cao. Lúc đó thì có thể thỏa thích ngắm nhìn cả thế giới, nhưng...” Triệt Dã ngừng lại trong giây lát. “Từ trước đến nay, chưa có ai nhìn thấy được toàn bộ thế giới cả.”

“Tại sao?” Những câu nói của Triệt Dã đã kích thích sự hiếu kỳ của tôi, tôi ngẩng đầu nhìn cậu ấy.

“Vì...” Cậu ấy cúi đầu nhìn tôi, nụ cười có vẻ miễn cưỡng. “Khi đó, ánh mắt của họ đều tập trung nhìn ngắm người mình yêu thương lần cuối. Tất cả những gì mà họ mong muốn được nhìn thấy cũng chỉ là mong được ngắm người mình yêu thương mà thôi.”

Triệt Dã từ từ giải thích. Giọng cậu rất nhẹ nhàng, trong giọng nói chứa đựng bao tình cảm mà tôi không tài nào đoán biết được.

Thế còn cậu thì sao, Triệt Dã?

Lúc đó hình ảnh duy nhất trong mắt cậu có phải là mình không?

Cậu cố tình nói cười với người con gái khác, cố tình lái xe đâm vào người con gái khác, cố tình... làm bao nhiêu việc ngốc nghếch như vậy, chỉ là để mình phải rời xa cậu. Thế tại sao bây giờ gặp lại mình lại không dám thổ lộ lời yêu thương với mình một lần nữa?

Tuy mình biết cậu thích mình, nhưng trong lòng mình vẫn luôn thấp thỏm, lo âu.

Vì những gì đang diễn ra trước mắt mình quá tuyệt vời, nên mình rất sợ bị mất nó.

Triệt Dã... mình sợ lắm...

Nếu cậu lại ra đi một lần nữa...

“Hy Nhã!” Triệt Dã đột nhiên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi cố gắng lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn cậu ấy, cậu ấy như đang làm phép để biến hóa ra một cái kéo trong tay.

“Triệt Dã!”

“Hy Nhã ngốc, nếu như mình đưa cái kéo này cho cậu, cậu có cắt đứt sợi dây diều đi không?”

“Vì sao?” Tôi ngăn người hỏi.

Tại sao phải làm như vậy? Triệt Dã, đây chẳng phải là hạnh phúc cậu mang đến ình sao?

“Vì cánh diều cũng cần phải đến nơi mà nó muốn đến.”

“Nhưng cắt dây diều rồi, thì diều sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.”

Vậy thì hạnh phúc cũng sẽ không bao giờ quay trở lại nữa đâu nhỉ?...

Đường như Triệt Dã nhận ra được những lo lắng trong lòng tôi. Cậu ấy mỉm cười, thuận theo ý tôi nói: “Nếu thế thì không cắt nữa vậy.”

Triệt Dã quân dây điều vào một cục đá rồi kéo tôi ngồi xuống thảm cỏ.

“Cùng Hy Nhã ngồi ngắm sao, nghe thì có vẻ hơi cổ điển, nhưng đó là việc mà mình luôn mong muốn được làm.” Ánh mắt của Triệt Dã luôn dõi theo những ngôi sao trên trời. “Cho nên bây giờ, mình cảm thấy rất vui.”

“Triệt Dã, mình cũng cảm thấy rất vui.”

Nghe tôi nói, cậu ấy càng cười tươi hơn. Cậu ấy đan hai bàn tay vào nhau, để ra sau đầu rồi từ từ nằm xuống. Tôi cũng làm theo.

Được cùng Triệt Dã nằm trên thảm cỏ ngắm sao thế này, đây chẳng phải là cảnh tượng mà tôi đã từng tưởng tượng không biết bao nhiêu lần sao?

Mỗi người con gái đều tưởng tượng và mong đợi rất nhiều ở người con trai mà mình thích, đối với Triệt Dã... tôi cũng có những mong đợi như vậy.

“Triệt Dã.”

“Sao cơ?”

“Cậu... khỏe chứ?”

Ánh mắt cậu ấy đang chăm chú ngắm những ngôi sao trên trời bỗng nhiên trở nên lơ đãng. Cậu ấy quay sang nhìn tôi.

“Sao cậu lại hỏi vậy?”

Tôi ngẩn người, bao nhiêu chuyện muốn hỏi bỗng nhiên cứ nghẹn ứ lại trong cổ, không thoát thành lời.

Triệt Dã xoa xoa đầu tôi, nói: “Đồ ngốc, đương nhiên là mình khỏe rồi.”

Cậu quay đầu lại rồi ngược nhìn lên bầu trời đêm, giọng nói của cậu lúc trầm lúc bổng.

“Cho nên cậu đừng lo lắng gì nhé.”

Triệt Dã, cậu có đoán được mình đang nghĩ gì không?

“Triệt Dã...” Tôi dụi dụi gọi tên cậu ấy.

Đột nhiên cậu ấy ngồi dậy, cười rạng rỡ nói với tôi: “Mình sẽ cho cậu xem một thứ rất hay.”

“Ồ... Thứ gì vậy?...” Câu nói của cậu ấy cắt ngang câu tôi định hỏi.

Là cậu cố ý làm vậy sao?

“Cậu cứ tùy ý nói một câu cậu thích.” Cậu ấy cười vẻ rất bí hiểm.

“Nói gì cơ?”

“Được rồi, nói gì cơ, ba chữ.” Cậu tiện tay bứt một gọng cỏ, lúc này tôi mới để ý thấy các lá cỏ bên cạnh chúng tôi đều cuộn lại, sau khi kéo ra thì to hơn lá cỏ bình thường rất nhiều.

Triệt Dã viết lên lá cỏ chữ “nói gì cơ”, rồi làm như thức ăn dẹt cho con đom đóm đang đậu trên vai cậu.

“Cậu nhìn kỹ nhé.” Sau khi chờ con đom đóm ăn xong, cậu dùng đầu ngón tay vỗ nhẹ vào cánh đom đóm.

Từ thân con đom đóm bỗng nhả ra chữ!

Quả nhiên là ba chữ “nói gì cơ”!

6. Chương 04 P2

Khi vừa mới rơi xuống, là ba hạt bé tí, sau đó như tự lấy sức, phình to lên giống như thổi bóng, biến thành ba khối chữ nổi, còn phát ra ánh hào quang màu xanh lóng lánh.

“Tuyệt quá!” Tôi ngạc nhiên thốt lên đầy thần phục.

Triệt Dã lại bứt một cọng cỏ rồi đưa cho tôi.

“Cậu có muốn thử xem thế nào không?”

Tôi nhận lấy cọng cỏ, nghĩ một lát, sau đó viết lên lá cỏ: Triệt Dã, mình là Hy Nhã.

Tiếp đó, tôi cẩn thận đút cho con đom đóm đang đậu trên vai Triệt Dã ăn, sau khi vỗ nhẹ vào cánh con đom đóm, chỉ tích tắc sau từ trên người con đom đóm cũng rơi ra mấy hạt bé tí tẹo. Mấy hạt đó cũng tự phình to thành những chữ rõ ràng, rồi giống như bọt khí bay tít lên trời.

Triệt Dã, mình là Hy Nhã. Những chữ đó phát sáng trên bầu trời, rồi từ từ bay tới chân ... trời xa tít.

“Sao cậu lại không viết Hy Nhã là lợn con? Như vậy thì tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy. Ha ha.” Triệt Dã cười to.

“Mình cũng rất muốn viết Triệt Dã là kẻ xấu xa đấy chứ, nhưng...” Tôi lại ngắt một cọng cỏ, viết lên đó điều tôi muốn nói.

Một lát sau, trên trời dày đặc những chữ có thể phát sáng, đẹp lung linh.

Triệt Dã, Hy Nhã rất nhớ cậu.

Triệt Dã, mắt cậu rất đẹp.

Triệt Dã, Hy Nhã rất thích nụ cười của cậu lúc này.

...

Trong khoảnh khắc này, không gian cực kỳ yên tĩnh, giống như có một thứ tình cảm được giấu kín đang âm thầm cựa quậy.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Nhưng... theo tiếng nói của con tim, mình chỉ có thể nói những câu như thế này mà thôi.”

Tôi nghĩ thấy mùi thơm dịu ngọt, nồng nàn. Nguyên Triệt Dã nhích gần lại phía tôi, từ từ...

Từ từ...

Tim tôi đập rộn ràng, không gian như đang chìm đắm trong hương vị ấm áp của màu hồng, nhưng tôi lại hốt hoảng lên tiếng: “Triệt Dã, đom đóm có bị đau bụng vì ăn nhiều quá không?”

Trời...

Sao tôi lại hỏi câu này chứ? Tuy tôi rất muốn biết, nhưng trong bầu không khí này, sao tôi lại có thể hỏi như vậy.

Tất cả đều vì... Triệt Dã nhìn tôi say đắm quá!

Chính vào lúc tôi cảm thấy vô cùng ân hận vì đã hỏi như vậy, Triệt Dã cười và nói: “Không sao cả, bụng của nó là một cái hang không đáy, có thể chứa rất nhiều, rất nhiều các câu nói.”

“Thế cậu có lời gì muốn nói không?”

“Có chứ, có điều cậu không được nhìn trộm đâu nhé.”

Hừm, mình tò mò làm gì chứ, có phải là viết thư tỏ tình đâu!

Ồi? Mà có khi nào lại là thư tỏ tình?

Nghĩ như vậy, tôi rất muốn nhìn lên xem thế nào. Nhưng làm thế nào bây giờ, để chứng minh mình sẽ không nhìn trộm tôi đã bị bắt lại rồi.

Ừm, nếu như chỉ là nhìn trộm, lên quay đầu lại nhìn một cái, chắc sẽ không bị phát hiện đâu nhỉ?

“Ha ha, mình đã đoán trước được đồ ngốc sẽ nhìn trộm mà.” Tôi vừa quay đầu lại, đã bị Nguyên Triệt Dã bắt quả tang.

Ồi...

Tôi đỏ mặt quay đầu đi nơi khác, quyết định chết cũng không chịu nhận.

“Mình đâu có nhìn trộm.”

“Vừa xong rõ ràng là có mà.”

“Không có.”

“Nhưng mình nhìn thấy rồi.”

“... Cậu đi guốc trong bụng mình sao? Tại sao luôn đoán được mình nghĩ gì?” Tôi rầu rĩ nói.

“Vì cậu là Hy Nhã gốc ghếch của Nguyên Triệt Dã mà. Xong rồi. Mau nhìn lên trời đi.”

Hy Nhã gốc ghếch của Nguyên Triệt Dã...

Vì câu nói này mà đầu tôi choáng váng, chưa kịp định thần lại thì đã thần thờ ngẩn đầu nhìn lên trời theo lệnh của Triệt Dã.

Mắt tôi đột nhiên hoa lên bởi ánh sáng chói lòa của các chữ đang bay lơ lửng trên trời.

Hy Nhã gốc ghếch, mình rất khỏe.

Nên cậu không phải lo lắng ỉn đâu.

Lúc nào mình cũng nhớ đến cậu, và mình thường mong ước rằng sẽ luôn được ở bên cậu mỗi khi cậu buồn.

Nếu như Hy Nhã luôn vui vẻ, mình cũng sẽ rất vui, rất vui.

Những chữ này cứ bay lượn trước mặt tôi, giống như Triệt Dã đang thì thầm bên tai tôi vậy.

Tôi nhẹ nhàng giơ tay lên, muốn được nắm những chữ đó trong lòng bàn tay, giữ chúng lại, để rất lâu sau này có thể coi chúng như vật kỷ niệm. Nhưng rốt cuộc thì cánh tay giơ lên cũng chỉ dừng lại trong không trung, vì tôi sợ khi mình chạm vào, những chữ đó sẽ vỡ mất.

“Triệt Dã...”

Tôi muốn quay lại nhìn cậu ấy, nhưng cậu ấy lại đưa tay ra nhẹ nhàng giữ lấy hai cánh tay tôi, cố định hướng nhìn của tôi.

A...

Cậu ấy định làm gì vậy, hồi hộp quá!

Hai má tôi bỗng đỏ ửng lên giống như tôm bị luộc chín, còn hơi ấm từ lòng bàn tay Triệt Dã giống như một luồng điện nhanh chóng hâm nóng trái tim tôi.

“Triệt Dã!”

Ánh mắt cậu rất chăm chú, giống như muốn khắc sâu hình ảnh của tôi vào trong tâm trí. Cậu ép sát vào người tôi, sau đó ôm chặt tôi vào lòng, chiếc cằm hay hờn dỗi đáng yêu dựa lên vai tôi.

Hy Nhã gốc ghếch, Triệt Dã rất nhớ cậu.

Lúc cậu nói cũng chính là lúc con đom đóm nhả ra chữ, và các chữ cứ lần lượt bay qua mặt tôi.

Hy Nhã gốc ghếch, Triệt Dã rất nhớ cậu.

Những ngôi sao, những con đom đóm, những chữ phát sáng hiện ra trước mặt...

Tất cả những đốm sáng đó bỗng trở nên hư ảo, mờ dần đi, mờ đến mức như hòa lẫn vào nhau thành một khối.

Không dám động đây, không dám lên tiếng, không dám...

Làm tan vỡ những hạnh phúc đang tràn ngập trong lòng.

Khi tôi tỉnh dậy, trời đã sáng. Tôi mở mắt.

Triệt Dã đang nằm ngủ cạnh tôi. Tối qua tôi nhắm mắt đến khi ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay, nên vẫn chưa kịp nhắm khuôn mặt của Triệt Dã khi cậu ấy đang ngủ.

Ha ha, nếu như ngày nào thức dậy cũng được nhìn thấy Triệt Dã thì tuyệt vời biết bao.

Tôi yên lặng nhắm mắt cậu ấy lúc đang ngủ, ở khoảng cách gần như vậy, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của cậu ấy đang nhẹ nhàng phả lên trán tôi. Lông mi của cậu ấy rất dài, vừa dày vừa cong, giống như cánh bướm đang che chở cho đôi mắt, không ngừng động đây theo nhịp thở.

Tôi không kiềm chế được, nhẹ nhàng đặt ngón tay lên môi cậu ấy, cảm nhận sự mềm mại của đôi môi.

Triệt Dã...

Thực sự là rất thích cậu, rất thích cậu.

Ha ha, có điều nếu nhìn thấy hành động thích cậu ấy đến điên cuồng này của tôi, cậu ấy nhất định sẽ phải cười phá lên mất, sau đó sẽ dùng giọng nói làm cho người ta phải tức chết lên được để nói: “Ồ... ngốc!”

Có điều, được nghe cậu gọi là “ồ ngốc”, tôi lại hạnh phúc đến rơi lệ.

“Ồ ngốc, cậu định tặng nụ hôn cho hoàng tử đang ngủ sao?”

Hic, lại gọi mình là ồ ngốc!

Chờ chút, giọng nói này không giống với “tiếng vọng” trong ký ức vừa rồi! Tôi chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt, nghi ngờ ngược lên nhìn.

Đôi mắt màu nâu tuyệt đẹp đang nhìn tôi cười tí.

Á... Triệt Dã tỉnh rồi!

Thế thế, thế... vừa rồi tôi còn đang đặt tay lên môi cậu ấy cơ mà? Có khi nào Triệt Dã lại cho rằng... A... a... a... Sao lại có thể như vậy được! Cậu ấy đã thức dậy từ lúc nào vậy? Tôi đã gây người ngắm đôi môi cậu ấy bao lâu rồi? A... a... a... Xấu hổ quá, xấu hổ quá, xấu hổ quá đi mất!

Mặt tôi nóng ran lên. Tôi vội che mặt rồi ngồi bật dậy nhanh như chớp, sau đó giả vờ như đang bận rộn chải đầu.

“Hy Nhã...” Giọng nói từ sau lưng vọng lại. A...

Lại cười mình sao? Hy vọng có cái lỗ cho tôi chui xuống.

“Mặt Hy Nhã đỏ ửng trông rất đáng yêu.”

Hả? Mạch suy nghĩ của tôi lập tức bị cắt ngang. Triệt Dã nói tôi đáng yêu? Quả thực là cậu ấy không còn giống như trước đây nữa, có phải do cậu ấy đã nhận ra trước đây cậu ấy đã từng bỏ lỡ quá nhiều rồi không?

Chính vào lúc này, xung quanh chúng tôi lại tỏa ra một làn sương mù dày đặc, bao trùm lấy tôi và Triệt Dã.

“Triệt Dã...” Tôi lo lắng gọi to, cố gắng hết sức nắm chặt lấy tay cậu ấy.

Đã đến lúc phải chia tay rồi sao?

Không! Không!

“Hy Nhã, đừng sợ.” Triệt Dã cũng nắm chặt tay tôi.

Bên tai có tiếng gió thổi, kéo dài khoảng một, hai phút, rồi lớp sương mù mới dần dần tan đi, quang cảnh xung quanh đã hoàn toàn thay đổi: đu quay khổng lồ, tàu lượn siêu tốc, đu quay ngựa gỗ... Ở đây giống hệt như khu vui chơi, hơn nữa còn có rất nhiều người đang chơi đùa trong đó.

Chỉ trong tích tắc, tôi và Triệt Dã đang ở trên một thảo nguyên yên tĩnh nay lại chuyển thành một khu vui chơi náo nhiệt.

Tôi và Triệt Dã ngơ ngác nhìn nhau, nhận ra vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt của người đối diện.

“Ha ha, cậu có thích điều ngạc nhiên mình mang đến cho cậu không?” Triệt Dã ngay lập tức lấy lại được tinh thần.

“Không phải là cậu mang đến ỉn.”

“Cậu không tin sao?”

“Thế thì cậu làm phép để mình quay lại thảo nguyên đi.” Tôi cố ý làm khó cậu ấy.

“Ha ha, thế thì không được, chúng ta đã chơi hết các trò chơi ở khu vui chơi này đâu.”

Nói xong, Triệt Dã cười thật tươi, rồi kéo tôi vào trong khu vui chơi.

Khi chơi trò tàu lượn siêu tốc, tôi và Triệt Dã đã để lại đó những tiếng hét chói tai, khi chơi các trò trên nước, chúng tôi để lại đó những tiếng cười sảng khoái, rồi để lại những nỗi sợ hãi ở khu nhà ma... Đường như ở trò chơi nào của khu vui chơi cũng lưu lại những niềm vui của chúng tôi.

“Bên đó có trò đu quay ngựa gỗ!” Tôi vui mừng reo lên, sau đó kéo Nguyên Triệt Dã chạy đến phía trước nhà đu quay ngựa gỗ.

Không biết tại sao, khi nhìn thấy nhà đu quay ngựa gỗ này, trong lòng tôi đột nhiên lại trào dâng một cảm giác quen thuộc không thể diễn tả được, hình như là... tôi đã từng đến đây.

Là khi nào vậy? Với ai cơ chứ?

Trong đầu tôi thoáng hiện lên những hình ảnh mơ hồ, giống như chiếu phim vậy. Tôi cố gắng nhớ lại những hình ảnh đó, muốn nhìn thật rõ những người đang nói...

Nhưng nghĩ mãi mà vẫn không có kết quả.

Chẳng lẽ ở nơi này, những ký ức cũng theo đó mà tan biến hết rồi sao? Rõ ràng là những hình ảnh đó giống như thật vậy, nhưng lại không nhớ ra nổi nữa.

“Sao thế?” Triệt Dã cười tí mắt, nghiêng đầu nhìn tôi. “Cậu có muốn chơi đu quay ngựa gỗ không?”

“Có!” Tôi thực sự rất muốn biết, ở trò chơi đu quay ngựa gỗ này rốt cuộc ẩn giấu ký ức gì.

Ngồi trên đu quay ngựa gỗ, có lúc tôi cảm tưởng như mình đang bay lên trời xanh.

Từng vòng, từng vòng quay, từng vòng từng vòng gần đến bầu trời hơn.

Nhưng hy vọng luôn vỡ tan.

Nhưng bây giờ, cho dù tôi có quay đến chóng mặt đi chăng nữa thì vẫn có thể nhìn thấy Triệt Dã. Cậu ấy đang ngồi trên một con ngựa gỗ rất gần với tôi, mỗi lần quay đầu lại tôi đều có thể nhìn thấy nụ cười đáng yêu của cậu ấy. Nụ cười đó khiến tôi có cảm giác cho dù phải quay vòng mãi, cho dù hy vọng luôn vỡ tan, cũng vẫn là một việc vô cùng tốt đẹp.

Triệt Dã ngồi trên một chú ngựa trắng đang dang rộng đôi cánh, mái tóc màu vàng được nắng chiếu vào, tỏa ra một thứ ánh sáng rực rỡ, giống như thiên sứ.

Triệt Dã...

Thực ra là thiên sứ của tôi đúng không nhỉ?

Nghĩ như vậy, tôi không kiềm chế được vội lên tiếng: “Triệt Dã có tóc màu vàng đẹp quá!”

“Thật không?” Triệt Dã ngơ ngác, sau đó như hiểu ra và mỉm cười.

“Cậu cười gì thế?”

Triệt Dã chớp chớp mắt nhìn, nghiêng đầu ghé vào tai tôi hỏi thầm: “Hy Nhã ngốc nghếch, cậu có biết tại sao mình lại nhuộm tóc thành màu vàng không?”

Tôi lắc đầu.

Kể từ khi tôi quen Triệt Dã, tóc cậu ấy luôn nhuộm màu vàng. Mái tóc màu vàng đến chói mắt khiến cậu ấy rất dễ trở thành tiêu điểm trong đám đông.

Có lẽ, không ai thích hợp với mái tóc màu vàng chói này hơn cậu ấy cả.

“Vì...” Giọng nói của Triệt Dã càng trở nên thần bí. Mắt cậu ấy lóe sáng, giống như bị thứ gì đốt cho cháy rực. “Vì như vậy nhìn càng giống thiên sứ.”

Thiên sứ?

Hai chữ này gõ hai nhịp vào trái tim tôi. Bỗng nhiên những hình ảnh mờ ảo trong ký ức lại dần hiện lên rõ nét, giống như nước thủy triều đang trào dâng về phía tôi...

Triệt Dã nhìn lên bầu trời bao la giống như đang tìm một thứ gì đó, hồi tưởng lại cái gì đó. Lúc này đây, trong giọng nói của cậu ấy như có một nỗi đau khó mà che giấu.

“Khi mình còn nhỏ, có lần bố mẹ đưa mình đến khu vui chơi, nhưng trên đường đi, bố mẹ cứ cãi nhau suốt, nên chẳng có tâm trí đâu mà vui chơi cùng mình. Mình cảm thấy rất buồn. Nhân lúc bố mẹ cãi nhau căng thẳng nhất, mình lẳng lặng bỏ đi nơi khác. Sau đó, mình đi đến trước nhà đu quay ngựa gỗ. Nhìn thấy những bạn nhỏ ngồi trên ngựa gỗ và cười đùa rất vui vẻ, mình rất ngưỡng mộ họ...”

Những điều cậu ấy nói... nghe rất quen...

Trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh cậu bé tôi gặp đã gọi tôi là đồ ngốc ở trong khu vui chơi, cũng đứng ở phía trước khu đu quay ngựa gỗ, ánh mắt rất buồn và cô đơn.

Chẳng lẽ...

“Sau đó mình đã gặp một cô bé ngốc nghếch. Cô bé đó rất nhiều chuyện, đã đưa mình đi chơi đu quay ngựa gỗ. Tay cô bé rất ấm, nụ cười cũng rất rạng rỡ. Có điều, cách cô bé ngồi ôm ngựa gỗ lại xấu tệ. Ha ha...” Triệt Dã dừng lại rồi tiếp tục. “Cô bé đó nói mình rất giống thiên sứ, có điều tóc của thiên sứ màu vàng.”

Đúng là cậu ấy rồi!

Cậu bé đó chính là Triệt Dã!

Nhưng... cậu ấy lại dám nói mình rất ngốc, lại còn nói cách mình ngồi ôm ngựa gỗ xấu tệ nữa chứ!

Đáng ghét! Nguyên Triệt Dã, cậu có biết cô bé mà cậu đang nói đến chính là mình không vậy?

Nhưng Triệt Dã không phát hiện ra sự bất thường của tôi, vẫn tiếp tục hồi tưởng lại chuyện xưa: “Cậu có biết không? Khi cô bé đó nói về thiên sứ, mắt cô bé sáng long lanh, giống như đang khát khao một điều gì đó. Cô bé nói thiên sứ tồn tại chính là để bảo vệ cho người mà mình thích, mỗi người đều có thiên sứ của riêng mình.”

Nói xong, cậu cười tươi hơn. “Thế nên mình đã tự nhủ với lòng mình, có một ngày, mình sẽ trở thành thiên sứ để bảo vệ cho cô bé đó, vì chính vào ngày mình buồn nhất, cô bé cùng ngựa gỗ đã bảo vệ mình, đã mang niềm vui và hạnh phúc đến ình. Cô bé đã làm thiên sứ ình một ngày, còn mình sẽ làm thiên sứ cho cô bé mãi mãi.”

Cuối cùng Triệt Dã đã nhận ra mặt tôi đang tôi sầm lại, vội cười và nói: “Hy Nhã ngốc, có phải cậu ghen rồi không?”

“...”

Tôi nhìn cậu mà không nói được câu nào.

Chẳng lẽ tôi lại tự ghen với chính mình sao?

Còn nữa, rõ ràng là nói phải bảo vệ cho người đó, thế mà còn nói về người đó không hay tí nào...

Triệt Dã vội giải thích: “Cậu yên tâm đi, Hy Nhã gốc nghêch, từ sau khi gặp cậu, mình đã quyết định sẽ làm thiên sứ cho cậu rồi. Mình nghĩ là cô bé đó sẽ hiểu và thông cảm ỉnh, vì mình đã thích một cô bé tên là Hy Nhã gốc nghêch.”

Mình đã thích một cô bé tên là Hy Nhã gốc nghêch.

Trong phút chốc, tất cả những trách móc, oán hận trong lòng tôi lập tức tan theo mây khói. Đây có được coi là lời tỏ tình không? Nếu đúng là như vậy, thì đây là lần đầu tiên tôi được nghe Triệt Dã bày tỏ tình cảm. Qua cuốn nhật ký, từ lâu tôi đã hiểu rõ tình cảm của cậu ấy, nhưng được nghe cậu ấy nói trực tiếp, tôi vẫn cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Triệt Dã...

Mình cũng rất thích cậu, rất thích cậu.

Triệt Dã, cậu đã là thiên sứ bảo vệ cho cô bé đó. Vì cô bé đó chính là mình, cậu là thiên sứ bảo vệ ỉnh.

Hóa ra ông trời đã tặng cho tôi món quà tuyệt vời thế này từ rất lâu rồi, ngay từ khi tôi còn nhỏ đã tặng cho tôi một hẹn ước.

Hẹn ước là sẽ có một thiên sứ bảo vệ cho tôi, làm cho tôi hạnh phúc.

Tiếng khóc thút thít...

Tôi bắt đầu khóc, những giọt nước mắt của sự biết ơn. Tôi không muốn kìm nén những giọt nước mắt của niềm hạnh phúc này chút nào.

“Hy Nhã, cậu sao thế?”

“Đồ gốc!” Tôi mỉm cười, nhưng những giọt nước mắt vẫn không ngừng tuôn chảy trên hai gò má.

Nhìn điệu bộ lo lắng của cậu ấy, tôi thực sự rất muốn gọi cậu ấy là đồ gốc.

“Sao cậu lại khóc?”

“Vì Triệt Dã rất gốc.”

“Thật thế sao?”

“Thật, vì cậu gốc nghêch, nên cậu mới không phát hiện ra người con gái mà cậu muốn bảo vệ đã được cậu bảo vệ từ rất lâu rồi.”

Đáng lẽ tôi nên cảm thấy vui vì Triệt Dã cũng có lúc gốc như vậy, nhưng tôi không thể cười nổi.

Vì tình cảm cô vùng chân thành mà cũng cố chấp này của cậu ấy khiến tôi không thể cười chế giễu cậu ấy được.

“Hy Nhã, hóa ra...” Lúc đầu Triệt Dã còn ngạc nhiên vì câu nói của tôi, sau đó như thể nhớ ra điều gì, cậu ấy tỏ ra kinh ngạc đến mức không thể tin nổi.

“Đúng vậy, chính là mình.” Tôi gật đầu, trả lời câu hỏi còn bỏ lửng của cậu ấy.

Cậu ấy chăm chú nhìn tôi, rồi đưa tay lên vuốt má tôi, thì thầm: “Đúng vậy, Nguyên Triệt Dã thật gốc. Ngay đến người mà mình cần bảo vệ đã tìm ra rồi mà cũng không nhận ra, mà còn làm tổn thương đến người ấy, làm cho người ấy phải rơi lệ, làm người ấy phải buồn. Mình là kẻ đại gốc!”

Những câu cậu ấy nói toàn là những lời trách móc bản thân, đau buồn và bất lực.

“Không...” Tôi ra sức lắc đầu, bảo Triệt Dã không được tự trách mình.

Vì tôi vô cùng cảm ơn sự sắp xếp này của vận mệnh, sắp xếp cho tôi lại được gặp Triệt Dã. Những chuyện buồn trong quá khứ chẳng phải càng nhân lên niềm hạnh phúc khi được gặp lại nhau bây giờ hay sao?

Triệt Dã, Triệt Dã, thiên sứ Triệt Dã của mình, số mệnh đã định sẵn cậu là dành ỉnh! Đúng là đã định sẵn!

Sau khi tuột xuống khỏi ngựa gỗ, tôi dùng hết sức mình lao vào lòng Triệt Dã, ôm cậu thật chặt, nhất quyết không chịu buông tay. Tôi sẽ không bao giờ để thiên sứ của tôi rời xa tôi nữa, không bao giờ!

Triệt Dã cũng ôm tôi thật chặt, rất lâu, rất lâu sau mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Ngốc à! Sao cậu phải ôm chặt thế, mình có biến mất đâu...”

“Diệp Hy Nhã muốn được bên Nguyên Triệt Dã, mãi mãi ở bên cậu, ở bên cậu trọn đời trọn kiếp.” Tôi đang cố xua đi cảm giác bất an trong lòng để nói câu này thật mạch lạc.

Triệt Dã, chúng ta đã gặp nhau từ rất lâu rồi, nhưng tại sao sau khi gặp lại, chúng ta lại phải xa nhau sớm như vậy.

Mình không muốn vậy!

Triệt Dã, chúng ta không bao giờ rời xa nhau nữa, được không?

“Triệt Dã.”

“Sao vậy?”

“Cảm ơn cậu!”

“... Hả?”

“Cảm ơn cậu đã sống rất tốt, cảm ơn cậu đã giữ đúng lời hứa lúc nhỏ, cảm ơn cậu... đã thích mình.”

Cảm ơn...

Cậu bé đó chính là cậu, Triệt Dã.

7. Chương 05

Chương 5: Những điều xảy ra trong quá khứ khiến cậu ấy vô cùng đau khổ

Có một cái máy thể này,

Nó có thể cho bạn xem lại những hiểu nhầm đã xảy ra trong quá khứ.

Nhưng lại không có công cụ nào,

Có thể cho bạn cơ hội để sửa chữa những hiểu nhầm đó.

Lúc này, khi cậu cảm thấy vô cùng căm ghét bản thân, vô cùng tức giận bản thân,

Cũng có thể khiến cho điều bối tiếc trong lòng cậu biến thành một thứ đẹp vô cùng,

Vì mình luôn ở bên cậu,

Chính vào lúc này đây, mình chính là chỗ dựa của cậu.

Trời bỗng nhiên tối sầm lại, từng ngọn đèn trong khu vui chơi bắt đầu sáng dần lên.

Giống như tôi, nhờ có sự xuất hiện của Triệt Dã, mà những làn khói đen bao phủ trong lòng tôi bấy lâu nay bỗng tan biến hết.

Trong không gian rực rỡ tràn ngập ánh đèn thể này, Triệt Dã âu yếm nhìn tôi, nụ cười của cậu không còn cô đơn nữa.

“Triệt Dã...”

“Gì vậy?”

“Mình rất buồn.” Tôi cúi đầu, đôi mắt đau nhức giống như có cát bay vào.

“Hy Nhã ngốc buồn gì vậy?”

“Những việc gì có liên quan đến cậu, mình đều muốn biết hết, nhưng mình sợ không đủ thời gian nữa.”

“Ngốc ạ.”

“Nếu mình hiểu hết về cậu, thì lần đó mình đã không để cho cậu đi rồi. Nếu như...” Tôi tự trách mình, vì tôi và Triệt Dã đã để lãng phí quá nhiều thời gian.

“Hy Nhã.” Triệt Dã mỉm cười, cắt ngang lời tôi. “Bây giờ cũng chưa muộn mà. Nguyên Triệt Dã và Diệp Hy Nhã là bạn học của nhau, người mà mình thích nhất là Hy Nhã, người mà mình luôn muốn bảo vệ cũng là Hy Nhã. Gia đình của Triệt Dã có bố có mẹ, nếu như có thể, hy vọng sau này Triệt Dã và Hy Nhã có thể cùng nhau xây dựng một gia đình ấm áp và hạnh phúc.”

Nói xong, cậu dừng lại, trong giọng nói chứa đựng sự mâu thuẫn, hạnh phúc và cả nỗi đau thương.

Lúc này, khi nhắc đến bố mẹ của mình, dường như Nguyên Triệt Dã lại quay trở về với trạng thái trước đây, nhìn cậu ấy thật cô đơn và xa cách.

“Triệt Dã, cậu... nhớ họ à?”

“Họ?” Nguyên Triệt Dã thấy thái độ dè dặt của tôi, hiểu ngay ý tứ trong câu nói của tôi.

Có phải cậu ấy đang nhớ bố mẹ không?

Triệt Dã như đang nhìn về một nơi vô cùng xa xăm, cậu ấy nói: “Không, mình không nhớ bố mẹ. Họ... chắc cũng chẳng nhớ mình đâu nhỉ?”

Cậu lặng lẽ quay đầu, nụ cười yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể vụt tắt trên môi cậu.

“Triệt Dã...”

“Hy Nhã... Điều mình muốn chỉ là hạnh phúc của cậu mà thôi.” Triệt Dã ôm chặt tôi vào lòng, cậu ấy đã nén chặt nỗi cô đơn trong lòng lại, không để tôi nhìn thấy.

Triệt Dã... Sao cậu cứ phải che giấu những tình cảm trong lòng? Tuy trong giọng nói của cậu luôn thể hiện thái độ thản nhiên, tuy nhìn cậu lúc nào cũng có điệu bộ bất cần, nhưng mình biết...

Cậu rất yêu bố mẹ cậu.

Vì cậu luôn quan tâm đến bố mẹ, nên cậu mới dễ bị tổn thương.

Vì cậu luôn yêu bố mẹ, nên cậu mới học cách che giấu tình cảm.

Có lẽ Triệt Dã không nhìn thấy được, khi cậu ấy nhắc đến bố mẹ mình, trong mắt cậu ấy hiện lên một nỗi buồn sâu sắc.

Ánh sáng rực rỡ chiếu lên người Triệt Dã, nhưng cậu ấy... lại như đang lẩn trốn trong màn đêm. Cậu ấy ngẩng đầu ngược nhìn lên bầu trời, vẻ mặt rất kiên cường khiến tôi có cảm giác như trong mình đã xuất hiện ảo giác, thời gian dường như quay lại mười năm trước đây, tôi lại nhìn thấy cậu bé đang đứng trước nhà đu quay ngựa gỗ, vẻ mặt tràn đầy nỗi khao khát.

Lúc đó tôi chỉ nghĩ rằng, chắc cậu bé chỉ ao ước được ngồi chơi đu quay ngựa gỗ.

Lẽ nào, tôi đã nhầm? Đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi, còn thực chất, cậu bé có một niềm khao khát cháy bỏng khác.

Hóa ra ngay từ khi còn nhỏ, Triệt Dã đã học được cách che giấu lòng mình rồi sao?

Có điều lần này, mình không bị cậu lừa nữa đâu, Triệt Dã ạ.

Chỉ khi thiên sứ vui vẻ, thì người thiên sứ bảo vệ mới có thể vui vẻ được.

Cho nên Triệt Dã, cậu phải vui lên. Mình muốn cậu luôn vui vẻ!

“Triệt Dã.” Tôi cười rất tươi. “Cậu cùng mình đi đến nơi này nhé!”

Vừa ra khỏi khu vui chơi, cảnh vật xung quanh đã biến thành những đám sương mù dày đặc. Trong làn sương mù dày đặc, tôi và Triệt Dã tay trong tay chậm rãi tiến về phía trước.

Không biết có phải do tôi đã đi trong làn sương mù như thế này quá lâu, nên đã quen với cảm giác đi trong sương mù rồi không. Hơn nữa, đến bản thân tôi cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên là, dường như tôi còn có khả năng nhận biết được phương hướng mà mình sẽ đi.

Chỉ khi biết phương hướng đi mới có thể tìm được nơi đó.

Nơi mà Cố Hạo Thần đã từng đưa tôi đến – Nhà từ trường thời gian.

Tôi không dám chắc có phải là Thần không muốn để cho tôi biết đường đến nhà từ trường thời gian hay không, lần đó anh ấy đã đưa tôi đi trong làn sương mù dày đặc rất lâu, nhưng sau đó, tôi cố gắng nhớ lại, thực ra chúng tôi chỉ đi đi lại lại trên đúng một con đường.

Chẳng lẽ Thần đoán được tôi sẽ quay lại nhà từ trường thời gian sao?

Triệt Dã không hề hỏi xem tôi đưa cậu đi đâu, chỉ nhẹ nhàng nắm tay tôi. Chúng tôi cứ đi trong làn sương mù, dường như có thể đi đến tận chân trời góc biển.

Cho dù là phải đi bao lâu cũng được.

Vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Đến một lối rẽ, tôi kéo Triệt Dã rẽ về bên phải, làn sương mù dày đặc bắt đầu tan dần, một ngôi nhà thấp thoáng hiện ra, sau đó dần trở nên rõ nét.

Toàn cảnh “Nhà từ trường thời gian” đã hoàn toàn hiện ra trước mắt chúng tôi.

Triệt Dã ngẩn người, đi theo tôi cùng bước vào nhà từ trường thời gian.

Tuy đã đến đây một lần, nhưng do lần trước quá vội, nên tôi cũng không kịp quan sát hết mọi thứ bên trong. Nhưng lần này, tôi thấy bất ngờ khi phát hiện ra những cuộn phim trong nhà từ trường thời gian, ngoài cửa cá nhân ra, còn có cửa cả gia đình.

Lúc đầu tôi chỉ định xem ký ức của bố Triệt Dã, nhưng bây giờ tôi đổi ý muốn xem ký ức của cả gia đình Triệt Dã.

“Đây là...” Sau khi phát hiện ra nhà từ trường thời gian có công năng này, Triệt Dã chợt sống người.

Tôi đứng trước màn hình chiếu về ký ức của gia đình Triệt Dã, sau đó giúp cậu ấy ấn nút. Khi trên màn hình hiện lên hình ảnh đầu tiên, tôi cảm nhận được cơ thể Triệt Dã đứng cạnh tôi như cứng đờ lại, còn bàn tay cậu ấy đang nắm tay tôi cũng vô tình bóp mạnh.

Trên màn hình bắt đầu hiện lên các hình ảnh...

Hóa ra bố mẹ của Triệt Dã đã yêu nhau từ hồi còn học đại học. Mẹ cậu ấy là một người phụ nữ thời trang, rất lương thiện, còn bố cậu ấy lại là một người hơi khô khan. Một điều ít ai ngờ tới, mẹ cậu ấy đã yêu bố cậu ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên, hơn nữa còn chủ động theo đuổi, chẳng bao lâu sau, họ đã chìm trong biển tình dào dạt.

Sau khi tốt nghiệp, bố cậu ấy bắt đầu lập nghiệp, và đã dùng số tiền đầu tiên kiếm được để mua một chiếc nhẫn cầu hôn mẹ cậu ấy.

Họ bắt đầu lên kế hoạch ột tương lai tươi sáng, đã thương lượng với nhau và quyết định chờ sau khi sự nghiệp của bố cậu ấy thành công thì mới có con. Nhưng ngay năm sau, mẹ cậu ấy lại có mang. Tuy sự xuất hiện của đứa bé đã làm hỏng kế hoạch tương lai của bà, nhưng bà vẫn quyết định sinh Triệt Dã.

Mẹ Triệt Dã rất thích làm đẹp, thích mặc quần áo thật mát. Nhưng vì Triệt Dã, mà ngày nào bà cũng ở nhà, bà bảo muốn dưỡng thai cho tốt để Triệt Dã sinh ra thật khỏe mạnh.

“Sau này con của vợ chồng mình nhất định sẽ rất thông minh.” Bà nói với chồng như vậy.

“Tất nhiên rồi, con chắc chắn sẽ đẹp như em.” Bố cậu ấy áp tai lên bụng bà.

...

Bà đã sinh ra Triệt Dã trong niềm hạnh phúc ngọt ngào như vậy. Nhưng sự nghiệp của bố cậu ấy càng lúc càng phát triển, thời gian đi công tác, làm thêm giờ cũng càng nhiều hơn, ông thường xuyên vắng nhà.

Mẹ cậu ấy bắt đầu phải đón sinh nhật một mình, một mình đưa Triệt Dã đi học, ăn cơm một mình...

Cho đến một ngày, khi mẹ cậu ấy nhìn thấy trên cổ áo của chồng có vết son, bà đã hoàn toàn sụp đổ...

“Sao anh lại làm như thế? Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy?”

“Đừng âm lên làm con tỉnh giấc, nó đang ngủ.”

“Anh có biết hôm nay là kỷ niệm bốn năm ngày cưới của chúng ta không?”

“Cho nên anh mới cất công bay sang tận bên Nhật để mua tặng em một bộ vòng ngọc trai của nhà thiết kế Niarto, trên thế giới này chỉ có duy nhất một bộ này thôi đấy.”

“Em không cần!”

“Anh không muốn cãi nhau với em, chỉ mong là em hãy tin tưởng anh, từ trước tới giờ trái tim anh luôn dành cho em.”

“Anh... sao anh lại không thêm quan tâm đến em như vậy?”

“Em hãy tin anh, anh luôn quan tâm đến em.”

...

Tuy sóng gió đã đi qua, nhưng quan hệ giữa họ dần lạnh nhạt. Từ đó, mẹ cậu ấy lại bắt đầu đam mê mua sắm, chỉ cần bố cậu ấy không ở nhà, không có Triệt Dã bên cạnh, bà lại đi đến các khu thương mại lớn để mua đồ.

Dần dần, bà bắt đầu lơ là việc chăm sóc Triệt Dã lúc đó mới được mấy tuổi...

Còn bố cậu ấy đã mấy lần muốn cải thiện mối quan hệ giữa hai người, nhưng vì công việc quá bận rộn khiến cho ông không có thời gian thực hiện điều đó.

Tôi cảm thấy hơi lo lắng nên lên quay lại nhìn Triệt Dã. Cậu ấy đang chăm chú nhìn vào màn hình, môi mím chặt lại thành một đường thẳng. Tôi không biết cậu ấy đang nghĩ gì.

“Thực ra... bố cậu rất yêu mẹ cậu, đúng không?” Tôi dè dặt nói.

Ánh mắt Triệt Dã tỏ vẻ căng thẳng, nhưng cậu ấy không nói gì. Tôi đoán chắc cậu ấy không muốn bỏ qua bất cứ một “cảnh quay” nào, thế nên cũng quay đầu lại, tiếp tục xem.

Trên màn hình lúc này, Triệt Dã đã lớn hơn một chút.

Cuối cùng, cả gia đình đã có cơ hội cùng nhau đi dã ngoại ở vùng ngoại ô. Đúng vào lúc bố của Triệt Dã đang chuẩn bị sang đường để mua trà sữa cho Triệt Dã, thì một chiếc xe ô tô con lao đến, khi ông quay sang và nhìn thấy chiếc xe thì đã không kịp tránh, lúc đó mẹ Triệt Dã đã không để ý đến sự an nguy của mình mà lao đến!

Những hình ảnh trên màn hình bỗng trở nên rất chậm.

Nét mặt hốt hoảng do lo sợ mất đi thứ vô cùng quý giá của mẹ Triệt Dã, cộng thêm hành động liều mình lao về phía trước để cứu chồng theo bản năng, và cả hành động bố Triệt Dã sau khi nhìn thấy chiếc xe lao tới, vội quay lại để nhìn vợ và con...

Trong tình huống này, có lẽ họ đã không kịp nhận ra rằng, cả hai đều vẫn rất yêu thương và quan tâm tới nhau.

Khi chiếc xe chỉ còn cách họ nửa mét, tài xế đã kịp phanh gấp.

Mẹ Triệt Dã vội dừng lại, sự hốt hoảng lo lắng hiện trên nét mặt của bà nhanh chóng chuyển sang vẻ lạnh lùng. Khi thấy chồng nhìn mình thiết tha, bà chỉ lạnh lùng liếc nhìn chồng một cái, rồi lặng lẽ quay người đi.

Bà đã không nhìn thấy nỗi thất vọng và hụt hẫng trong ánh mắt của chồng phía sau lưng.

Ông cũng không nhìn thấy được, sau khi quay lưng đi, bà đã thở phào nhẹ nhõm vì ông đã thoát khỏi nguy hiểm.

Họ... đều rất yêu thương nhau!

Họ rất yêu thương nhau, nhưng họ đều học được cách che giấu tình cảm của mình dưới sự tác động của những hiểu nhầm và cuộc chiến tranh lạnh.

“Mẹ cậu... cũng rất yêu bố cậu đấy.” Lần này, tôi nói thật nhỏ và cũng không quay đầu lại nhìn Triệt Dã.

Rõ ràng là yêu thương nhau như vậy, nhưng lại luôn tỏ ra lạnh lùng không quan tâm đến nhau nên khoảng cách ngày càng xa dần. Trái tim họ... có lẽ đã rất nhiều lần nhói đau. Khoảng cách đó chính là sự xa cách gần gũi nhất trên thế giới thì phải. Rõ ràng là chỉ cần một ánh mắt yêu thương, một nụ cười thì mọi chuyện sẽ được hóa giải hết, nhưng vì ai cũng cố chấp nên đã tạo thành bức tường ngăn cách, khó mà vượt qua được.

Nhưng người vô tội nhất lại là Triệt Dã...

Khi cậu ấy lớn lên, dần hiểu ra được một số chuyện, ánh mắt cậu ấy cũng càng ngày càng trở nên cô độc. Do khúc mắc tình cảm giữa bố mẹ mà vô tình cậu ấy đã không nhận được sự quan tâm, chăm sóc, chính vì thế, khi lớn dần lên thì tính cách của cậu ấy cũng trở nên ngổ ngược hơn.

Cãi lại thầy cô giáo, đánh nhau với bạn học, thi không đạt, dọa cho các bạn nữ sợ phát khóc... Khi mới là một học sinh cấp hai, tuy đã nhuộm tóc màu vàng để trông giống thiên sứ hơn, nhưng Triệt Dã lại làm rất nhiều việc khiến người khác phải buồn phiền.

Đầu tiên thì bị nhà trường cảnh cáo, rồi hết lần này đến lần khác bị ghi vào sổ theo dõi học sinh cá biệt, và cuối cùng thì Triệt Dã bị nhà trường “đuổi học.”

Trên màn hình hiện lên hình ảnh bố của Triệt Dã đã phải đến gặp hiệu trưởng không biết bao nhiêu lần, nhưng trong lúc hiệu trưởng tức giận và lớn tiếng phê bình, ông vẫn cố gắng đứng ra bảo vệ đứa con trai thân yêu của mình...

“Triệt Dã nhà chúng tôi rất ngoan, vì khi mang thai cháu, mẹ cháu đã dưỡng thai rất tốt.”

“Triệt Dã nhà chúng tôi rất hiểu biết.”

“Triệt Dã nhà chúng tôi không bao giờ tùy tiện đánh bạn cả.”

...

Những hình ảnh như vậy, không chỉ xuất hiện một lần.

Những điều này, chắc Triệt Dã không biết đâu nhỉ? Vì mỗi lần từ phòng hiệu trưởng bước ra, sau khi thấy bóng cậu con trai đang đứng quay lưng về phía mình từ đằng xa, ông vội lấy lại vẻ nghiêm nghị thường ngày. Lưng thẳng đứng, môi mím chặt, đôi mắt lạnh lùng, khi đi ngang qua chỗ Triệt Dã, mắt cũng không thêm liếc nhìn lấy một cái, chỉ ném về phía Triệt Dã một câu lạnh lùng: “Về nhà với bố.”

Triệt Dã, với vẻ mặt lạnh lùng, đứng nguyên tại chỗ, chỉ chăm chú nhìn theo hình bóng của bố, và bố Triệt Dã vừa đi vừa do dự có nên dừng lại chờ con trai đi cùng. Cả hai đều không nhận ra rằng, giữa họ có rất nhiều điểm tương đồng.

Trong không gian yên lặng, tôi nắm chặt tay Triệt Dã.

Tôi có thể cảm nhận được rằng, giờ đây Triệt Dã rất cần một người bên cạnh, cho dù chẳng làm gì cả, đơn giản chỉ là đứng cùng cậu ấy mà thôi. Vì cậu ấy không có đủ dũng khí để đối mặt với những chuyện này, thực ra là cậu ấy đang rất sợ hãi...

Cậu ấy sợ phải nhìn thấy những hình ảnh mà bố mẹ ghét cậu.

“Mình luôn cho rằng... trong lòng bố mẹ không có chỗ dành ỉn. Hóa ra mẹ đã vì mình mà từ bỏ rất nhiều thứ, còn bố cũng yêu mình theo cách riêng của bố.”

Triệt Dã, vì có rất nhiều chuyện xảy ra sau khi chúng ta quay lưng đi, vì có rất nhiều việc chúng ta không thể nhìn thấy bằng mắt và cũng không thể nghe thấy bằng tai, cho nên chúng ta không hề biết được.

Chính vì thế mà bố mẹ cậu đã hiểu nhầm nhau, đã không nhận ra được tình cảm của nhau.

Còn Triệt Dã, cậu cũng vì vậy...

Mà đã hiểu nhầm tình yêu của bố mẹ dành cho cậu.

“Triệt Dã, cậu rất giống bố các nét trên khuôn mặt, ngay cả tình cảm cũng giống. Cậu không biết làm cách nào để bày tỏ tình cảm của mình với bố mẹ, cậu chỉ biết giấu trong lòng, khao khát được chú ý đến, nhưng lại dùng phương pháp cực đoan. Còn bố cậu, cũng không biết nên làm thế nào để bày tỏ tình cảm với cậu, chỉ có thể dùng bộ mặt nghiêm nghị để đối xử với cậu. Nhưng trước mặt mọi người, cậu luôn là cậu con trai xuất sắc nhất của bố cậu.”

Không biết có phải do màn hình gặp sự cố gì không, mà hình ảnh hiện lên bỗng nhiên quay lại thời gian rất lâu về trước.

Bố Triệt Dã lo lắng đứng ngoài phòng đẻ, cứ liên tục chặn các y tá lại để hỏi. Khi ông hay tin vợ ông đã sinh, mẹ tròn con vuông, từ khóe mắt ông tuôn trào những giọt nước mắt hạnh phúc.

Ông ôm Triệt Dã trong lòng và không ngừng nựng con, còn nói chuyện với mẹ Triệt Dã đang nằm trên giường bệnh: “Vợ yêu à, nếu như con dám không nghe lời em, anh sẽ để râu lởm chồm rồi châm vào con cho em hả giận.”

Mẹ Triệt Dã nghe chồng nói như vậy thì không hài lòng, đánh yêu chồng một cái.

“Không ai được phép bắt nạt con trai em.”

Lúc này, tuy Triệt Dã mới là một đứa trẻ sơ sinh, nhưng dường như đã nghe thấy bố nói định bắt nạt cậu, nên cậu đã gào khóc. Bố Triệt Dã vừa hát vừa nhẹ nhàng dỗ cậu, nhìn bố cậu lúc đó thực sự rất gần gũi, đáng yêu.

Trên màn hình, những hồi ức về gia đình Triệt Dã vẫn tiếp tục hiện lên...

Nửa đêm, bố Triệt Dã nhẹ nhàng thức dậy, kéo chăn cho Triệt Dã, sau đó cứ ngồi ngắm cậu đang chìm sâu trong giấc ngủ. Cũng có lúc, bố cậu đã lên xem vở bài tập và bảng điểm của Triệt Dã...

Có một ngày, Triệt Dã về nhà rất muộn, vừa mới đóng cửa lại, liền bị bố nghiêm nghị hỏi: “Tan học xong không về nhà mà còn đi đâu?”

Cậu thiếu niên, lưng đeo ba lô, quay mặt ra cửa khi nghe bố nói vậy, nhưng không quay lại.

Bố Triệt Dã đứng bật dậy khỏi sofa.

“Bố đang nói chuyện với con đấy! Ai dạy con thói vô lễ như thế hả?”

Triệt Dã không trả lời, quay người, cúi đầu đi thẳng về phòng mình.

“Đứng lại! Đến khi nào bố mới có thể bớt lo lắng cho con hả? Con nói thử xem bây giờ con đang làm những gì? Con nhìn con xem có giống với dáng dấp của học sinh không? Bố tốn tiền nuôi con là để cho con đi gây sự đấy à?”

“Hừ.” Triệt Dã lạnh lùng hừ một tiếng, rồi tiếp tục đi về phòng mình.

“Nguyên Triệt Dã!”

Tiếng gọi đó dường như đã nhắc nhở cậu, cậu là con trai ông!

Mãi mãi là như vậy!

Triệt Dã đứng quay lưng về phía bố, cười giấu cợt.

“Sao vậy? Hôm nay không bận làm việc, nên mới nhớ ra phải quản lý tôi sao, ông bố thân yêu.”

Khi nói câu “ông bố thân yêu”, giọng điệu của cậu chứa đầy vẻ giấu cợt. Bố Triệt Dã nghe con nói như vậy, trên mặt ông thoáng lộ ra vẻ đau thương.

Nhưng Triệt Dã lại không nhìn thấy.

Tại sao rõ ràng là người mà mình quan tâm, nhưng lại dùng cách làm tổn thương lẫn nhau để tiếp tục cuộc sống?

Vì sao rõ ràng chỉ cần quay người lại là có thể nắm được hạnh phúc trong tay, nhưng lại vẫn cố chấp bước đi?

Nhìn tất cả những hình ảnh này, trái tim tôi lại nhói đau.

Tôi thấy xót xa cho bố của Triệt Dã, và cũng xót xa ẹ của Triệt Dã.

Tôi còn thấy đau đớn thay cho thiên sứ của tôi, Triệt Dã.

“Sao từ trước tới giờ gia đình cậu không cố gắng thử trò chuyện với nhau? Tại sao mọi người trong gia đình cậu luôn cố gắng che giấu nỗi đau của mình không cho người khác nhìn thấy?” Tôi nhẹ nhàng nói.

Bây giờ, với tư cách là người ngoài cuộc, xem lại những gì đã xảy ra trong quá khứ, mới cảm thấy lúc đó sao mình lại xử sự ngốc nghếch đến vậy!

Đã bỏ qua không biết bao nhiêu cơ hội có được hạnh phúc, phải làm thế nào mới có thể lấy lại được đây?

Bây giờ, khi Triệt Dã nhìn thấy những chuyện này, và khi chính cậu trải qua lúc đó, chắc sẽ có cảm giác hoàn toàn khác biệt nhỉ?

Mỗi khi xem đến cảnh bố Triệt Dã làm mọi việc vì Triệt Dã, tôi đều cảm nhận được Triệt Dã nắm tay tôi càng chặt hơn, những ngón tay cậu run run chứng tỏ cậu rất quan tâm và cảm động...

Trên màn hình vẫn cứ hiện lên hết cảnh này đến cảnh khác, giống như thời gian, không có cách nào ngăn cản được, cũng không thể thay đổi được...

Bố mẹ Triệt Dã lại cãi nhau, càng ngày càng nhiều hơn.

“Sao lại như vậy? Tôi sắp điên lên mất. Tôi đã bắt đầu tự hỏi sao hồi đó tôi lại đồng ý lấy anh!” Mẹ Triệt Dã ném vỡ lọ hoa, vừa khóc vừa nói.

Cuối cùng, bà đã bị những ngày tháng cô đơn đánh gục, bà đã quyết định không thể tiếp tục sống trong tình trạng thế này nữa, bà không muốn tranh cãi nữa, không muốn...

“Anh có biết không? Ngày nào tôi cũng nấu cơm cho cả ba người chúng ta, rồi ngóng anh về nhà ăn cơm. Ngày nào tôi cũng ngồi chờ anh về, để mở cửa cho anh. Nhưng anh thì sao? Thời gian anh về nhà ngày càng muộn, thời gian ở nhà cũng ngày càng ít! Có phải anh không cần tôi nữa đúng không? Cái mà anh cần mãi mãi chỉ là sự nghiệp của anh mà thôi. Tôi đã cho anh bao nhiêu cơ hội, vì Triệt Dã, thậm chí tôi còn định sẽ cố gắng tiếp tục sống như thế này... nhưng bây giờ tôi không muốn cho anh thêm cơ hội nào nữa.” Mẹ Triệt Dã nói từng câu từng chữ, bà đã nói ra hết những nỗi đau khổ trong lòng.

Không còn phải chờ một người nữa...

Có lẽ sẽ không còn cô đơn nữa, không còn cảm thấy chỉ có một mình mình nữa, không còn phát điên vì nỗi cô đơn.

Nhưng từ đầu đến cuối bố Triệt Dã chỉ im lặng. Ông sợ nếu ông nói, nếu ông lên tiếng sẽ làm ẹ Triệt Dã tức giận hơn, sợ bà sẽ càng ghét ông.

Cuối cùng mẹ Triệt Dã cũng đã lấy lại được bình tĩnh, sự im lặng của thời gian khiến khoảnh khắc này càng trở nên căng thẳng đến đáng sợ.

Một lúc sau, mẹ Triệt Dã lên tiếng: “Chúng ta ly hôn nhé.”

Ly hôn nhé.

Ly hôn nhé.

8. Chương 05 P2

Câu nói này cứ văng vẳng bên tai bố Triệt Dã, mặc dù mẹ Triệt Dã chỉ nói một lần. Người ông run lên, nhưng ông nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường, nhanh đến mức khiến người ta có cảm giác như những gì vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác.

Bà vẫn quyết định nói ra câu nói này, vẫn...

Quyết định ra đi.

Sau khi Triệt Dã tan học trở về nhà, vừa mở cửa thì cảnh tượng mà cậu nhìn thấy được chính là cảnh này, cậu có cảm giác bất an, trong giây phút đang hoảng loạn, có giọng nói vọng đến.

“Nếu chia tay có thể làm cho em cảm thấy hạnh phúc, vậy thì anh tôn trọng quyết định của em.”

Chính câu nói này đã hoàn toàn làm tan vỡ tia hy vọng cuối cùng còn sót lại trong lòng Triệt Dã, cậu như người mất hồn, ngay lập tức quay lưng bỏ đi giống như vừa vào nhầm lớp học.

Còn khi câu nói đó vừa vang lên, không ai nhìn thấy nỗi tuyệt vọng trong đáy mắt mẹ Triệt Dã.

Đó có phải là... tất cả niềm hy vọng của một người phụ nữ đối với một người đàn ông đã hoàn toàn sụp đổ rồi không?

Đứng từ những góc độ khác nhau, dường như chẳng có ai sai cả, nhưng những việc đau buồn vẫn cứ xảy ra.

Tối hôm đó, mẹ Triệt Dã nói hôm sau sẽ quay lại thu dọn hành lý rồi chuyển đi nơi khác. Bố của Triệt Dã một mình ngồi hút thuốc trong phòng khách trầm tư suy nghĩ. Thời gian cứ thế trôi đi, ông bị đầu điều thuốc lá làm bỏng tay mà cũng không hề có cảm giác gì.

Lần này, ông đã dành cả một buổi tối để ngồi chờ mẹ Triệt Dã.

Nhưng ông không chờ được.

Đêm hôm đó, trời không có sao, tất cả các ngọn đèn đường đều bật sáng, đó là những ngọn đèn dẫn đường cho những người đi lại trong đêm, nhưng nó không chiếu sáng được một gia đình khuyết thiếu, nó không làm ấm lại được một trái tim bị tổn thương.

Cậu thanh niên đeo ba lô đứng dựa lưng vào cột đèn, ngẩng mặt lên ười nhìn ngắm màn đêm, trên mặt không biểu lộ chút cảm xúc gì. Đó là Triệt Dã.

Trong mắt cậu, giống như lúc tôi mới quen cậu, là tâm trạng tôi nhìn thấy nhiều lần trong mắt cậu – sự cô độc.

Triệt Dã luôn luôn cô đơn.

Tất cả mọi việc, bố mẹ đều làm theo ý mình, mà chưa bao giờ nghĩ ỉnh. Tại sao bố mẹ luôn coi gia đình này chỉ là của hai người, mà không phải là của ba người?”

Giọng nói của Triệt Dã rất khẽ, rất khẽ, giống như những đám mây đang lững lờ trôi, xa dần.

“Triệt Dã.” Tôi nhìn vào màn hình, nhẹ nhàng nói. “Cậu nên nói ra.”

Đúng vậy, cậu không nên lặng lẽ bỏ đi, cậu nên nói rõ với bố mẹ.

Vì tất cả những việc này đều là có tình yêu trước rồi mới có sự tổn thương, cho nên nhất định phải có cách để cứu vãn. Cho dù bố Triệt Dã có bỏ cuộc, Triệt Dã cũng không nên lặng lẽ bỏ đi như thế.

Bất kể kết quả thế nào, bố mẹ cậu nhất định sẽ suy nghĩ lại bởi còn có sự tồn tại của cậu.

Lúc này trên màn hình hiện lên hình ảnh trời sắp sáng. Bố Triệt Dã đang ngồi trong phòng khách, rồi đột nhiên vút đầu mẩu thuốc lá đang cầm trên tay vào gạt tàn, lao vào phòng đọc sách và bật đèn trên bàn làm việc.

Ông lục tìm một tờ giấy trắng, sau khi suy nghĩ một lát, cây bút bắt đầu lướt đều trên giấy. Từng hàng chữ bắt đầu hiện lên, từng câu chữ đều được suy nghĩ rất kỹ trước khi viết ra. Có lúc, chúng tôi có thể đọc được một số chữ trên màn hình.

“Em yêu, anh xin lỗi.”

“Anh luôn cho rằng, anh tồn tại là vì gia đình. Bây giờ thì anh đã hiểu, anh tồn tại là vì em và con.”

...

Cuối cùng, trên màn hình chỉ hiện lên dòng cuối cùng của bức thư:

“Em yêu, chúng ta đừng ly hôn, em nhé?”

Xem đến đây, Triệt Dã ngạc nhiên quay sang nhìn tôi, dường như không thể tin nổi bố cậu đã từng viết bức thư níu kéo như thế.

Nếu như vậy, tất cả những hiểu lầm lẽ ra sẽ được giải quyết chứ!

Nhưng tại sao họ vẫn ly hôn?

Nhìn Triệt Dã căng thẳng, trong lòng tôi cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng, rốt cuộc là thế nào?

Màn hình vẫn tiếp tục chiếu...

Sau khi bố Triệt Dã viết xong thư, cẩn thận gấp lại, ông lục tìm phong bì trên bàn làm việc, nhưng ông tìm khắp cả phòng đọc sách cũng không tài nào tìm ra được một cái phong bì.

Sau đó, ông đến phòng Triệt Dã, mở ngăn kéo bên trái bàn học của Triệt Dã, bên trong có rất nhiều phong bì màu hồng! Ông lật tìm, cuối cùng tìm ra được một chiếc phong bì vẫn chưa viết chữ, ông cẩn thận mở ra, cho thư vào, rồi dán lại.

Hình như ông lại bắt đầu băn khoăn suy nghĩ, nên để thư ở đâu thì vợ mình có thể vừa vào nhà đã nhìn thấy? Trước tiên, ông vào phòng khách mà gần đây là nơi mẹ Triệt Dã hay ngủ, rồi lại vào phòng ngủ của hai vợ chồng, vào phòng của Triệt Dã đi một vòng, nhưng vẫn chưa tìm ra được nơi thích hợp có thể để bức thư.

Cuối cùng, ông dừng lại trước bàn uống nước ở phòng khách, sau khi suy đi tính lại, ông hít một hơi thật sâu và quyết định để thư trên đó.

Trong màn đêm, vì trên chiếc phong bì có dán một số ngôi sao giấy ánh huỳnh quang nên nó phát ra ánh sáng mờ.

Đó có lẽ là mong muốn và hy vọng cuối cùng của bố Triệt Dã.

Sáng sớm hôm sau, sau khi bố Triệt Dã ra khỏi nhà chưa lâu, mẹ Triệt Dã trở về nhà. Sau khi biết bố Triệt Dã không còn ở nhà nữa, trong ánh mắt bà hiện lên nỗi thất vọng tột cùng.

Bà bắt đầu thu dọn hành lý, rất nhanh đã sắp đầy chiếc va li to. Khi bà kéo va li sang phòng Triệt Dã, không ngờ rằng, Triệt Dã vẫn đang ngủ.

“Triệt Dã!” Bà để va li xuống, đi về phía giường lay cậu dậy. “Triệt Dã, mau dậy đi con. Muộn thế này rồi mà vẫn ngủ à? Hôm nay không phải đi học sao? Hay là trong người không được khỏe?”

Triệt Dã bị đánh thức dậy, có vẻ rất bức mình, trợn mắt nhìn bà, tức giận nói: “Nếu mẹ muốn đi thì đi nhanh đi, đừng có giả bộ ở đây nữa.”

“Triệt Dã, mẹ...”

“Sau khi ly hôn thì không còn là mẹ nữa.” Triệt Dã lạnh lùng nói. “Bà có biết không? Tôi ghét bà, tôi ghét bà vì đã bỏ tôi và bố!” Nói xong, cậu dùng hết sức kéo lại chiếc chăn lên trùm kín mặt.

Trong khoảnh khắc đó, nước mắt mẹ Triệt Dã tuôn rơi. Bà vội lau đi, quay người bỏ ra khỏi phòng Triệt Dã. Lúc đi ngang qua phòng khách ra cửa, bà nhìn thấy trên bàn nước có một bức thư, do dự một lát, bà bỏ va li xuống và cầm bức thư lên. Màu hồng, một màu rất trẻ trung. Bà bất giác nhìn về phía phòng Triệt Dã, nghĩ một lát, bà cầm bức thư và lại đi vào phòng con trai.

Sao bà lại không bóc thư ra xem luôn nhỉ?

Tôi thực sự không hiểu... chẳng lẽ...

Bà chỉ muốn tìm cớ để nói chuyện với Triệt Dã?

“Triệt Dã!”

Triệt Dã vẫn trùm chăn kín mít, không chịu nhúc nhích.

“Triệt Dã!” Bà lay lay người Triệt Dã, mỉm cười hỏi. “Bức thư để trong chiếc phong bì màu hồng này là bức thư của cô gái yêu thầm con viết cho con phải không? Triệt Dã nhà ta cũng có bạn gái để ý rồi sao?”

“...”

Triệt Dã vẫn không thèm để ý đến bà.

Mẹ Triệt Dã vừa cảm thấy đau lòng, vừa cảm thấy khó xử, nhưng bà vẫn cố gắng mỉm cười và nói: “Nếu không phải thì mẹ có thể bóc thư ra xem, đúng không?”

Lúc này, tôi cảm nhận được bàn tay Triệt Dã đang nắm tay tôi run lên bần bật.

Tôi lo lắng ngược lên nhìn, thấy sắc mặt Triệt Dã trở nên trắng bệch, mắt cậu mở to, giống như đang bị kích động mạnh.

“Triệt Dã!”

Chính vào lúc mẹ Triệt Dã định xé bức thư ra xem, Triệt Dã bỗng nhiên ngồi bật dậy giật lấy bức thư, sau đó dùng hết sức xé vụn bức thư, tức giận hét lên: “Bà có tư cách gì mà xem thư của tôi? Người đã bỏ rơi con mình thì còn có tư cách gì? Bà đi ngay đi! Tôi không muốn nhìn thấy bà nữa!”

Nói xong, cậu lại chui vào trong chăn.

Mẹ Triệt Dã hít một hơi thật sâu, cố gắng nói với giọng rất bình tĩnh: “Triệt Dã, tạm biệt con!”

Bà đi ra khỏi phòng con trai, lúc đóng cửa phòng lại, bà nói rất khẽ, dường như chỉ để một mình bà nghe thấy: “Triệt Dã, mẹ yêu con và cũng rất yêu bố con.” Sau đó, bà quay người, kéo hành lý bỏ đi.

Sau khi bố Triệt Dã tan làm trở về nhà, phát hiện bức thư và hành lý của vợ đều không còn nữa, ông lặng lẽ ngồi ở phòng khách suốt một đêm.

Chỉ trong một đêm, thế giới như biến thành một màu xám với bầu không khí vô cùng trầm uất.

Sau đó, bố mẹ Triệt Dã đã ký vào đơn ly hôn, thậm chí đến câu “Tạm biệt” cũng không nói với nhau.

Còn Triệt Dã thì được tòa án phán quyết sống cùng bố.

Sao sự việc lại thành ra nông nổi này?

Xem hết những hình ảnh này, tôi lo lắng nhìn Triệt Dã, bây giờ nhất định cậu ấy đang rất buồn.

“Mình đã làm gì thế này?” Triệt Dã nhìn chằm chằm vào màn hình và cứ lùi dần về phía sau, lắc đầu, khó lòng chấp nhận được sự thực này. “Mình đã làm gì thế này, mình đã làm gì thế này?! Thật không ngờ, chính mình... chính tay mình...”

Thật không ngờ, chính tay mình...

Kết thúc tình yêu giữa bố và mẹ! Nặng nề hơn, chính mình đặt dấu chấm hết cho cuộc hôn nhân của họ!

Không thể tha thứ cho việc mẹ bỏ đi, không có cách nào để hiểu được sự lạnh lùng của bố, không thể tìm ra sự tồn tại của mình... đến lúc này mới phát hiện ra chính mình là người đã làm ọi việc thành ra nông nổi như vậy. Sự việc này là một đòn đả kích to lớn đến nhường nào?

“Triệt Dã...” Tôi cất tiếng gọi cậu, cố gắng đến gần cậu.

Có lẽ khi tôi ở gần cậu, thì có thể an ủi cậu phần nào, có thể tiếp cho cậu thêm chút sức mạnh.

Nhưng Triệt Dã không chấp nhận được sự thực này, hoảng hốt trốn chạy.

Triệt Dã...

Tôi gọi tên cậu, lòng quặn đau, xót xa.

“Bố mẹ không hề muốn ly hôn, vốn dĩ bố mẹ cũng sẽ không ly hôn. Là mình! Là mình! Là mình đã xé nát bức thư níu kéo của bố viết ẹ, chính là mình...” Cậu ôm đầu ngồi sụp xuống, đau đớn thốt lên.

“Triệt Dã, đây không phải lỗi của cậu. Thực sự là không phải.” Tôi đứng trước mặt cậu, nhìn thiên sứ của mình cứ luôn miệng tự trách bản thân, lại không biết làm thế nào để an ủi.

“Không! Tất cả đều do mình, đều do mình, đều do mình.”

“Triệt Dã!” Tôi ngồi xuống ôm cậu vào lòng, hy vọng cái ôm này phần nào an ủi được cậu, để cậu không tự trách mình nữa.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Triệt Dã, đây là sự sắp đặt của Thượng đế nên không thể thay đổi được.”

Triệt Dã, xin cậu đừng đau lòng, chẳng ai mong muốn xảy ra những sự việc như thế cả.

Nhưng nhìn thấy cậu khóc, ngoài việc ở bên an ủi cậu ra, tôi không làm gì được nữa.

Không biết bao lâu sau, Triệt Dã mới lại lên tiếng.

“Hy Nhã ngốc, cậu có thể đừng nhìn mình nữa được không?”

“... Được.”

Tôi đứng dậy, quay lưng về phía cậu, ánh mắt tôi vô tình lại nhìn vào màn hình, câu chuyện trên đó vẫn đang tiếp tục.

Trên màn hình, sau khi bố mẹ Triệt Dã ly hôn, cậu thanh niên sống đơn độc tiếp tục gây chuyện. Ánh mắt của cậu lạnh lùng, nhưng chẳng có ai nhìn ra được đằng sau sự lạnh lùng đó là nỗi cô độc.

Hết lần này đến lần khác gây chuyện chỉ là mong muốn nhận được sự quan tâm của bố mẹ. Nhưng một gia đình giờ đã biến thành hai gia đình, cậu không có nơi nào để đi.

...

Nước mắt lại ướt đầm trên má tôi. Hóa ra đằng sau những nụ cười rạng rỡ đó là biết bao bí mật, biết bao đau thương...

Triệt Dã, mình muốn nói với cậu, từ bây giờ trở đi cậu sẽ không còn cô đơn nữa, vì cậu đã có mình.

Mình yêu cậu, mình quan tâm đến cậu, và sẽ luôn chú ý đến cậu.

Mình hy vọng cậu có thể vui vẻ.

Khi được gặp cậu, mình đã có suy nghĩ như vậy. Khi mình thích cậu, mình cũng có suy nghĩ như vậy. Bây giờ, mình cũng nghĩ như vậy.

Cho nên Triệt Dã, xin cậu hãy sống thật vui vẻ.

Trên màn hình, hình ảnh mẹ Triệt Dã vẫn liên tục xuất hiện. Trong những ngày Triệt Dã khiến cho bố phải đau đầu, mệt mỏi, mẹ Triệt Dã đã lên đến thăm cậu, nhưng do Triệt Dã chuyển trường quá nhiều, nên cuối cùng mẹ cậu đã mất đi cơ hội lên đến thăm cậu.

...

Rốt cuộc thì tình yêu sâu nặng đến nhường nào mới khiến ột người mẹ phải cam tâm chịu vất vả đến như thế? Triệt Dã, cậu có thể nói ình biết không?

Trong đầu tôi bỗng hiện lại một đoạn trong ký ức. Một hôm, có một người phụ nữ hình như đang rất vội, nên va vào tôi. Người phụ nữ đó chỉ nhìn tôi một cái rồi bỏ đi ngay, thậm chí còn không kịp nói lời xin lỗi.

“Vội vàng như thế, sẽ rất dễ xảy ra chuyện...” Lúc ấy, tôi còn cảm thấy lo lắng cho người phụ nữ đó.

Bây giờ nhớ lại, người phụ nữ đó chính là mẹ của Triệt Dã.

Hồi đó, Triệt Dã mới chuyển đến trường chúng tôi, mẹ của cậu nhất định đã biết được thông tin từ đâu đó, nên mới cất công đến thăm cậu.

Hơn nữa chắc chắn không chỉ một lần, nhất định là như vậy.

“Triệt Dã, bố mẹ cậu thực sự rất yêu cậu!” Tôi nói chắc nịch.

Chắc chắn rất yêu cậu...

Cho nên mới không yên tâm.

Sau khi ra khỏi nhà từ trường thời gian, Triệt Dã rơi vào trạng thái trầm lặng. Tôi nghĩ, có lẽ do biết quá nhiều sự việc nên cậu cần thời gian để ổn định lại tâm trạng hỗn loạn của mình.

Chúng tôi tay trong tay đi về phía trước, đột nhiên, ban ngày lại chuyển thành ban đêm.

Tôi đã quen với kiểu thay đổi này. Sự thay đổi giữa ngày và đêm ở nơi đây không giống như sự thay đổi giữa ngày và đêm ở hiện thực, hoàn toàn chẳng theo quy luật nào cả.

“Trong một khoảng thời gian rất dài, mình đã rất hận bố mẹ.” Triệt Dã nắm tay tôi đi trong làn sương mù dày đặc, cuối cùng đã lên tiếng. “Mình hận họ đã không để ý gì tới mình, không quan tâm mình, nên mình đã đánh nhau, trốn học, cố thi trượt... để thu hút sự chú ý của họ. Nhưng từ đầu đến cuối, mình vẫn luôn chỉ có một mình. Có phải là mẹ đã quên mình rồi, bố đã không còn quan tâm rằng, mình là người thân nhất của ông, có lúc mình đã tự hỏi mình như vậy, thậm chí rất muốn hỏi họ. Nhưng cuối cùng, vẫn vì nhút nhát mà không hỏi cho rõ ràng. Rốt cuộc thì... mình vẫn không có đủ dũng cảm để đối mặt với những sự việc tồi tệ.”

“Giống như sau khi biết mình mắc bệnh nan y, cậu đã lựa chọn trốn tránh mình. Vì quá yêu, nên rất sợ bị nghe thấy lời từ chối.” Đây là lần đầu tiên tôi nói về sự ra đi lần đó của cậu.

Cậu quay lại nhìn tôi, nói rất khẽ: “Đúng vậy!”

“Cậu có biết không? Khi mình biết được mọi việc từ cuốn nhật ký trao đổi đó, lúc ấy, mình thật muốn gọi cậu là “đồ ngốc.” Cậu có biết, chính vì như vậy nên cậu mới mất đi... mất đi mình không? Cậu dường như không chịu nói, ngược lại, còn dùng cách ngốc nghếch đến phi lý khiến ình càng ngày càng xa rời hạnh phúc... Cậu làm như vậy chỉ làm ình càng thêm hối hận, hối hận vì tại sao không tin tưởng cậu, như vậy thì cậu sẽ không ra đi...” Tôi nghẹn ngào, cổ họng nghẹn ứ lại rất khó chịu.

Triệt Dã, cậu có biết không?

Những ngày cậu rời xa mình, mình rất buồn.

“Bây giờ, khi biết được tất cả rồi, có muộn quá không?” Cậu cúi đầu, nói với vẻ bất lực.

“...”

“Tất cả không là quá muộn chứ?”

“Không.” Tôi lắc lắc tay cậu, cố gắng mỉm cười. “Mãi mãi không bao giờ là muộn cả. Bố mẹ cậu dù thế nào cũng nhận ra tình cảm của cậu, chỉ cần mọi người yêu thương nhau, nhất định họ sẽ nhận ra!”

“Nhưng bây giờ mình lại không thể đứng trước mặt họ để nói lời “cảm ơn”, cảm ơn họ đã ình có mặt trên thế gian này, để được chung sống cùng họ, để được gặp cậu.” Ánh mắt Triệt Dã bỗng trở nên vô cùng ảm áp, nhưng trên mặt cậu vẫn bao phủ một nỗi thất vọng, hụt hẫng.

“Thế thì cậu nói đi! Cậu hãy ngẩng mặt lên trời, nói ra những lời cảm ơn của cậu!” Tôi khích lệ cậu.

“Cứ như vậy mà nói sao?” Cậu nghi ngờ hỏi lại tôi.

“Đúng thế chỉ cần cậu nói to lên một chút là được rồi.” Tôi chớp chớp mắt nhìn cậu. “Bố mẹ cậu nhất định sẽ nghe thấy.”

“Được.” Triệt Dã nhìn tôi mỉm cười.

Sau đó, hai bàn tay cậu làm thành một cái loa, cậu hét to vào màn đêm sâu thẳm: “Mẹ, con yêu mẹ! Bố, con nhớ bố...”

Tôi nhìn nụ cười trên khuôn mặt Triệt Dã, rồi nhìn lên bầu trời cao vợi vợi.

Cả bầu trời dường như trở nên sáng rực, chắc là trời xanh cũng đã nghe thấy giọng nói hạnh phúc, thanh thản này.

Trong lòng đột nhiên trào lên niềm phấn khích, tôi cũng học theo Triệt Dã, đưa hai tay lên miệng làm thành một cái loa, hét vào bầu trời đêm: “Bố, con nhớ bố! Hy Nhã nhớ bố...”

Bố mẹ Triệt Dã, những người đã hết lòng yêu thương Triệt Dã, sẽ nghe thấy chứ?

Và bố tôi, người cũng hết mực thương yêu tôi, cũng sẽ nghe thấy chứ?

Họ nhất định sẽ nghe thấy. Tôi tin chắc như vậy!

Nhưng tại sao Triệt Dã đang cười mà nước mắt vẫn tuôn rơi? Mắt cậu như đang chứa đựng cả bầu trời sao, sáng rực rỡ. Đó là do cậu ấy cảm thấy tiếc nuối sao? Tiếc nuối vì cả hai bên chỉ có thể nghe thấy tiếng vọng của nỗi nhớ nhưng bị ngăn cách bởi khoảng cách thời gian và không gian xa xôi sao?

Tôi lặng lẽ cúi đầu, nhìn đôi bàn tay trống rỗng. Trong lòng tôi thì thầm những câu nói mà vừa nãy tôi vẫn chưa kịp nói xong: “Mẹ ơi, Hy Nhã nhớ mẹ... muốn gặp mẹ...”

Lúc này đây, tôi thực sự rất nhớ mẹ.

Người mẹ đã bị bệnh qua đời ngay từ khi tôi còn rất nhỏ, người mẹ mà đến một bức ảnh chụp chung với tôi cũng không có. Tôi không còn nhớ rõ hình dáng mẹ, cho dù có xem ảnh của mẹ thì tôi cũng cảm thấy rất xa lạ.

Nhưng khi tôi thấy được tình cảm của mẹ Triệt Dã đối với cậu, nỗi khát vọng trong lòng tôi đột nhiên giống như một loại cây dây leo lớn nhanh như thổi.

Mẹ có yêu tôi không? Mẹ yêu tôi đến nhường nào? Nếu mẹ không bị ốm mà qua đời, mẹ sẽ yêu tôi theo cách nào?

Từ nhỏ, trong thế giới của tôi chỉ có mình bố, tình yêu của bố là tất cả tình thân của tôi. Mỗi khi nhìn thấy các bạn ăn những hộp cơm do mẹ chuẩn bị, mặc áo do mẹ đan, che ô do mẹ mang đến, tôi đều cảm thấy trong thế giới của tôi như thiếu một thứ gì đó...

Nhưng từ trước đến nay, tôi không bao giờ dám nói với bố, vì tôi sợ làm bố buồn.

Lúc còn nhỏ, khi tôi khóc đòi mẹ, bố thường ôm chặt tôi vào lòng, vỗ nhẹ vào người tôi, nói với tôi như xin lỗi: “Hy Nhã ngoan, đừng khóc, đừng khóc. Do bố không tốt, do bố không chăm sóc mẹ thật tốt, mẹ mới bị bệnh. Là do bố không tốt...”

Mỗi lần dỗ tôi xong, cả đêm đó bố thường thức trắng. Khi tôi hiểu ra, đó là lúc bố đau lòng, tôi bắt đầu học cách không hỏi bố những vấn đề có liên quan đến mẹ nữa.

“Hy Nhã chỉ cần có bố là tốt rồi.”

“Có bố là niềm hạnh phúc lớn nhất rồi.”

“Bố phải thay mẹ, yêu con nhiều gấp đôi đấy nhé.”

...

Mỗi khi bố hỏi, tôi đều trả lời như vậy. Nhưng mặc dù nói như vậy, tôi vẫn thấy hơi buồn. Tôi cũng mong có mẹ để có người cãi nhau với bố, có mẹ giúp tôi chải tóc kiểu bím tóc công chúa. Những việc bố không hiểu được, thì tôi có thể nói với mẹ...

Tôi luôn mong rằng nếu có một ngày được cùng nắm tay bố mẹ đến khu vui chơi, đó quả là một việc hạnh phúc vô ngần.

Tôi cũng mong muốn có mẹ ở bên...

Tôi cũng không muốn mỗi khi nhớ đến mẹ, tôi chẳng thể nào nhớ nổi hình ảnh của mẹ...

“Hy Nhã ngốc, sao cậu lại khóc?” Cảm thấy tôi có gì đó bất thường, Triệt Dã quay sang hỏi tôi.

“Triệt Dã, mình thực sự rất ngưỡng mộ...”

Tôi quay sang ôm cậu, vì đau lòng quá mà nói năng lộn xộn. “Rất ngưỡng mộ cậu... mẹ... mình nhớ mẹ mình...”

Tuy cách biểu đạt rất lộn xộn, nhưng Triệt Dã lại hiểu được. Cậu nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng, dịu dàng nói: “Hy Nhã ngốc, mẹ cậu đã đưa mình đến bên cậu rồi còn gì! Đi, mình đưa cậu đến một nơi.” Triệt Dã ôm lấy vai tôi, chớp chớp mắt nhìn tôi.

Tôi nhìn ánh mắt sáng ngời của Triệt Dã, trong nháy mắt đã hiểu ngay ý cậu.

Đúng vậy, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?

9. Chương 06

Chương 6: Sự tồn tại của một tình yêu vĩnh hằng

Muốn hỏi Thượng đế, tình yêu có thể tiếp diễn được không?

Khi tôi biết được những chuyện ẩn giấu đằng sau hạnh phúc trong quá khứ,

Cuối cùng đã biểu được, có một số tình yêu,

Không kết thúc khi cuộc sống kết thúc,

Mà thực ra, lúc đó tình yêu mới bắt đầu.

Hóa ra, sự tồn tại của chúng ta cũng chính là sự tiếp diễn của tình yêu.

Triệt Dã đưa tôi đến nhà từ trường thời gian một cách thuận lợi, đây là lần thứ ba tôi đến đây.

Và lần này là cho bản thân tôi.

Tôi chú tâm đi tìm tên mình, nhưng Triệt Dã kéo tôi lại, khẽ lắc đầu.

“Nên tìm cả gia đình của Hy Nhã.”

Tôi thoáng do dự, nhưng vẫn nghe theo lời của Triệt Dã, ấn mạnh nút màn hình bên dưới có viết tên gia đình tôi.

Trước tiên, trên màn hình xuất hiện một người phụ nữ rất dịu dàng, tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay đó là mẹ tôi. Mẹ có mái tóc dài, đôi mắt dịu dàng hơn đôi mắt của bố rất nhiều, khi cười, hai bên má thoáng lộ ra hai lúm đồng tiền, xinh đẹp, gần gũi hơn trong những tấm ảnh mà tôi đã xem. Không giống như mẹ của Triệt Dã, mẹ tôi có vẻ là một người phụ nữ giản dị và hơi mơ mộng.

Mẹ thích vào bếp nấu nướng, thích học cách nấu các món điểm tâm.

Lúc chiều tối, khi đón bố trở về nhà là lúc mẹ cười hạnh phúc nhất.

Rồi một ngày, mẹ cảm thấy trong bụng có gì đó không ổn, nên đến bệnh viện để kiểm tra, kết quả là mẹ có mang. Mẹ vừa ngạc nhiên vừa mừng, nói với tất cả những người mà mẹ gặp trên đường: “Tôi sắp được làm mẹ rồi.” Ai đi trên đường cũng cảm nhận được nụ cười hạnh phúc của mẹ, đều chúc mừng mẹ.

Khi về đến nhà, mẹ nói tin này với bố. Bố lập tức nhảy lên, sung sướng hét to: “Anh sắp được làm bố. Anh sắp được làm bố rồi! Ha ha.”

“Vợ yêu, anh muốn vuốt ve con của chúng ta.” Bố hào hứng nhìn bụng mẹ chăm chăm.

Mẹ cười và đập nhẹ vào tay bố.

“Con vẫn còn nhỏ lắm, làm sao mà anh cảm nhận được.”

“Vợ yêu, em thật là vĩ đại.”

“Là con của chúng ta vĩ đại, không biết thiên sứ nào sẽ đến với chúng ta đây.” Trong mắt mẹ tràn ngập tình yêu và niềm hạnh phúc.

“Nhất định là một thiên sứ rất đáng yêu!”

Bố mỉm cười.

Sau đó, mẹ bắt đầu ở nhà để dưỡng thai.

Tuy có thai rất mệt mỏi, nhưng mẹ lại rất vui vẻ.

Mẹ còn liên tục hỏi bố: “Chẳng phải là tính cách của phụ nữ có thai thường nóng nảy sao?”

Bố vội vàng xoa xoa tay nói: “Làm gì có chuyện đó. Cho dù có nóng nảy nữa thì cũng ... vẫn là người vợ đáng yêu và dịu dàng của anh.”

Mẹ cười hạnh phúc.

Những ngày sau đó, mẹ luôn tự nói với bản thân, phải tạo cho con một môi trường vui vẻ nhất.

Sau khi bố đi làm, mẹ thường kể chuyện, đọc thơ cho cái thai trong bụng là tôi nghe, thậm chí có lúc mẹ còn hát cho tôi nghe nữa.

Mẹ thường thì thầm với tôi: “Con yêu, con nhất định không được di truyền giọng ca của bố, nếu không mẹ sẽ buồn lắm đấy.”

Nói xong, mẹ lại mỉm cười.

Bụng mẹ ngày càng to ra. Khi tâm trạng mẹ không được vui, mẹ thường bắt bố, vốn là một người rất nghiêm nghị, phải hát hò và nhảy múa ẹ xem.

“Anh hát Quốc ca nhé.” Bố khó khăn chọn lựa bài hát có vẻ an toàn nhất.

“À, em muốn nhìn anh nhảy điệu Hawaii của ông nội nhóc Marukô...” Mẹ cố tình bắt bí bố, mà còn nói rất dịu dàng.

Bố thật đáng thương, đi làm cả ngày, vừa về đến nhà chưa thở ra hơi, đã lại phải làm đủ thứ để vợ vui. Nhưng khi bố nhìn thấy mẹ cười nghiêng ngả, trên mặt bố cũng nở một nụ cười mãn nguyện.

“Bà xã à, anh yêu em.”

Mẹ chớp chớp mắt, dịu dàng vuốt ve mặt bố.

“Em cũng yêu anh, bố nó ạ.”

Tất cả mọi thứ, xem ra thật hạnh phúc.

Nhưng niềm hạnh phúc này, lại khiến tôi, bây giờ chỉ có thể xem lại qua màn hình, càng đau lòng hơn.

Nếu như mẹ không bị bệnh, nếu như mẹ cùng sống với tôi đến khi tôi lớn thì tuyệt biết bao.

Hình ảnh bắt đầu chuyển sang cảnh khác.

Ồ? Hình như tôi nghe thấy tiếng rên khe khẽ. Sau đó, trên màn hình xuất hiện hình ảnh mẹ đang vô cùng đau đớn, mặt mẹ vã mồ hôi, tóc dính chặt lên mặt, mẹ luôn miệng kêu rên và hét lên đau đớn.

Là tôi sắp ra đời sao?

Tôi căng thẳng nhìn lên màn hình, nhưng sao nét mặt của bác sĩ lại nặng nề như vậy? Ông chau mày, dường như đang phải đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn.

Trời ơi, tôi thấy lo lắng quá!

Tôi bắt giắc kéo tay Triệt Dã.

“Triệt Dã, mẹ mình... Sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?”

Triệt Dã cười, an ủi tôi: “Cậu yên tâm, không có chuyện gì đâu.”

Nhưng cậu nói chưa dứt lời, trên màn hình, giọng của bác sĩ đã vang lên: “Hai mẹ con, chỉ có thể giữ lại một người.”

Giống như câu nói trên phim truyền hình, trong nháy mắt, có thể ném người ta xuống địa ngục. Tôi bắt đầu run rẩy, trái tim như bị bóp nghẹt, sau đó không ngừng bị khoét đục thành những đường vân.

Đau! Đau quá.

Bác sĩ... nói gì cơ?

“Triệt Dã, mình nghe nhầm rồi sao? Nhất định là mình đã nghe nhầm, đúng không? Đúng không?”

Chẳng phải mẹ bị bệnh qua đời sao? Chẳng phải bố nói do bố chăm sóc mẹ không tốt nên mẹ mới bị bệnh sao?

Cho nên, nhất định không phải là những gì tôi đang xem đây, nhất định không phải như vậy!

Nhất định không phải vì tôi mà mẹ...

Tôi cố phủ định tất cả những gì đang thấy, nhưng nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Hình ảnh mẹ đang cố gắng chịu đựng đau đớn trước mắt tôi là gì chứ? Cho dù tôi không muốn tin, nhưng nếu như sự thực đúng là mẹ vì tôi mà...

Không! Tôi không chấp nhận, tôi không thể chấp nhận, tôi không tài nào chấp nhận sự thực này!

“Bác sĩ, hãy cứu lấy con tôi!” Trong phòng phẫu thuật yên tĩnh, chợt vang lên mỗi tiếng cầu xin yếu ớt nhưng vô cùng kiên định của mẹ.

Bác sĩ do dự: “Quyết định này, chị không định bàn bạc với chồng mình sao?”

“Bác sĩ, hãy cứu lấy con tôi... hãy cứu lấy con tôi.”

Giống như một âm thanh từ rất xa vọng lại, rồi to dần lên, cứ thế tấn công vào lớp màng nhĩ của tôi.

“Cứu lấy con tôi, cứu lấy con tôi!”

Bên ngoài phòng phẫu thuật, sau khi nghe bác sĩ thuật lại tình hình, mặt bố bỗng trở nên trắng bệch, người lắc lư mạnh, dường như không thể chịu đựng nổi cái tin giống như trong ác mộng này.

“Bác sĩ, hãy cứu...”

“Vợ anh kiên quyết đòi cứu đứa bé, nhưng tôi mong hai người hãy cân nhắc thật kỹ.”

“Bác sĩ... bác sĩ!” Bố nắm chặt cánh tay bác sĩ. “Cho tôi vào gặp vợ tôi! Hãy cho tôi vào gặp vợ tôi! Cho tôi được bàn bạc lại với vợ tôi, cho tôi nói chuyện với cô ấy! Bác sĩ, tôi xin ông! Xin ông.”

Bàn tay bố cầm tay bác sĩ, người run bần bật, tưởng chừng như nếu buông ra, bố sẽ ngã ngay xuống.

“Bác sĩ, tôi cầu xin ông, cầu xin ông.”

“... Được rồi.”

Mẹ đã bình tĩnh trở lại sau nỗi tuyệt vọng, mẹ nhìn bố dịu dàng, cười yếu ớt.

“Bố nó...”

Sau khi có mang, mẹ rất thích gọi bố như vậy. Và mỗi lần như thế bố đều mỉm cười và hôn lên trán mẹ.

Nhưng lần này, khi nghe mẹ gọi như vậy, môi bố mím chặt lại rất lâu, nhưng vẫn không tài nào gượng cười được. Bố cố gắng nhếch khóe môi, nhưng lại ra một nét mặt còn khó coi hơn là khóc.

Hai bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm, cố gắng kiềm chế cơ thể đang lắc lư và run rẩy.

Bố đau đớn nhìn mẹ với khuôn mặt đầy nước mắt và mồ hôi, từng bước, từng bước lê đến bên giường bệnh.

Bố từ từ ngồi xuống, đưa tay nhẹ nhàng vén mái tóc đang dính chặt trên trán mẹ, sau đó khẽ rướn người về phía trước, đặt lên trán mẹ một nụ hôn trịnh trọng nhưng chan chứa tình yêu.

Mẹ nhẹ nhàng nhắm mắt, giọt nước mắt lấp lánh chảy ra từ khóe mắt.

“Anh hiểu em, đúng không?”

“... Ừ.” Cổ họng bố giống như bị cái gì đó chặn lại, câu trả lời tuy nhỏ, nhưng lại chứa đựng bao nỗi đau đớn.

“Mấy tháng nay, ngày nào em cũng được ở cùng con, nếu bây giờ không có con, em sẽ phát điên mất...”

“Xin lỗi, em không thể ích kỷ như vậy...”

“Xin lỗi, em không thể để con vẫn còn bé thế này mà phải một mình đi đến nơi xa...”

“Con sẽ thay em ở bên anh, sẽ thay em yêu anh...”

“Em sẽ ở một nơi rất xa... chờ chờ cho hai bố con...”

“Được gặp anh là hạnh phúc lớn nhất của đời em, em... rất mãn nguyện...”

Bố nắm chặt tay mẹ, nhìn mẹ âu yếm, lắng nghe những câu nói đứt quãng của mẹ, tĩnh mạch trên cổ tay mẹ đập dồn dập.

Bố... thực ra đang cố tỏ ra thật mạnh mẽ.

Bố gật đầu, nói với mẹ: “Anh sẽ đem lại cho con của chúng ta một cuộc sống thật hạnh phúc.”

Mẹ nhìn bố say đắm, giống như muốn khắc sâu hình ảnh của bố vào trong tim. Trong mắt mẹ hiện lên sự cam tâm tình nguyện, là sự lưu luyến không nỡ rời xa, là... ly biệt.

“Ông xã, cảm ơn anh.”

“Mẹ nó, anh yêu em.”

Đó là lần đầu tiên bố gọi mẹ là “mẹ nó.” Trước đây bố luôn nói, chờ sau khi con ra đời, ngày nào anh cũng gọi em là “mẹ nó.” Nhưng bố biết, bây giờ mà bố không gọi, thì sau này sẽ không bao giờ còn có cơ hội để gọi nữa.

Thế nên, câu nói tuy được phát ra rất nhẹ nhàng nhưng nặng nề này cũng chính là lời từ biệt.

Nước mắt bố cứ thế tuôn rơi lên mặt mẹ, hòa cùng với nước mắt của mẹ, hạnh phúc và đau thương cùng tuôn chảy.

“Anh hãy nói với con chúng ta, em... em rất... rất yêu con.”

Bố hôn bay phách lạc tiếp tục chờ đợi bên ngoài phòng phẫu thuật, còn trong phòng phẫu thuật, mẹ đang dồn chút sức lực cuối cùng để sinh hạ thiên sứ nhỏ mà mẹ yêu quý nhất.

Tiếng khóc của đứa bé vang lên khắp cả phòng phẫu thuật, còn mẹ... lại từ từ nhắm mắt, không bao giờ... không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Bố ôm ghì lấy cơ thể mẹ đang lạnh dần đi, khóc đến khản cả tiếng.

Còn tôi khi xem đến cảnh này, trước mắt tôi mọi thứ đã như nhòa đi từ lâu rồi, cho dù có liên tục lau, nước mắt vẫn cứ tuôn rơi.

Sao lại có thể như vậy?!

Tại sao... Mẹ không phải do bị bệnh mà qua đời, là do tôi... mẹ đã dùng sinh mạng của mình để đổi lấy sự sống cho tôi!

“Nếu như không phải do mình...” Tôi ôm ngực ngồi sụp xuống, cảm tưởng như không thở được. Tim đau nhói, rất đau, rất đau. Tôi vừa khóc vừa tự trách mình: “Nếu không phải vì mình... mẹ sẽ không chết. Nếu không phải vì mình, bây giờ mẹ đang sống hạnh phúc cùng bố. Nếu không phải vì mình, bố sẽ có người để tranh luận cùng. Nếu không phải vì mình...”

Đều do tôi không tốt! Tất cả đều là lỗi của tôi!

Tôi không nên có mặt trên thế giới này! Là do tôi đã hại mẹ!

“Hy Nhã, cậu đừng như vậy.” Triệt Dã ôm chặt lấy tôi. Cậu ấy đang muốn an ủi tôi sao? Nhưng Triệt Dã, bất kể là ai khi gặp phải hoàn cảnh này... đều không thể chấp nhận được đâu!

Trái tim tôi như bị một vật nặng đè chặt, đau đến nỗi tưởng như sắp ngừng đập.

“Hy Nhã, đừng có như vậy, chẳng ai muốn như thế cả, cậu đừng tự trách mình.” Tiếng của Triệt Dã rõ ràng là đang vang bên tai, nhưng lại giống như vọng từ xa tới.

“Cho dù mình có tìm được mẹ... mẹ cũng sẽ không cần mình, đúng không? Mình đã khiến cho bố mẹ phải xa nhau lâu như vậy, đều là lỗi của mình...”

“Hy Nhã!” Triệt Dã hét lên với tôi, cố gắng kéo tôi đứng dậy. “Cậu làm sao vậy?”

Tôi mơ màng nhìn Triệt Dã.

Sao nét mặt cậu lại nghiêm nghị như vậy? Sao giọng nói của cậu lại nghiêm khắc như vậy? Cậu đang tức giận sao? Cậu đang trách mình sao? Quả nhiên... đến Triệt Dã cũng cho rằng đó là lỗi của tôi.

Chẳng trách trong nhà không có bức ảnh nào tôi chụp cùng với mẹ, vì làm gì có cơ hội! Chẳng trách, mỗi khi tôi đòi bố kể chuyện của hai mẹ con lúc tôi còn nhỏ, bố đều kể rất chậm, hóa ra là bố đang vừa nghĩ vừa kể...

“Hy Nhã!”

Triệt Dã giữ chặt lấy tôi, làm vai tôi đau nhức.

Nhưng dù có đau thế nào, cũng không đau bằng nỗi đau trong lòng tôi.

“Đó không phải là lỗi của cậu!” Giọng nói của Triệt Dã rất to, giống như đang muốn đánh thức người bị chìm đắm trong sự oán trách bản thân là tôi lúc này.

Vẻ mặt của cậu rất nghiêm nghị, đó là vẻ mặt mà từ trước tới giờ chưa bao giờ tôi nhìn thấy.

Tôi thẫn thờ nhìn cậu.

“Không phải là lỗi của Hy Nhã, chẳng phải lỗi của ai cả!” Triệt Dã thở dài, vẻ mặt dịu dàng mà tôi quen thuộc đã dần quay trở lại. “Hy Nhã, có rất nhiều việc, không cần phải làm rõ ai đúng ai sai, giống như bố mẹ mình vậy, chẳng ai sai cả, nhưng họ vẫn chia tay. Cậu đừng tự đào một cái hố rồi nhốt mình trong đó không chịu ra, mọi việc không như cậu nghĩ đâu. Cậu quên rồi sao? Cậu chính là thiên sứ của bố mẹ cậu! Đối với họ, chỉ cần thiên sứ của họ luôn vui vẻ, hạnh phúc, bất kể thứ gì, cho dù đó là tính mạng, đều có thể hy sinh.”

“Có đúng như vậy không?” Tôi mơ màng hỏi.

“Đúng như vậy.” Triệt Dã nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi, cười nói. “Cho nên, việc mà cậu phải làm là phải mãi mãi vui vẻ, hạnh phúc. Có như vậy, mẹ cậu ở trên trời cao nhìn xuống mới yên tâm. Cậu cũng không muốn bố mẹ lo lắng inh, đúng không nào?”

“Đúng vậy!” Tôi nhìn vào mắt cậu, bỗng cảm thấy ấm áp lạ lùng, nên cứ gật đầu lia lịa.

Triệt Dã xoa đầu tôi, kéo tôi đến phía trước màn hình.

“Hy Nhã, cậu nhìn xem, ở đây có nút bấm của đèn biểu tượng cho hạnh phúc, cũng có nút bấm của đèn biểu tượng cho buồn đau. Cậu có phát hiện ra không, vừa rồi khi màn hình chiếu các hình ảnh đó, chỉ có đèn biểu tượng cho hạnh phúc là sáng liên tục.”

Nghe Triệt Dã nói vậy, tôi vội vàng lau nước mắt, chăm chú nhìn kỹ.

Đúng vậy... chính là đèn màu vàng – biểu tượng cho hạnh phúc!

“Cho nên dù đó là việc dùng tính mạng để đổi lấy sự sống, nhưng vì Hy Nhã, mẹ cậu vẫn cảm thấy hạnh phúc. Nếu cậu không nghĩ thông suốt vấn đề này, mà cứ tự trách mình, thế chẳng phải là đã làm trái với di nguyện của mẹ cậu sao?”

“Như vậy thật sao?”

Đáng lẽ tôi cũng nên hiểu điều này chứ... Tôi đã từng nói nhiều câu để an ủi Triệt Dã, tại sao đến hoàn cảnh của mình, tôi lại không hiểu ra cơ chứ?

Đó là những việc không thay đổi được, nếu vậy thì chúng ta hãy dùng một thái độ tích cực để đối diện với nó, như thế chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Cho nên tôi không được khóc nữa. Tôi phải sống thật hạnh phúc và vui vẻ, tôi phải luôn cười, tôi muốn mẹ yên tâm, tôi muốn mẹ biết, bố đã làm được việc mà bố từng hứa với mẹ.

Hy Nhã rất giỏi, rất giỏi.

“Triệt Dã, cảm ơn cậu!” Tôi ôm Triệt Dã.

Cuối cùng cậu đã yên tâm, mỉm cười nói: “Ngốc ạ.”

Tôi đi về phía trước, sờ nhẹ lên nút bấm màu vàng tượng trưng cho hạnh phúc, không cẩn thận nên đã ấn nhầm vào nút quay lại, hình ảnh trên màn hình bỗng thay đổi, đèn màu hồng tượng trưng cho sự “vui vẻ” sáng lên.

10. Chương 06 P2

Mẹ với bụng bầu khá to đang nhìn bố nhảy điệu Hawaii một cách vụng về, cười như nắc nẻ, có lúc mẹ còn cười phá lên.

Mẹ ngồi trên sofa đợi bố tan làm về, kể chuyện Nàng bạch tuyết và bảy chú lùn cho em bé trong bụng nghe, mẹ nói: “Con yêu, con có cảm thấy hoàng hậu thật tham lam không? Bà ấy hy vọng con gái của bà ấy sẽ là cô bé xinh xắn nhất trên thế gian này. Nhưng con yêu à, mẹ rất hiểu tình cảm trong lòng bà ấy. Vì bây giờ trong lòng mẹ cũng đang có mong ước như vậy, mẹ hy vọng có thể đem lại cho con những điều tốt đẹp nhất, muốn con là đứa bé đáng yêu nhất, vui vẻ nhất trên thế giới này. Cho nên, con yêu của mẹ, con phải cùng mẹ cố gắng nhé!”

Có một lần mẹ không cẩn thận nên bị ngã, ngất đi, việc đầu tiên khi tỉnh lại là mẹ níu lấy bác sĩ và hỏi: “Con tôi thế nào rồi?”

Cho đến khi nghe bác sĩ nói đi nói lại là đứa bé không sao cả, mẹ mới yên tâm nằm xuống nghỉ ngơi, sau đó cứ liên tục nói: “Con yêu, mẹ xin lỗi, tại mẹ không cẩn thận. Mẹ hứa với con, nhất định sẽ không để xảy ra chuyện này nữa đâu.”

Cuối tuần, bố cùng mẹ đi dạo bộ trong công viên. Mẹ nhìn thấy trẻ con trong công viên đang vui vẻ nô đùa, bỗng quay sang hỏi bố: “Bố nó à, anh nói thử xem, con của chúng ta sẽ thế nào?”

“Ừ...” Bố đắm chiều suy nghĩ, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ hạnh phúc. “Nếu là con gái, thì sẽ giống em, có mái tóc dài, đôi mắt hiền dịu và nụ cười ấm áp. Nếu là con trai, đương nhiên là sẽ đẹp trai như bố nó rồi.”

“Da mặt anh dày quá đấy.”

Bố vội chuyển ngay sang bộ mặt vô cùng khiêm tốn.

“Không, không, không, da bụng của vợ anh phải dày hơn chứ.”

“Anh này!” Mặt mẹ đỏ ửng lên.

Bố cười vô cùng vui vẻ. Bố nắm lấy tay mẹ rồi hôn nhẹ lên đó một cái.

“Bà xã à, chúng ta sẽ mãi mãi hạnh phúc như thế này.”

Mẹ nói về xúc động: “Bố nó...”

Dưới ánh trời chiều, bóng bố mẹ ngã vào nhau trông thật hạnh phúc.

Đột nhiên tôi cũng có cảm giác ánh nắng chiều ấm áp cũng đang soi bóng trên người tôi, ấm áp, ngọt ngào.

Chợt cảm thấy hình bóng nhỏ bé vừa chạy vụt qua chỗ bố mẹ đó chính là tôi, là hình ảnh hạnh phúc của gia đình ba người chúng tôi.

Bỗng có cảm giác như mẹ đang đứng bên cạnh tôi, dịu dàng hát, sau đó nói, Hy Nhã nhất định không được di truyền giọng ca của bố, nếu không mẹ sẽ buồn lắm đấy.

Sau đó, tiếng cười dịu dàng, bay lượn khắp nơi.

Thực ra mẹ chưa bao giờ rời xa tôi.

Sau khi ánh đèn màu hồng vụt tắt, những hình ảnh đang chiếu trên màn hình trước đó vẫn tiếp tục.

Sau khi mẹ qua đời, bố bắt đầu thực hiện những gì bố đã hứa với mẹ. Bố mua cho tôi chiếc cặp tóc rất đẹp, thậm chí còn học cô hàng xóm cách buộc tóc bím sao cho thật đẹp. Khi không có tôi bên cạnh, bố thường lấy tóc búp bê để luyện tập cách buộc tóc bím, hết lần này đến lần khác, nhưng vẫn không thành công.

Nhìn hình ảnh chán nản của bố, tôi thực sự chỉ muốn rúc vào lòng bố, nói với bố rằng, con không thích bím tóc kiểu công chúa, con chỉ thích bố thôi!

Bỗng nhiên hình ảnh lại chuyển sang cảnh ở bệnh viện. Bố đang nắm tay tôi khi đó mới bốn tuổi đi trên hành lang rất dài, tôi ngược đầu hỏi bố: “Bố ơi, thất thính gián đoạn là gì hả bố?”

Bố xoa nhẹ đầu tôi, đắm chiều suy nghĩ xem nên giải thích với tôi thế nào.

“Chính là tai bị đau, nên phải đến khám.”

“À.” Nhìn điệu bộ tỏ ra đã hiểu ra vấn đề của tôi, nhưng sao mặt bố vẫn thể hiện sự lo lắng như vậy.

Khi còn nhỏ, chắc là tôi đã khiến bố phải lo lắng không ít. Hơn nữa, đàn ông vốn không cẩn thận, nhất định có nhiều lúc bố đã rất lúng túng. Nhớ lại hình ảnh bố thay tã cho tôi, rồi hình ảnh bố học mãi mà vẫn không biết cách buộc tóc bím cho tôi... tuy trong lòng vừa đau xót vừa xúc động, nhưng tôi rất muốn cười.

Thực ra từ nhỏ tôi đã không thích bệnh viện, vì vào bệnh viện toàn ngửi thấy mùi nước sát trùng, lại còn phải nghe người lớn nói toàn những chuyện mình không hiểu nổi. Không chỉ có như vậy, mỗi lần đến bệnh viện đều bị các cô y tá tiêm, về nhà còn phải uống rất nhiều thuốc đắng ơ là đắng. Cho nên mỗi khi bố đưa tôi đi bệnh viện khám bệnh, tôi đều ôm chặt lấy cửa nhà không chịu đi.

“Bố, con sẽ tố cáo bố ngược đãi trẻ con, con sẽ làm như vậy thật đấy!”

Nhưng cuối cùng, vẫn bị bố dùng bàn tay to khỏe lôi tôi đến bệnh viện.

“Cô y tá, cháu sợ đau lắm, nên xin cô nhẹ nhàng một chút.” Khi đó, tôi vô cùng oán hận người bố nhẫn tâm.

Nhưng cảnh tượng mà tôi xem được ở nhà từ trường thời gian lại là, khi cô con gái bé xíu là tôi mỗi khi bị tiêm đau thường khóc rống lên, khiến cho người bố thường ngày vẫn luôn cứng rắn là thế cũng không nỡ nhìn cảnh tượng đó, đành phải quay mặt đi.

Trên màn hình là hình ảnh tôi đang ngồi trên chiếc ghế dài ở hành lang bệnh viện. Nhân lúc bố và bác sĩ đang nói chuyện với nhau, tôi lén chạy đi chỗ khác, một mình ngồi gấp máy bay giấy. Chỉ trong nháy mắt, tôi đã gấp xong máy bay giấy rồi, nhưng phải mang đi đâu để cho nó bay đây?

Bỗng nhiên, mắt tôi sáng bừng lên, tôi đã phát hiện ra cửa sổ ở cuối hành lang.

Máy bay giấy nên bay trên không trung.

Tôi cầm máy bay, vừa bắt chước tiếng máy bay, vừa chạy nhanh về hướng cửa sổ ở cuối hành lang.

Khi chạy ngang qua một phòng bệnh, tôi bất giác nhìn vào bên trong, chỉ nhìn thấy một cậu bé đang ngồi trên giường bệnh. Cậu bé đang ngẩn ngơ nhìn ra bên ngoài, ánh mắt cậu ta có vẻ hốt hoảng, mơ màng, không có tiêu cự.

Tôi quay đầu lại, tiếp tục chạy về phía trước.

Nhưng cậu bé trên giường bệnh lập tức nhảy ngay xuống giường, sau đó đuổi theo tôi. Cậu ta chẳng nói chẳng rằng, chỉ ôm chặt lấy tôi, rất chặt không chịu buông ra. Tôi bất ngờ gặp phải tình huống như thế, sợ quá khóc rống lên.

Đúng vậy, cậu bé đó chính là Thần.

Thần mím chặt môi, ánh mắt dờ dẫm, vẻ mặt không chút biểu cảm, chỉ cố gắng hết sức ôm chặt lấy tôi, bất luận tôi có cự quây thế nào, khóc to đến mức nào cũng không chịu buông ra. Lúc đó, tôi khóc thảm thiết như thể sắp đến ngày tận thế.

“Bố cứu con, bố ơi! Bố ơi!”

Khi nghe thấy tiếng khóc của tôi, bố vội chạy lại, và cả chú Cố sau khi làm xong một số việc quay lại nhìn thấy cảnh này, cả hai vội vàng tách chúng tôi ra. Nhưng cậu bé Thần lúc đó vẫn cố nắm lấy vạt áo tôi, dứt khoát không chịu buông. Ánh mắt Thần cứ nhìn chăm chú vào chiếc máy bay giấy tôi đã đánh rơi xuống đất trong lúc hoảng sợ.

“Tiểu Thần, bố con mình quay lại phòng bệnh được không con?” Chú Cố dỗ Thần, nhưng Thần không có phản ứng gì, giống như không nghe thấy bất cứ âm thanh nào vậy.

Chú Cố thở dài một tiếng, nói với bố tôi: “Có thể phiền anh cùng vào bên trong ngồi một lát được không? Tôi sẽ nghĩ cách cho con trai tôi bỏ tay ra khỏi áo cháu.”

Bố thấy tình cảnh này, mỉm cười rồi gật đầu, sau đó xoa đầu tôi nói: “Hy Nhã ngoan, không phải sợ, anh ấy là người tốt con ạ.”

Tuy tôi chưa nín, nhưng vẫn nghe lời bố, gật đầu đồng ý.

Nhưng Cố Hạo Thần vẫn cứ đứng bất động, mắt vẫn dán chặt vào chiếc máy bay giấy bị rơi xuống đất. Bố nhìn thấy vậy, cúi xuống nhặt chiếc máy bay lên đưa cho Thần.

“Cháu thích chiếc máy bay này phải không?”

Thần lập tức giật ngay lấy chiếc máy bay, sau đó chẳng nói năng gì, rúc luôn vào lòng tôi.

Hồi đó, đối với tôi, có lẽ Cố Hạo Thần là một người đáng sợ.

Sau khi vào phòng bệnh, Cố Hạo Thần ngồi trên giường. Tôi bị Thần túm chặt lấy gấu áo nên cũng đành phải ngồi cùng trên giường.

Bố của Cố Hạo Thần và bố tôi nói về Tinh Tinh, nói là do Cố Hạo Thần bị kích động mạnh, nên chẳng nói năng gì cũng chẳng có phản ứng gì, đến cơm cũng không chịu ăn, không còn cách nào khác, nên bố mẹ Thần đành phải đưa anh đến bệnh viện để truyền đạm.

“Mẹ thằng bé nhìn thấy nó thế này nên đã khóc đến mức như kiệt sức, bây giờ đang truyền nước bên phòng khám bệnh.” Chú Cố thở dài, nét mặt rầu rĩ không biết phải làm sao. Còn khi nói về cô con gái nhỏ Tinh Tinh, chú lộ rõ vẻ đau khổ tột cùng.

Bố nhìn Cố Hạo Thần, rồi lại nhìn tôi, sau khi suy nghĩ một lát bèn nói: “Tôi có cách này, không biết có được hay không?”

“Mời anh cứ nói.” Chú Cố vội vàng đáp.

“Để con gái tôi đóng giả làm em gái của con trai anh, như vậy biết đâu con trai anh lại có cơ may bình phục được.”

Sau khi nghe ý kiến của bố, chú Cố thoáng do dự, nhưng cũng lại nóng lòng muốn thử xem thế nào.

Cuối cùng, chú đưa ra quyết định, nói: “Chúng ta thử xem sao!”

Cả hai ông bố tiến đến đứng trước mặt chúng tôi. Chú Cố cầm lấy tay Cố Hạo Thần nói: “Tiểu Thần của bố thật giỏi, ngay cả khi hình dáng của em gái thay đổi mà con vẫn nhận ra.”

Đôi mắt đờ đẫn của Cố Hạo Thần bỗng có chút cảm xúc, rồi vội vàng quay sang phía bố cậu, hỏi lại: “Em gái?”

“Đúng vậy, đã tìm thấy em gái cháu rồi.” Bố tôi đứng bên cạnh cũng nói thêm vào.

“Em gái?” Cố Hạo Thần lại quay sang tôi, không nắm gấu áo tôi nữa mà đưa tay lên vuốt tóc tôi.

Hồi nhỏ kiểu tóc của tôi và Tinh Tinh giống nhau, đều là để kiểu đầu vuông ngắn!

Nhưng Thần lại lắc lắc đầu.

“Em gái không giống thế này, đây không phải là em gái.”

Chú Cố nắm chặt lấy tay con.

“Tiểu Thần, con cũng biết là em gái con đã từng bị rơi xuống biển, bố phải vất vả lắm mới tìm lại được em con đây. Ở dưới biển em con đã ăn một thứ rất kỳ lạ, thế nên hình dáng mới thay đổi thế này. Nhưng con nhìn xem, tóc của em con vẫn như vậy, kiểu đầu vuông ngắn thế này chẳng phải do Tiểu Thần chọn cho em sao? Còn cả máy bay giấy nữa, cả Tiểu Thần và em gái con đều thích chơi máy bay giấy nhất, đúng không nào? Nếu con không nhận ra em, em sẽ buồn lắm đấy. Nói không chừng, sau này em không thèm quan tâm đến chúng ta nữa đâu.”

Cố Hạo Thần nghe bố nói xong, gật gật đầu, đôi mắt vốn dĩ u ám đã dần dần sáng lại. Thần ngẩng đầu nhìn tôi, cuối cùng nói với vẻ khẳng định: “Em gái.”

Từ đầu đến cuối tôi chẳng hiểu mọi người đang nói gì, chỉ biết ngẩn mặt ngồi nhìn và suýt bật khóc.

Từ đó trở đi, bố thường đưa tôi tới bệnh viện để thăm Cố Hạo Thần. Tôi và Thần nằm bò trên giường để gấp rất nhiều máy bay giấy. Tôi còn nói với Cố Hạo Thần những câu mà bố đã dạy tôi: “Anh à, anh phải chịu khó ăn cơm, như thế anh mới có thể bảo vệ em không bị nước biển cuốn trôi đi, như thế anh mới có thể chơi với em.”

Câu nói này của tôi rất có tác dụng. Cố Hạo Thần đã bắt đầu chịu ăn cơm, sức khỏe cũng hồi phục dần. Sau đó Thần được xuất viện, bố cũng thường đưa tôi tới nhà Thần chơi.

Cố Hạo Thần đã bắt đầu vui vẻ hoạt bát trở lại và mỗi khi được gặp tôi, anh đều rất vui. Mỗi khi tôi đến nhà, trong nhà có những đồ gì ngon hay đồ chơi đẹp, anh đều bày ra trước mặt tôi giống như là dâng vật quý vậy. Khi mà cả hai chúng tôi cùng xem phim hoạt hình, anh không bao giờ tranh giành với tôi. Chỉ cần tôi thích đồ gì, anh đều tặng cho tôi hết. Khi tôi vui, anh cùng tôi chia sẻ niềm vui, mỗi khi tôi buồn anh lại cùng tôi san sẻ nỗi buồn.

Sau đó, có một quãng thời gian vì công việc bận rộn, nên bố không đưa tôi đến nhà anh chơi được, Thần ở nhà suốt ngày khóc lóc âm ỉ, cứ luôn miệng hỏi tại sao em gái không về nhà, tại sao cứ phải cách mấy ngày mới được gặp em gái.

Chú Cố đã dỗ dành anh: “Tiểu Thần, con quên rồi sao? Vì con không chú ý đến em gái nên em con không cẩn thận mới bị nước biển cuốn trôi đi mất. Bố nghĩ rằng nhất định là em gái con đang thử thách con, muốn thử xem con có thực sự là một người anh mẫu mực hay không. Chỉ cần con tốt với em, khiến cho em tin tưởng con, thì em nhất định sẽ trở về nhà.”

Trẻ con, bắt luận câu chuyện như thế nào, đều có thể nhanh chóng tin đó là sự thật. Vì vậy, Cố Hạo Thần đã rất tin tưởng vào những gì chú Cố nói.

Sau đó, vào một ngày cuối tuần, tôi và bố bị đánh thức bởi các âm thanh ầm ĩ ở tầng dưới, tiếp đó lại nghe thấy tiếng gõ cửa. Khi vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy cả gia đình Cố Hạo Thần đang đứng trước cửa và nói: “Từ giờ trở đi, chúng ta là hàng xóm của nhau rồi, mong được anh quan tâm giúp đỡ.” Và chúng tôi đã trở thành hàng xóm của nhau như vậy đó.

Cố Hạo Thần còn cho tôi rất nhiều thạch, bánh pudding. Anh nói: “Em gái, anh sẽ đối xử tốt với em, cho nên em phải mau chóng về nhà nhé.”

Trong một khoảng thời gian rất dài Thần đều gọi tôi là em gái, đối xử với tôi rất tốt.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, anh không gọi tôi là em gái nữa, mà gọi tôi là Hy Nhã.

“Hy Nhã, đây là bánh ga tô hạt dẻ mà em thích ăn nhất đấy.”

“Hy Nhã, em đã làm xong bài tập về nhà chưa? Có chỗ nào không hiểu không?”

“Hy Nhã, mau lên, sắp muộn học rồi.”

...

Mỗi khi tôi bị người khác ức hiếp, chỉ có Thần ở bên cạnh tôi rồi đưa tôi về nhà. Những lúc đó, tôi luôn coi Thần là người thân thiết và đáng tin cậy, chỉ cần ở bên cạnh anh, tôi không cần lo lắng gì nữa, bệnh viêm tai của tôi cũng không phát nữa.

Trước mặt Cố Hạo Thần, tôi cảm thấy rất thoải mái. Vì tôi biết anh luôn luôn chiều tôi cho nên tôi cũng chẳng cần phải kiêng dè gì cả.

Hình ảnh được chiếu kế tiếp trên màn hình lại là hình ảnh tôi giúp người khác đưa thư tình cho anh, nếu không phải được xem tại nhà từ trường thời gian, thì gần như tôi đã quên mất việc này.

Đó là cô bạn ở lớp bên cạnh nhờ tôi đưa bức thư tình cho Cố Hạo Thần. Lúc đó Thần đã học lớp chín, đang chịu nhiều áp lực của kỳ thi chuyển cấp. Thần được các bạn gái thích, tôi cảm thấy rất vui.

Hồi đó tôi còn nghĩ rằng, nếu Thần biết tôi đã giúp anh làm quen được với bao nhiêu bạn nữ xinh đẹp như vậy, nhất định anh sẽ cảm ơn tôi, sẽ mời tôi ăn rất nhiều kẹo sô cô la, bánh ga tô hạt dẻ và cả kem ly nữa.

Tôi ôm ấp suy nghĩ như vậy nên vui vẻ đưa bức thư bằng cả hai tay cho anh.

Nhưng lúc đó tôi lại không hề nhận ra nét mặt Cố Hạo Thần... bị tổn thương?

“Hy Nhã, em nghĩ... anh nên nhận bức thư này?” Anh hỏi tôi với giọng rất nhỏ, hơn nữa, giống như đang thận trọng che giấu đi sự hụt hẫng.

Tôi cố ý giả vờ làm ra vẻ huyền bí nói với anh: “Cô bạn đó thực sự là rất xinh đấy.”

“Hy Nhã...”

“Thần, em là người không tham lam đâu, chỉ cần anh mua cho em loại bánh ga tô hạt dẻ em thích nhất là được rồi.” Nói xong, tôi vẫy vẫy tay và vui vẻ đi về nhà. Nhưng ngay khi tôi vừa quay lưng đi, khuôn mặt vô cùng tuần tú của Cố Hạo Thần dường như đã bị một lớp mây đen bao phủ.

Hình ảnh tiếp theo là cảnh ở một góc sân trường. Khi hình ảnh được chiếu từ xa, tôi nhìn thấy hai bóng người, đến khi “hình ảnh” được chiếu lại gần, tôi mới phát hiện ra đó chính là Cố Hạo Thần và bạn nữ xinh đẹp đó.

Mặt bạn nữ đó ửng hồng, bạn ấy đang cúi đầu thẹn thùng. Nhưng Cố Hạo Thần cầm bức thư mà bạn nữ đó viết, đưa ra trước mặt bạn ấy, rất chân thành và nói: “Minh xin lỗi.”

Bức thư đó thậm chí còn chưa được mở ra xem. Sau khi nhìn thấy bức thư, bạn nữ ngẩng người ra, dường như không thể nghĩ được lại có kết quả như vậy.

Nhưng ánh mắt của Thần rất kiên quyết.

Bạn nữ cắn môi, giật lại bức thư, chạy đi về vô cùng tức giận.

Cố Hạo Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẫm, thở dài náo nề.

Tối hôm đó tôi được ăn bánh ga tô hạt dẻ mà Thần mang đến, hoàn toàn không hề chú ý đến bộ dạng có vẻ như muốn nói nhưng lại kìm lòng không nói của anh.

Trong ánh mắt ấm áp của anh hiện rõ lên sự hài lòng, và cả... sự bất lực.

Đó... hình như không giống với tình cảm của anh trai dành cho em gái.

Đó là...

“Biểu hiện của một người con trai thích một người con gái.” Triệt Dã đột nhiên lên tiếng giải đáp những thắc mắc trong lòng tôi.

Tôi hoang mang quay sang nhìn cậu ấy.

“Triệt Dã... cậu nói linh tinh gì thế?”

Lẽ nào Hy Nhã ngốc nghếch lại không nghĩ như vậy sao? Chẳng lẽ... cậu không nhận ra cách biểu hiện tình cảm thế này rất quen thuộc sao? Vì... Cậu nhìn tôi, cười nói: “Nét mặt này cũng đã từng xuất hiện trên mặt mình, và cũng xuất hiện trên mặt Hứa Dục.”

“Triệt Dã... “

“Thực ra trước đây mình cũng đã cảm nhận được điều đó, chỉ là Hy Nhã ngốc nghếch không nhạy cảm mà thôi, cho nên, mình cũng không để tâm làm gì... Bây giờ nghĩ lại, mới thấy Cố Hạo Thần thật là giỏi, đã cố kìm nén tình cảm của mình mà không nói ra, đổi lại nếu là mình và Hứa Dục, chắc chắn là không thể làm được.”

Nụ cười trên mặt Triệt Dã ánh lên sự cảm thông, khâm phục, và cả... đồng tình.

“Có một số thứ không phải là cứ lặng lẽ gìn giữ và chờ đợi thì có thể có được. Cậu nói xem, có đúng không Hy Nhã ngốc nghếch?”

Chắc là Triệt Dã đang nói tới Thần...

Nếu như những gì Triệt Dã nói là sự thật, nếu như Thần thực sự thích tôi, vậy tại sao anh ấy không thổ lộ với tôi?

“Hy Nhã, tuy lúc mới đầu anh luôn yêu thương chiều chuộng em như một cô em gái, nhưng sau này lớn lên, anh mới hiểu được rằng em gái anh không bao giờ quay về được nữa, nhưng đối với Hy Nhã, anh luôn có tâm niệm là cả đời này phải bảo vệ cho em, đó là điều không bao giờ có thể thay đổi được.”

Trên bãi biển hôm đó, những lời nói trước khi anh biến mất lại một lần nữa văng vẳng bên tai tôi.

Bây giờ nghĩ lại câu nói này, hình như tôi đã hiểu được tình cảm của anh.

Lúc đầu anh chỉ coi tôi như là cô em gái, nhưng cùng với thời gian Thần đã hiểu ra được nhiều vấn đề, những lời nói dối trước đây đã được làm sáng tỏ. Nhưng tình cảm từ thuở nhỏ lớn lên cùng với nhau lại không thể thay đổi được, mà thứ tình cảm gắn bó này cũng dần thay đổi. Hoặc là thích giống như Triệt Dã đã nói, hoặc... không phải như vậy.

Tôi cảm thấy đó giống như một loại tình cảm không phải là tình thân, tình bạn, tình yêu, mà mỗi thứ giống một chút, nhưng cái gì cũng không phải.

Có thể không cần phải luôn ở cạnh nhau, nhưng lại có thể luôn dõi theo nhau.

Thần...

Em đã hiểu ra rồi.

Tất cả tình cảm anh dành cho em, em đều đã hiểu cả rồi!

11. Chương 07

Chương 7: Chỉ làm thiên sứ bảo vệ ột người

Một ngày nào đó, chắc trái tim bạn cũng sẽ rung động vì nụ cười của ai đó,

Cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc vì sự có mặt của người đó,

Thậm chí, vì sự ra đi của người đó mà cảm tưởng như đã mất đi tất cả mọi thứ.

Người đó nói, số phận đã an bài tôi là thiên sứ để đi bảo vệ người khác.

Nhưng cậu ấy không biết rằng...

Nếu như có thể, tôi chỉ muốn làm thiên sứ để bảo vệ một mình cậu mà thôi.

Sau đó, tôi và Triệt Dã lại đi trong những lớp sương mù dày đặc. Sau khi biết chuyện về mẹ, tâm trạng tôi không thể nào trở lại bình thường được. Triệt Dã hình như cũng hiểu được tâm trạng rối bời của tôi, nên chỉ lặng lẽ nắm tay tôi đi về phía trước, không nói gì cả. Không gian dường như cũng chịu ảnh hưởng của những lớp sương mù dày đặc xung quanh, trở nên yên tĩnh đến lạ thường.

Lúc này tôi mới phát hiện ra, khi chúng tôi đang dạo bước ở đây, thật không ngờ, không nghe thấy tiếng bước chân, giống như đang đi trên mây vậy.

“Cậu đang nghĩ về việc của Cố Hạo Thần đấy à?” Giọng nói nhẹ nhàng của Triệt Dã đã phá vỡ sự yên tĩnh.

“Không chỉ là việc của Thần, mà cả việc của mẹ nữa.” Tôi ngẩng đầu nhìn về phía trước, hai hàng mi dài đã bị sương mù thấm ướt.

Có lẽ rất nhiều việc quả thực không hề đơn giản như những gì chúng ta nhìn thấy. Ai mà nghĩ được rằng, Cố Hạo Thần, anh chàng hàng xóm nhìn điềm đạm, hiền hòa như vậy nhưng trong lòng lại chất chứa bao nỗi niềm. Ai mà nghĩ được rằng, Triệt Dã, người luôn mang nụ cười còn rạng rỡ hơn cả ánh nắng mặt trời, lại luôn cô độc như vậy.

Tôi cũng không bao giờ nghĩ được rằng, tôi được có mặt trên thế gian này là do mẹ đã dùng sinh mạng của mình để đổi lấy.

Triệt Dã nắm chặt tay tôi, dường như muốn truyền cho tôi thêm sức mạnh, thêm sự dũng cảm để đối mặt với mọi chuyện. Còn trái tim tôi cũng trở nên ấm áp bởi sự quan tâm nhỏ bé này của cậu và cũng dần tĩnh tâm trở lại.

Hai người chúng tôi cứ như vậy đi về phía trước. Xung quanh thật yên tĩnh, dường như có thể nghe được cả nhịp tim của người bên cạnh.

Sau khi đi được một quãng đường khá dài, Triệt Dã đột nhiên dừng lại và hỏi: “Tiếp đến... chúng ta sẽ đi đâu?”

Tôi ngẩng người quay sang, hỏi: “Gì cơ?”

Triệt Dã dừng lại không bước tiếp nữa, nhìn tôi cười hỏi: “Tiếp đến, Hy Nhã ngốc nghếch muốn đi đâu đây?”

Sao lại hỏi tôi muốn đi đâu nữa? Tôi khó chịu nhìn cậu.

“Triệt Dã đi đâu, mình đi theo đấy.”

Triệt Dã, cậu đã từng bỏ mình lại một mình, cậu sẽ không bỏ mình lại lần nữa, đúng không?

“Đồ ngốc!”

Không biết tại sao, giọng nói vốn rất dịu dàng của Triệt Dã lúc này lại khiến cho tôi có cảm giác thật cô đơn.

Cảm giác bất an bủa vây lấy tôi...

Chẳng lẽ Triệt Dã sắp rời xa tôi?

Cảm nhận được sự lo lắng của tôi, Triệt Dã vội mỉm cười, nhưng tôi không thể hiểu hết ẩn ý trong nụ cười đó. Cậu chậm rãi nói: “Vậy thì... chúng ta cùng nhau đến thảo nguyên đom đóm nhé.”

“Được!” Tôi lập tức vỗ tay đồng ý, nhưng trước mặt vẫn là những đám sương mù mịt mù bao phủ khiến cho tôi cảm thấy lo lắng. “Chúng ta có thể quyết định đi đâu được sao? Ở đây chẳng xác định được phương hướng, cũng chẳng có chỉ dẫn đường...” Những lần trước, tôi cứ đi về phía trước cho đến khi đến được đích. Chẳng được lựa chọn, cũng chẳng có quyền được dự báo trước điều gì cả.

Triệt Dã xoa xoa tóc tôi, khẽ than: “Ngốc ạ!”

Tôi nhăn mũi phản đối: “Mình không hề ngốc...”

“Nào.” Triệt Dã đưa tay ra, tôi nhìn cậu, rồi đặt tay mình vào tay cậu.

Thật ấm áp...

Triệt Dã kéo tôi đi, hình như là rẽ sang bên trái.

Tôi chỉ biết được là ở đây nếu rẽ về bên phải thì đến nhà từ trường thời gian, còn không biết rẽ về bên trái thì sẽ đến đâu.

Nhưng chỉ cần có Triệt Dã ở bên, thì cho dù phải đi đâu tôi cũng không sợ.

Sau khi đi được một đoạn đường, lớp sương mù bắt đầu tan dần, cảnh vật xung quanh dần hiện rõ. Tôi nhìn thấy phía trước có hai trạm xe buýt.

Còn tôi và Triệt Dã đang đứng bên lề trái của một con đường.

“Triệt Dã, nơi này là...” Tôi nghi ngờ hỏi.

“Nếu ở đây có trạm xe buýt, thì chúng ta có thể xem bản đồ các tuyến đường của xe buýt, sau đó thì chỉ cần lên xe là có thể đến các địa điểm cần đến rồi.” Sau khi giải thích xong, Triệt Dã lại bắt đầu cười tôi. “Trí tuệ của ai đó quả thực khiến cho người ta thất vọng quá chừng, chẳng trách toàn phải đi trong lớp sương mù dày đặc bao phủ xung quanh.”

Chụt! Trên trán tôi được đánh dấu bởi ký hiệu của “ai đó.”

Này, này, này...

Nguyên Triệt Dã, sao cậu không trực tiếp nói tên mình ra luôn đi? Mình thừa biết là cậu đang nói mình còn gì.

Triệt Dã không thèm quan tâm đến sự bất mãn của tôi, làm như không có chuyện gì xảy ra, kéo tôi đến phía bên trái của trạm xe buýt, vừa nghiên cứu bản đồ các tuyến đường của xe buýt vừa nói: “Chúng ta sẽ ngồi tuyến xe tham quan không gian số 1 để đến thảo nguyên đom đóm.”

Tham quan không gian?

Quả thực là một cái tên rất kỳ lạ.

“Đến lúc đó, mình sẽ để cho đom đóm nhả ra thật nhiều chữ!” Nghĩ đến con đom đóm thần kỳ đó, đột nhiên tôi cảm thấy rất vui. “Còn cả cánh điều đom đóm mà ngay cả trong đêm cũng nhìn thấy rõ nữa, mình sẽ cho điều bay thật cao!”

“Muốn điều bay cao hơn, thì cậu phải chạy nhanh hơn. Có điều, cậu không thấy đây là việc vô cùng khó đối với cậu sao?” Nói xong, cậu đắc ý cười vang.

“Triệt Dã...” Tôi bậm môi lườm cậu một cái.

Tôi còn cho rằng, có khi cậu sẽ bị bộ dạng lúc tức giận của tôi làm cho hoảng hốt. Ai ngờ, cậu chỉ trầm ngâm một lát, rồi thở dài nói một câu: “Ồi, bộ dạng của đồ ngốc lúc tức giận chỉ thế này thôi sao, đúng là động vật đơn bào.”

“Cậu nói vậy là có ý gì?” Trong đầu tôi xuất hiện vô số các câu hỏi.

“Ngay cả cách biểu lộ tình cảm cũng chỉ có một kiểu duy nhất thôi à? Ha ha.”

“Hừm...”

Tôi chìm vào im lặng. Như vậy có nghĩa tôi thực sự là loại người vô vị sao...

Chính vào lúc trong lòng tôi bắt đầu có cảm giác buồn phiền, Triệt Dã lại lên tiếng: “Nhưng mình rất thích.”

Nhưng mình rất thích...

Làm sao bây giờ? Triệt Dã, mình muốn khóc lắm.

Mình luôn không rời xa cậu, luôn nhớ đến cậu, muốn được gặp cậu. Làm thế nào bây giờ?

Cho dù có nhắm mắt lại, mình cũng có thể miêu tả được nụ cười rạng rỡ của cậu. Cho dù không nhìn thấy cậu, mình cũng có thể lần theo hương vị của nỗi nhớ thương để cảm nhận được cậu đang nhìn mình. Cho dù cậu đang đứng trước mặt mình, mình vẫn có cảm giác vô cùng bất an...

Triệt Dã...

“Xe đến rồi.” Đôi mắt Triệt Dã bỗng tối sầm lại.

Tôi quay lại nhìn, một chiếc xe buýt hai tầng màu xanh lá cây đang từ từ tiến lại. Chỉ cần lên chiếc xe này là có thể cùng Triệt Dã đến thảo nguyên đom đóm rồi.

Nhưng...

“Hy Nhã!”

Bên tai tôi vang lên một giọng nói quen thuộc, nhưng không phải giọng của Triệt Dã, vậy là ai? Ai đang gọi tôi?

“Hy Nhã!”

Giọng nói đó nghe có vẻ rất kích động, lại cũng rất luống cuống. Tôi vội vàng quay đầu lại nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy người vừa lên tiếng.

Là ai vậy?

“Triệt Dã, chúng ta không lên xe sao?” Chiếc xe buýt màu xanh lá cây đã dừng được một lúc lâu rồi.

“Hy Nhã ngốc, cậu không nghe thấy có người đang gọi cậu sao?”

“Có.” Tôi nhíu mày nhìn xung quanh. “Nhưng mình chẳng thấy ai cả, có lẽ là mình nghe nhầm cũng nên”

“Ngốc ạ, không nhầm đâu.”

Kỳ lạ, giọng nói của Triệt Dã bỗng trở nên nặng nề khiến tôi không tài nào hiểu nổi trong giọng nói của cậu đang ẩn chứa điều gì.

Thấy không có ai lên xe, tuyến xe tham quan không gian số 1 từ từ chuyển bánh. Tôi nhìn Triệt Dã với vẻ nghi hoặc, trong lòng tôi vẫn đang tơ tưởng đến những chữ Hán lập thể biết bay và con điều có thể phát sáng.

Triệt Dã sao vậy, có phải cậu ấy đang có tâm sự không?

Sau khi xe buýt rời đi, tôi bỗng phát hiện tại bến xe buýt vắng vẻ đối diện không biết từ lúc nào có thêm một người nữa, đó là...

Hứa Dực!

Khuôn mặt điển trai, nụ cười sáng ngời chói lòa giống như nụ cười của Triệt Dã...

Không sai, đúng là cậu ấy!

Hứa Dực vội vàng băng qua đường, đến trước mặt tôi, nhìn cậu ấy có vẻ rất kích động, trong ánh mắt của cậu ấy dường như chỉ có sự tồn tại của tôi, không có bất kỳ một ai khác.

“Hy Nhã, đúng là cậu đang ở đây! Đúng là cậu đang ở đây!” Nói xong, cậu ấy như muốn xác định sự tồn tại của tôi nên đã ôm tôi thật chặt.

Tôi ngẩn người!

Sao Hứa Dực lại có thể ở đây?

Vừa rồi khi tôi và Triệt Dã tới đây, đâu có nhìn thấy cậu ấy.

Cậu ấy chăm chú nhìn vào mắt tôi, khiến trái tim tôi bỗng nhói đau nhưng cũng rất mừng rỡ.

Hứa Dực, cậu ấy không sao cả!

Người nằm trong vũng máu đó, cánh tay rũ xuống, những mùi khiến ta ghê tởm lan tỏa trong khắp phòng... Tất cả đều không phải là sự thật, đúng không?

Tất cả chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

“Hứa Dực...”

“Hy Nhã, cậu có biết không, tớ đi khắp nơi tìm cậu nhưng đều không tìm thấy, tớ đã tìm cậu rất lâu rồi, nhưng cậu như đã biến mất giữa không trung vậy! Tớ vô cùng lo lắng, sợ rằng, sau này sẽ không bao giờ được gặp cậu nữa, tớ thực sự rất sợ. May mà sau đó tớ đã nằm mơ. Trong giấc mơ, có một người đang trốn trong những đám sương mù dày đặc, tớ nhìn không rõ bóng người đó. Người đó nói với tớ rằng, nếu thực sự rất nhớ một người, có thể đến trạm xe buýt này để tìm, chắc chắn sẽ tìm thấy.”

Hứa Dực nói liền một mạch, nhìn bộ dạng của cậu ấy xem ra có vẻ rất sốt ruột.

“Nhưng mãi mà tớ vẫn không tìm thấy cậu... Tớ đã chuyển không biết bao nhiêu tuyến xe buýt, đến trạm xe nào tớ cũng tìm, nhưng vẫn chẳng thấy cậu đâu. Trước khi thấy cậu suýt chút nữa tớ còn cho rằng, tớ đã bị người trong mơ đó lừa rồi. May mà, may mà cuối cùng, tớ đã tìm thấy cậu rồi, Hy Nhã à, tớ vui lắm!”

“Hứa Dực...” Ngoài việc cứ gọi đi gọi lại tên cậu ấy, tôi cũng không biết mình nên nói gì nữa.

Cậu ấy lo lắng cho tôi đến vậy, lo lắng đến nỗi mặt trắng bệch, không còn thần sắc nữa.

Lo lắng đến nỗi khiến cho tôi cảm thấy vô cùng lúng túng, không biết nên làm sao...

“Gì vậy?”

“Cậu... chắc cậu đã tìm tớ rất lâu, đúng không?” Cuối cùng thì tôi cũng đã có thể lên tiếng.

“Ừ. Có điều cũng không phải lâu lắm. Đây là một chuyến du lịch kỳ lạ, tớ cứ từ từ mà đi tìm thôi.” Cậu khẽ mỉm cười, khiến mắt tôi có cảm giác cay cay.

Nói dối! Cậu ấy đang nói dối!

Nhất định là cậu ấy đã tìm tôi rất lâu. Cần phải biết rằng, trong thế giới như thế này, để tìm được một người là việc vô cùng khó khăn.

Vì không muốn làm tôi cảm thấy áy náy, nên cậu ấy mới nói như thế, phải vậy không?

Bất kể là Triệt Dã hay Hứa Dực trong mắt mọi người như thế nào đi chăng nữa, nhưng trong mắt tôi, hai người họ luôn là những người dịu dàng và chu đáo, thậm chí, không bao giờ để tôi phải cảm thấy áy náy dù chỉ là chút xíu.

Rõ ràng là tìm rất lâu, rõ ràng là đã bắt đầu mất hết ý chí vì tìm kiếm quá lâu lại chẳng có kết quả gì, nhưng vẫn giữ thói quen cố gắng giấu đi những việc có thể khiến cho tôi phải buồn, trước mặt tôi luôn luôn thể hiện ra những gì tốt đẹp nhất.

Hứa Dực... quả đúng là một anh chàng ngoan.

Tôi cúi đầu, cảm thấy hơi thở bên cạnh mình quá nhẹ, nên không yên tâm quay lại nhìn Triệt Dã. Cậu ấy và Hứa Dực lặng lẽ nhìn nhau, trên miệng hé nở nụ cười yên tâm.

Không khí giữa hai người bọn họ khiến tôi cảm thấy hơi bất an.

Sao Hứa Dực lại đến tìm tôi, cậu ấy muốn đưa tôi đi sao? Thế còn Triệt Dã? Triệt Dã sẽ thế nào?

Khá lâu sau, Hứa Dực thở dài rồi chuyển hướng nhìn sang nơi khác. Trên mặt cậu bao phủ một nỗi đau và cảm giác bất lực giống như một lớp sương mù.

“Chắc do tớ đã tìm lâu quá rồi sao? Chắc là như vậy...” Hứa Dực nhìn tôi, muốn mỉm cười với tôi, nhưng lại không làm được.

“Cho dù là trong giấc mơ của Hy Nhã, tớ vẫn là người đến sau...” Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng khiến cho trái tim người nghe cảm thấy chua xót.

Đúng là trong giấc mơ sao? Nếu đúng là trong giấc mơ, sao lại giống thật đến thế? Trên cả quãng đường tôi cứ đi rồi lại dừng, đã gặp rất nhiều người và nhiều chuyện khác nhau, nhưng vẫn không tài nào xác định được mình đang ở đâu.

“Cho dù là trong giấc mơ của Hy Nhã, tớ vẫn là người đến sau.”

Câu nói này có nghĩa gì?

Còn tôi vì sao, mà không dám nhìn vào mắt Hứa Dực? Dường như... dường như chỉ cần nhìn vào, trong lòng sẽ giống như có một thứ gì đó bị vỡ vụn vậy.

Tôi cúi đầu, không phân biệt nổi là do lo sợ hay do bất an, sải bước đến gần Triệt Dã.

Triệt Dã... sẽ ỉnh chút sức mạnh chứ?

“Không muộn, vừa vặn đúng lúc.”

Bên tai tôi vang lên tiếng của Triệt Dã. Tôi vội ngẩng đầu nhìn cậu. Nụ cười của cậu vẫn rất nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng là đang ẩn giấu điều gì đó.

Không muộn, vừa vặn đúng lúc?

Triệt Dã, cậu đang nghĩ gì vậy? Tại sao nụ cười dịu dàng đó của cậu lại khiến cho tôi có cảm giác lo lắng đến vậy?

Giống như... nụ cười tạm biệt.

Nụ cười... không bao giờ còn có thể gặp lại nữa!

12. Chương 07 P2

Triệt Dã, tại sao được gặp lại cậu nhưng mình vẫn có cảm giác lo lắng như thế này?

Triệt Dã, bất luận thế nào đi chăng nữa, mình cũng sẽ ở lại, sẽ ở lại bên cạnh cậu, cho dù là thế giới này vô cùng xa lạ đối với mình.

Sau khi biết được những nỗi cô đơn của cậu, làm sao mà mình có thể để một mình cậu ở lại cái thế giới cô đơn này được?

Nếu nói bụng của đom đóm là một cái hang không đáy, thế thì mình tình nguyện cùng cậu ở lại trên thảo nguyên đó để chất đầy cái hang không đáy như trong truyền thuyết nói.

Bất kể là mất bao nhiêu lâu đi chăng nữa!

Nhưng...

Hứa Dực. Trái tim tôi run rẩy, muốn nhìn về phía Hứa Dực, nhưng lại không đủ dũng khí.

“Tớ...”

Tôi không biết tại sao bản thân lại do dự, thậm chí ngay cả khi muốn nói lên tâm nguyện của mình là: “Tớ muốn ở lại”, nhưng không hiểu sao tôi lại bất giác lùi về phía sau.

Dường như mỗi khi tôi lùi một bước, tôi lại cảm thấy yên tâm hơn.

Tôi nhất định phải ở lại! Tôi không thể nào để Triệt Dã ở lại nơi mà không phân biệt được thời gian thế này, không thể tưởng tượng được ở bên cạnh Triệt Dã lại toàn là những con đom đóm chỉ biết nhả chữ mà không biết nói, không biết cười!

“Tớ phải...”

Tôi nhớ lại lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau là do định mệnh sắp đặt, khi anh chàng thiếu niên có mái tóc màu vàng rất tuấn tú nở nụ cười với tôi, trong lòng tôi đã có ấn tượng vô cùng sâu sắc với anh chàng ấy. Tôi thích sự nhẹ nhàng của cậu, muốn làm tan biến đi nỗi cô đơn trong lòng cậu. Bắt đầu từ rất lâu rồi, niềm vui của cậu ấy chính là mục tiêu để tôi cố gắng.

Cuối cùng, tôi đã hạ quyết tâm, cố gắng lấy hết dũng khí nói với Hứa Dực: “Tớ sẽ ở lại. Tớ sẽ ở lại đây mãi mãi, để bầu bạn, để bảo vệ cho Triệt Dã, sẽ không bao giờ rời xa cậu ấy.”

Cùng với những từ cuối cùng tôi nói ra, không khí xung quanh bỗng im lặng đến độ khiến ta nghẹt thở.

Những lời đó... cuối cùng thì tôi cũng vẫn nói ra.

Hứa Dực, tớ xin lỗi...

Lúc này, dường như có một ánh hào quang vụn vỡ bay ra khỏi khuôn mặt Hứa Dực. Cơ thể cậu ấy run lên, dường như tôi nghe thấy tiếng cười đầy đau thương, hình như tôi nghe thấy cậu ấy đang dùng một giọng nói vừa dịu dàng lại vừa tủi thân hỏi tôi: “Hy Nhã, đây là những câu nói từ đáy lòng cậu sao? Nếu đúng là như vậy, thì tớ chúc phúc cho cậu.”

Nụ cười nhẹ nhàng đó giống như một con dao, bất cứ lúc nào cũng có thể chĩa vào da thịt tôi. Nhưng rõ ràng không có lấy dù chỉ một cử động nhỏ nơi khóe miệng cậu ấy...

Chỉ là chớp mũi cậu ấy, khóe miệng cậu ấy cứ từ từ trở nên trong suốt. Khóe miệng vẫn luôn dịu dàng đó đã từng nói rất nhiều câu xúc động, đã từng dỗ dành tôi, đã từng chọc cho tôi cười, đã rất nhiều lần bày tỏ tình cảm với tôi...

Nhưng bây giờ, càng lúc nó càng mờ dần đi...

Ngay cả đôi mắt mà tôi không dám nhìn thẳng vào của cậu ấy cũng ngày càng trở nên mơ hồ.

Tim tôi đập dữ dội. Vào khoảnh khắc đó, lồng ngực tôi như bị đập một cú rất mạnh! Rất đau!

Thế này là thế nào? Hứa Dực tại sao lại...

Tay cậu, đôi tay đã từng nắm tay tôi, đã từng ôm tôi.

Bờ vai cậu, khi tôi buồn thì luôn xuất hiện ngay lập tức, khiến tôi có cảm giác thật yên tâm khi được dựa vào.

Tại sao, tại sao tất cả đều đang mờ dần, mờ dần?...

Còn trái tim tôi, tại sao lại như bị bóp nghẹt vậy?

Tại sao tôi lại có cảm giác mũi tôi như bị bịt kín lại, không tài nào thở được? Nhất định là mắt tôi đã có vấn đề, tất cả... tất cả những việc này đều không phải là sự thực đúng không? Đều là ảo giác đúng không? Đúng là ảo giác rồi!

Tôi cố gắng hết sức lắc đầu thật mạnh, ra sức dụi mắt, tôi không thích ảo giác thế này! Tôi không thích!

Nhưng chẳng có tác dụng gì, thân thể của Hứa Dực vẫn đang tan biến dần đi.

Tên cậu cứ luẩn quẩn trong đầu tôi, nhưng làm thế nào tôi cũng không thể nói ra thành tiếng được, giống như trong nháy mắt tôi đã bị mất đi giọng nói.

Tôi cứ mở to mắt đứng nhìn hình bóng của Hứa Dục đang tan biến dần, mờ đến độ trong suốt, sau đó... hòa tan vào trong không khí.

Giống như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Giống như tất cả mọi việc vừa xảy ra chỉ là ảo giác vậy.

Hứa Dục, cậu ấy đi đâu rồi? Tại sao đột nhiên chẳng thấy cậu đâu nữa cả?

Có phải là do những lời tôi vừa nói không? Những câu nói đó nhất định là đã làm tổn thương cậu ấy.

Còn tôi thì không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, vì tôi sợ điều gì đó trong lòng tôi sẽ bị ánh mắt đau thương của cậu làm cho tan vỡ sao?

Tim tôi bắt đầu đập liên hồi, càng ngày càng nhanh, khiến tôi sắp nghẹt thở.

Đột nhiên lại có một tiếng “bịch”, hình như có gì đó trong lúc tim tôi đập nhanh nhất, mạnh nhất đã bị vỡ ra thì phải, từng mảnh vỡ như cắm vào da thịt tôi, khiến tôi đau nhức đến độ không thốt lên lời.

Tôi buồn quá... buồn đến mức như sắp chết đến nơi, giống như từ bây giờ trở đi sẽ không bao giờ cười được nữa, giống như... bị mất đi thứ gì đó quan trọng nhất...

Sao tim tôi lại đau dữ dội đến vậy, sao tôi lại buồn thế này, sao tôi lại...

“Đúng thật là ngốc nghếch quá!”

Triệt Dã đang đứng bên cạnh tôi thở dài một tiếng.

“Triệt Dã...”

Khó khăn lắm tôi mới quay được người về phía cậu ấy.

Tại sao Triệt Dã vẫn đang mỉm cười, sao cậu ấy lại có thể cười một cách thản nhiên đến như vậy, sao trong nụ cười của cậu ấy... vẫn có gì đó lưu luyến không nỡ rời xa?

Tôi lo lắng suy đoán. Triệt Dã đột nhiên mở rộng vòng tay, tiến về phía tôi và ôm tôi vào lòng, ôm rất chặt.

Một vòng tay ấm áp.

Vòng tay của Triệt Dã.

Tất cả những câu hỏi xuất hiện trong đầu cũng theo sự ấm áp trong lòng mà tan biến đi hết.

Bên tai tôi vang lên một giọng nói du dương: “Hy Nhã ngốc! Đừng buồn nữa nhé, còn có mình mà, còn có mình ở bên cậu mà.”

Đúng vậy, còn có Triệt Dã.

Bất kể là ai ra đi, thì Triệt Dã vẫn luôn ở bên tôi.

Chẳng phải là lúc đầu tôi đã quyết định sẽ ở lại cùng cậu ấy sao? Tất cả mọi việc chẳng phải đều tiến triển theo đúng mong ước của tôi sao?

Tôi đã lựa chọn Triệt Dã, cho nên Hứa Dục đã rời xa thế giới của tôi.

Chẳng phải như vậy sao?

Tôi và Triệt Dã sẽ ở đây chờ chiếc xe buýt có thể đưa chúng tôi đến thảo nguyên đom đóm. Tôi và cậu sẽ cùng nắm tay nhau đi một quãng đường thật dài, khi tôi vui thì có cậu ấy, lúc tôi buồn cũng có cậu ấy. Còn khi cậu ấy cần đến tôi, tôi nhất định cũng sẽ ở bên cạnh cậu ấy. Có rất nhiều việc chúng tôi đã muốn làm từ rất lâu rồi, nhưng lại chưa có cơ hội để hoàn thành nó, chúng tôi sẽ có rất nhiều thời gian để thực hiện những việc đó.

Được ở cùng với Triệt Dã, có thể thực hiện những mong ước nhỏ nhoi mà trước đây chưa kịp thực hiện.

Điều này... thật là hạnh phúc!

Từ bây giờ trở đi, chúng tôi sẽ không phải xa nhau nữa, bất kể là người kia muốn đi đâu, thì cũng có thể cùng nhau đi đến tận cùng, hạnh phúc đến trọn đời.

Tôi không buồn, vì tôi có Triệt Dã. Có thiên sứ của tôi, tôi đã hạ quyết tâm sẽ phải làm cho cậu ấy luôn vui vẻ, không để cho cậu phải cô đơn.

Nghĩ như vậy, nên cả giọng nói cũng đang run theo cơ thể của tôi cũng đã trở lại bình thường, tôi từ từ đưa tay ra ôm chặt lấy Triệt Dã.

Nhưng...

“Hy Nhã.” Triệt Dã siết tay chặt hơn, ôm chặt tôi vào lòng, sau đó buông ra, sự biểu lộ tình cảm của cậu ấy hoàn toàn là những tâm trạng vô cùng phức tạp, khiến tôi không tài nào hiểu được. “Đây... đây là cái ôm cuối cùng của chúng ta.”

Cái ôm cuối cùng?

Cơ thể tôi bỗng cứng đờ, tôi không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Tiếng thở dài của Triệt Dã văng vẳng bên tai tôi, giống như một cơn gió nhẹ ấm áp nhưng không thể không rời xa, vừa dịu dàng, lại vừa có chút gì đó bất lực.

“Hy Nhã ngốc, tuy là mình rất muốn giữ cậu ở lại. Tuy ngay từ đầu biết rằng không nên như vậy, nhưng khi cậu kéo mình đi và nói mình đi đâu thì cậu đi theo đấy, nên mình đã tự dung túng cho chính mình. Mình thực sự rất muốn cùng cậu đi đến thảo nguyên đom đóm, cùng cậu thả diều, cùng cậu tìm kiếm hạnh phúc thuộc về chúng ta...”

“Thế thì cậu đưa mình đi, cậu đưa mình đi đi...” Tôi không dám nghe tiếp nữa, chỉ cố gắng hết sức ôm cậu ấy thật chặt, ôm thật chắc, vì tôi sợ cậu ấy cũng giống như Hứa Dực, tự nhiên tan biến mất.

“Nhưng Hy Nhã ngốc mà ở lại, thì những người quan tâm cậu sẽ thế nào? Còn cả bố cậu đang chờ cậu trở về nhà thì sao? Bố Hy Nhã đã hứa với mẹ Hy Nhã rằng sẽ làm cho cậu thật hạnh phúc, bố cậu sẽ thế nào đây? Hy Nhã, cậu là niềm hạnh phúc của mình, nhưng cậu cũng là niềm hạnh phúc duy nhất của bố cậu đấy.”

Niềm hạnh phúc duy nhất?

Mẹ đã dùng tính mạng của mình để cho tôi được có mặt ở thế gian này, thế thì mẹ nhất định cũng hy vọng tôi sẽ mãi gìn giữ tình yêu mà mẹ dành cho bố đúng không.

Nhưng... bây giờ thì sao?

Tôi ngẩn người. Vòng tay đang ôm chặt của Triệt Dã tự dưng nói lỏng ra.

“Còn có... cậu ấy. Chẳng phải vì câu nói của cậu vừa rồi mà khiến cho cậu ấy biến mất sao? Mình là người bảo vệ cho cậu, nhưng cậu ấy mới là người cùng cậu chia sẻ niềm vui, nỗi buồn và cả hạnh phúc nữa.”

Hứa Dực...

Cho dù ngay cả trước khi cậu ấy tan biến mất, tôi vẫn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt u buồn của cậu ấy...

“Nếu chỉ vì niềm vui của một mình mình mà phải đổi lấy sự đau thương, buồn khổ của bao nhiêu người như vậy, thì mình sao có thể cảm thấy vui được? Hy Nhã ngốc nghếch, cậu cũng sẽ không vui đâu. Nếu như vậy, cuối cùng sẽ chẳng còn ai vui vẻ được cả. Hy Nhã ngốc nghếch muốn như vậy sao?”

“Nhưng... nhưng mình không thể để cậu một mình được, Triệt Dã à.”

“Nhưng Hy Nhã ngốc nghếch cũng không thể để bố cậu một mình được.” Triệt Dã xoa nhẹ lên đầu tôi.

Bố?

Không biết có phải do ảo giác không, hình như tôi nghe thấy tiếng bố đang gọi tôi. m thanh đó rất xa rất xa, giống như vọng lại từ một thế giới khác, một không gian khác vậy, nhưng lại rất gần, giống như bố đang nói bên cạnh tôi, rõ mồn một.

“Hy Nhã, con mau trở về đi, trở về với bố đi con.” *

“Hy Nhã nhà mình thích ăn kẹo bông nhất, chỉ cần con trở về, bố sẽ mua kẹo bông cho con, được không?”

“Hy Nhã, Hy Nhã, Hy Nhã...”

...

Từng câu nói, từng câu nói gọi tôi, câu sau lại tha thiết hơn câu trước, câu sau lại tuyệt vọng hơn câu trước.

Bố! Bố đang gọi tôi!

“Bố...”

Tôi vội vàng quay người lại tìm, vì tôi cho rằng, bố đang ở đâu quanh đây, cũng đến tìm tôi giống như Hứa Dực.

Nhưng không thấy đâu cả, phía bên kia đường không thấy, ở phía xa cũng không thấy, bốn phía đều không thấy.

“Triệt Dã, bố mình... Triệt Dã!” Đột nhiên, tôi lo lắng tột cùng!

Thế này là thế nào? Rốt cuộc là thế nào đây?

Tại sao?! Tại sao chỉ trong một khoảng thời gian ngắn tôi quay người lại, vừa rồi tôi còn đang ôm Triệt Dã, thế mà giờ đây cơ thể cậu ấy cũng dần tan biến rồi?

Đến Triệt Dã cũng bỏ tôi lại sao? Đến Triệt Dã cũng không cần tôi nữa sao?

“Triệt Dã!” Tôi đưa tay ra kéo cậu ấy lại, nhưng... nhưng cơ thể cậu ấy đang dần tan biến. Cho dù tôi có cố gắng nắm chặt lấy tay cậu ấy, hơi ấm trong lòng bàn tay cậu ấy cũng dần dần tan biến đi mất.

Triệt Dã dùng đôi tay đang tan biến dần đi của cậu ấy vuốt tóc tôi, nhìn tôi nở nụ cười từ biệt.

“Hy Nhã ngốc nghếch, cậu vẫn không hiểu ra sao? Mỗi người đều có thiên sứ của riêng mình, và cũng sẽ trở thành thiên sứ để bảo vệ cho người khác. Mình là thiên sứ của Hy Nhã, bảo vệ cho Hy Nhã, nhìn thấy Hy Nhã hạnh phúc là niềm vui lớn nhất của mình. Nhưng Hy Nhã, cậu lại là thiên sứ của Hứa Dực, thiên sứ không được trốn tránh trách nhiệm của mình. Hạnh phúc của cậu ấy nằm trong tay cậu, cậu phải trả lại cho cậu ấy... cho nên, cậu mau đi tìm cậu ấy đi.”

Hình ảnh của Triệt Dã ngày càng mờ dần, giống như chỉ một giây sau sẽ hoàn toàn tan biến thành không khí trong suốt vậy. Nụ cười của cậu ấy, mái tóc màu vàng kim của cậu ấy, sao lại mờ đến vậy. Cậu ấy nhẹ nhàng ngược đầu nhìn lên bầu trời xa xăm, nụ cười của cậu ấy có gì đó rất khó hiểu.

Ánh mắt đó, nụ cười đó đã từng xuất hiện khi cậu ấy chăm chú nhìn đu quay ngựa gỗ, đã từng xuất hiện khi tôi nhắc đến bố cậu ấy, bây giờ... chúng lại xuất hiện.

Nhưng có điểm không giống, đó là trong mắt cậu ấy ánh lên tia hy vọng.

Tôi ngẩn người nhìn theo cậu ấy, sau đó cũng bắt chước cậu ấy ngẩng đầu nhìn lên trời. Trên bầu trời cao và xa đó, có một con đom đóm đang bay, đó là cánh diều mà tôi và Triệt Dã đã thả, nó như đang vẫy tay chào ai đó, lại cũng giống như đang từ biệt.

Từ biệt...

“Mình sẽ ở trên trời bảo vệ cho cậu, Hy Nhã ngốc nghếch, cậu phải thật hạnh phúc đấy.”

Giọng nói của Triệt Dã vang bên tai, giống như từ nơi xa xăm nào đó vọng lại, rồi biến đi rất nhanh.

Cái quay đầu trong chớp mắt đó tưởng chừng dài như một thế kỷ.

Khi tôi quay đầu lại, đã không nhìn thấy bóng dáng của Triệt Dã đâu nữa.

Cậu đã hoàn toàn biến mất rồi.

“Mình sẽ ở trên trời bảo vệ cho cậu, Hy Nhã ngốc nghếch, cậu phải thật hạnh phúc đấy.”

Câu nói ấm áp dịu dàng đó cứ mãi vang vọng trong lòng tôi, cả thế giới trong mắt tôi cuối cùng đã bị đắm chìm trong nước mắt...

13. Chương 08

Chương 8: Tìm kiếm người không thể thay thế

Khi nhìn thấy người tôi đang tìm kiếm, câu đầu tiên nên nói là gì?

Liệu cậu có giận tôi không?

Cậu có thèm để ý đến tôi nữa không?

Trong lòng tôi thấp thỏm lo âu, thật không dám nghĩ tới...

Sự gặp gỡ của vận mệnh đã bắt đầu.

Khi tôi lại ngẩng đầu lên thì đã không còn nhìn thấy cánh diều đom đóm trong không trung đâu nữa. Trên bầu trời xanh thẳm, những đám mây mờ đến nỗi giống như những chữ viết trên bảng lau chưa sạch.

Triệt Dã đã đi rồi, tôi chỉ còn lại một mình.

Sau khi nhìn khắp xung quanh, tôi bắt đầu xem bản đồ các tuyến xe ở trạm xe buýt. Tên các trạm trên bản đồ có thể nói là vô cùng kỳ quặc nhưng kỳ lạ hơn hết là khi tôi dùng ngón tay chạm nhẹ lên số một trạm xe trên bản đồ tuyến xe, thì những trạm xe trên bản đồ từ từ biến mất, cuối cùng trên bản đồ chỉ còn sót lại một tuyến xe phía bên dưới tay tôi...

Mỹ quốc đại siêu, Ông heo không vui, Máy hút tiền tự sát, Đầu tiên, Châm quần bạo tẩu, Đom đóm mất trí nhớ, Chung điểm bất kiến [Đồng hồ không nhìn thấy thời gian].

Những nơi này... là những nơi như thế nào?

Hình như đều là những nơi rất thú vị!

Tôi đang nghĩ như vậy, thì chợt có tiếng còi xe vang đến bên tai. Tôi quay lại nhìn, chỉ thấy một ngôi nhà nhỏ nằm trên sáu bánh xe đang chạy chậm chậm về phía tôi.

Đó là cái gì? Ở nơi này, lẽ nào đến nhà cũng có thể di chuyển được sao? Tôi bất giác lùi lại phía sau. Căn nhà này có rất nhiều cửa sổ, có người đang ngó đầu ra ngoài cửa sổ xe để ngắm phong cảnh xung quanh.

So với con đường hầu như chẳng có bóng người nào, căn nhà này xem ra có vẻ náo nhiệt mà cũng tràn đầy sức sống.

Lúc này, căn nhà có thể chuyển động đột nhiên dừng lại.

Ồi!

Chiếc cửa xe màu xanh xem ra cũng gần giống như cửa cầu thang máy tự động mở ra.

Đây... đây là cái gì vậy?

Tôi vội dịch sang một bên theo bản năng, nhưng mắt tôi lại tò mò nhòm qua cửa sổ nhìn vào bên trong căn nhà.

Bác lái xe đang ăn dưa hấu trên xe nghiêng đầu nhìn tôi, lên tiếng hỏi, mặt lạnh tanh: “Này, vừa rồi có phải là cô gọi chuyển xe Fly không?”

Chuyến xe Fly? Tôi gọi lúc nào chứ?

Tôi sững sờ, ngạc nhiên chỉ tay vào mình và nói: “Cháu? Cháu đâu có gọi...”

Sau khi bác lái xe ăn hết cả phần cùi trắng của miếng dưa, liền ném luôn vỏ dưa ra ngoài cửa sổ, quệt đôi bàn tay ướt nhèm lên vô lăng, rồi hỏi: “Chẳng lẽ không phải cô sao?”

Tôi vội vàng lắc đầu. Tôi vẫn còn nhớ vừa nãy tôi chỉ đứng ở đây để xem bản đồ tuyến đường xe buýt, sau đó tôi chỉ dùng tay...

Chờ chút! Tay?

Tôi chỉ chạm nhẹ tay lên một tuyến đường đi... chẳng lẽ như vậy chính là gọi chuyến xe Fly đến sao? Nhưng tôi đâu có biết những nơi kỳ quặc đó ở đâu?

Tôi ngây người đứng nguyên một chỗ, dòng suy nghĩ của tôi hoàn toàn bị tình huống bất ngờ này làm cho rối tung lên.

Tôi đang chìm trong lúc dòng suy nghĩ rối bời thì đột nhiên giọng nói của Triệt Dã lại vang lên...

“Còn có... cậu ấy. Chẳng phải vì câu nói của cậu vừa rồi mà khiến cho cậu ấy biến mất sao? Mình là người bảo vệ cho cậu, nhưng cậu ấy mới là người cùng cậu chia sẻ niềm vui, nỗi buồn và cả hạnh phúc nữa.”

Đúng vậy, vì tôi mà Hứa Dục mới biến mất.

Cho nên tôi nhất định phải tìm cậu ấy trở về.

Nhưng phải đi đâu để tìm đây? Tôi căng đầu nhìn tuyến xe trước mặt. Thôi được rồi, dù sao cũng chẳng còn chuyến nào khác, nên cứ coi tất cả những gì trước mặt như là một cơ duyên may mắn đi.

Có lẽ Hứa Dục đã ngồi trên chuyến xe này đi qua một trạm xe nào đó...

“Bác, cháu...” Tôi uể oải lần mò trong túi. “Cháu không có tiền, bác có thể cho cháu ngồi nhờ một đoạn đường được không ạ?”

Chẳng biết từ khi nào mà bác lái xe lại lấy đầu ra được một quả táo và tiếp tục ngồi ăn.

“Ai nói là phải trả tiền? Cô mau lên xe đi.”

“A? Dạ, dạ.” Tôi gật đầu lia lịa, rồi vội vàng lên “xe”, thực ra nó giống một “ngôi nhà” mới đúng.

Tôi quan sát khoang xe thật kỹ, phát hiện ra đây chính là một phòng khách lớn, so với những xe buýt trước đây tôi đã từng ngồi, thì chiếc xe này được thiết kế dễ chịu hơn và cũng thuận tiện hơn. Toàn bộ ghế ngồi được thiết kế theo kiểu dáng của sofa, giữa hai hàng ghế còn có cả bàn, hành khách có thể gục lên bàn để ngủ, hành khách cũng có thể ngồi xung quanh bàn nói chuyện hoặc chơi trò chơi.

Ở phía cuối khoang xe còn có một tủ kính, bên trong bày một số đồ ăn vặt, nước ngọt và đồ chơi. Tôi nhắm tịt, trên xe có rất nhiều trẻ con, nhưng chỉ có hai, ba người lớn. Có một cô bé chắc là học sinh cấp hai đang kể chuyện cười, khi kể đến đoạn cao trào, mọi người xung quanh đều cất tiếng cười vang.

Đây đâu có giống như mối quan hệ xa lạ giữa các hành khách, đây phải gọi là sum họp gia đình mới đúng! Chuyến xe này chắc là được gia đình nào đó bao trọn gói rồi, cho nên giữa đường tôi lên xe mới không phải mua vé.

Vừa nghĩ đến việc có thể mình đã chen vào cuộc sum họp của một gia đình xa lạ, tôi bỗng cảm thấy không biết nên làm thế nào.

“Sao chị không ngồi xuống?” Cô bé vừa kể chuyện cười quay lại nhìn thấy tôi, thân thiện vẫy vẫy tay.

“À, chị...” Thực sự là rất khó xử, tôi không biết mình nên ngồi ở đâu.

“Chị đến đây đi. Chị biết kể chuyện cười không? Chúng em đang thi kể chuyện cười, nếu chị biết thì tham gia với chúng em đi.”

“Chị... không biết kể chuyện cười...” Cho dù tôi có biết kể, có lẽ cũng là chuyện chẳng buồn cười chút nào.

“Thế chị ngồi bên cạnh chúng em và cùng cười với mọi người là được rồi.”

“Ừ.” Thấy được ý tốt của cô bé, tôi tìm một chỗ để ngồi xuống, hơi nghiêng người nhìn về phía bọn họ.

“Chị cũng đến “Mỹ quốc đại điều” đúng không?” Cô bé đó tiếp tục hỏi tôi.

“Hả?”

“Mỹ quốc đại điều” là tên một thành phố sao? Thực ra, tôi chẳng hiểu chút gì về nơi đó cả.

Tôi không biết nên trả lời cô bé thế nào, chỉ còn cách chuyển chủ đề một cách ngớ ngẩn: “Mọi người đều là người một nhà à?”

“Người một nhà?” Cô bé không hiểu nên chớp chớp mắt, sau đó quay lại nhìn mọi người trên xe, rồi như hiểu ra vấn đề và cười lớn. “Không ạ, em đi cùng bạn em, nhưng bạn ấy thích yên tĩnh, nên lên tầng trên để ngủ rồi. Còn những người khác thì đều là sau khi lên xe mới quen.”

Hóa ra là vậy, đây quả thực là chuyến xe rất đặc biệt và kỳ lạ, thật không ngờ có thể khiến cho các hành khách xa lạ trở nên thân thiện đến như vậy. Còn lúc này, tôi cũng mới phát hiện ra trong khoang xe còn có cầu thang dẫn lên tầng hai. Không biết trên tầng hai thế nào nhỉ?

Bọn họ tiếp tục kể các câu chuyện cười, tôi thì chỉ nhớ đến việc của Hứa Dực.

Không biết cậu ấy có chờ tôi ở phía trước không? Hay là tôi lại cách cậu ấy càng lúc càng xa?

Tôi đang nghĩ ngợi lung tung thì tiếng còi xe vào trạm vang lên: “Đến trạm “Mỹ quốc đại điều” rồi, mời hành khách xuống xe. Một tiếng nữa chuyến xe Fly sẽ khởi hành đến trạm tiếp theo.”

Mọi người trên xe lần lượt xếp hàng xuống xe, vì tôi không tập trung nên bị rớt lại cuối cùng, còn không kịp nói lời từ biệt với cô bé đó.

Sau khi xuống xe, tôi đứng ở chỗ nghỉ chân của trạm xe, không biết nên làm gì. Ngẩng đầu nhìn chuyến xe Fly vô cùng kỳ quặc đó, chỉ nhìn thấy bác lái xe lại đang ăn xoài một cách ngon lành. Đúng là một bác lái xe ham ăn.

Ôi, dù sao thì cũng còn một tiếng nữa xe mới chạy, hay là đi dạo gần đây xem sao. Nếu may mắn, không biết chừng lại có thể gặp được người đang muốn tìm kiếm.

Rời trạm xe được khoảng mấy mét, một sân bay rộng mênh mông xuất hiện trước mặt tôi. Một chiếc máy bay chạy trên đường băng một lúc thì bay vút lên trên trời, trên thân máy bay có một hàng chữ – USA.

Tôi bỗng hiểu Ịra vân đề. Ể’Mỹ quốc đại điều” có khi là chỉ máy bay bay sang Mỹ.

Đứng ở cửa sân bay mấy phút, tôi bất giác cảm thấy buồn bực. Trong sân bay, người ra người vào tấp nập, ai cũng có nơi để đi, để đến, còn tôi đứng giữa bọn họ, giống như một đứa trẻ lạc đường không biết đi về đâu.

Hứa Dực, có khi nào cậu đang ở đây không? Nếu như cậu ở đây, thì nhất định tớ sẽ tìm thấy cậu. Chỉ có điều, lúc này tớ rất sợ cái cảm giác cô đơn trống trải này, không có cảm giác về phương hướng.

Pin... pin... pin!!!

Chính vào lúc tôi quay người lại, một chiếc xe con đỗ cách chỗ tôi đứng không xa, tiếp đó, một người đàn ông và một người đàn bà chừng ba mươi tuổi bước xuống, họ không vội vàng vào bên trong, mà quay vào ghế ngồi đằng sau xe nói gì đó, thậm chí người phụ nữ đó còn đưa tay kéo một vật gì.

Cuối cùng, cô ấy kéo mạnh một cái, một đứa bé với vẻ miễn cưỡng bị kéo ra khỏi xe.

Đó là một cậu bé chừng bốn, năm tuổi, mặc một bộ vest nhỏ rất đẹp, nhìn rất đáng yêu, chỉ có điều mặt mũi thì nhẵn nhụi, giống như đang bị ép làm một việc không thích. Cậu bé vùng vẫy rất dữ dội nhưng chẳng có chút tác dụng gì. Người đàn ông như lực sĩ bế cậu bé lên chẳng tốn chút sức lực nào, nhẹ nhàng giống như xách một con gà vậy.

Thực sự rất đáng đồng tình. Nhớ hồi còn nhỏ, mỗi khi tôi trốn mũi tiêm của cô y tá, bố cũng dồn hết sức để giữ tôi lại, nhưng bây giờ nhìn người đàn ông lực lưỡng giống như võ sĩ quyền anh thế này, xem ra còn kinh khủng hơn nhiều.

Có điều việc mà bây giờ tôi cần làm không phải là xem các cảnh tượng náo nhiệt, mà phải nhanh chóng tìm ra Hứa Dực mới đúng.

Tôi vừa đi về phía trước vừa nghĩ, nếu như tìm thấy Hứa Dực, nếu thực sự tìm được cậu ấy, thì câu đầu tiên tôi nên nói với cậu ấy là gì nhỉ? Có khi nào Hứa Dực không thèm để ý đến tôi nữa? Có khi nào lại đang giận tôi? Có khi nào nhìn thấy tôi cậu ấy bỏ chạy thật xa? Có khi nào...

Tôi suy đoán linh tinh, nhưng thực tế là... trong quá trình tìm kiếm ở nơi rộng mênh mông thế này, thì đến đáng người hao hao giống với Hứa Dực cũng chẳng thấy đâu.

Hứa Dực cậu thực sự giận tớ rồi sao?

Xin lỗi cậu. Nếu gặp lại cậu, tớ muốn nói với cậu câu này. Từ trước đến giờ, cậu đều lặng lẽ hy sinh vì tớ, còn tớ thì luôn đón nhận tình cảm của cậu một cách bị động, chứ chưa bao giờ để ý đến tình cảm của cậu, chưa bao giờ đứng vào vị trí của cậu để nghĩ cho cậu...

Hứa Dực, xin cậu đừng giận tớ, đừng tránh mặt tớ.

Sau khi đi lượn một vòng, tôi lại quay lại điểm xuất phát, trong lòng không tránh khỏi cảm giác nản lòng.

Chinh vào lúc này, một thân hình nhỏ bé từ cửa sân bay lao đến, lao thẳng về phía tôi. Tôi vội vàng đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện ra xung quanh không có ai cả.

Ồ, đó chẳng phải là cậu bé mặc bộ vest nhí vừa rồi sao? Thế bố mẹ cậu bé đâu?

Tôi đang cảm thấy vô cùng kỳ lạ thì cậu bé đã chạy đến bên tôi. Cậu bé lao vào tôi giống như một cơn gió, sau đó, cậu ôm chặt lấy chân tôi.

“Cậu bé!” Tôi thử kéo cậu nhóc ra, nhưng cậu ôm tôi rất chặt, đôi bàn tay nhỏ như cố gắng hết sức ôm chặt lấy chân tôi, làm thế nào cũng không kéo ra được.

Đúng là một cậu nhóc kỳ lạ. Sao lại chẳng có chút dè chừng gì với người lạ vậy?

“Nhóc!” Tôi cố gắng hắng giọng to hơn, nhưng cậu bé vẫn ra sức ôm ghì lấy chân tôi, không chịu buông ra.

Cậu nhóc này sau này lớn lên có khi sức khỏe phải ngang bằng với lực sĩ Poyeye cũng nên.

“Cậu bé, em tên là gì? Bố mẹ em đâu?” Tôi xoa nhẹ lên đầu cậu nhóc, ra dáng một người chị lớn, nhưng ngay lập tức cậu ta lại kéo chặt tay tôi, như không có ý định buông ra.

“Em không nói cho chị biết.” Cậu buồn bã trả lời, sau đó mím chặt môi không nói thêm gì nữa.

Tôi thực sự muốn dùng hết sức để kéo tay cậu bé ra, nhưng như vậy thì có khi nào lại bị những người đang qua lại hiểu nhầm là tôi đang ức hiếp trẻ con. Ồi, đầu đầu quá đi mất.

“Em muốn ăn kẹo bông.” Một lát sau, cậu bé lắc lắc tay tôi, nhìn tôi với ánh mắt vô cùng đáng thương.

Trời...

Thế này thì khó cho tôi rồi.

“Nhưng chị lại chẳng có tiền...” Tôi dùng tay trái vẫn chưa bị cậu bé nắm xoa nhẹ lên cái đầu bé tẹo của cậu ta. “Chị thực sự xin lỗi em, chị không biết làm thế nào để mua kẹo bông cho em.”

Cậu bé chớp chớp mắt, rồi đột nhiên bật cười. Lúc đó, nụ cười của cậu bé làm chói lóa cả mắt tôi, giống như trên nóc nhà vừa mới thông một lỗ lớn, tất cả ánh sáng đều đang tập trung chiếu rọi lên mặt cậu nhóc, rực rỡ mà chói lóa.

Tôi bỗng nhiên ngẩn người. Sau này lớn lên, cậu bé này sẽ dùng nụ cười của mình để làm xiêu lòng bao nhiêu cô gái đây? Thật may mắn, cậu ta kém tôi khá nhiều tuổi. Có điều, tôi vẫn thấy hơi luyến tiếc. Tôi thực sự rất muốn biết sau này lớn lên cậu bé sẽ có vóc dáng thế nào.

Cậu bé vẫn giữ nguyên nụ cười như vậy, nói với tôi: “Em có tiền, chúng ta đi mua kẹo bông đi.”

“Việc này...” Tôi có chút do dự.

Giống như sợ tôi không tin, cậu bé vội vàng cho tay vào trong túi quần, sau đó lấy ra một nắm tiền xu, cuống cuống nói với tôi: “Chị à, chị nhìn đi, em có tiền đây này, trong túi quần em vẫn còn tiền đấy.”

Xem ra nhất định phải đi mua kẹo bông rồi.

Tôi cúi thấp người xuống, cười nhắm tịt cả mắt lại, nói với cậu bé: “Được rồi, thế thì chị đưa em đi mua kẹo bông nhé.”

“Dạ vâng. Thế là chị gái xinh đẹp đưa em đi mua kẹo bông rồi!” Cậu bé nhảy cẫng lên, khuôn mặt cậu vui đến nỗi giống như hoa hướng dương nở dưới ánh mặt trời.

Tôi dắt cậu bé đến một cửa hàng trước mặt, mua cho cậu hai chiếc kẹo bông màu hồng nhạt.

Cậu hé bóc một chiếc kẹo ra, hít một hơi thật sâu, sau đó thốt lên vô cùng thỏa mãn: “Thơm quá!”

Ha ha, thật là đứa bé đáng yêu, bộ dạng ăn kẹo bông cứ như đang ăn xiên thịt dê nướng vậy.

“Chị ơi!”

“Gì vậy?”

Tôi cúi đầu nhìn cậu, cậu bé giơ chiếc kẹo bông còn lại trong tay lên trước mặt tôi, nở nụ cười tươi rói, nói với tôi: “Chị ăn đi!”

“A!” Tôi ngẩn người.

Chiếc kẹo bông mềm mại đáng yêu, còn cả khuôn mặt hồng hào non nớt trước mặt, dễ dàng chạm tới nơi yếu đuối nhất trong trái tim tôi.

“Chị ơi, ăn thử đồ ngon ngọt, trong lòng sẽ cảm thấy ấm áp đấy ạ, như vậy sẽ rất vui, rất vui, sẽ ngày càng trở nên xinh đẹp!”

Đúng là tên tiểu quỷ đặc biệt, lại còn có kiểu suy diễn đó nữa.

Không biết cậu bé có biết những lời nói như vậy được coi là những lời đường mật không. Có lẽ lớn thêm chút nữa, cậu sẽ luôn miệng nói những câu này cho các cô gái nghe đây.

Nói không chừng, cũng giống như phong cách của Hứa Dực...

Dòng suy nghĩ của tôi bỗng chốc bay xa. Nghĩ đến hình ảnh lúc Hứa Dực tan biến đi, trái tim tôi lại bắt đầu đau nhói.

A! Tôi còn phải đi tìm Hứa Dực kia mà!

“Cậu bé, hãy nói cho chị biết tên của em, chị đưa em đi tìm bố mẹ em nhé!”

Tôi nhận lấy chiếc kẹo bông từ tay cậu bé, xoa đầu cậu, nói: “Cảm ơn chiếc kẹo của em, nhưng chị còn có việc phải làm, không thể ở thêm với em được nữa. Hơn nữa, em chạy ra ngoài chơi như vậy, người lớn sẽ lo lắng lắm đấy.”

Cậu bé tỉnh nghịch chớp chớp mắt.

“Không sao đâu ạ, họ chẳng lo lắng gì cho em đâu. Nếu lo lắng, họ đã không đưa em đến nơi em chưa từng đến bao giờ. Chị ơi, chúng ta đi chơi đi!”

“Chị ơi, ở đằng kia có công viên, chị đưa em đến đó chơi chị nhé?”

Hồng rồi, tên tiểu quỷ này càng lúc càng có nhiều yêu cầu!

“Em không nói cho chị biết tên em, chị mặc kệ em đấy.” Tôi giả vờ tức giận để dọa cậu bé.

Tôi vẫn còn phải đi tìm Hứa Dực nữa, mà thời gian thì sắp đến rồi, tôi còn phải quay trở lại chuyến xe Fly để đi đến trạm tiếp theo. Thật khó khăn quá. Tôi biết phải nói với cậu bé bám đuôi này thế nào đây?

“Không được sao hả chị?” Cậu bé chu môi, trong đôi mắt to tròn đọng đầy nước mắt trong suốt. “Nhưng lần này em đi máy bay rồi, sau này có thể không bao giờ quay lại nữa. Nếu như vậy, sau này em sẽ không thể đến công viên ở đây chơi được nữa. Chị ơi, chị thực sự không đưa em đi sao? Em sẽ ngoan mà, em thực sự sẽ rất ngoan.”

Đáng thương quá...

Đôi mắt vô tội thơ ngây của cậu bé thật là đáng thương, nét mặt buồn bã khiến tôi không nỡ từ chối.

“Được... được rồi, chị dẫn em đi.” Nếu không đưa cậu bé đi, e rằng trong lòng tôi cũng không thanh thản được.

Để lương tâm không bị cắn rứt, tôi đã dẫn cậu đi về hướng công viên. Lúc trước, khi ở trên chuyến xe Fly, tôi nhìn thấy phong cảnh bên ngoài thay đổi theo bốn mùa, bây giờ, đi bộ trên đường phố, ở cự ly gần, càng cảm thấy thần kỳ hơn. Vùng ở sân bay là mùa xuân, hoa đào và hoa anh đào hai bên đường đua nhau nở rộ. Nhưng ở trong công viên, lại là cảnh sắc cuối thu, lá cây ngô đồng đang rụng lả tả.

Có lẽ là đi bộ lâu đã thấm mệt, tên tiểu quỷ vừa nhìn thấy ghế đá trong công viên đã lao đến ngồi xuống luôn, đung đưa đôi chân nhỏ, không chịu xuống. Tôi cùng ngồi ngắm cảnh với cậu bé. Những gợn sóng lăn tăn ở mặt hồ xa xa khiến tôi chìm vào cảm giác mơ màng.

Đối với tôi, đến nơi đây là một việc thật khó có thể tưởng tượng nổi. ,

“Chị ơi, chị có thích em không?”

Đột nhiên nghe thấy câu hỏi này, tôi bất giác bừng tỉnh, lúc này mới nhớ ra mỗi phiên phức – cậu nhóc ưa nói linh tinh này vẫn chưa được giải quyết.

Tôi quay sang, làm mặt quỷ với cậu bé.

“Chị thích những bạn nhỏ biết nghe lời.”

“Chị ơi, có lần em nghe thấy trên ti vi có nói...” Cậu bé ngừng một lát, nhấn mạnh ngữ điệu. “Con người phải biết cảm ơn! Chị đã ăn kẹo bông của em, có phải là cần phải cảm ơn em không?”

Trong mắt tên tiểu quỷ thoáng lướt qua tia nhìn giảo hoạt, nhanh đến độ khiến tôi có cảm giác như mình nhìn nhầm.

Hừ! Đúng là tên nhóc người thì nhỏ mà nhiều mưu kế! Nhưng...

Thôi được, con người phải biết cảm ơn, huống hồ, cậu bé chỉ là một tên tiểu quỷ...

Tôi nghĩ vậy, hít thở thật sâu, nở nụ cười tự cho là ngọt ngào viên mãn, nói với cậu: “Em ngoan như vậy, chị “đương nhiên” là thích em rồi.”

Khuôn mặt non nớt lập tức nở nụ cười ngọt ngào. Cậu nhóc chăm chú nhìn tôi, dường như định nói một việc gì vô cùng trọng đại: “Em cũng thích chị!”

Không biết tại sao, tôi chợt cảm thấy ngại ngùng, quay mặt đi.

Đúng là một cậu nhóc khiến người ta đau đầu nhưng rất đáng yêu. Sau này lớn lên, cậu bé sẽ biết rằng, câu nói này cần phải dành cho người mình rất thích, chứ không phải để nói với một người lạ.

“Chị ơi, ở đằng kia có một bạn nhỏ đang khóc kìa.” Cậu nhóc chợt lên tiếng.

“Này, em đừng có chạy lung tung, lát nữa còn phải quay lại để đi xe đấy!” Tôi còn chưa kịp dặn dò xong, cậu bé đã nhảy xuống khỏi ghế.

“Chị ơi, chị cũng đến nhé!” Cậu bé vừa chạy nhảy vừa không quên vẫy vẫy tay về phía tôi.

14. Chương 08 P2

A, đầu tôi lại bắt đầu hơi đau.

Cậu nhóc này, lẽ nào cậu ta không biết bố mẹ cậu sẽ lo lắng sao? Tại sao lại cứ bắt tôi đi mua kẹo bông cùng nhỉ? Tại sao lại cứ nhất định bắt tôi đến công viên chơi với cậu chứ? Điều kỳ lạ hơn nữa là, sao tôi lại đồng ý nhỉ?”

Tôi than thở, nhưng vẫn từ từ tiến bước theo cậu.

“Em bé à, em lạc đường phải không?” Cậu hỏi cô bé đang ngồi trên ghế khóc thảm thiết với giọng điệu rất người lớn.

“Hu hu... Không thấy mẹ em đâu cả... Đây là đâu vậy?” Bé gái ngẩng khuôn mặt đáng thương lên, hỏi.

“Chị ơi, bạn này bị lạc mẹ, chúng ta đưa bạn ấy về nhà đi chị!” Cậu nhóc lắc lắc tay tôi, đề nghị.

Nhà? Tôi kinh ngạc nghiêng đầu, ngoài sân bay, công viên và trạm xe buýt, trong những ngôi nhà có vẻ như chỉ là đồ trang trí thực sự có người ở sao?

“Chị ơi, có được không?” Cậu bé lại thể hiện nét mặt đáng yêu, thơ ngây đến tội nghiệp khiến tôi không thể nào từ chối được.

Hừ! Mỗi tên tiểu quỷ này còn chưa giải quyết được, giờ lại thêm một phiền phức mới.

Đợi đã, sao mà cậu nhóc lại nhiệt tình thế nhỉ?

Tôi thoáng cảm nhận thấy có gì đó không ổn, cảm giác như đang bị ai đó dẫn dắt đến một cái bẫy.

“Này, cậu nhóc thật là thích giúp đỡ người khác đấy!” Tôi chợt hiểu ra, nhìn cậu chăm chăm, thật chỉ muốn gõ mạnh vào đầu cậu ta một cái, dạy cậu không được phép giờ trò với người lớn. Thật là... Nếu bị một tên nhóc vắt mũi chưa sạch lợi dụng, thì chứng tỏ tôi thật là “ngu ngốc” quá rồi!

“Ha... ha... Cô giáo ở trường mẫu giáo dạy em đấy ạ.” Cậu bé trả lời tôi với vẻ rất nghiêm túc.

“Hừ! Em đang lừa chị, đúng không? Giả vờ có lòng tốt dẫn bạn nhỏ về nhà, thực ra là muốn để chị đưa em đi xa hơn, không để cho người nhà em tìm thấy, đúng vậy không?” Nhóc con xấu xa, thật không ngờ nó dám lừa tôi.

Mặc dù lời nói dối bị lộ tẩy, nhưng cậu nhóc không hề tỏ vẻ xấu hổ, ngược lại còn chớp chớp đôi mắt sáng long lanh, hỏi tôi: “Chị ơi, giúp đỡ người khác là sai sao?”

“Ồ... không sai.” Không những không sai, mà còn là một việc tốt nữa.

“Vậy thì em nhờ chị giúp đưa bạn nhỏ về nhà là sai sao?”

“Ồ... cũng không sai.” Trả lời xong, tôi lập tức nhận ra mình đã bị rơi vào tròng.

Hơn nữa, còn bị một thằng nhóc con cho vào bẫy.

Tôi hơi bực mình, nhưng lại không có lý do chính đáng. Tất cả mọi việc thật là tồi tệ quá đi!

“Chị ơi, vậy thì bây giờ chúng ta đưa bạn nhỏ về nhà nhé!”

“... Được!”

Tên nhóc con, một tay nắm lấy tay bé gái, một tay nắm tay tôi, sau khi cười với tôi, đi thẳng ra khỏi cổng công viên.

Qua nụ cười đó, tôi thực sự tỉnh ngộ. Ngay từ đầu, cậu nhóc này đã cố tình tiếp cận với tôi.

Ôi, nếu cứ tiếp tục thế này mãi... tôi làm gì có thời gian để đi tìm Hứa Dục chứ? Nhưng cũng không thể bỏ mặc bé gái bị lạc đường được...

Tôi bất lực nhìn thời gian và không gian xa lạ này, thật sự chỉ mong mẹ của bé gái lập tức xuất hiện trước mặt tôi. Trên đường đi, bé gái vẫn khóc thút thít, tên tiểu quỷ nói với vẻ bất lực: “Nếu sớm biết thế vừa này em đã không ăn kẹo bông rồi, như vậy thì có thể đỡ được em bé.”

Ôi, giọng điệu lương thiện này rõ ràng không phải là giả tạo. Vậy thì tôi sao nỡ nhẫn tâm bỏ mặc tên nhóc này để đi tìm Hứa Dực chứ!

Tôi chú ý quan sát tất cả mọi người xung quanh, hy vọng ông trời rủ lòng thương, cho tôi may mắn gặp được Hứa Dực.

“Em bé à, rốt cuộc thì nhà em ở đâu?” Trên cả đoạn đường đi, tôi cũng không biết mình đã hỏi câu này bao nhiêu lần rồi, nhưng kết quả mà tôi nhận được chỉ luôn là một đáp án.

“Hình như là ở phía trước ạ.”

Phía trước, phía trước, rốt cuộc phía trước là ở đâu? Chúng tôi đã đi một quãng đường rất xa rồi!

Trên cả đường đi vì nghe cô bé nói: “Hình như là ở phía trước ạ”, tôi đã cố gắng đi được một quãng đường rất xa, khi tôi sắp tuyệt vọng, thì cuối cùng cũng tìm thấy nhà cô bé.

Một đôi vợ chồng đang ngồi phía trước cửa nhà trách móc nhau. Vừa nhìn thấy con gái, họ mừng rỡ đến phát khóc. Khi họ ôm hôn cô bé, tôi kéo cậu nhóc quay trở về, còn lảng máng nghe thấy tiếng họ dạy cô con gái: “Sao con lại không nghe lời bỏ trốn đi chơi hả? Con có biết bố mẹ lo lắng đến nhường nào không?”

Tôi bất giác quay sang nhìn cậu nhóc bên cạnh mình. Cậu bé đã biết được bạn nhỏ khác bị lạc khiến cho bố mẹ lo lắng đến nhường nào, thế thì cậu bé cũng sẽ hiểu được, chắc người nhà cậu cũng đang lo lắng tìm kiếm cậu khắp nơi rồi chứ? Lát nữa, nếu như người đàn ông khỏe như lực sĩ đó mà gặp được cậu bé, nhất định sẽ túm chặt lấy cậu, đưa thẳng lên máy bay...

“Chị, em lại thêm ăn kẹo bông rồi.” Cậu nhóc lại chu môi.

“...”

Tôi giả vờ như không nghe thấy gì, tiếp tục bước đi.

“Chị, chúng ta lại đến công viên ngồi đi, mùa thu ở đó đẹp lắm.”

“...”

Tôi vẫn không thêm chú ý.

Cậu nhóc phiền toái, tại sao lại cứ thích ăn kẹo bông mãi thế?

“Thôi chết rồi!” Tôi vội dừng bước, kêu lên.

Đột nhiên tôi liên tưởng đến một việc rất đáng sợ, nhớ người đàn ông như lực sĩ đó lại cho rằng tôi dụ dỗ đưa cậu bé này đi thì làm thế nào? Có khi nào, sau khi ông ta cho tôi một trận nhừ tử xong, sẽ đưa tôi đến đồn cảnh sát không nhỉ?

“Này, nhóc, chị sẽ đưa em quay trở lại sân bay để tìm người nhà. Máy bay sắp cất cánh rồi đây.”

“Thế thì cứ để nó bay đi, càng tốt.” Cậu nhóc đột nhiên dừng lại, cự nự không chịu đi tiếp.

Cứ để nó bay đi? Nói dễ nghe vậy, cậu bé đã nghĩ đến việc tôi có thể bị liệt vào tội danh bắt cóc trẻ con chưa? Còn nữa, những người đó là người thân của cậu bé mà, chẳng lẽ cậu bé không lo lắng là họ sẽ tìm cậu sao? Chợt trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh một nhóm cảnh sát cầm dùi cui chỉ về phía mình, sau đó bị công tay vào còng số 8 lạnh cóng.

Trời ơi!

Đầu đầu quá! Rốt cuộc thì không biết cậu nhóc phiền phức này muốn thế nào đây?!

“Nói thật... thực ra chị là một người rất xấu, cẩn thận không chị sẽ bán em đi đấy. Cho nên, em phải mau đi tìm bố em đi, sau đó chào “Tạm biệt” chị là được rồi.”

“Chị...” Cậu ta nhìn tôi với vẻ rất đáng thương.

Đáng ghét! Tuy là đang nói dối, nhưng cũng là đang nghĩ cho cậu ta mà, sao tôi lại có cảm giác phạm tội, chẳng lẽ tôi thực sự muốn vào nhà giam sao?

“Tuy chị không xấu, chị cũng sẽ không bán em đi, nhưng chị có một việc rất, rất quan trọng...” Nhìn ánh mắt cậu bé như vậy, tôi đành phải viện cớ khác, nhưng chưa nói hết câu, cậu nhóc đột nhiên nhào vào lòng tôi, ôm tôi giống như lúc vừa nảy ở sân bay, khiến tôi trở tay không kịp.

“Ôi! Đau quá!” Tôi bị cậu bé lao vào, suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đất.

“Chị không được đi, mãi mãi không được rời xa em, chị nhé? Được không chị?” Cậu bé nhìn tôi với ánh mắt van xin, dường như bất cứ lúc nào nước mắt cũng có thể tuôn rơi.

Tất cả những cái này... là gì thế không biết?

Nghe một đứa bé nói những lời như vậy, quả thực quá kỳ lạ!

“Này, nhóc!”

“Chị không được bỏ em, được không chị? Được không chị?” Cậu bé ôm chặt lấy tôi không chịu buông ra, ánh mắt cậu bé khiến cho người ta khó mà từ chối được.

“Được rồi, được rồi.” Bất kể là cậu bé nói gì, thì tôi cũng mơ hồ đồng ý hết.

Nhưng trong lòng tôi cũng có ý như vậy, cho dù biết rằng, có một số lời hứa chưa chắc đã thực hiện được, giống như Triệt Dã cuối cùng cũng chưa đưa tôi đến thảo nguyên đom đóm vậy, nhưng lúc cậu ấy hứa với tôi, đều là thật cả.

“Chị là người tốt nhất.” Cậu bé nhoẻn miệng cười thật tươi, nụ cười trong sáng đó khiến cho người ta cũng không kìm lòng được, sau đó cũng nở một nụ cười giống như vậy.

“Cho nên chị...” Cậu bé tiếp tục dùng vẻ mặt vô tội để tấn công vào lý trí của tôi, chớp chớp đôi mắt sáng như sao nói với tôi: “Chị bỏ trốn cùng em đi.”

Cái gì? Bỏ trốn?

Tôi giật mình. Vừa rồi tôi không nghe nhầm đấy chứ? Ai dạy cậu bé những câu này vậy?

Cậu bé có hiểu những gì mình vừa nói có nghĩa gì không? Một cậu nhóc nói với tôi bỏ trốn cùng cậu ta? Rốt cuộc đây là thế giới gì vậy? Bây giờ trẻ con bốn, năm tuổi đã trưởng thành sớm như vậy sao?

“Em...” Tôi nuốt nước bọt. “Em có hiểu bỏ trốn có nghĩa là gì không?”

Cậu bé vô cùng thản nhiên mà gật đầu: “Phim trên ti vi đã chiếu rồi.”

Trời, hóa ra bất kể ti vi ở thế giới nào đều không nên cho trẻ con xem nhiều. Chẳng trách, hồi nhỏ bố chỉ cho tôi xem phim hoạt hình, quả thực là bố đã phải trăn trở rất nhiều đây.

“Việc này thì không được...” Tôi muốn giải thích, nhưng cậu bé đã bắt đầu lên kế hoạch bỏ trốn.

“Chị đưa em đi, hai chị em mình sẽ đến một nơi họ không thể tìm thấy chúng ta.”

Trời, lời thoại này nghe quen quá!

“Nhóc...” Tôi đã rơi vào trạng thái hoàn toàn không biết nên nói gì nữa.

“Chị, được không?”

Cậu bé chớp mắt, giống như chỉ một giây sau cậu bé sẽ áp dụng tuyệt kỹ giả vờ đáng thương để đối phó với tôi. Thật đau đầu quá... Làm thế nào để khuyên cậu trở lại sân bay đây?

“Nó đây rồi!”

Tôi đang khổ sở suy nghĩ không biết nên làm cách nào mới có thể giải quyết được rắc rối này, thì đột nhiên đằng sau tôi có tiếng nói vọng đến.

“Chị, mau chạy thôi!” Cậu nhóc vừa hét vừa cố gắng hết sức kéo tay tôi chạy về đằng trước.

Chạy? Cho tôi xin, tôi còn mong bị tóm hơn.

“Chị?!” Cậu bé nhìn tôi với ánh mắt sốt ruột. Tôi cố ý áp dụng sách lược coi như không nhìn thấy gì.

Nhất định là người nhà cậu bé đến tìm cậu rồi.

Quả nhiên, có ba người lớn chạy nhanh lại. Người phụ nữ có phong cách rất nổi bật lo lắng muốn xác nhận xem cậu nhóc có bị thương gì không, còn người đàn ông như lực sĩ chỉ chạy một bước dài là đứng trước mặt chúng tôi, kéo cậu nhóc vào lòng giống như lúc ở cửa sân bay vừa rồi.

“Chị cứu em...” Cậu bé vừa đập chân, vừa giơ tay về phía tôi hét to. “Chị, cứu em...”

Trời, cậu bé lại nhìn bằng ánh mắt khiến cho người khác không kìm lòng được, muốn bảo vệ cậu, không muốn cậu phải chịu thêm bất kỳ sự tổn thương nào. Chân tôi tự nhiên bước theo một cách vô thức.

Có nên nhắc nhở người đàn ông như lực sĩ đó không, ông ta không nên dã man như thế chứ?

Cậu bé bị ép lùi đi, nhìn người phụ nữ xem ra có vẻ không nỡ, còn người đàn ông lực sĩ có chút bất lực, lại có vẻ lạnh lùng, người đàn ông thứ hai thì hình như nhìn cảnh tượng thế này quen lắm rồi, nên tỏ ra rất điềm tĩnh.

Họ... là người một nhà sao?

Đúng là một gia đình kỳ quặc! Họ định đi đâu? Cả gia đình đi du lịch? Hay là ra nước ngoài định cư?

Sao nhìn cậu nhóc lại phản ứng mạnh đến như vậy, thậm chí còn rủ một người chị xa lạ như tôi cùng cậu ta “bỏ trốn”?

“Việc này...” Tôi đến trước mặt bọn họ muốn nói điều gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì mới được. Rốt cuộc thì đây là việc riêng của gia đình họ, tôi không nên tham gia vào, hơn nữa chẳng phải tôi muốn trút bỏ cậu nhóc phiền toái này để đi tìm Hứa Dục sao? Bây giờ cậu bé đã trở về với gia đình, không cần tôi phải chăm sóc cho cậu ta nữa.

“Chị!” Cậu bé đang bị ôm chặt trước ngực người đàn ông như lực sĩ cố nhoài đầu ra, vẫy vẫy hai tay, dường như hy vọng tôi đến cứu cậu. Nhìn cảnh tượng này, có vẻ như tôi mới là người thân duy nhất của cậu bé.

Cậu bé tin tưởng tôi như vậy, khiến tôi có cảm giác thật ảm áp.

Bất luận là ở thế giới nào, được người khác tin tưởng, sẽ không có cảm giác chỉ có một mình, sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa.

“Chị, em không muốn đi Mỹ, em không muốn đi cùng cậu, em không muốn rời xa mẹ! Em không muốn, em không muốn...” Lần này, cậu bé đã khóc thật rồi.

Hóa ra là bố mẹ cậu bé muốn đưa cậu đi Mỹ. Nhưng cậu bé vẫn còn nhỏ vậy, mà phải rời xa bố mẹ đến một đất nước xa lạ, đối với cậu bé, chắc là một việc rất đáng sợ. Nếu có người muốn chia rẽ tôi và bố, tôi nghĩ rằng, nhất định tôi sẽ khóc đến chết mất.

Cậu bé chẳng thèm quan tâm đến những gì xung quanh nữa mà bắt đầu gào khóc, nước mắt như những hạt ngọc trai cứ thế tuôn rơi. Cậu bé vừa khóc, mắt đã đỏ dần lên. Người đàn ông như lực sĩ mím chặt môi ôm chặt cậu bé cứ thế đi về hướng sân bay, sắc mặt hơi khó coi.

Chắc bọn họ cũng không nỡ rời xa cậu bé đâu nhỉ?

Tôi cố gắng mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi cậu bé: “Nói cho chị biết, em có thói quen mang theo khăn mùi xoa theo người không?”

Cậu bé hít một hơi, rồi gật gật đầu.

“Em nhìn xem, em lớn thế này rồi, có thể được coi là một chàng trai rồi, mà lại khóc như vậy thì ề mặt quá. Mau lấy khăn mùi xoa ra lau mặt thật sạch giống như bầu trời trong xanh đi.”

Lúc an ủi cậu bé như vậy, tôi cũng cảm thấy trong lòng ảm áp trở lại. Triệt Dã cũng đã từng khuyên tôi không nên khóc như vậy.

Cậu bé rất nghe lời, ngoan ngoãn lấy khăn mùi xoa lau sạch nước mắt và nước mũi mặt, vừa lau vừa chăm chú nhìn tôi, giống như đang chờ sự chỉ đạo tiếp theo của tôi.

“Nói cho chị biết, sao bố mẹ lại muốn em sang Mỹ với cậu?”

Cậu bé lắc lắc đầu nói, bộ dạng rất tội nghiệp: “Em không biết, không biết...”

“Thế hằng ngày em có ngoan không? Có khiến cho bố mẹ bực mình không? Có bướng bỉnh phá phách không?” Tôi tiếp tục hỏi.

“...”

Cậu bé cúi đầu, không lên tiếng.

Nhìn bộ dạng thiếu tự tin của cậu bé, tôi không nén được cười. Tuy là thích ăn kẹo bông, có hàng đồng lý luận của riêng mình, mới nhỏ như vậy mà đã định dùng trí khôn của mình để bỏ trốn... nhưng cậu bé vô cùng phiền phức này vẫn là một cậu bé rất ngây thơ.

Tôi nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé, nói: “Nhìn em lúc không khóc trông rất đẹp trai đấy! Nếu bây giờ em nhận lỗi với bố mẹ, có khi họ thấy em đã hiểu biết thì lại không nỡ để em đi đâu.”

“Thật không ạ?” Cậu bé thấy tôi khen nên mặt ửng đỏ, nhưng giọng nói thì vẫn bán tín bán nghi.

“Thật chứ!” Tôi gật đầu.

Cậu bé do dự một lát rồi vươn đầu ra khỏi ngực người đàn ông như lực sĩ, meo méo nói: “Mẹ...”

Nhưng cậu bé vừa mở miệng nói, thì đã bị cắt ngang.

“Không có tác dụng gì đâu.” Mẹ cậu bé cố gắng kìm nén lòng mình, quay đầu đi nơi khác không thèm nhìn cậu. “Con nhất định phải đi! Nhất định phải sang Mỹ với cậu.”

Câu nói của mẹ khiến mắt cậu bé ngấn lệ, nhưng cậu bé bướng bỉnh đã cố cắn môi kìm không cho nước mắt trào ra. Cậu lặng lẽ nhìn mẹ, dùng ánh mắt của mình để nói lên sự bất mãn và phản đối.

Tôi bị tình cảm tổn thương sâu lắng của cậu bé làm cho rung động, không nén lại được nên bước về phía trước, vừa khuyên nhủ, vừa giải thích: “Dù sao thì cậu nhóc này cũng không muốn đi, nếu vậy thì hãy cho cậu bé ở lại đi...”

“Cô à!” Mẹ của cậu nhóc nhăn mày, không vừa ý nói với tôi. “Cô không phải là người thân hay bạn bè của chúng tôi, hơn nữa cô cũng không hiểu sự tình của gia đình chúng tôi, đối với chúng tôi, cô chỉ là một người xa lạ, nên mong cô đừng có xen vào việc con cái của gia đình chúng tôi.”

Mẹ cậu bé lạnh lùng nói rõ cho tôi biết giới hạn của tôi. Tôi muốn phản bác lại, nhưng không hiểu sao những câu định nói cứ bị chặn lại. Bà ấy là mẹ của cậu bé, tôi làm sao mà có thể nghi ngờ tình cảm của một người mẹ đối với con mình cơ chứ? Giống như mẹ tôi vậy, thậm chí mẹ còn dùng cả tính mạng của mình để đổi lấy sự sống cho tôi.

Có thể bà ấy cho rằng, sau khi con được ra nước ngoài, sẽ có môi trường tốt hơn để phát triển, chẳng phải thế sao? Làm sao tôi lại có thể xen vào chuyện của gia đình nhà người ta trong khi chẳng hiểu chuyện gì.

Nghĩ như vậy, nên tôi chọn cách im lặng.

Nhóc à, chị không thể giúp em được nữa.

Lúc này, chúng tôi đã đến trước cửa sân bay. Trong tiền sảnh sân bay, loa đang vang lên thông báo soát vé để lên máy bay, hình như đúng là chuyến bay của bọn họ, nên người đàn ông như lực sĩ vội bước nhanh hơn.

Tôi nén lòng quay lưng lại phía bọn họ, nhưng...

“Chị ơi!”

Một tiếng gọi, khiến cho tôi định bước đi cũng phải dừng lại.

“Chị ơi, vừa rồi chẳng phải chị đã đồng ý là sẽ không bao giờ rời xa em sao? Chẳng phải chị đã đồng ý như vậy sao?” Giọng nói của cậu bé đằng sau lưng tôi cứ thể vang lên, cậu bé hỏi tôi với giọng rất nhỏ, nghe rất tủi thân.

Nhưng...

Tôi chỉ là một người xa lạ... Người thân của cậu bé sẽ chăm sóc cậu tốt hơn. Tôi cũng có việc phải làm. Tôi phải tìm được Hứa Dực. Tôi làm gì có khả năng để giúp cậu bé.

“Xin lỗi...” Tôi dùng lời nói xin lỗi để thay cho câu trả lời của mình.

Không giúp được em, thực sự... xin lỗi.

Không dám quay đầu lại, vì tôi biết rằng tôi không thể làm ngơ trước ánh mắt của cậu bé, hơn nữa cho dù có quay đầu lại thì cũng chẳng làm được gì... Tôi thầm nhắc nhở mình như vậy, nhưng vẫn không kiềm chế được, vội quay đầu lại.

Vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt bị tổn thương của cậu bé. Hình như cậu bé đã hiểu ra rằng có phản ứng nữa thì cũng không có tác dụng, nên cam chịu theo số phận mà không vùng vẫy nữa, chỉ nói với tôi với giọng rất mạch lạc: “Chị, em tên là Tiểu Phi, chị nhất định không được quên em đấy!”

“Tiểu Phi!” Tôi nhắc lại, sau đó ra sức gạt đầu.

“Chị, Tiểu Phi sẽ nhớ chị, chị cũng phải nhớ Tiểu Phi...”

“Được.”

Tôi dùng ánh mắt để tiễn họ đi vào cửa đăng ký lên máy bay, rồi đứng thần thờ một lúc lâu.

Sao tôi lại cảm thấy đau?

Sao tôi lại cảm thấy buồn như vậy, sao lại... đau lòng như vậy?

Mới quen và ở bên cậu bé trong một khoảng thời gian ngắn như thế tại sao lại có sức ảnh hưởng lớn nhường này?

Khi tôi ra khỏi sân bay, từ trên bầu trời vọng xuống một âm thanh đinh tai nhức óc. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một chiếc máy bay đang bay lên trời cao vút, phả ra một đường khói trắng cô đơn nhàn nhạt.

Tôi biết, trong chiếc máy bay đó, có một cậu bé mặc bộ vest nhí có nụ cười còn trong sáng hơn cả bầu trời, có lẽ cậu bé bú sữa bình đang khóc. Cậu bé đã đưa cô bé lạc đường trở về nhà, nhưng lại không có cách nào làm lành được ở lại bên bố mẹ. Ngoài ra, cậu bé còn gặp một người chị nói mà không biết giữ lời hứa...

Tiểu Phi, xin lỗi em...

Tiểu Phi, tạm biệt.

15. Chương 09

Chương 9: Khát khao có được cái cơ để yêu

Tùy tiện, kiên cường, đều là những cái cơ, đúng không?

Đều là những cái cơ khát khao giành lấy được tình yêu.

Cho nên, nếu như cậu phát hiện ra...

Mong cậu hãy nắm chặt lấy bàn tay đưa ra trước mặt cậu,

Đừng để tình cảm giữa hai người có bất cứ một khoảng cách nào dù là nhỏ nhất.

Khó khăn lắm mới định thần lại được, tôi chợt nhớ ra là mình còn phải đi tìm Hứa Dực.

Thời gian hiện trên đồng hồ lớn bên ngoài cửa sân bay nhắc nhở tôi, thời gian một tiếng sắp hết rồi, chuyển xe Fly sắp chuyển bánh.

Tôi nên ở lại đây tìm Hứa Dực hay lên xe đến trạm tiếp theo để tìm?

Nhưng xem ra có lẽ Hứa Dực không ở nơi này. Mặc dù thời gian một tiếng vừa rồi gần như là dành hết cho cậu bé đó, nhưng tôi cũng không bỏ qua bất kỳ một cơ hội tìm kiếm nào, thế nên, cứ đi đến trạm tiếp theo thì hay hơn.

Tôi nhớ tên trạm sau là Ông heo không vui.

Cái tên này quả thực rất thú vị, khiến tôi hơi hiếu kỳ, không biết rốt cuộc đó là nơi như thế nào. Sau khi quyết định, tôi chạy ra khỏi sân bay với tốc độ nhanh nhất.

Bác lái xe, nhất định bác phải chờ cháu đấy nhé!

Tôi thở dốc, chạy được đến trạm xe, thấy mọi người đang lần lượt lên xe. Tôi xếp hàng, ngẩng đầu nhìn thì thấy bác lái xe đang nhàn rỗi cho từng quả cà chua bi vào miệng, ăn ngon lành.

Trời...

Thật kỳ lạ, không hiểu sao bác lái xe lại có nhiều loại hoa quả đến vậy.

Lúc chuẩn bị lên xe, tôi nhìn thấy mấy em học sinh đeo ba lô. Chẳng lẽ trạm sau là đến trường học? Cũng có khả năng như vậy. Ông heo chẳng phải là thứ để các em nhỏ cho tiền lẻ vào đó sao? Khi tôi còn nhỏ, bố cũng đã từng mua cho tôi một ông heo, ngày nào tôi cũng cho tiền vào trong đó, tôi nói với bố, chờ đến khi tích góp đủ tiền, tôi sẽ mua mình một đôi giày thủy tinh để đi tìm chàng hoàng tử.

Sau đó, khi bố kể câu chuyện của cô bé Lọ Lem cho tôi nghe, bố thường dè dặt dò hỏi tôi với giọng thương lượng: “Thực ra... Hy Nhã có thấy Lọ Lem là một cô bé rất thông minh không?”

Hai tay chống cằm, tôi nhìn bố hỏi: “Ý của bố là gì ạ?”

“Có khi nào cô bé Lọ Lem đã cố tình đánh rơi chiếc giày?”

“Sao lại như vậy ạ?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Vì không có chiếc giày thủy tinh đó, hoàng tử sẽ không tìm thấy cô.”

“À.” Tôi cười khanh khách.

“Thế thì...” Bố xoa xoa đầu tôi, cười nói. “Bố cũng mong Hy Nhã sẽ giống như Lọ Lem, một cô bé thông minh, dũng cảm. Nếu như có một ngày, Hy Nhã biết được hạnh phúc mà con muốn là gì, thì con nhất định phải dũng cảm để lại chiếc giày thủy tinh của con, như vậy thì hoàng tử mới tìm thấy con được.”

“Thế nếu không có giày thủy tinh thì phải làm thế nào hả bố? Nếu như giày thủy bị người khác đi mất, còn Lọ Lem lại không đưa ra được chiếc giày còn lại thì phải làm thế nào?”

“Tự bản thân Hy Nhã sẽ có đáp án đúng vậy không?” Hằng ngày bố không hay cười, nhưng lúc đó bố lại cười rất dễ dãi dàng.

Bố, hình như con đã biết được đáp án rồi.

Cô bé Lọ Lem nên dũng cảm đi tìm hoàng tử.

Hạnh phúc, không phải cứ ngồi chờ là có thể có được.

“Này, đừng đứng thẩn người ra đó nữa, mau lên xe đi.”

Giọng nói của bác lái xe làm tôi bừng tỉnh.

Tôi chớp chớp mắt, phát hiện ra những hành khách phía trước tôi đều đã lên xe cả rồi, một số người vì câu nói của bác lái xe mà còn ngó đầu ra ngoài cửa sổ để nhìn tôi.

“Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi.” Tôi vừa xin lỗi vừa vội vàng lên xe.

Sau khi tôi tìm được chỗ và ngồi xuống, xe liền chuyển bánh.

Tôi chăm chú ngắm phong cảnh bên ngoài xe, cho tới khi tiếng còi xe vào bên vang lên.

“Đến trạm “Ông heo không vui” rồi, mời hành khách xuống xe, một tiếng nữa chuyến xe Fly sẽ khởi hành đến trạm tiếp theo.”

Tôi ngồi chờ các hành khách phía trên xuống xe, vô tình nhìn thấy bác lái xe đang ngồi vắt chân và nhả hạt lựu. Trông thật thoải mái, thoải mái!

Hình như bác ấy có vẻ rất thích ăn hoa quả...

Đến một nơi xa lạ, theo bản năng, con người thường xem xét các cảnh vật xung quanh, sau đó phân tích vị trí mình đang đứng.

Tôi cũng không phải ngoại lệ.

Địa điểm xuống xe lần này là bên cạnh một trung tâm thương mại rất lớn, hóa ra “Ông heo không vui” có nghĩa là thế này đây...

Đi vào tòa nhà, chẳng phải sẽ phải tiêu tiền sao? Khó khăn lắm mới tích góp được chút tiền trong Ông heo, giờ lại lấy ra tiêu, ông heo đương nhiên là không vui rồi.

Tôi thở dài.

Trong túi không có đồng nào, tôi lại quyết định đến đây quả là một lựa chọn thiếu sáng suốt. Có điều, càng nơi đông người, thì cơ hội tìm thấy Hứa Dục càng lớn. Cho nên, tôi vẫn dững cằm bước từng bước dài vào trung tâm thương mại.

Nhìn thấy đôi giày đẹp, không được ngoảnh mặt đi.

Nhìn thấy quần áo đẹp, không được ngoảnh mặt đi.

Nhìn thấy dây chuyền đẹp, không được ngoảnh mặt đi.

Nhìn thấy kẹp tóc đẹp, không được ngoảnh mặt đi.

Nhìn thấy búp bê đẹp, không được ngoảnh mặt đi.

Tôi cảm thấy mình sắp biến thành cái xác chết cứng rồi, không còn chút sức lực nào!

“Con trai, con thấy cái mô hình máy bay này có đẹp không? Nếu con thích, chúng ta mua nó nhé?” Tôi dừng bước, nhìn thấy hai người có vẻ như vợ chồng, đang đứng bên cậu con trai chừng mười tuổi và ngon ngọt dỗ cậu.

“Con trai, con thấy cái súng đồ chơi kia thế nào? Nếu con thích, chúng ta mua luôn nó cho con, đồng ý không?” Mẹ cậu bé lên tiếng hỏi lần nữa, giọng nói nghe như có vẻ đã cố gắng hết sức, lại đang cố lấy lòng.

Đúng là chết ngất, trẻ con bây giờ đều làm nũng như vậy sao? Ôi, làm bố mẹ thật là vất vả.

Tôi chẳng buồn nghe họ nói chuyện, thở dài một tiếng, quyết định tiếp tục đi tìm Hứa Dục.

Trung tâm thương mại này còn rộng hơn cả tưởng tượng của tôi, mới tìm hết tầng một, tôi đã thấy thấm mệt.

“Hứa Dục, rốt cuộc cậu ở đâu?” Tôi khom lưng, nhìn dòng người tấp nập ra vào trung tâm thương mại, cảm giác hơi nản lòng. Trong biển người mênh mông này, muốn tìm được người mà mình cần tìm thực sự là quá khó.

Hứa Dục liệu có thể ở nơi nào được nhỉ?

Trong đầu tôi chợt lóe lên, một suy nghĩ. Đúng rồi, Hứa Dục là người chơi đàn guitar của nhóm nhạc, không biết chừng cậu ấy đang ở khu bán nhạc cụ cũng nên.

Tôi lơ mơ nhớ rằng lúc mới vào đây, nhìn sơ đồ bố trí khu bán hàng của các tầng thì thấy đề khu bán nhạc cụ ở tầng bảy.

Tôi phấn khởi vỗ tay một cái, lập tức tiến lên tầng bảy!

Khi đứng trên cầu thang, tôi cứ có cảm giác kỳ lạ, không được thoải mái cho lắm. Rốt cuộc thì có điều gì bất thường cơ chứ? Tôi không kiểm chế được, nên nhìn xung quanh, bất ngờ bắt gặp một cặp mắt trong veo.

Chính là cậu bé được bố mẹ vô cùng nuông chiều vừa rồi. Cậu ta đứng ở giữa cầu thang, đang chăm chú nhìn xuống phía dưới. Tôi cũng theo ánh mắt của cậu ta nhìn về phía đằng sau mình, không có ai... chẳng lẽ cậu ta đang nhìn tôi sao?

Lẽ nào mặt tôi bị nhòe?

Tôi cẩn thận lau lau mặt, chắc là không có đâu nhỉ?

Thế tại sao cậu ta cứ nhìn tôi chằm chằm giống như là có thù oán sâu nặng gì với tôi vậy. Tôi đắc tội với cậu ta sao? Nhưng trí nhớ nói cho tôi biết, tôi chưa từng gặp cậu bé này!

“Cậu...” Tôi suy đoán bừa, trong lòng lo lắng bất an, đang định mở miệng hỏi, thì cậu ta mặt lạnh tanh, quay người đi theo bố mẹ mình.

Tôi giương mắt dò dẫm nhìn theo. Cậu ta cứ thế mà đi sao?

Hừ...

Chẳng lẽ, vừa rồi cậu ta không hề nhìn tôi? Chỉ là ánh mắt cậu ta vừa đúng lúc nhìn về phía tôi mà thôi.

Tôi mang theo một loạt các câu hỏi lên đến tầng bảy, sau đó đi thẳng về phía bán các loại nhạc cụ. Tuy người trong trung tâm thương mại này rất nhiều, nhưng trong cửa hàng bán các loại nhạc cụ tên là “Tha gia thập bát ban binh khí” nằm ở góc tầng lại chỉ có một nhân viên bán hàng đang ngủ gà ngủ gật.

Hứa Dực không ở đây sao?

Tôi thất vọng nên tiện tay cầm một chiếc đàn guitar lên, dè dặt dùng đầu ngón tay gảy dây đàn.

U... u... u... Trời ạ, sao mà khó nghe thế?

Nhưng cho dù như vậy, ký ức của tôi vẫn nhanh chóng trở về với quãng thời gian hồi tôi mới quen Hứa Dực...

Tôi và Vy Vy cùng đi đến trường cấp ba Lăng Nam để xem nhóm nhạc Fly tập luyện, không ngờ rằng, người biểu diễn chính trong nhóm nhạc lại là Hứa Dực. Cậu đứng trên sân khấu, giống như ánh hào quang của một ngôi sao lớn thu hút hầu hết các khán giả.

Nhưng người có ánh hào quang tỏa ra khắp nơi đó thỉnh thoảng lại đưa ánh mắt dật dàng về phía tôi.

Giống như trong mắt cậu, tôi là cả thế giới vậy.

...

“Con trai à, con thích chiếc đàn violin này à? Con thích học đàn violin không? À, hay là con lại thích piano hơn?” Một giọng nói nghe quen quen vọng lại.

Tôi nhìn về hướng phát ra âm thanh, người đó chẳng phải là mẹ của cậu bé mà tôi vừa nhìn thấy sao? Xem ra người mẹ này cưng chiều con không phải ở mức bình thường.

Đột nhiên, tôi lại nhớ đến bố...

Hồi nhỏ, khi tôi làm sai việc gì đó, bố liền đánh vào lòng bàn tay tôi. Rõ ràng là đánh không đau, nhưng tôi lại khóc rất to, rồi hét lớn: “Bố dữ dần quá, con không cần bố.” Lúc tôi gào khóc to nhất, bố mẹ của Cố Hạo Thần nghe được vội vàng đến khuyên dỗ.

Mặc dù đôi mắt bố thể hiện tình yêu thương sâu sắc, nhưng bố vẫn kiên quyết nói: “Không thể việc nào cũng chiều nó được, nếu không, nó sẽ không biết được thế nào là dạy dỗ.”

...

Nhưng những gì diễn ra trước mắt quả thực khiến cho người ta bức bối! Người mẹ này cứ ở bên cạnh để đồ ngon ngọt và tươi cười, các cử chỉ vô cùng tích cực và ân cần, nhưng từ đầu đến cuối, cậu bé đó vẫn luôn giữ bộ dạng uể oải thậm chí còn tỏ thái độ coi thường.

Ồi! Câu nói đó của bố tôi đáng lẽ phải dành cho cậu bé này mới phải.

“Con có thích đàn điện tử không?”

“Cũng thích cái này chứ?”

“Cái này... lại là gì vậy?”

“Con... đều thích?”

...

Tôi không thèm nhìn nữa mà tiếp tục ngắm chiếc guitar đang cầm trên tay, lặng lẽ nghe người mẹ đó độc diễn một mình, càng nghe càng thấy buồn cười. Cậu bé này... chắc không phải đang cố tình đùa cợt người lớn đấy chứ.

Một lát sau, mẹ cậu ta cũng chịu thua, hình như là vừa thở dài vừa nói: “Con à, nhiều như vậy... con có thời gian để học tất cả không?”

Cuối cùng tôi không nhịn được nữa nên nhếch mép, có vẻ như muốn cười trên nỗi đau của người khác. Ha ha, ai bảo bà cứ chiều con quá, cậu ta tự do tùy tiện như vậy cũng là do bà tự tạo ra mà thôi.

“Con muốn cái này!” Đột nhiên cậu ta lên tiếng.

Ồ! Cuối cùng thì cậu ta cũng chịu nói rồi.

Tôi hơi tò mò muốn biết cậu ta thích cái gì.

Một khoảng im lặng.

Sau đó, tôi nghe thấy giọng người mẹ đó có vẻ hơi do dự: “Cái này... con trai...”

Thật không ngờ lại do dự. Người mẹ vốn cứng chiều, phục tùng cậu con trai là vậy, lần này lại do dự rồi? Rốt cuộc là cái gì nhỉ? Tôi càng thấy hiếu kỳ.

Tôi giả bộ như không để ý quay đầu lại, bỗng nhiên phát hiện có ba cặp mắt tròn xoe đang nhìn thẳng vào tôi.

Gì vậy?

Có việc gì vậy? Tôi giật mình, vội vàng tạo ra một khoảng cách với họ. Sao họ đều nhìn tôi vậy?

“Con muốn cái này.”

Cậu ta nhìn tôi và lên tiếng với bộ mặt lạnh tanh, tay phải cậu ta chỉ thẳng vào chiếc đàn guitar trên tay tôi.

“Tôi muốn chiếc đàn guitar của chị.”

Cậu bé này ít nhất cũng phải mười tuổi rồi nhưng chẳng hề biết lễ phép chút nào. Cậu ta cho rằng tôi cũng sẽ chiều chuộng cậu ta giống như mẹ cậu sao?

“Con à...” Người mẹ đó dè dặt lên tiếng. “Chúng ta lấy cái khác nhé, giống y hệt con ạ...”

“Con chỉ muốn cái đàn đó.” Giọng nói vô cùng cố chấp.

Tôi vã mồ hôi!

Tuy là trước mặt bố, Triệt Dã và Hứa Dực, tôi luôn luôn nghe lời, nhưng đối với đứa trẻ không biết lễ phép và cũng không tôn trọng người lớn, tôi tuyệt đối không ngoan ngoãn mà đưa chiếc đàn cho cậu ta!

Tôi đứng thẳng lưng tỉnh bơ như không, hơi hất hàm, nhìn cậu ta nói: “Rất lấy làm tiếc, tôi đã quyết định mua chiếc đàn này rồi, phiền mọi người chọn chiếc đàn khác được không?”

Nhìn nét mặt của bố mẹ cậu ta thể hiện rõ thái độ “quả nhiên như mình nghĩ”, tôi có chút đắc ý. Hừ, tôi không thể để cậu nhóc xấu xa này toại nguyện được. Cậu ta không ngoan ngoãn, không thèm nể mặt người lớn chút nào, tôi sẽ cho cậu ta biết, làm như vậy là không đúng!

“Con chỉ muốn chiếc đàn này. Mua chiếc đàn này cho con, con sẽ nghe lời.” Cậu ta nói xong, quay đầu lại để gây áp lực với mẹ mình.

Còn người phụ nữ mà cậu ta đang hướng về, nét mặt thể hiện sự kỳ vọng vô cùng, nhìn về phía tôi.

Đúng là một gia đình kỳ quặc, bố mẹ chẳng có chút dấn dáp của phụ huynh, con thì không hiểu lễ nghi phép tắc, tự do lại còn ngoan cố.

Còn tôi... lại ở đây để tranh giành cái gì với họ cơ chứ...

“Cô gái à, có thể... chiếc guitar này...” Mẹ cậu ta miễn cưỡng hỏi tôi.

Tôi nghiêng đầu nhìn bà ta và xua xua tay.

Bà ta hiểu được vấn đề và không nói thêm gì nữa.

Cậu ta lại ngạo mạn ngẩng cao đầu, vẻ mặt giống như muốn tuyên bố rằng chiếc đàn guitar đó vốn dĩ thuộc về cậu ta.

“Đưa đàn guitar cho tôi.”

Tôi ôm chiếc đàn vào lòng và lùi lại.

“Không được. Sao tôi lại phải đưa cho cậu?”

Không phục, thực là không phục! Thật không ngờ, khí thế của tôi còn không bằng đứa trẻ hư hỏng này.

“Vì...” Cậu ta ngừng giây lát, rồi bỗng mở miệng cười mỉm, nụ cười có chút châm chọc. “Vì chị không có tiền.”

Hả? Cậu ta... Làm sao cậu ta biết tôi không có tiền chứ?

Chẳng lẽ mắt cậu ta có thể nhìn xuyên thấu? Hỏa nhãn kim tinh?

Bị cậu ta tóm được đúng điểm yếu, tôi mất tự tin cố né tránh ánh mắt của cậu ta.

“Này, sao cậu biết...” Tôi vẫn chưa nói dứt câu, cậu ta đã cười phá lên vì đưa ra được một trò đùa quái đản, nụ cười đắc thắng của cậu ta rất ngứa mắt.

“Tôi sẽ không nói cho chị biết đâu.”

Trời!

Ngay cả tôi định hỏi gì, cậu ta cũng biết?

“Có điều...” Cậu ta vô cùng hung hăng càn rỡ, không coi tôi ra gì cả.

“Cái gì?” Tôi nhếch khóe miệng, trả lời vẻ khó chịu.

“Nếu như chị có thể cùng tôi đi mua một ít đồ...”

“Thì làm sao?” Rõ ràng đã tự bảo với mình là phải kiềm chế, nhưng tôi lại nhanh nhẩu hỏi lại.

“Chẳng sao cả.” Cậu ta vẫn nói với giọng điệu dừng dừng như không.

Thằng bé hư đốn đáng ghét này!

Tôi hít hơi thật sâu, tự nhắc nhở mình không nên so đo từng tí với một đứa bé, vì như vậy thật mất mặt! Nhưng thằng nhóc này thực sự khiến cho người ta không nhịn được mà phải tranh cãi với nó!

“Ha ha...” Tôi cười nhạt mấy liếng, vẫn ôm khư khư chiếc đàn, giữ khoảng cách với cậu ta. “Nếu đã chẳng sao cả, thì tại sao tôi lại phải cùng cậu đi mua đồ cơ chứ? Hơn nữa, tôi cũng chẳng quen biết gì cậu, cậu bảo người nhà cậu đi mua cùng cậu đi.”

“Tôi không thích người nhà tôi.” Cậu ta bĩu bĩu môi, không để tâm đến nét mặt của bố mẹ cậu ta đang biến sắc vì câu nói vô tình này của cậu ta.

16. Chương 09 P2

Không thích người nhà cậu ta? Chẳng lẽ cậu ta thích tôi sao?

Trời...

Tôi mới là người không muốn bị cậu ta thích...

“Này, sao cậu lại có thể làm tổn thương bố mẹ cậu như vậy, bây giờ cậu vẫn chẳng...” Bất bố mẹ mua ình toàn đồ đắt tiền. Những gì tôi muốn nói vẫn chưa kịp nói ra, cậu ta làm như đã hiểu rõ được những gì tôi muốn nói, liền nói tiếp lời tôi: “Chị không hiểu.”

Giọng nói đó nặng nề đến nỗi khiến tôi thấy bức bối.

“Không hiểu? Đúng rồi, cần gì tôi phải hiểu, tôi hiểu để làm gì!” Tôi trả lời vẻ buồn bực. Mọi quan hệ giữa mọi người trong gia đình người khác thì có liên quan gì đến tôi! Con nhà người ta có nghe lời hay không, có hiểu chuyện hay không thì cũng liên quan gì đến tôi!

Tôi quyết định để cây guitar lại và đi nơi khác để tìm Hứa Dục.

“Nếu chị có thể cùng tôi đi mua một chút đồ...” Nhìn thấy tôi bỏ đi với vẻ bức dọc, giọng nói của cậu ta có chút khẩn thiết. “Tôi sẽ tặng chị cây guitar này.”

“Cậu có rất nhiều tiền phải không?” Tôi dừng bước, nhìn cậu ta với ánh mắt coi thường.

Đúng là thằng nhóc này khiến người ta không tài nào chịu nổi. Tại sao cứ nói những câu khiến người khác phải bức mình, chỉ muốn đánh ột trận chứ?

“...” Cậu ta ngán người.

“Năm nay cậu mấy tuổi? Mười tuổi? Mười một tuổi? Bao nhiêu năm qua, đồ chơi của cậu, cặp sách của cậu, còn cả nước giải khát mà cậu uống, đều dùng tiền của cậu để mua sao? Ngoài việc nhận những đồ do bố mẹ mua cho như một lẽ đương nhiên đó, thì cậu đã làm được gì? Nhóc à, nhất định là cậu chưa bao giờ đạt được giấy khen đúng không? Nhưng cậu biết không, có nhiều khi tiền mà bố mẹ cậu kiếm được còn khó hơn cả việc cậu đạt giấy khen đấy. Những điều này cậu đã bao giờ nghĩ đến chưa? Nếu như cậu đã nghĩ đến rồi, thì sẽ không phát ngôn ra câu nói vừa rồi một cách thần nhiên như vậy!” Tôi nói một hơi, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nhưng hình như cậu ta không có chút ăn năn, hối cải gì cả, vẫn nghiêng nghiêng đầu làm ra vẻ không thèm quan tâm, nghech mặt lên hỏi: “Nói xong chưa?”

“Nói xong rồi.”

“Thế thì...” Cậu ta từ từ quay lại nhìn tôi. “Chị có cùng tôi đi mua đồ không? Nếu như chị đi cùng tôi, tôi sẽ tặng chị cây guitar đó.”

Rốt cuộc thì vừa xong cậu ta có nghe tôi nói không? Thật là tức chết đi được!

“Đi thì đi.” Hừ, tôi có mất mát gì chứ? Tôi còn được thêm một cây đàn, tôi có thể lấy nó làm quà tặng cho Hứa Dục! Không chừng lúc gặp mặt, Hứa Dục nhìn thấy cây guitar, vui quá nên không giận tôi nữa.

Cũng không biết thằng nhóc vô lễ này có phải là đứa trẻ trưởng thành sớm không, mà lại toàn muốn mua đồ com lê để mặc, nào là áo com lê, áo sơ mi, nơ cài cổ, giày da... Khi cậu ta đứng soi trước gương nhìn cũng có chút dáng dấp của một chàng trai lịch lãm!

Cậu ta cẩn thận chỉnh lại nơ, nhìn tôi từ trong gương, hình như đang muốn hỏi tôi xem có đẹp không.

“Ồ. Nhìn khá đẹp.” Tôi không thể không công nhận rằng, thằng nhóc này ăn mặc như vậy trông khá điển trai. Tôi quay đầu lại hỏi ý kiến bố mẹ cậu ta: “Cô à, cô thấy thế nào?”

Không biết tại sao, bà nước mắt lưng tròng, nhưng vẫn cố mỉm cười nói: “Đẹp lắm, rất đẹp.”

Sau đó bố cậu ta lấy tiền, sang bên cạnh thanh toán. Tôi cảm thấy rất khó xử khi tiếp xúc với họ trong hoàn cảnh thế này, nếu không phải người phụ nữ đó cứ một lời “con trai” hai lời “con trai” thì nhìn bọn họ giống như đang chăm sóc con của họ hàng hơn thì đúng hơn.

“Đi chơi trò chơi giành giải thưởng đi.” Cậu ta đột nhiên nói với tôi.

“Cái gì?” Tôi ngớ người hỏi lại.

“Đằng kia hình như đang tổ chức một chương trình gì đó, cùng đi xem nhé.” Mắt cậu ta sáng lên giọng nói đầy vẻ mong đợi.

“Muốn đi không?” Yêu cầu của thằng nhóc này đúng là nhiều thật đấy.

“Chẳng phải hai người rất muốn con gọi hai người sao?” Cậu ta quay sang hướng bố mẹ, hất cằm đầy kiêu ngạo.

Cậu ta, cậu ta, cậu ta... thật không ngờ lại dám nhìn bố mẹ mình với ánh mắt chằm biếm như vậy!

Nhưng bố mẹ cậu ta lại xúc động vì câu nói này. Mẹ cậu ta nhìn tôi tha thiết, cầu xin: “Cô gái à, cô giúp thì giúp đến cùng nhé. Con trai tôi vừa từ nước ngoài trở về, có thể vẫn chưa quen, cho nên mới có chuyện kỳ cục như vậy. Nhưng hình như nó rất thích cô, tôi hy vọng là cô có thể...”

Tôi cảm thấy hơi khó xử, nhìn thằng nhóc, rồi lại nhìn nét mặt khấn khoản của mẹ cậu ta, đứng nguyên tại chỗ không biết phải làm sao.

Ôi, đúng là đi cũng không được, mà không đi cũng chẳng xong.

“Nhờ cô đấy.” Đó là giọng nói nhỏ nhẹ của người đàn ông xa lạ.

Tôi nhìn chăm chăm, thật không ngờ người bố chỉ luôn quản lý việc chi tiền, hầu như không nói gì ấy lại nhờ tôi một cách trịnh trọng như vậy.

Xem ra, họ rất yêu thương và quan tâm đến cậu con trai của mình. Nhưng cách họ quan tâm, liệu có đúng không?

Tôi nhìn họ do dự không nỡ từ chối.

“Nhóc, tôi nói cho cậu biết, sau khi tham gia trò chơi xong mà cậu còn nghịch ngợm nữa, thì cậu chết với tôi.”

Tôi vừa nói dứt câu, thằng bé bộ mặt kiêu ngạo đã quay người chạy thẳng về phía đang tổ chức chương trình trò chơi giành giải thưởng.

Vù vù...

Quả thực là thằng nhóc này đang thách thức sự nhẫn nại của tôi đây.

Nhưng tôi vẫn đi theo. Đến nơi tổ chức chương trình, tôi lập tức ngăn cả người, khuôn mặt người dẫn chương trình xấu xí đã đành, nhưng những người tham gia chương trình đều là những bà mẹ thuộc những tầng lớp khác nhau, càng không có lời nào để nói. Nội dung của chương trình lại là “Tìm vật báu cứu người”!

Trời! Cái trung tâm thương mại này lại không thể nghĩ ra được chút gì mới mẻ hơn sao?

Người dẫn chương trình bắt đầu nói về thể lệ của cuộc chơi: “Hai người một nhóm, một người ở lại bên này làm con tin, người còn lại đi tìm vật báu đã được cất giấu, sau khi tìm thấy, mới có đủ tư cách để vào tiếp vòng hai, cũng chính là cứu người. Nhóm nào hoàn thành trò chơi trong thời gian ngắn nhất, nhóm đó sẽ giành phần thắng. Xong rồi, trò chơi sắp bắt đầu, mọi người chuẩn bị...”

“Chị chờ tôi trở lại cứu chị.”

Không chờ tôi đưa ra bất kỳ ý kiến và kháng nghị nào, cậu nhóc đã nhanh chóng cùng những người tham gia thi đấu trò chơi đi vào giữa các quầy hàng. Vậy thì, tôi chỉ còn cách đứng nguyên tại chỗ làm con tin thôi. Ôi, thực sự không tài nào hiểu nổi, tại sao tôi lại ngớ ngẩn đi chơi cùng thằng nhóc đáng ghét này chứ!

Từ đằng xa, hình bóng của thằng nhóc giữa các quầy hàng lúc ẩn lúc hiện, về mặt lúc thì chau lại, lúc thì đắm chiêu suy nghĩ, trông có vẻ khá nghiêm túc, Nếu như cậu ta ngoan hơn một chút, dễ gần hơn một chút, lễ phép hơn một chút, chắc là đáng yêu hơn rất nhiều.

Thực ra nghĩ kỹ lại, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, ngoài dây đàn guitar ra, tôi cũng chưa nghe thấy cậu ta lên tiếng đòi hỏi bất cứ thứ gì. Toàn là bố mẹ cậu ta tỏ ra quá nuông chiều và khắt thiết, giống như, giống như...

Bù đắp?

Tôi đang suy nghĩ thì đột nhiên từ đằng xa thằng nhóc toét miệng cười.

Giống như mây đen bao phủ dày đặc mấy ngày liền đột nhiên tan biến, ánh nắng mặt trời chói lóa chiếu thẳng xuống, chiếu rọi lên toàn bộ người cậu ta, trong nháy mắt tỏa ra vô số ánh hào quang.

Thằng nhóc này... thật không ngờ lại có nụ cười như vậy!

Không hiểu sao tôi lại có cảm giác quen thuộc, kỳ lạ...

“Tôi tìm thấy rồi!”

Cậu ta chạy nhanh trở lại, giọng nói không giấu được sự phấn khích. Hi ha, rốt cuộc thì vẫn là cậu nhóc mười tuổi thôi mà.

Vật báu đã tìm thấy rồi, tiếp đến là vòng “cứu người.” Tổng cộng có ba đứa bé đủ tư cách tham gia thi đấu vòng hai.

“Chúng tôi sẽ bịt mắt mọi người lại, sau đó mọi người phải dựa vào cảm giác của mình để tìm ra người mà mình muốn tìm, rồi đem người đó đi. Người nào hết ít thời gian nhất là người chiến thắng.” Để trò chơi càng hấp dẫn hơn, người dẫn chương trình chợt đưa ra đề nghị làm tăng thêm độ khó cho trò chơi, cả ba đứa trẻ đều bị bịt mắt bằng một chiếc khăn.

“Tổng cộng chúng tôi sắp xếp mười con tin, tất cả bọn họ đều đang đứng xếp hàng trên sân khấu, bây giờ cậu bạn nhỏ thứ nhất đi tìm người mà cậu cần cứu.”

Tôi và những người khác đều giơ tay về phía trước, sau đó lơ đãng nhìn xung quanh. Tôi phát hiện ra mẹ thằng nhóc đang chăm chú nhìn nơi nào đó, ánh mắt không giấu được nét u buồn. Tôi tò mò nhìn theo ánh mắt của bà, hóa ra đó là một áp phích quảng cáo cho chương trình, trên đó có viết thể lệ cuộc chơi và các phần thưởng, còn có cả...

Tôi mở to mắt, đây là chương trình dành cho Ngày của mẹ?!

Thế tại sao thằng nhóc đáng ghét đó lại rủ tôi tham gia làm gì nhỉ?

Tôi nhú mày bực bội, bĩu môi vẻ khó chịu. Cái này là gì vậy chứ! Chẳng trách lúc đăng ký tham gia vừa rồi, thái độ của nhân viên nhìn tôi lại kỳ lạ đến vậy, hóa ra là như thế này đây. Thật là một thằng nhóc quá đáng, cùng một lúc đã mắc lỗi với hai người phụ nữ đáng yêu!

Tuyệt đối không thể tha thứ cho cậu ta được hừ hừ.

Tôi và mẹ thằng bé nhìn nhau, hai người ngậm gật đầu với nhau.

Cậu bé đầu tiên chỉ mất có bốn mươi giây, nhưng đáng tiếc là cậu bé đã nhận sai người. Thế nên, khi đến lượt cậu bé thứ hai, cậu ta vô cùng cẩn thận, phân biệt thật kỹ từng người một, cuối cùng mất một phút bốn mươi giây, cậu ta đã tìm ra mẹ của mình.

Người cuối cùng lên sân khấu là thằng nhóc đáng ghét. Mắt cậu ta bị bịt chặt, khóe miệng hơi nhếch lên. Cậu ta cười rất đáng yêu, nhưng tại sao nhìn cậu ta lại không được vui cho lắm?

Mỗi đôi tay gần như cậu ta chỉ chạm vào khoảng ba đến năm giây liền buông ra, đến đôi tay thứ năm, cậu ta đột nhiên dừng lại, nắm chặt đôi tay đó, đứng nguyên không hề nhúc nhích. Không có các động tác xoa xoa thật kỹ để xác nhận, chỉ nắm như thế, giống như hai người đang chào hỏi nhau đột nhiên bị điểm huyệt vậy.

Trong mắt của người mẹ được cậu ta nắm tay chợt sáng long lanh, bà có vẻ rất xúc động, nhưng lại cố gắng kiềm chế vẫn được tính là đạt yêu cầu, thằng nhóc này không giống như cậu bé thứ nhất, ngay cả mẹ mình mà cũng không nhận ra.

Tôi không nén được, lén mỉm cười, đồng thời còn nhận được ánh mắt đầy biết ơn của mẹ thằng nhóc. Tôi nhẹ nhàng xoa xoa tay, thấy ngại khi bà cảm ơn mình.

Nhưng dần dần, mọi người đều cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ.

Động tác của thằng bé vẫn nguyên như lúc ban đầu, động tác nắm tay đó quá dài, quá lâu, đến nỗi có gì đó bất thường.

Không khí xung quanh im phăng phắc.

Mọi người đang chờ đợi cậu bé hét to lên: “Tôi tìm ra rồi.”

Nhưng từng giây từng phút trôi qua, một số người bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn được nữa, thậm chí còn đang đoán xem rốt cuộc thì người phụ nữ đó có phải là mẹ thằng bé không.

“Nếu đúng là mẹ thằng bé, thì nắm tay cũng hơi lâu rồi nhỉ? Nhưng nếu không phải thì càng kỳ quặc. Rốt cuộc thì thằng bé này đang nghĩ gì thế không biết?”

“Đúng rồi. Có phải do căng thẳng quá không?”

“Lâu như vậy, nhất định không phải là mẹ con rồi.”

...

Tôi bắt đầu thấp thỏm.

Thằng nhóc đang nghĩ gì? Hay đang do dự? Do dự xem nên nói thế nào, hét lên câu “Mẹ”, sau đó đổi lấy một cái ôm và thật nhiều quà?

Mọi người đều nín thở chờ đợi.

“Bây giờ thời gian đã là một phút bốn mươi giây rồi, nếu như thằng bé tìm đúng con tin, nó sẽ giành giải nhì trong trò chơi này, sẽ được nhận phần thưởng...”

Đúng vào giây phút vô cùng quan trọng này, thằng nhỏ bỗng thả tay ra. Ánh hào quang trong mắt mẹ thằng bé bỗng chuyển sang u ám. Bà chán nản hạ tay xuống. Còn thằng nhóc đáng ghét đó thì làm như không hề hay biết chuyện gì, tiếp tục việc nhận người thân.

“Tôi không tìm thấy!” Thằng nhóc thẳng tay kéo chiếc khăn bịt mắt ra, nhìn một lượt mười người trước mặt, sau đó chăm chú nhìn về phía tôi.

Ánh mắt thất vọng của thằng nhóc làm cho tôi có cảm giác hơi buồn.

“Xong rồi, kết quả thi đấu lần này là...” Người dẫn chương trình cầm chiếc micro hào hứng công bố nhưng thằng nhóc đáng ghét hình như không đủ kiên nhẫn để nghe tiếp, cậu ta cố gắng hết sức đẩy những người đang đứng xem ở xung quanh ra, nổi giận ùng ùng bỏ chạy ra ngoài.

Bố mẹ thằng nhóc vội vàng chạy theo.

Tôi thở dài, xem ra phương án “đánh tráo” tôi đưa ra vừa rồi chẳng giúp được gì.

Sau khi ra khỏi nơi tổ chức chương trình, không khí càng trở nên căng thẳng. Mẹ thằng nhóc có vẻ rất hụt hẫng, nhưng thằng nhóc vô tâm hình như không nhận ra được mình đã mắc phải sai lầm gì. Tôi thực sự không thể chịu đựng được nữa!

“Này!” Tôi lao đến, kéo mạnh tay thằng nhóc đang đi loanh quanh khắp nơi, định phê bình thằng nhóc một trận, thì kinh ngạc phát hiện ra mắt thằng bé đã ướt nhèm. Những lời định nói bị nén chặt xuống, tôi buột miệng: “Cậu sao vậy?”

“...”

Thằng nhóc cúi đầu, không nhìn tôi, cũng chẳng trả lời.

Nhóc, cậu tưởng rằng cậu làm như vậy thì tôi không có biện pháp nào với cậu nữa sao? Tôi tiếp tục nắm lấy cánh tay của thằng bé, ra sức lắc mạnh.

“Vừa rồi cậu đã đồng ý với tôi, nếu tôi cùng cậu chơi trò chơi thì cậu sẽ gọi mà, đúng không?”

“Nhưng...” Thằng nhóc vẫn giữ bộ mặt không thèm quan tâm tới bất cứ thứ gì, mơ màng nhìn về nơi xa. “Chị đâu có chơi cùng tôi.”

“...” Hừm, câu nói của thằng nhóc quả thực khiến tôi thấy buồn. Nói đến đây thì tôi đuối lý, thế nên tôi thay đổi chiến lược. “Con trai mà lòng dạ quá hẹp hòi thì không được, sau này sẽ chẳng có cô nào thích đâu.”

Nghe đến câu nói này, mắt thằng nhóc bỗng ánh lên một tia sáng.

Khà khà, xem ra chiến lược này có tác dụng với cậu ta.

Tôi tiếp tục cố gắng.

“Còn nữa, những đứa trẻ nào có hiếu với bố mẹ thì các bạn gái đều rất thích. Nếu như ngay đến bố mẹ mình mà còn không yêu mến, thì làm sao có thể yêu người khác được?”

Mắt thằng nhóc sáng hơn.

Tôi bất giác cũng có cảm giác hưng phấn.

Mẹ thằng nhóc đứng bên cạnh khẽ mỉm cười:

“Cô gái à, cảm ơn cô.”

Bố thằng nhóc cũng nhân cơ hội này tặng tôi chiếc đàn guitar mà ông giữ từ nãy tới giờ. “Tặng cô.”

“Cháu cảm ơn.” Tôi do dự giây lát, nhận lấy một cách trịnh trọng, sau đó quay lại nhìn thằng nhóc. Nhìn thần sắc thằng bé có vẻ khó coi, tôi ngầm hiểu ra vội kéo thằng bé đứng cách xa bố mẹ vài bước, cúi người xuống nói thầm vào tai thằng bé. “Sao vừa rồi cậu lại muốn tham gia trò chơi ngày lễ của mẹ thế? Thực sự là cậu... chỉ muốn lấy tôi ra làm cái cớ thôi. Nếu cậu không thực sự yêu mẹ mình, thì làm sao mà biết được hôm nay là ngày lễ của mẹ?”

Sắc mặt thằng nhóc có chút thay đổi. Tôi thoải mái mỉm cười, đưa chiếc đàn guitar cho thằng nhóc nói tiếp: “Chiếc đàn này tặng cho cậu. Thực ra tôi chẳng hiểu gì về guitar cả, và cũng không cần đến chiếc đàn như thế này. Nhưng tôi có quen một người bạn biết chơi guitar, cậu ấy chơi rất giỏi, cậu phải học cậu ấy, như vậy sau này mới có bạn nữ thích cậu!”

“Thế thì...” Thằng nhóc do dự một lát, muốn nói nhưng lại dừng lại. “Chị thích anh ấy?”

Trời...

Thằng nhóc này, sao lại hỏi vấn đề này? Nếu nói cho nó câu trả lời, nó sẽ cười tôi mất. Hơn nữa tôi cũng không thể làm hư trẻ con được.

Thế nên tôi chọn cách trốn tránh.

“Được rồi, tôi còn có việc phải làm, tôi đi trước đây. Tạm biệt, nhóc.” Tôi cười thật tươi, vẫy tay chào nó.

Thằng nhóc không vẫy tay với tôi, trong mắt nó hiện lên sự lưu luyến không nỡ rời xa. Ánh mắt thằng nhóc nhìn tôi như vậy, khiến tôi chột mềm lòng.

Thực ra thằng nhóc cũng là một đứa bé rất đáng yêu! Chỉ là... rõ ràng rất quan tâm đến bố mẹ mình, nhưng vẫn cố giả bộ không thèm chú ý, thực là không thẳng thắn!

Bây giờ, tôi phải đi làm việc tôi nên làm rồi. Còn vấn đề giữa thằng nhóc và bố mẹ nó, thì chỉ còn biết dựa vào sự thông cảm và hiểu lẫn nhau của họ thôi.

Cố gắng lên, nhóc!

Cố gắng lên, bố mẹ của nhóc!

Tạm biệt “Ông heo không vui...”

17. Chương 10

Chương 10: Không muốn cậu phải chịu bất kỳ sự tổn thương nào

Hóa ra trong những cách bày tỏ tình cảm của mình,

Có một cách là nói dối có thiện chí.

Việc trước đây cậu từng giấu đi cuốn nhật ký,

Cũng giống như những việc bây giờ tớ đang làm nhỉ?

Tất cả đều là vì,

Không muốn đôi phương phải chịu bất kỳ sự tổn thương nào, dù là nhỏ nhất...

Tôi trở lại trạm xe buýt, chuyến xe Fly vẫn đang ở đó, nhưng lần này tôi lại là hành khách lên xe đầu tiên. Bác lái xe liếc tôi một cái, rồi lại tiếp tục vật từng quả nho từ chùm nho đang cầm trên tay, cho vào miệng.

Trên khoang xe vắng tanh, một mình tôi ngồi trong xe thực sự buồn chán, thế nên tôi bắt đầu nghiên cứu cách bác lái xe ăn nho. Bác lái xe ăn nho nhưng không bóc vỏ. Hơn nữa, tuy là ăn nho, nhưng phải nói là bác ấy đang nuốt nho thì đúng hơn.

Đúng rồi, chẳng phải tôi luôn muốn biết tại sao chiếc xe này lại được gọi là chuyến xe Fly hay sao? Lúc này chính là cơ hội tốt.

“Cho cháu hỏi...” Lúc tôi quay về phía bác lái xe để hỏi, vẫn có chút sợ sệt, vì bác luôn tỏ ra là một người khá lạnh lùng. “Tên của chuyến xe Fly này có xuất xứ gì không ạ?”

Bác lái xe cho hai quả nho vào miệng một lúc, cắn rột một tiếng rồi nuốt chửng, lười đến nỗi chẳng thèm quay đầu lại mà nói luôn: “Nha đầu ngốc.”

Trời...

Cái bác này rõ ràng là hỏi một đằng trả lời một nẻo, lại còn mắng mình ngốc nữa chứ.

Có điều, “nha đầu ngốc”, ba từ này lại khiến cho tôi có một cảm giác thân quen. Triệt Dã thích nhất là được gọi tôi là “đồ ngốc.” Nha đầu ngốc, ngốc nghếch, chỉ có những người rất thân với mình mới gọi như thế. Có điều, tôi và bác lái xe hình như không thân quen cho lắm...

Hơn nữa bác còn là người có khả năng ăn uống nhiều nhất mà tôi từng gặp. Lúc này, tôi mới nhớ ra rằng rất lâu rồi tôi chưa ăn gì, lạ thay, tôi không hề thấy đói. Tôi chăm chú nhìn về chiếc tủ kính bày hàng ở cuối xe, bên trong có rất nhiều đồ ăn vặt và đồ chơi. Tôi lấy một hộp khoai tây chiên đem về chỗ ngồi, mở hộp lấy ra một miếng định ăn, đột nhiên cảm thấy có gì đó không bình thường. Nhìn kỹ ngôi sao trên vỏ hộp... Trời, hăng khoai tây chiên này mấy năm về trước đã thay một ngôi sao trẻ, đẹp trai khác làm người đại diện rồi, tại sao trên chiếc hộp này vẫn in hình của ngôi sao đại diện trước đây? Như vậy có thể nói rằng, thời gian hết hạn của hộp khoai tây chiên có thể được tính bằng năm rồi. Chẳng trách, cả một tủ đồ ăn vặt mà chẳng ai buồn động đến.

Nhưng...

Tại sao lại để đồ ăn đã hết hạn ở đây, không sợ trẻ con ăn sao?

Lúc này, mọi người đã lục đục lên xe, khoang xe bỗng nhộn nhịp hẳn lên.

Thịch!

Tôi cảm thấy ghế mình đang ngồi bỗng rung mạnh, sau đó phát hiện ra vị trí sát cửa sổ bên cạnh tôi có người mới ngồi xuống, là một anh chàng đội mũ bóng chày, người cậu tỏ ra thứ hương vị khiến tôi có cảm giác như đã từng quen biết, tiếc là chiếc mũ đã che mất nửa khuôn mặt cậu.

Tính tò mò thúc giục tôi lên quan sát cậu ta. Cậu ta mặc một bộ thể thao giống như đồng phục trường, ba lô ôm trước ngực, cúi đầu dựa người vào thành ghế, hình như đang ngủ.

Nhìn nghiêng thì thấy cậu ta là người khá điển trai, lông mi cong và dài, sống mũi thẳng, môi hơi cong cong rất tự nhiên. Ánh nắng hắt vào qua cửa sổ, chiếu sáng khuôn mặt cậu.

Kỳ lạ, sao tôi lại có cảm giác khá thân thiết với cậu ta nhỉ?

Rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt mà...

Xe bắt đầu chạy, tôi bất giác quay đầu lại, phát hiện bác lái xe đang chú ý quan sát tôi qua chiếc gương chiếu hậu với vẻ vô cùng thích thú.

Đúng là một bác lái xe kỳ quặc, chẳng lẽ bác ấy đã phát hiện ra tôi đang lên nhìn anh chàng đẹp trai ngồi bên cạnh sao? Mặt tôi ửng đỏ lên, thực sự tôi rất muốn lao đến phía trước để nói cho bác lái xe biết, tôi không phải là một người háo sắc, chỉ có điều, muốn xác nhận xem anh chàng này có phải là người mà tôi đang muốn tìm không mà thôi.

Không biết bao lâu sau, cơ thể của anh chàng mà tôi đang liếc nhìn đột nhiên động đậy. Tôi vội vàng quay đầu, lọt vào tầm nhìn của tôi lúc này là phần gáy của cậu ta, cậu ta đang quay lưng về phía tôi, chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Các tia sáng màu vàng xung quanh người cậu ta bắt đầu nhảy múa, nửa khuôn mặt cậu đang chìm ngập trong vàng sáng nhẹ, bề ngoài sáng sủa lại một lần nữa khiến tôi có cảm giác như bị bóp nghẹt!

Cái... cái vẻ bề ngoài này, giống như là Hứa Dực!

Tôi đan chặt hai bàn tay lại với nhau, nhất định là do tôi quá mong mỏi, nên mới xuất hiện thứ ảo giác này. Vừa rồi tôi đã nhìn rõ hình dáng của cậu ta, nhất định không phải là Hứa Dực!

Có lẽ chỉ hơi giống nhau thôi.

“Xin chào.”

Đấu tranh một lúc lâu, tôi quyết định làm quen theo phương pháp xưa nhất.

Cậu ta quay lại nhìn, ánh “mắt hai khó hiểu, hình như rất ngạc nhiên với cách làm quen của tôi. Vẻ mặt của cậu ta khiến tôi có chút khó xử, hình như tôi vừa làm phiền đến cậu ta.

“Xin chào.” Tôi chào một lần nữa.

Cậu ta vẫn im lặng nhìn tôi, khiến tôi cảm thấy lúng túng, thực sự là không biết nên nói gì. Tôi nở nụ cười thân thiện, đang định quay đầu đi, thì cậu ta lên tiếng.

“Ừm. Xin chào.” Giọng nói giống như ánh nắng yếu ớt giữa cơn đông tố, không có sức sống cho lắm, nhưng lại có thiện ý. Cậu ta chú ý quan sát tôi, hình như đang xác định xem tôi có phải là người quen không.

“Cậu cũng lên xe ở trạm ‘Ông heo không vui’ à?” Tôi chuyển hướng nhìn sang chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào cậu ta nữa.

“Ừm.” Cậu ta suy nghĩ một lát rồi trả lời.

“Khu trung tâm thương mại đó lớn thật đấy.”

“... Ừm.”

Tuy là cách cậu ta trả lời lịch sự đến độ khiến tôi thấy xa cách, nhưng ít nhất thì cũng khá hơn rất nhiều so với thằng nhóc đáng ghét mà tôi gặp ở trung tâm thương mại. Rõ ràng cũng rất muốn gần gũi với bố mẹ mình, nhưng lại chọn cách thức vô cùng kỳ quặc.

Anh chàng trước mặt tôi lại tiếp tục im lặng, thỉnh thoảng tôi lại liếc nhìn cậu ta một cái. Cậu ta vẫn lặng im ngồi chỗ đó, yên lặng đến nỗi giống như một bức tượng vô cùng hoàn mỹ. Xem ra cậu ta là một cậu bạn cùng đường khó trò chuyện, tôi không biết nên nói gì nữa nên nghiêng đầu qua một bên, lại bắt gặp ánh mắt của bác lái xe đang quan sát tôi qua gương chiếu hậu.

Hừ...

Bác lái xe, bác không thể chú tâm vào việc lái xe của mình sao?

Nhưng những lời này tôi chỉ dám nghĩ trong đầu, tránh việc mắc lỗi với bác lái xe. Nếu không, sau khi xuống xe ở bên sau, bác sẽ không cho tôi đi xe miễn phí nữa.

Tôi ngồi một chỗ thấy khó chịu, không khí yên tĩnh xung quanh khiến tôi cảm thấy nhàm chán. Tôi cúi đầu nhìn những miếng khoai tây chiên đang cầm trong tay, trong đầu bỗng hiện ra một trò đùa tình quái.

Thăm dò cậu ta một chút chắc không sao đâu nhỉ? Thực sự không phải là muốn hại cậu ta, chỉ là muốn thăm dò một chút thôi.

Tôi lấy một hộp khoai tây chiên từ trong tủ kính ra, mở nắp, đồng thời thăm đoán trong đầu: có lẽ những miếng khoai tây chiên trong hộp đã có thể làm mô hình khoai tây rồi ấy nhỉ?

Nhưng sau khi lấy khoai tây ra xem, thật không ngờ lại không hề có chút dấu tích bị biến chất nào.

Tôi nở một nụ cười thân thiện và dễ gần nhất, đưa hộp khoai tây chiên ra trước mặt cậu ta, hỏi đầy thiện chí: “Cậu ăn không?”

Thích... thích... thích!!!

Vì có tật giật mình, tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn.

Anh chàng nhìn tôi vô cùng kinh ngạc, sau đó chuyển hướng sang phía hộp khoai tây chiên, suy ngẫm một lát.

Ồi... bị cậu ta phát hiện rồi sao? Khoai tây chiên đã hết hạn, cậu ta có tức giận không?

Tôi đang suy đoán lung tung, đột nhiên cậu ta đưa tay lấy một miếng. Tôi ngây mặt ra, sững sờ nhìn cậu ta.

Cậu ta định ăn thật sao?

Chẳng lẽ cậu ta không phát hiện ra đây là khoai tây chiên của mấy năm trước sao?

Nhìn cậu ta từ từ iếng khoai tây vào miệng, tôi vội vàng gạt tay cậu ta làm rơi miếng khoai tây chiên xuống đất, hét to: “Không ăn được!”

Cậu ta nhìn tôi, có chút ngỡ ngàng và khó hiểu, dường như đang muốn hỏi tôi, rõ ràng là tôi đưa cho cậu ta, sao đột nhiên lại có hành động ngăn cản mạnh mẽ đến vậy.

“Cậu... cậu có tâm sự gì à?” Tôi gãi gãi đầu cảm giác áy náy trong lòng dâng lên. Vừa rồi trêu chọc cậu ta như vậy, quả thực là không nên.

Cậu ta yên lặng nhìn tôi, không hiểu cậu ta đang nghĩ gì.

Khoang xe rất yên tĩnh, có người đang đi về hướng cầu thang bên đó. Cuối cùng tôi đã nghĩ ra cách để thoát khỏi tình thế gay go này, tôi nói: “A... tự dừng tôi thấy hơi mệt, muốn lên tầng hai nghỉ một lát.”

Nói xong, tôi vội vàng đứng dậy, còn cậu ta chỉ khẽ gạt đầu, rồi lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ với vẻ trầm tư.

Tôi đi men theo cầu thang đặt ở giữa khoang xe dẫn lên tầng hai. Nhìn những chỗ nằm được sắp xếp rất gọn gàng, tôi cảm giác lòng bàn tay mình ướt ướt, nhất định là do vừa rồi căng thẳng quá. Nhưng tại sao tôi lại căng thẳng cơ chứ?

Anh chàng đó đâu phải là Hứa Dục.

Tôi chọn một chỗ có ga phủ màu trắng nằm xuống, nghe nhạc nhẹ, cố gắng để đầu óc bình tĩnh trở lại. Trong lúc mơ màng, bên tai vọng đến tiếng hét vô cùng khẩn trương của ác lái xe: “Đuôi xe bị cháy rồi, mọi người mau xuống xe!”

“Đừng đẩy tôi!”

“Kinh khủng quá!”

Ở tầng dưới hình như đang rất ồn ào, tôi cũng ngửi thấy mùi hơi khác lạ. Tôi vội vàng bật dậy, đi giày và chạy ngay xuống tầng một, trong lúc hỗn loạn suýt chút nữa bị ngã cầu thang.

Đến khi tôi xuống được tầng một, thì khói đã bao phủ cả khoang xe, mỗi khi hít thở cảm thấy rất khó chịu. Trong ánh sáng của lửa, tôi phát hiện cuối xe có một bóng người lơ mơ! Chẳng lẽ vẫn còn người sao?!

Không phải là tôi hoa mắt đấy chứ?

“Ặc Ặc!”

Lúc này tôi nghe rất rõ, tiếng ho được truyền lại từ phía cuối xe.

Cũng có nghĩa là trên xe vẫn có người!

“Bác lái xe, bác lái xe, trên xe vẫn có người! Cứu với!” Tôi hét to kêu cứu, nhưng không biết bác lái xe đi đâu mất rồi, nên không thấy đáp lại tiếng kêu cứu của tôi.

Tôi do dự một lát, quay người đi nhanh về hướng vừa phát ra tiếng ho.

Khói lan tỏa khắp khoang xe khiến tầm nhìn bị hạn chế đi rất nhiều. Tôi tìm một lúc lâu nhưng vẫn không tìm được đúng phương hướng.

“Ặc... Ặc... Ặc...” Tiếng ho lại phát ra từ phía cuối xe.

Tôi nhận định rõ phương hướng và nhanh chóng lao về hướng đó, cuối cùng đã tìm được người phát ra tiếng ho. Tôi hét to với người đó: “Này! Anh làm sao vậy? Mau đứng dậy đi, xe bốc cháy rồi!”

Nhưng người đó vẫn làm thinh như không nghe thấy gì. Có phải anh ta bị thương rồi không? Hay là anh ta sợ quá mà ngất đi rồi?

“Này, này, tình hình bây giờ vô cùng nguy hiểm, nếu chậm trễ là không kịp nữa đâu!” Tôi sốt ruột giục anh ta, đôi tay cũng không nghỉ ngơi, dùng hết sức bình sinh kéo anh ta đứng dậy, tay trái không cẩn thận lại sờ vào đúng chiếc vành mũ cứng cứng. Chẳng lẽ...

Ngọn lửa đang lan dần về phía chúng tôi, trong khoảnh khắc ánh lửa chọi thẳng vào khói nghi ngút, chiếu sáng những hình ảnh trước mặt, tôi trợn tròn mắt.

Là cậu ta?

Đúng là anh chàng vừa ngồi cạnh tôi lúc nãy!

Nhưng điều khiến tôi vô cùng khó hiểu là đối diện với đám cháy lớn như vậy, cậu ta không ngủ, cũng không bị ngất đi vì khiếp sợ, mà chỉ tỉnh bơ ngồi nhìn mọi việc diễn ra trước mặt.

“Này!” Đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng tức giận và tủi thân. “Cậu làm sao vậy hả? Đầu cậu bị cánh cửa đập vào hay bị đốt hồng rồi?”

Tức quá đi mất, quả thực là tức vô cùng! Nhìn bộ dạng của cậu ta thì xem ra như là cố ý không chịu thoát thân thì phải, chẳng lẽ cậu ta muốn tự sát sao? Nếu không thì sao lại ngồi đần một chỗ không chịu động đậy gì cả?

“Này! Cậu mau đứng dậy đi, còn rất nhiều việc đang chờ cậu giải quyết đây! Ặc... Ặc... Ặc... Tôi cũng vậy, còn một việc vô cùng quan trọng mà tôi phải hoàn thành. Cậu mau đứng dậy đi...” Tôi ra sức kéo cậu ta. Khói lọt vào mũi tôi, vì bị thiếu không khí nên tôi thấy chóng mặt.

Trong xe càng ngày càng nóng, lửa sắp cháy đến phía trước chúng tôi rồi. Nếu tiếp tục thế này, thì thực sự là không thể thoát ra được!

Tôi ho dữ dội, không biết là do tức giận hay là do bị sặc khói, nước mắt tôi cứ thế giàn giụa, lồng ngực vô cùng khó chịu, tưởng chừng như một giây sau sẽ không thở được nữa.

“Nếu mà tôi chết, thì cậu là hung thủ giết người!” Tôi lớn tiếng lên án cậu ta.

Đúng thật là, sao tôi lại phải hy sinh tính mạng của mình vì một người xa lạ cơ chứ!

Nhưng... nhưng thấy người sắp chết mà không cứu thì tôi không tài nào làm được!

“Hừ hừ, tôi còn rất nhiều việc phải làm, tôi không muốn chết.” Cảm thấy càng lúc càng cận kề với cái chết, nhưng không thể nào làm cho cậu ta động dậy được, sự sợ hãi và hoảng hốt trong tôi dần biến thành sự đau khổ. Cuối cùng, tôi tuyệt vọng bỏ cậu ta ra, khóc to lên.

“Tôi tưởng rằng trên xe không còn người nữa, sao hai người vẫn chưa xuống xe?” Đột nhiên, có tiếng quát mắng từ phía cửa xe vọng lại.

“Bác lái xe, cứu cháu với!” Tôi kích động đến nỗi nói năng không đầu không cuối. “Bác ơi, mau lên! Ở đây có một cậu thanh niên không đi được, cháu không kéo được cậu ta.”

Bác lái xe mau chóng đến chỗ tôi, một tay xốc anh chàng đội mũ bóng chày đứng dậy, quay đầu nhìn về phía tôi quát lớn: “Đi nhanh lên!”

Nhưng đúng vào lúc quan trọng nhất này, tôi lại phát hiện chân tôi mềm nhũn ra. Sự thực là lớn bằng từng này rồi, nhưng đây là lần đầu tiên tôi trải qua một cảnh tượng hãi hùng như thế này.

“Tôi không thể chết. Tôi vẫn chưa gặp bố! Tôi còn phải đi tìm Hứa...” Tôi vừa khóc vừa lẩm bẩm.

“Đến đây nào, nắm lấy tay tôi!” Một bàn tay ấm áp kịp thời nắm lấy tay tôi. Tôi bị một lực rất mạnh kéo ra ngoài theo hướng cửa xe.

Cứ như vậy, bác lái xe mỗi tay kéo một người, đã kịp thời cứu thoát tôi và anh chàng đội mũ bóng chày trước khi cả khoang xe chìm trong lửa.

Nơi xuống xe vừa may là một trạm xe. Bác lái xe để chúng tôi ngồi trên ghế chờ ở phía dưới bảng hướng dẫn tuyến đường, sau đó đi đến một chỗ khác chọn một vị trí rồi ngồi xuống, vẫn khuôn mặt lạnh tanh như lúc trước tôi gặp, chỉ có điều giờ đây bác chau mày lại, giống như đang tức giận.

Tôi lấy hết dũng khí đi về phía bác lái xe, cúi đầu rồi tỏ lời biết ơn chân thành: “Bác à, cảm ơn bác đã cứu chúng cháu.”

“Hai đứa ngu ngốc!”

Bác lái xe buông ra một câu mà chẳng thềm ngừng đầu lên, sau đó lại cho hạt lựu vào miệng ăn.

Trời...

Không hiểu những quả lựu đó từ đâu ra...

“Bác ơi, thế xe thì thế nào ạ?” Tôi chuyển chủ đề.

“Bị đốt cháy thành tro bay đi rồi.”

Hả? Đây... đây là câu nói đùa sao? Chẳng buồn cười chút nào.

“Thì thế... cháu có phải chuyển sang chuyển xe khác không ạ?”

“Một tiếng nữa sẽ có xe mới đến.” Bác lái xe nói ngắn gọn, rồi lại tiếp tục ăn hạt lựu. Hình như khi bác ấy đang ăn thì không muốn người khác làm phiền thì phải, nên tôi quyết định ngoan ngoãn đứng vào một bên trạm xe.

“Này.”

Vừa mới quay người, thì đã nghe thấy tiếng gọi của bác lái xe, tôi lưỡng lự quay đầu lại, chỉ nhìn thấy nửa quả lựu còn lại bay qua trước mặt, rơi xuống cạnh chân anh chàng đội mũ bóng chày.

Lựu thật không ngờ lại biến thành hộp cứu thương?!

“Bên trong có thuốc chữa bỏng.” Vì trong miệng bác lái xe đang ngậm đầy đồ ăn nên giọng nói không rõ ràng.

Thuốc chữa bỏng? Bây giờ tôi mới nhớ ra, vừa rồi, vạt áo phía bên cậu ta ngồi dựa vào cửa sổ đã bị bén lửa.

Chẳng lẽ cậu ta bị thương?

Không ngờ rằng bác lái xe lại chu đáo đến vậy. Tôi ngày càng có thiện cảm với bác ấy.

Anh chàng đội mũ bóng chày liếc nhìn hộp cứu thương bên cạnh, chẳng nói gì.

Tôi chủ động đưa ra ý kiến: “Để tôi giúp cậu nhé.”

Tôi đi lại phía cậu ta, ngồi xuống bên cạnh, lấy ra một tuýp thuốc mỡ từ trong hộp cứu thương, hạ giọng hỏi: “Cậu bị bỏng ở đâu?”

Cậu ta không nói gì, nhưng tôi nhìn thấy tay phải cậu ta đang ôm cánh tay trái.

“Là chỗ này sao?” Tôi đưa tay chạm nhẹ lên cánh tay trái của cậu ta.

Cậu ta gật gật đầu, sau đó tỏ ra hợp tác, ngồi dịch sang một bên để một chỗ trống cho tôi ngồi xuống bên cạnh.

Tôi ngồi xuống, kéo tay cậu ta, cẩn thận xắn tay áo lên. May mà chỉ có một chỗ nhỏ bị hồng lên khác thường, không bị bỏng nặng như tôi tưởng.

Nhưng chắc cậu ta đau lắm. Tôi cẩn thận thổi vào vết thương của cậu ta, hy vọng có thể làm giảm cảm giác đau rát của vết bỏng.

“Cậu nhóc, từ trước tới giờ chưa từng có ai bị chuyển xe Fly bốc cháy thiêu chết cả, nên cậu cũng không phải ngoại lệ.” Bác lái xe nói với giọng rất châm biếm.

Mặt cậu ta đột nhiên đỏ bừng lên, cậu ta ra sức rút tay trái lại, vẻ mặt khó coi.

“Không chết được.”

“Này!” Tôi cố gắng kìm nén cơn tức giận, trợn mắt nhìn cậu ta đầy vẻ hằn thù.

18. Chương 10 P2

Đúng là không biết đến biết ơn người khác là gì! Vừa rồi, vì cứu cậu mà suýt nữa tôi mất cả mạng đấy! Bây giờ tôi có thiện ý bôi thuốc cho cậu, cậu lại từ chối!

Tôi thực sự muốn trách cậu ta mấy câu, nhưng nể cậu ta là người đang bị thương nên đành im lặng.

Có điều, sao có người không sao cả mà lại muốn chết nhỉ? Có cậu ta có chuyện gì đó rất đau lòng. Nếu như tôi gào lên với cậu ta như vậy, thế thì chẳng phải rất quá đáng sao?

“Ôi, bác...” Vì hành động của cậu ta quá kỳ quặc khiến đầu tôi giống như một mớ bòng bong, rối tinh rối mù cả lên, nên tôi quyết định bỏ qua, chuyển sự chú ý sang bác lái xe đang mãi uống nước dừa. “Sao lại nói “từ trước tới giờ chưa từng có ai bị chuyển xe Fly bốc cháy thiêu chết cả”? Chuyển xe Fly thường xuyên bị bốc cháy sao ạ?”

Bác lái xe nhìn tôi đầy vẻ coi thường, câu hỏi của tôi có vẻ rất ngốc.

“Bác, bác nói đi ạ...” Tuy biết rằng bác lái xe là người rất khó lay chuyển, nhưng tôi vẫn không kiềm chế được, tiếp tục năn nỉ.

“Chuyển xe Fly không có bảng thời gian quy định.” Bác lái xe ngừng một lát rồi trả lời. “Tuy nó luôn có trên bản đồ các tuyến xe buýt, nhưng khi hành khách gọi thì nó mới xuất hiện. Mà chuyển trước... hình như cũng đã được vài năm rồi thì phải.”

“Các đồ quá hạn trong tủ kính bày hàng trên xe cũng là đồ của lần trước còn thừa, đúng không ạ?”

“Cô cũng không đến nỗi quá ngốc nghếch đâu nhỉ?”

“Nếu mà như vậy...” Tôi vẫn chưa hiểu nổi, chẳng lẽ hầu hết các hành khách đều gọi chuyển xe Fly trong cùng một ngày sao?

Bác lái xe nhìn tôi chăm chú như biết được tôi đang nghĩ gì. “Tôi rút lại câu nói vừa rồi, thực sự là cô vẫn rất ngốc. Nha đầu ngốc, chẳng lẽ cô không nhận ra sao? Bắt đầu từ trạm cô gọi xe, đến “Mỹ quốc đại điều”, đến “Ông heo không vui”, sau đó mới đến đây, mỗi trạm xe lại có một loạt hành khách mới, người đi tất cả các chặng chỉ có mình cô mà thôi.”

“Hả?” Hình như đúng là như vậy thật. Cô bé kể chuyện cười đó, còn cả những hành khách khác... đều chỉ ngồi một chặng rồi không thấy đâu nữa.

Anh chàng đang muốn tự sát này chắc cũng như vậy nhỉ?

“Có nghĩa là những hành khách đó chỉ là những người đi kèm thêm mà thôi. Cô cho rằng ai cũng có thể gọi chuyến xe FIy sao?”

“Tại sao ạ?”

“Tại sao? Nha đầu ngốc, nghĩa vụ của tôi không phải là trả lời “một vạn câu hỏi tại sao” của cô.”

“Dạ vâng.” Tôi quay lại chủ đề câu chuyện. “Thế việc xe bị bốc cháy là như thế nào ạ?” Chẳng lẽ nói chuyện xe FIy thường xuyên bốc cháy?

Trời ạ, sao cô lại có thể ngốc đến vậy nhỉ? Học một mà chẳng biết mười! Tự nghĩ đi!” Bác lái xe cau kính trả lời.

Cái này được gọi là cá tính riêng sao? Tôi không biết nên nói gì nữa.

Lúc này, anh chàng ngồi trên chiếc ghế chờ ở trạm xe đứng dậy đi ra phía đường.

Cậu muốn đi đâu?” Tôi cất tiếng hỏi to.

“... Hít thở không khí trong lành.” Cậu ta nói với giọng miễn cưỡng.

“Ồ.” Vì tôi khá quan tâm đến những việc có liên quan đến chuyến xe Fly, nên không để ý đến cậu ta nữa, tiến đến gần chỗ bác lái xe hơn một chút. Việc chiếc xe bốc cháy, việc gọi chuyến xe Fly, tất cả những việc này giống như phim ma quỷ ở trong thế giới hiện thực, không thể tưởng tượng được.

Tôi lấy lòng bác lái xe bằng cách cười lớn với bác: “Bác ơi...”

Bác lái xe nhìn theo hình bóng của anh chàng đó, cười mà như không, nói: “Tốt nhất là cô nên đi xem cái anh chàng ngốc nghếch nghĩ quần kia đi.”

“Nhưng...”

“Cô không sợ cậu ta tự sát à?” Bác lái xe liếc xéo tôi một cái.

“Hả...” Tôi há hốc miệng, vội đi theo bóng anh chàng đó.

Cậu ta vẫn muốn đi tìm cái chết sao?

“Một tiếng nữa quay lại đây để lên xe là được rồi.” Bác lái xe dặn dò bằng giọng nói chắc chắn như tôi sẽ đi tìm cậu ta vậy.

“Vâng ạ.” Tôi đuổi theo anh chàng đó mà trong lòng chẳng thấy thoải mái chút nào, đi được mấy bước vẫn chưa chịu bỏ cuộc, quay lại nói: “Bác à, vừa rồi ở trên xe, bác cứ nhìn chúng cháu rồi cười, có phải bác đã biết từ trước là xe sẽ bị cháy không ạ?”

Bác lái xe thấy phiền phức xua xua tay.

“Mau đi tìm cái cậu ngốc nghếch kia đi.”

Tôi quay đầu lại nhìn. Anh chàng đó đã bỏ mũ bóng chày xuống cầm ở tay, đi cách tôi một đoạn rồi.

“Này, chờ chút!” Tôi chạy đuổi theo.

Cậu ta lại ngoan ngoãn dừng lại, quay người nhìn tôi với ánh mắt dò hỏi.

“Cậu đến nơi này bao giờ chưa?” Tôi hỏi cậu.

Cậu ta nhìn xung quanh, lắc lắc đầu.

“Thế cậu không sợ lạc đường sao?” Tôi tiếp tục hỏi.

Cậu ta lại nhìn xung quanh, sau đó nói: “Chỉ cần quay về theo đường cũ là được chứ gì?”

“...”

Thế thì trí nhớ của cậu ta thật tốt, tôi nhìn cậu ta, im lặng.

Sau đó cả hai chúng tôi đều không nói gì nữa. Thời gian cứ thế trôi đi, tôi không chịu được, vội lên tiếng phá vỡ không khí im lặng: “Ngồi nghỉ đi.”

Trời, xung quanh làm gì có chiếc ghế nào để ngồi, tôi thật ngốc nghếch.

“Hả?” Quả nhiên, cậu ta ngơ ngác nhìn tôi.

“Ha ha... không có chỗ nào để ngồi, thế thì tiếp tục đứng nhé.” Tôi cười khan, mặt nhăn nhó về đau khổ.

“Ồ!”

“Cậu đã đỡ hơn chút nào chưa?” Tôi nhìn cánh tay trái của cậu ta, quan tâm hỏi.

“Vẫn còn cảm giác hơi ran rát.” Cậu ta thờ ơ trả lời.

Tôi kéo tay cậu ta lại, xắn tay áo lên xem vết thương, phát hiện thuốc mỡ đã bị quệt một ít vào tay áo.

“Đau không?” Tôi ngược mắt sốt ruột hỏi cậu ta.

Cậu ta lắc lắc đầu.

“Cái đó... cậu đã từng nghĩ đến tự tử bao giờ chưa?...” Nói đến đây, tôi vội vàng dừng lại. Cứ nói thẳng như thế liệu có được không? Liệu có làm tổn thương đến tình cảm của cậu ta không?

“Cái gì?” Cậu ta nhìn tôi vẻ không hiểu.

“À, tôi muốn nói là trước đây tôi có một người bạn rất thân, cậu ấy rất đẹp trai, lại còn rất thông minh giống như cậu vậy.”

“Ừ.” Cậu ta ngây người nhìn tôi, dường như đang muốn nói: sao cậu biết tôi thông minh?

“Ha ha, nhìn cậu đẹp trai thì biết như vậy.” Tôi cười khan, giả bộ ngớ ngẩn để đánh lừa cậu ta, tiếp tục nói. “Nhưng ngày nào cậu bạn đó cũng nói với tôi cậu ấy muốn tự tử.”

Phù... cuối cùng thì cũng vào được chủ đề chính rồi, một quá trình gian nan.

Có điều tôi đang nói khoác, nhưng nhiều lúc những câu nói khoác có thiện chí cũng sẽ được tha thứ chứ nhỉ? Tất cả những gì tôi làm là muốn khuyên cậu ta cần phải coi trọng tính mạng của mình!

Mí mắt cậu ta rủ xuống, hình như không muốn làm đứt đoạn câu chuyện của tôi. Tôi được cổ vũ, lại tiếp tục bịa cho câu chuyện thuyết phục hơn.

“Cậu bạn tôi đã nghiên cứu rất nhiều phương pháp: nhảy xuống sông, nhảy lầu, hít hơi ga, cắt mạch máu... Hầu hết những phương pháp tự tử mà trên ti vi hay trong các câu chuyện từng nói đến, cậu ấy đều đã nghĩ đến. Nhưng đến tận bây giờ, cậu ấy vẫn chưa chết.”

Nói đến đây tôi cố tình dừng lại trong giây lát, quả nhiên, cậu ta ngẩng đầu nhìn về phía tôi hỏi: “Tại sao?”

“Vì cậu ấy không muốn thi thể của mình xấu quá.”

“...”

Mặt cậu ta méo xệch đi.

Nhìn nét mặt của cậu ta thì biết được cách tôi mở đầu câu chuyện không thành công lắm.

Tôi hơi nản lòng, thú nhận: “Có phải là không được buồn cười cho lắm? Được rồi, tôi thú nhận là vừa xong tôi đã nói khoác, thực ra tôi chỉ muốn giúp cậu mà thôi.”

Tôi nhìn cậu ta, ánh mắt rất chân thành.

“Họ... không thích tôi lập ban nhạc.” Cậu ta đột nhiên lên tiếng, chuyển chủ đề câu chuyện.

Hả?

Chẳng lẽ cậu ta đang tâm sự sao? Cậu ta vừa nhắc đến họ, là những ai?

“Họ lừa tôi nói là có việc ra ngoài, chờ đến khi tôi mời bạn bè đến nhà luyện tập, thì họ đột nhiên trở về, đuổi hết mọi người đi. Lần nào cũng vậy...”

Hình như tôi đã hiểu ra, “họ” ở đây là những người trong gia đình cậu thì phải.

“Họ thường xuyên nói chuyện học hành với tôi, luôn luôn là: “Điểm số là quan trọng nhất, điểm số nói lên tất cả...” Nhưng từ trước tới giờ, họ không bao giờ quan tâm xem tôi thích cái gì, muốn làm gì. Chẳng lẽ đứa trẻ nào cũng bắt buộc phải đọc sách, rồi thi cử và học đại học sao? Có bao nhiêu người như vậy, bao nhiêu ước muốn của bản thân, nhưng đến cuối cùng đều chỉ là cấp sách đến trường thôi sao? Không có lý tưởng của riêng mình, bị điều khiển giống như một con rối, chẳng lẽ đó là những gì mà họ muốn sao?”

Những nét biểu cảm trên mặt cậu ta cuối cùng cũng đã thay đổi. Từ sâu trong đáy mắt có ánh hào quang lấp lánh, là sự phẫn nộ, là do không thể hiểu nổi, hay do oán hận?

“Những gì tôi nói, từ trước tới giờ không bao giờ họ thèm nghe, mà họ chỉ luôn bảo tôi phải làm thế nào. Chỉ cần họ cảm thấy tốt với tôi là được, còn từ trước tới giờ chưa bao giờ họ để ý đến suy nghĩ của tôi. Khi tôi còn nhỏ, nói là không có thời gian chăm sóc tôi, họ gửi tôi đi nơi khác, cũng không hỏi xem tôi có thích hay không, chờ đến khi tôi đã quen cuộc sống bên đó rồi, thì lại đón tôi về, ép tôi phải gọi họ là “bố mẹ.” Họ không cảm thấy buồn cười sao? Coi con như là một thứ đồ chơi, không thích thì đưa cho người khác, khi cần thì lại đưa về, còn suy nghĩ của tôi, tình cảm của tôi thì sao?

Cái gì họ cũng muốn quản, những việc tôi thích làm, thì lại không cho tôi làm, luôn luôn ép tôi làm những việc mà tôi không thích, còn nói là vì muốn tốt cho tôi. Cái gọi là muốn tốt cho tôi chính là tước đoạt tất cả những sở thích của tôi đúng không? Vì những mong muốn của họ mà họ ép buộc người khác. Họ chính là những con quỷ ích kỷ!”

“Cho nên... cậu mới muốn tự sát?” Nghe cậu tâm sự xong, tôi dè dặt suy đoán.

Cậu ta ngó ra một lúc. “Cũng... không phải. Chỉ là do lúc ấy thấy rất buồn, giống như là bị rất nhiều việc đè nén vậy. Vì quá mãi suy nghĩ, nên không hề chú ý rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Khi nghe cậu nói với tôi “chạy mau”, thậm chí tôi còn cảm thấy rằng thoát thân là một việc rất phiền phức, hơn nữa...” Cậu ta có chút ngại ngùng nên mặt đỏ ửng lên. “Hơn nữa vì thường xuyên bị ép rất nhiều, việc, cho nên khi thấy cậu yêu cầu tôi xuống xe, không hiểu sao tôi lại nảy sinh ra ý nghĩ “tôi không làm”, chứ không thực sự muốn... tự sát.”

“Hóa ra là như vậy.” Tôi gật đầu thể hiện là đã hiểu ra vấn đề. “Đúng rồi, tôi vẫn chưa biết cậu tên gì đây.”

Cậu ta hình như không nghĩ được là tôi sẽ hỏi như vậy, do dự một lát mới trả lời: “Wing.”

“Wing? Cái tên này rất hay.” Tôi mỉm cười nhắc lại một lần nữa.

Kỳ lạ, sao cái tên này nghe quen vậy nhỉ?

“Tôi là Diệp Hy Nhã, rất vui vì được là bạn của cậu.” Tôi mỉm cười.

“Tôi biết.”

“Cậu biết?” Tôi ngó người.

Ý của cậu ta là biết tên tôi, hay là biết tôi rất vui vì được là bạn của cậu ta? Trời, tôi thấy rối tung cả lên. Chắc là trong lúc ở trên khoang xe vừa rồi, tôi vừa khóc vừa nói không muốn bị thiêu chết, cậu ta đã nghe thấy tôi tự nói tên mình.

Cậu ta chìa tay về phía tôi.

“Tôi cũng rất vui vì được làm bạn với cậu.”

“Ha ha.” Tôi vừa cười vừa bắt tay cậu ta. “Đã là bạn bè, thì nên mở lòng nói một vài suy nghĩ chứ nhỉ? Có lúc, tôi cũng không thích đọc sách. Đối với việc cứ phải học thuộc các bài khóa, và viết chính tả, tôi cũng cảm thấy chán ghét.”

“Nhưng đó là do chúng ta đặt mình trong một vị trí bị động, bị động tiếp nhận rất nhiều thứ nhưng chưa chắc đã hoàn toàn tiêu hóa được hết, vì thế mà cảm thấy áp lực. Vì áp lực này, nên mới bắt đầu chán ghét. Chúng ta coi việc học hành là nhiệm vụ không thể không hoàn thành, cho nên mới như vậy.”

“Bố tôi cũng rất thích ép tôi học, có lúc tôi cũng nảy sinh suy nghĩ chống đối. Nhưng khi tôi biết bố chỉ hy vọng tôi trở thành người xuất sắc, hy vọng sau này tôi sẽ trở thành một người có năng lực, tôi bắt đầu để tâm đến những lý tưởng của bản thân. Sau khi tôi tự đặt ra những khát vọng và mục tiêu cho bản thân mình, thì việc học hành lại trở nên nhẹ nhàng và chủ động hơn nhiều.”

Ha ha, không ngờ được rằng, tôi cũng có thể nói tràng giang đại hải những việc để giáo dục người khác.

“Cậu có biết không? Với những đứa trẻ ở độ tuổi chúng ta, bố mẹ đều rất lo lắng, vì rất sợ chỉ không cẩn thận một chút là chúng ta sẽ đi sai đường, cho nên mới đặc biệt quan tâm đến sự trưởng thành của chúng ta, chứ họ không hề muốn quản chúng ta. Hon nữa, cậu cũng biết đấy, suy nghĩ của chúng ta và bố mẹ luôn khác nhau, cho nên những gì mà cậu cần làm không phải là giận dữ với họ, mà là hiểu họ. Phải nói cho họ biết suy nghĩ của cậu, nói cho họ biết những việc mà cậu muốn làm, tôi nghĩ rằng họ sẽ hiểu.”

Hình như cậu ta không tin lắm, hỏi: “Có đúng như vậy không?”

“Đương nhiên rồi.” Xem ra, cậu ta đã bắt đầu lay chuyển, tôi lập tức cười tươi. “Đừng nghĩ bố mẹ chúng ta rất cố chấp, không thấu tình đạt lý, cậu cũng biết rằng họ cũng đã từng ở lứa tuổi như chúng ta, cũng đã từng bị bố mẹ không thông cảm, không hiểu.”

“Hình như cũng có lý.” Cậu ta gật gật đầu.

“Ha ha, sau này bất kể có việc gì, đều không được có suy nghĩ tiêu cực. Chúng ta là những đứa trẻ dũng cảm, thông minh, dùng những cách cực đoan thì chưa chắc đã giải quyết được vấn đề.” Nói được bao nhiêu lý lẽ như vậy, tôi không thể không tự bái phục bản thân.

“Có lẽ cậu đúng.” Wing gật đầu đồng ý.

Tôi hào hứng nói tiếp: “Đương nhiên là đúng rồi!”

Nếu không, tôi nói nhiều như vậy, chẳng lẽ là do thừa nước bọt sao? Đúng là ngốc nghếch! Chẳng trách bác lái xe gọi cậu ta là ngốc nghếch. Khi tôi nghĩ như vậy, tôi đã hoàn toàn quên đi rằng bác lái xe cũng gọi tôi là nha đầu ngốc.

“Cậu có thể đi cùng tôi không?”

“Hả?”

“Đi tìm họ, nói với họ những suy nghĩ của tôi. Cậu đi cùng với tôi được không?” Cậu ta nhìn tôi đầy mong đợi.

Tôi ngớ người, đang định đồng ý, nhưng đột nhiên nghĩ ra là nếu đi cùng với cậu ta thì sợ không kịp thời gian, đến lúc đó thì không kịp lên chuyến xe Fly. Đối với tôi, việc đi tìm Hứa Dực đương nhiên là quan trọng hơn rồi...

Những lời từ chối thường thì khó nói, tôi do dự: “Tôi...”

“Không được sao?” Cậu hỏi rất dè dặt nhưng lại đầy hy vọng.

“Tôi... tôi phải đi tìm một người trước đã một người rất quan trọng với tôi.” Tôi không dám nhìn vào mắt cậu ta, khẽ trả lời.

Wing im lặng, khi tôi cho rằng cậu ta đã vô cùng thất vọng, cậu ta lại nói tiếp: “Một người rất quan trọng?”

“Đúng vậy!” Tôi gật đầu mà không cần do dự gì.

Hứa Dực là một người không thể thiếu trong cuộc đời tôi.

Tôi nhất định phải tìm thấy cậu ấy!

“Một người rất quan trọng...” Cậu ta cúi đầu, quay người đi. “Tôi hiểu rồi.”

Hiểu thì tốt rồi!

Tôi mỉm cười nhìn cậu ta.

“Thế thì... chúng ta đi thôi!”

“Đi đâu?” Cậu ta không quay người lại.

“Bác lái xe chẳng nói một tiếng nữa phải quay lại để lên xe sao, bây giờ sắp hết thời gian rồi!” Tôi vui vẻ quay trở lại, có lẽ còn có thừa thời gian để tôi có thể hỏi bác lái xe những việc mà tôi vẫn chưa hiểu lắm.

“Chẳng phải bác lái xe đã nói rồi sao? Trên chuyến xe đó, người đến tất cả các bến chỉ có một mình cậu mà thôi. Những hành khách như chúng tôi chỉ là những người qua đường không quan trọng, hơn nữa... không thể lên xe lần thứ hai.” Wing giải thích qua loa.

“Tôi biết, chờ đến khi đến trạm xe thì cậu sẽ đi, nhưng chẳng phải giữa đường chúng ta xảy ra sự cố nên phải dừng xe tạm thời sao? Cho nên, cậu đã đến trạm cần đến đâu!”

Đúng thật là ngốc, ngốc quá!

Ha ha, cuối cùng thì tôi cũng có cơ hội gọi người khác là ngốc rồi.

“Đây chính là trạm “Máy hút tiền tự sát” rồi...” Wing nhìn tôi bật cười. “Đúng là đồ ngốc.”

Ấm! Hai tiếng “đồ ngốc” cực đại đã bị đập trở lại.

Đây là trạm “Máy hút tiền tự sát”?

“Cậu mau đi đi. Về muộn là xe sẽ đi mất đây.” Wing giục tôi.

“Được rồi. Thế thì cậu phải cố gắng đẩy nhé! Cố lên, cố lên!” Tôi giơ cánh tay lên và nói với cậu.

“Ừ.” Cậu đồng ý rồi quay người đi, đi thẳng một mạch không quay đầu lại, giống như chẳng lưu luyến gì.

Nhưng nhìn bóng của cậu ấy rất... lạc lõng.

19. Chương 11

Chương 11: Chờ đợi buổi hoàng hôn đẹp nhất

Một người có thể luôn chờ đợi một người không?

Chờ đợi ở một nơi nào đó trong nỗi cô đơn và cứ chờ mà dường như không hay biết thời gian vụt trôi từ lúc nào...

Khi tôi gặp một người như thế,

Khi tôi ý thức được ý nghĩa của sự chờ đợi,

Cuối cùng tôi đã biểu ra rằng...

Dù cho thiên sứ của cuộc đời mình không còn nữa,

Chúng ta vẫn sẽ trở thành thiên sứ của một người khác.

Vì thế, đừng rủ bỏ trách nhiệm ấy nhé.

Về đến trạm xe, bác lái xe vẫn ngồi trên thềm, quả đào trên tay đã ăn hết một nửa.

“Bác ơi.” Tôi bước lại gần ngồi xuống cạnh bác. “Xe vẫn chưa chạy hả bác?”

“Còn mấy phút nữa.”

“Bác ơi, đây có phải là bên “Máy hút tiền tự sát” không ạ?”

Bác lái xe ném ánh mắt khinh thường về phía tôi.

“Cô không biết thật sao?”

Vậy thì đúng là bên “Máy hút tiền tự sát” rồi!

“Bác ơi, bác vẫn chưa trả lời câu hỏi trước của cháu mà?” Nghĩ đến câu hỏi vẫn chưa được trả lời, tính tò mò của tôi lại tăng lên gấp bội.

“Câu hỏi gì nhỉ?” Bác ta cố tình vờ như không biết.

“Trên xe, sao bác cứ vừa nhìn chúng cháu vừa cười rất bí hiểm, bác còn nói không phải ai cũng có thể vậy được chuyến xe Fly?” Tôi lắc lắc cánh tay bác năn nỉ. “Nói cho cháu biết đi mà bác.”

“Nha đầu ngốc thì vẫn là nha đầu ngốc thôi!”

“Sao bác lại nói cháu ngốc?...” Tôi chu miệng phản đối, tỏ ý không bằng lòng.

“Đương nhiên tôi biết là sẽ bị cháy, bên đỗ xe của chúng ta lại không phải là một nơi cố định, mà có khi nó để chỉ một sự việc nào đó, cũng như bên “Máy hút tiền tự sát” là để chỉ việc xe sẽ bốc cháy vậy.”

“Nhưng tại sao xe lại phải cháy hả bác?”

“Làm sao tôi biết được!” Bác lái xe trừng mắt. “Mỗi lần có người vậy chuyến xe Fly thì sự việc như vậy lại có thể xảy ra, thế nên chuyện đó được coi là chuyện đương nhiên rồi.”

“Còn câu hỏi kia thì sao ạ?” Tôi kiên quyết hỏi đến cùng.

Bác lái xe có vẻ ngán ngẩm sự kiên trì của tôi.

“Việc gì tôi phải trả lời cô chứ hả? Đồ ngốc, lẽ nào cô không thấy là càng những sự việc không có đáp án thì càng thần bí, và có sức mê hoặc hay sao? Giống như việc cô không bao giờ biết lần sau tôi sẽ ăn loại quả gì vậy.”

Chà, kiểu so sánh này quả là thuyết phục đấy!

Tôi nhú mày nhăn trán, bỗng nhiên lúc ấy trong tay bác lái xe chợt biến ra một giỏ dâu tây, còn tôi lại tê dại với đồng hoa quả từ trên trời rơi xuống ấy.

“Tốt rồi, xe đến rồi.” Bác lái xe đứng dậy.

Tôi nhìn theo bác lái xe, quả nhiên thấy một “ngôi nhà” chễm chệ trên sáu cái bánh xe đang từ từ tiến đến, trên xe còn có người thò đầu ra hẳn cửa sổ nhìn về phía chúng tôi cười.

Sau đó, cánh cửa màu xanh bật mở trước mặt chúng tôi.

Nhìn khung cảnh bên trong, tôi ngẩn người.

“Bác, bác ơi...”

“Sao thế?” Bác lái xe bước đến trước mặt tôi từ từ quay đầu lại.

“Sao trên cabin lại không có người lái?”

“Vỡ vãn thật! Tôi ở đây thì làm sao trên cabin lại có người lái được?”

“Nhưng ... nhưng sao xe không có người lái mà lại đi được?”

“Ai bảo xe phải có người lái mới đi được?”

“Lẽ nào... chẳng phải thế sao?”

“Ngốc ơi ngốc! Tôi cần chiếc xe này để hoàn thành nhiệm vụ.”

Lẽ nào ý của bác lái xe là không phải xe không thể rời xa được sự vận hành của bác lái xe, mà là bác lái xe không tách rời khỏi sự vận chuyển của chiếc xe?

Bỗng nhiên tôi như ngộ ra một điều.

Cần và được cần, có khi lại có tính tương hỗ.

Cũng giống như tôi với bố, Triệt Dã, và cả Hứa Dực nữa, chúng tôi đều cần đến nhau...

“Sao còn đứng ngây ra thế? Mau lên xe đi chứ!” Bác lái xe đã ngồi lên cabin ăn dâu tây từ lúc nào rồi.

Tôi vội vã leo lên xe, tìm chỗ cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống. Những lúc nhàn rỗi thế này, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài thì thời gian trôi đi khá nhanh.

Không biết tại sao, trên cả đoạn đường ấy, nét mặt của chàng trai tên “Wing” lại xuất hiện vài lần trong suy nghĩ của tôi. Cậu ta trông có vẻ không giống Hứa Dực, nhưng khi cậu ta nhìn tôi, không hiểu sao tôi lại luôn lầm tưởng như Hứa Dực đang nhìn tôi vậy! Nhất định là vì tôi nghĩ nhiều đến Hứa Dực quá, nên nóng muốn tìm thấy Hứa Dực quá nên mới có cảm giác lầm tưởng như vậy?

“Đến bến “Đầu tiên” rồi. Mời quý khách xuống xe.”

Chà, lần này sao mà nhanh đến bến thế.

Lúc xuống xe, không kịp được tôi quay lại hỏi bác lái xe: ““Đầu tiên” là địa danh hay là sự kiện hả bác?”

Bác lái xe cắn quả mận, lườm tôi một cái.

“Làm sao tôi biết được.”

Tôi chán chường bước xuống xe, bỏ lại ánh mắt đang lườm nguýt của bác. Ngẩng đầu nhìn thấy một công viên, tôi bất giác bước vào trong.

Vừa vào công viên đã nhìn thấy một vườn hoa anh đào vô cùng rực rỡ. Những bông hoa nở chi chít trên những cây đang thi nhau đua sắc thắm, vừa tươi tắn, mơn mớn như một đám mây đầy màu sắc đẹp đẽ nhất, vừa mịn màng, mượt mà như một tấm lụa mới dệt xong. Từ trước đến nay chưa bao giờ tôi được ngắm nhìn những bông hoa nở rộ tươi đẹp đến vậy. Gió lướt nhẹ qua, những lọn phấn hoa tuột khỏi nhị hoa nhẹ nhẹ lướt trên không trung như bông hoa tuyết màu hồng nhẹ bay trong làn gió thoảng.

Bất giác tôi chìa tay ra đón, khẽ thốt lên: “Ôi, đẹp quá!”

Thật đúng là một vườn hoa anh đào đẹp như trong cõi mộng.

Tôi men theo con đường tiến về phía trước, qua một ngã rẽ, trước mặt tôi xuất hiện một hồ nước nhỏ nhân tạo. Trên bãi cỏ ven hồ có một thanh niên đang ngồi đó, cậu ta mặc chiếc áo phông màu đen, chiếc quần bò đã sờn, đầu cúi gằm, không biết là đang suy nghĩ hay đang ngủ nữa. Nhưng quan trọng không phải là cậu ta đang làm gì mà là... trông đáng vẻ cậu ta... đáng vẻ đó... thực sự rất giống Hứa Dực!

Quá xúc động! Nhưng vì sợ thất vọng, tôi không dám tiến đến chỗ người ấy để xác nhận.

Hứa Dực, cậu đang ở đây sao? Có phải cậu không? Đúng là cậu thật sao? Thực sự đúng là cậu sao?

Tay tôi lấm tấm mồ hôi vì căng thẳng, nét mặt điển trai của Hứa Dực trong trí nhớ trùng khớp với khuôn mặt người kia. Tim tôi đập ngày càng nhanh, nghe như có tiếng động phát ra từ cơ thể mình vậy.

“Là cậu ấy!”

“Chính là cậu ấy!”

“Nhất định là cậu ấy rồi!”

Nhưng... nếu đúng là Hứa Dực, thì tôi nên nói gì với cậu ấy bây giờ?

“Hứa Dực, là cậu phải không?”

“Hứa Dực, tớ đã tìm cậu bấy lâu nay...”

“Hứa Dực... Tớ xin lỗi nhé.”

Có nên nói những câu ấy không? Liệu cậu ấy có nghe thấy không? Cậu ấy có để ý đến những điều tôi nói không? Cậu ấy có tha thứ cho tôi không?

Tôi muốn tiến đến nhưng lại không dám, cứ như đứa trẻ mắc lỗi đứng trân trân một chỗ không biết làm gì. Nhưng phải đứng như vậy bao lâu đây? Cứ như vậy thì làm sao biết đáp án chứ? Đã mắc lỗi, thì phải tự đối mặt và giải quyết thôi. Tôi tự nhủ rồi cố lê từng bước nặng nề về phía người thanh niên kia.

Mỗi bước tiên đều cần một sức mạnh lớn lao.

Mỗi bước đi sao mà chậm chạp, nặng nề.

Vì tôi sợ, sợ cậu ấy nhìn thấy tôi lại vờ như không biết, sợ một lần nữa cậu ấy lại biến mất trước mặt tôi, sợ cậu ấy sẽ lạnh lùng nói với tôi rằng: Tôi đã mất cậu ấy thật rồi...

Tất cả mọi việc, tôi đều lo sợ!

Tôi sợ Hứa Dục sẽ rời bỏ thế giới của tôi.

Vì lo sợ như vậy, nên hết lần này đến lần khác tôi cứ ngập ngừng dừng rồi lại bước những bước nặng nề.

Hứa Dục, là cậu phải không? Có phải cậu không? Nếu đúng là cậu, hãy quay lại đây và mỉm cười với tớ được không, hãy truyền cho tớ chút dũng khí để tớ có thể tiến đến bên cậu được không? Nếu thật sự đúng là cậu, liệu cậu có thể vuốt tóc tớ lần nữa và nói rằng: “Tớ thích cậu” một lần nữa...

Xin cậu đấy, Hứa Dục, hãy cho tớ dũng khí để chúng ta nhận ra nhau lúc này.

Càng lại gần hơn, tim tôi càng đập mạnh hơn. Tất cả những gì muốn nói bỗng nhiên bay đi đâu mất như một chú chim nhỏ sổ lồng.

Thật sung sướng...

Nhưng xen lẫn cả nỗi lo sợ.

Chỉ một đoạn đường ngắn mà như thế bước mãi không hết. Lúc đến được đằng sau lưng người đó, cả thế giới bỗng chốc như mất đi âm thanh, và trong mắt tôi, chỉ còn nhìn thấy hình ảnh chàng trai trước mặt.

Một dáng vẻ thật dịu dàng, rắn rỏi nhưng lại cô đơn.

Ngón trở đang nhẹ nhàng hướng về phía vai người kia thì ngón cái lại vội vàng co lại như sợ động phải con ong đang hút mật hoa vậy.

Hứa Dục, liệu trong tận sâu đáy lòng mình, cậu có còn lưu giữ những tổn thương tớ đã gây ra cho cậu không?

Nước mắt hoen mi, tôi hít một hơi thật sâu để lấy đủ sinh khí rồi chậm chậm đưa tay ra phía trước, Cuối cùng cũng đã chạm vào vai người ấy.

Chàng trai kia quay lại nhìn tôi.

Tôi ngỡ ngàng mở to mắt, không phải Hứa Dục!

Không phải là Hứa Dục!

Không phải... Hứa Dục!

Tình cảm đang dâng trào bỗng bị kìm nén lại, lòng tôi tràn đầy sự thất vọng.

Không phải cậu ấy.

Không phải cậu ấy rồi...

Tôi làm sao thế này, tại sao lại có thể nhận nhầm người khác là Hứa Dục được chứ? Lẽ nào đến hình ảnh của Hứa Dục tôi còn nhầm được sao?

Chàng trai phía trước tỏ thái độ không hiểu, như muốn hỏi tôi có chuyện gì.

Dù rất thất vọng, dù nỗi thất vọng ấy khiến tôi thấy lo lắng không biết liệu mình có thể tìm được Hứa Dục hay không, nhưng tôi vẫn nở nụ cười lịch sự với chàng trai lạ.

“Xin chào!”

“Ngồi đi!” Cậu ta rất bình tĩnh như không hề cảm thấy bị làm phiền vì sự xuất hiện đột ngột của một người lạ mặt như tôi.

“Ừm.” Tôi lấy lại bình tĩnh.

Ngồi? Cái cách nói này thật chẳng giống cách nói với một người lần đầu gặp mặt gì cả. Liệu cậu ta có quen tôi không nhỉ?

Cậu ta nghĩ tôi chưa nghe thấy lời mời, nên lấy tay phủi chỗ đất bên cạnh, rồi nhắc lại: “Ngồi đi!”

“Ừm... ừm.” Tôi đứng yên do dự.

Sao lại muốn mình ngồi cạnh nhỉ? Mình có quen biết gì cậu ta đâu! Việc gì mình phải nghe lời cậu ta chứ? Hừ!

Đã chắc chắn người ta không phải là Hứa Dục rồi, mình phải mau đi thôi.

Nhưng sao...

“Cậu là người đầu tiên chạm vào vai tôi đấy.” Đột nhiên cậu ta lên tiếng.

Câu nói này khiến tôi buộc phải bỏ ý định tạm biệt cậu ta ngay lúc này.

“Hả? Là người đầu tiên?” Nói đến đây, tôi thấy sao câu này nghe quen vậy.

“Tôi đã ngồi đây rất lâu rồi, thấy rất nhiều người qua lại, nhưng cậu là người đầu tiên chạm vào vai tôi.” Giọng cậu ta nghe xa xôi như đang nghĩ lại quãng thời gian dài trước đây vậy.

Nhưng tôi không hiểu sao cậu ta lại nói với tôi những điều này?

Cậu ta quay lại nhìn tôi, nở nụ cười thật gần gũi nhưng lại hơi u buồn.

“Vừa nãy có phải cậu nhầm tôi với một người khác không?”

“Việc này...” Tôi hơi ngượng, nhưng vẫn thẳng thắn thừa nhận. “Đúng vậy, làm phiền cậu quá, thật lòng xin lỗi cậu nhé.”

“Không sao.” Dù miệng nói không sao, nhưng sau khi nghe tôi trả lời, nụ cười trên khuôn mặt cậu ta bỗng chuyển thành vẻ nuối tiếc, thất vọng.

“Cậu ngồi đây lâu lắm rồi phải không?” Không thích không khí buồn tẻ này, nên tôi lịch sự chuyển chủ đề.

Cậu ta không trả lời tôi mà lại hỏi một câu khác: “Cậu đã đọc cuốn Hoàng tử bé chưa?”

“À, đọc rồi.” Tôi gật đầu, rất nhiều người thích Hoàng tử bé. Họ đều nói đó là một truyện cổ tích bi thương nhưng mỹ lệ, thế nhưng khi tôi đọc, tôi lại không có cảm giác ấy.

“Hoàng tử bé trên tinh cầu 612, ngày ngày chứng kiến cảnh mặt trời lặn. Hết lần này đến lần khác, hết ngày này sang ngày khác, hoàng tử một mình cô đơn nhìn cảnh hoàng hôn tươi đẹp đến nỗi mọi người rơi lệ.” Cậu ta ngược nhìn phía trước. “Tôi đã ngồi đây lâu như vậy mà chưa được chứng kiến một buổi hoàng hôn nào.”

“À.” Tôi muốn nói với cậu ta rằng, vì đây không phải là tinh cầu 612, vả lại cậu ta đâu phải là hoàng tử bé.

“Thế nên, tôi cũng chẳng biết mình đã ngồi đây bao lâu rồi. Vì ở đây không có thời gian.”

“Không có thời gian?” Tôi nghi ngờ hỏi.

“Không biết tôi đã ngồi đây bao lâu, không biết bao lâu lại có người đến, không biết lúc nào mới có thể được ngắm một buổi hoàng hôn, cũng không biết người đưa tôi đi khi nào mới đến.”

Giọng cậu nhẹ nhàng, ánh mắt bình tĩnh, lặng lẽ dõi về phía xa xa. Nhưng sao tôi thấy mũi mình cay cay, lòng quặn đau.

Có phải cậu ấy rất cô đơn không?

Cứ ngồi một chỗ chờ đợi trong vô vọng, quên hết khái niệm thời gian, chắc là cô đơn, lạnh lẽo lắm nhỉ?

“Nếu được ngắm một buổi hoàng hôn, cậu sẽ làm gì?” Tôi mở lời, muốn xua đi bầu không khí u buồn.

Cậu ta nghĩ hồi lâu rồi khẽ cười.

“Hoàng hôn sẽ không xuất hiện đâu.”

“Vì sao?”

“Vì người đưa tôi đi còn chưa đến. Không ai đưa tôi đi thì hoàng hôn sẽ không xuất hiện đâu.”

“Sao lại thế?”

Cậu ta nhìn tôi vẻ kỳ quặc.

“Vì chỉ khi nào tôi rời khỏi đây, hoàng hôn mới xuất hiện.”

Cậu ta dừng một lát rồi cúi đầu nói tiếp: “Thế nên tôi mới không được thấy hoàng hôn.”

“Vậy người mà cậu mong chờ để đưa cậu đi sắp xuất hiện chưa?”

“Tôi không biết.” Tiếng cậu rất nhỏ, giọng nói vẻ như không xác định. “Bởi vì người qua đây quá đông, có lẽ người có thể đưa tôi đi cũng đã xuất hiện rồi, chỉ là vì họ không biết cần phải đưa tôi đi, nên giờ tôi vẫn phải ngồi lại đây, chờ đợi trong công viên không có thời gian này. Vì chẳng biết phải làm việc gì bây giờ, nên tôi tự nhủ với bản thân rằng, cứ ngồi đây đợi hoàng hôn xuống.”

“Cậu không tự đi được sao? Sao nhất định cứ phải chờ người ta đến đưa đi chứ?”

20. Chương 11 P2

Cậu ta lại nhìn tôi với ánh mắt kỳ quặc, lạ lẫm, cứ như tôi đã hỏi một câu thật ngớ ngẩn vậy.

“Cậu không hiểu sao? Chờ đợi chính là ý nghĩa để tôi tồn tại. Mà tất cả những việc ấy, tôi đều cam tâm tình nguyện, không có ai ép tôi cả. Tôi chấp nhận chờ đợi, cho dù phải đợi chờ mãi trong vô vọng.”

“Cậu cứ thật đấy.” Tự đáy lòng, tôi rất khâm phục cậu ta. “Nhưng như thế liệu có hơi ngốc nghếch không?”

“Ngốc ư?” Cậu ta lắc đầu. “Rõ ràng nhiều người không muốn làm việc này việc kia, nhưng họ lại nghĩ nếu làm được việc đó, họ sẽ trở nên vĩ đại. Vậy là họ ép mình phải cố để hoàn thành việc ấy, để mọi người biết rằng họ đã hy sinh bản thân cho công việc ấy. Và khi mọi người thấy cảm động, họ có cảm giác tự mãn. Nhưng tôi lại khác, tôi không làm được như vậy, tôi chỉ làm những gì tôi thấy đúng, đáng làm chứ không phải để người khác nhìn, tôi chỉ làm những gì trái tim mình mách bảo thôi. Dù mọi người có thấy nó ngốc nghếch thế nào thì tôi cũng không thay đổi quyết định.” Giọng cậu ấy vẫn rất bình thản, nhưng nghe có vẻ hơi châm biếm.

“Có phải cậu đang châm biếm điều gì không?” Tôi không kiềm chế được, buột miệng hỏi.

“Đương nhiên.” Cậu ta bĩu môi. “Đương nhiên là châm biếm, châm biếm những người tự lừa dối bản thân để ép mình làm những việc mình không thích.”

“Nhưng làm như cậu cũng đâu có được.”

“Tại sao?”

“Con người không thể chỉ sống cho bản thân mình.”

“Nhưng con người cũng không nên sống giả tạo. Chả lẽ cứ giả vờ làm những việc mình không thích thì cậu mới thấy đó là cuộc sống hay sao?”

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy bàn về vấn đề này liệu có xa quá không, sao mình lại đi bàn cãi điều đó với một anh chàng lạ mặt cơ chứ? Nếu có thời gian, mình phải mau chóng rời khỏi đây để đi tìm Hứa Dực mới phải chứ.

“Vậy cậu tự sắp đặt ình một vở kịch chờ đợi hoàng hôn xuống, chẳng phải cũng là giả tạo hay sao?” Tôi không phục, tiếp tục tranh luận.

“Một người nếu không biết tại sao mình phải làm một việc gì đó thì sẽ không có đủ kiên nhẫn để hoàn thành nó. Tôi chỉ đang luyện ình lòng kiên nhẫn để làm một việc gì đó mà thôi.”

“Nếu người có thể đưa cậu đi không bao giờ xuất hiện, thì cậu cứ chờ ở đây cả đời sao?”

Nếu là tôi, liệu tôi có làm được không? Chờ đợi lâu như vậy liệu có làm được không?

“Tôi...” Cậu ta ngập ngừng một lát. “Tôi không biết”

Mọi chuyện trong tương lai đều không thể biết trước được, thế nên không có gì là tuyệt đối cả. Có thể người đó sẽ không bao giờ tới, và cậu ta sẽ phải bỏ đi và đến lúc đó hoàng hôn sẽ xuất hiện.

Tôi bỗng cảm thấy vấn đề này thật buồn, nên không muốn tiếp tục bàn đến nữa.

“Tên của công viên này là “Đầu tiên” phải không?” Tôi chú ý đến tấm biển nhỏ cắm bên cạnh, trên tấm biển đề tên công viên và điểm ngắm cảnh.

“Tại sao nó lại có tên là “Đầu tiên” nhỉ?”

“Bởi vì đây là công viên đầu tiên ở nơi này, tôi là người đầu tiên đến công viên này, cậu là người đầu tiên chạm vào vai tôi. Tất cả đều có liên quan đến “đầu tiên.”” Cậu ta nói xong, ánh mắt lại càng buồn hơn.

Liệu có phải cậu ta có tâm sự gì không?

“Liệu cậu có thể...” Cậu ta đang nói lại ngừng lại.

“Cái gì cơ?”

“Ra cửa công viên ngắt ình một cành hoa anh đào không?”

“... Được mà.”

Thật là một yêu cầu lạ lùng, nhưng tôi vẫn quyết định đáp ứng yêu cầu ấy.

Nhưng khi ra đến cửa công viên, không biết tại sao cả vườn hoa anh đào tươi đẹp ban nãy, hoa đã rụng hết từ lúc nào, chỉ còn lại một cành cuối cùng vẫn có một đóa hoa đang nở, trông thật nổi bật.

Nếu ngắt cành hoa này thì cả vườn hoa anh đào rộng lớn ấy sẽ chẳng còn lấy một bông hoa nào nữa. Nhưng nếu không hái, liệu nó có rụng nhanh như những cành anh đào khác không?

Tôi vươn cánh tay, ngập ngừng ngắt cành anh đào.

Khi nhìn thấy cành đào, nét mặt cậu ta thể hiện tâm trạng vô cùng phức tạp.

“Đây là... cành cuối cùng phải không?”

“Hả?” Sao cậu ta lại biết nhỉ?

“Mọi lần, hoa anh đào rụng rất nhanh, lần nào cũng chỉ còn lại một cành cuối cùng này thôi, nó chưa rụng để đợi những cành khác nở tiếp. Giờ cành cuối cùng này đã bị ngắt rồi, có lẽ những cành đào kia sẽ chẳng nở hoa nữa đâu.”

Cái... cái gì?!

Ngắt cành đào này rồi thì cả vườn anh đào kia sẽ không nở hoa nữa ư? Vậy thì cái thế giới phân hoa trắng hồng đẹp đẽ ấy từ nay về sau sẽ không xuất hiện nữa sao?

Thế sao còn bắt tôi đi hái làm gì chứ?

Rốt cuộc cậu ta đang nghĩ gì vậy?

“Thấy tôi quá đáng lắm phải không?” Cậu ta quay lại, cười rạng rỡ khiến cho cảnh anh đào trong tay cậu ta trông càng tươi tắn hơn.

“Đúng vậy”, tôi thành thật trả lời.

“Để cả vườn anh đào có thể tiếp tục nở hoa, mà coi nhẹ việc cành cây bé nhỏ này phải chờ đợi vất vả khổ cực sao?” Nụ cười của cậu thật nhẹ nhàng, giống bông tuyết trắng vút bay qua. “Mỗi lần chờ đợi, tôi đều lo không biết những cành đào kia có nở hoa nữa hay không. Cành anh đào cuối cùng cứ phải chờ đợi một mình như thế, thật cô đơn biết bao. Có lẽ cậu không hiểu nỗi lòng ấy đâu, nhưng tôi có thể hiểu. Vì khi chờ đợi, tôi luôn lo lắng liệu cô ấy có xuất hiện không, tôi chỉ biết tự đánh lừa bản thân rằng, chờ đợi như vậy không hề buồn bã, không hề cô đơn. Liệu cậu có thể hiểu được thứ cảm xúc này không?”

Tôi không trả lời, nhưng trong lòng đã thầm nghĩ thế.

Sao tôi lại không hiểu chứ? Tôi cũng đang phải đi khắp nơi để tìm một người, cũng lo lắng biết bao, không biết lúc nào mới tìm được cậu ấy, mới nhìn thấy cậu ấy. Một người luôn chờ đợi trong lo lắng, đau khổ và sợ sệt như tôi làm sao lại không hiểu được nỗi lòng ấy cơ chứ?

“Vì thế tôi nghĩ...” Cậu ta cười thầm. “Cắt đứt mọi hy vọng và sự chờ đợi của nó mới là cách làm sáng suốt. Làm vậy, nó sẽ không phải đau khổ và lo lắng giày vò nữa. Nhiều khi, chúng ta cũng nên đưa ra quyết định dứt khoát, có phải vậy không?”

Tại sao trong mỗi câu nói của cậu ta hình như vẫn còn hàm ý khác nữa?

Ngay lúc này đây, tôi không thể hiểu được.

Nhưng dù thế nào, tôi sẽ không từ bỏ!

Tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm! Tìm cậu ấy với niềm hy vọng rồi một ngày nào đó sẽ lại được nhìn thấy cậu ấy. Tôi còn rất nhiều điều muốn nói với cậu ấy, tôi sẽ không bao giờ từ bỏ!

Dù có phải đi bao xa, dù có phải tìm bao lâu, dù cậu ấy có xuất hiện nữa hay không.

Tôi, Diệp Hy Nhã này.

Nhất định sẽ tiếp tục tìm cậu ấy.

“Sao cậu không trả lời?” Tôi giật mình choàng tỉnh, cậu ta đang nhìn tôi với ánh mắt lấp lánh.

“Không. Tôi chỉ cảm thấy là nếu được chờ đợi trong hy vọng cũng thật hạnh phúc. Mặc dù phải lo lắng, bất an không biết kết quả thế nào, nhưng chính vì hiểu được điều đó tôi mới có đủ dũng khí để bước tiếp. Tâm trạng hồi hộp ấy, người không có hy vọng, không muốn chờ đợi làm sao có thể hiểu nổi.” Tôi nói rất nghiêm túc, như đang thể hiện quyết tâm của mình: chỉ cần còn một tia hy vọng, tôi quyết sẽ không từ bỏ!

Cậu ta chớp chớp mắt, nụ cười dần tươi hơn.

Nét mặt cậu ta lộ rõ vẻ thư thái, khiến nụ cười càng chân thực và đẹp dễ hơn.

Nhưng cậu ta vui gì chứ?

“Dù tôi cũng từng có suy nghĩ buồn rầu, chán nản, nhưng tôi nghĩ...” Cậu ta lại nhìn về phía xa xăm, cứ như ở đó có người cậu ta đang đợi, người có thể đưa cậu ta đi. “Suy nghĩ của tôi cũng giống cậu.”

Cậu ta cười trông vừa dịu dàng lại vừa chân thành.

“Vì thế mà dù cô đơn, hiu quạnh đến thế, thời gian có dài đến vậy, tôi cũng chịu được, vì tôi đã tự nhủ rằng không nên từ bỏ, có thể chỉ một giây sau thôi cô ấy sẽ xuất hiện, tôi không thể bỏ lỡ một giây cuối cùng ấy. Nhờ suy nghĩ như vậy mà tôi càng quyết tâm hơn.”

“Thực ra tôi cũng từng nghĩ, có lẽ đừng nên chờ như vậy, nên rời nơi này tự đi tìm cô ấy, dù sao thì chờ đợi cũng rất bị động, nhưng lại sợ, nhờ tôi đi mất, cô ấy đến đây lại không tìm thấy tôi thì sao. Tôi lo, nếu tôi

không đợi ở đây, cô ấy sẽ bị lạc phương hướng.” Trên mặt cậu ta từ từ hiện lên nụ cười dịu dàng, như thể người cậu đang chờ chỉ trong giây lát nữa sẽ xuất hiện vậy.

“Đi lấy ít nước lại đây đi!”

“Hả?” Tôi lặng người, sao thay đổi chủ đề nhanh vậy?

“Ừm... được.”

Tâm trí đang rối bời, tôi bước đến gần hồ, phát hiện thấy trên bờ đặt một chai nước nhỏ màu xanh lam, tuy hơi cũ nhưng vẫn có thể dùng được.

Khó khăn lắm mới lấy được nửa chai mang về vậy mà cậu ta vẫn ngồi yên tại đó, đột nhiên tôi thấy thật bức mình.

Đáng ghét! Mình là con gái cơ mà!

Sao lại để con gái làm việc này, còn cậu ta lại ngồi đó mà nghỉ ngơi cơ chứ?

Thật quá đáng!

Nhưng cậu ta chẳng mấy may ngượng ngùng, ngược lại còn trách tôi chậm chạp.

Hừ! Trong lòng tôi tự nhủ, dù cậu ta có bảo tôi làm gì nữa cũng đừng hòng tôi đồng ý!

Cậu ta chăm chú nhìn cảnh anh đào trong tay, ánh mắt thật dịu dàng. Cánh hoa mỏng như nhung đọng đũa giống như đang nói điều gì, nhưng tôi không nghe rõ. Sau đó, cậu từ từ trồng cành hoa xuống đất, rồi ngẩng lên nhìn tôi.

“Tưới cho nó ít nước đi!”

“Ừm.” Tôi lại làm theo lời đề nghị hoàn toàn quên mất quyết tâm “đừng hòng mình đồng ý” ban nãy, tôi ngập ngừng hỏi: “Làm vậy, nó có thể lớn thành cây được không?”

“Cũng có thể.” Cậu ta trả lời hơi do dự, đuôi mắt thoáng vẻ buồn rầu.

“Lớn thành cây rồi, liệu hoa nó có nở rồi lại rụng như những cây đào khác không? Không phải tiếp tục chờ đợi một mình nữa phải không?”

“Có lẽ thế.” Cậu ta vẫn trả lời như vậy giọng điệu không được chắc chắn, nhưng lại tràn đầy hy vọng.

“Vậy sau này sẽ có cây đào này làm bạn với cậu rồi.” Tưới nước xong, tôi ngẩng mặt lên cười với cậu ta.

Như vậy cậu ấy sẽ không cô đơn nữa sao?

Bất giác, cậu ta thần người nhưng rồi mau chóng vui lại ngay.

“Đúng vậy.”

“Nhất định cậu phải chờ người ấy đến đưa cậu đi nhé.” Tôi khích lệ.

“Ừm.” Cậu ta cúi đầu nhìn cảnh anh đào còn non nớt rồi nở nụ cười.

“Vậy thì, tạm biệt.” Tôi vẫy vẫy tay với cậu ta.

“Tạm biệt ư?”

“Đúng vậy.” Tôi chìa tay ra. “Rất vui được làm quen với cậu.”

Cậu ta trầm ngâm một lát rồi từ từ gơ tay ra bắt tay tôi.

“Tôi cũng vậy.”

Tạm biệt xong, tôi quay người đi. Hừ, phải quay về chuyển xe Fly thôi. Nó sẽ đưa tôi đến bến tiếp theo, có lẽ Hứa Dục đang chờ tôi ở đó.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng nở nụ cười, bước tiếp trên con đường xa lạ.

Dù tương lai có thể nào, thì lúc này vẫn nên ngẩng cao đầu tiến về phía trước. Niềm hy vọng tận sâu trong đáy lòng, niềm hy vọng, tin tưởng nhất định có thể làm được một điều gì đó chính là người bạn đồng hành khiến chúng ta không cảm thấy cô đơn.

Bước đến cửa công viên, tôi quay lại ngắm vườn đào rực rỡ lần cuối cùng, thật lạnh lẽo, chẳng còn vẻ lãng mạn, tươi đẹp lúc ban đầu nữa rồi. Chỉ còn lại niềm mong đợi, tia hy vọng của chàng trai trong công viên ấy, cũng giống như cảnh đào cuối cùng còn hé nở ấy, nó sẽ lớn lên trong sự âm áp rồi kết thúc trong sắc màu rực rỡ.

Ồi! Tôi bất giác nhớ ra tay mình vẫn đang cầm chai nước màu xanh lam ấy! Nếu tôi mang đi, sau này cậu ta lấy gì mà tưới nước cho cây anh đào đây. Không được tôi phải mau chóng quay lại.

Tôi gắng sức chạy qua vườn anh đào, rẽ vào lối có bụi cỏ. Thế nhưng, tôi buộc phải dừng lại trước cảnh tượng trước mắt.

Cảnh anh đào mới trồng ban nãy lúc này đã lớn thành một cây anh đào, nở đầy những đóa hoa màu phấn hồng. Gió nhẹ lướt qua, từng cánh hoa bay trong gió, cảnh sắc thật rực rỡ.

Nhưng lại chẳng thấy chàng trai kỳ lạ ấy đâu nữa.

Cậu ấy đi đâu rồi?

Đã đi cùng với người cậu ấy mong đợi rồi sao? Hay cảm thấy mệt mỏi nên không chờ đợi nữa? Nhưng rõ ràng, cậu ta vừa nói là sẽ tiếp tục chờ cơ mà?

Tôi bước chậm đến gần cây anh đào, cánh hoa nhẹ bay vương lên tóc tôi, vai tôi, rơi xuống lòng bàn tay tôi.

Anh đào ơi, có phải bây giờ mày thay cậu ấy chờ đợi phải không?

Thế còn cậu ấy thì sao?

Khẽ chạm tay vào thân cây, cành cây, cánh hoa, tôi thì thầm. Bỗng nhiên, tôi phát hiện thấy một vật gì đó đang treo trên cây bị gió thổi rơi xuống đất.

Đó là một dải bùa nguyện ước tinh xảo, phía dưới còn treo một chiếc chuông. Chiếc chuông rung trong gió phát ra thứ âm thanh nhẹ như tiếng gọi của ai đó.

Tôi nhặt nó lên, nhìn thật cẩn thận, phát hiện thấy bên trong dải bùa nguyện ước có một mẩu giấy nhỏ. Tôi ngáp ngừng một lúc rồi mở nó ra.

Trên mẩu giấy viết một câu:

Nếu có thể, tớ hy vọng là người đầu tiên gặp cậu!

Không biết sao tôi luôn cảm thấy câu nói này như đang cầu xin điều gì.

Người đầu tiên gặp? Mang ý nghĩa gì?

Đó có phải là mẩu giấy cậu ấy để lại không?

Để lại cho người mà cậu đang chờ đợi sao?

Tôi gấp mẩu giấy lại rồi nhét lại vào trong dải bùa nguyện ước, treo lại lên cành cây, cầu mong cho ước nguyện của cậu ấy sẽ thành hiện thực. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi lại lấy bùa nguyện ước xuống, đốt vào túi.

Ngay lúc quay người bước đi, tôi phát hiện thấy mặt hồ phía không xa phát ra một tia sáng màu vàng tôi chưa từng thấy bao giờ. Chính là màu hoàng hôn chiếu rọi xuống mặt hồ, mặt trời như đang thả xuống những sắc vàng rực rỡ, ánh sáng lấp lánh, làm xiêu lòng người!

Lúc này đây, sao lòng tôi bỗng nhẹ bẫng câu nói của chàng trai kia lại vọng về bên tai...

“Vì người đưa tôi đi còn chưa đến. Không ai đưa tôi đi thì hoàng hôn sẽ không xuất hiện đâu.”

“Vì chỉ khi nào tôi rời khỏi đây, hoàng hôn mới xuất hiện. Vì thế tôi không thể nhìn thấy hoàng hôn.”

Liệu có phải cậu ấy đi rồi nên hoàng hôn mới xuất hiện không?

Tôi nên nói với cậu ấy thế nào đây, tôi đã nhìn thấy... cảnh hoàng hôn đẹp nhất rồi.

Hy vọng rằng, tất cả những gì đẹp nhất trên thế giới này đều sẽ xuất hiện bằng một hình ảnh ấm áp và mãi là như thế!

Chàng trai luôn chờ đợi ấy, hy vọng cậu ấy đã gặp được người đầu tiên đưa cậu ấy đi.

21. Chương 12

Chương 12: Vì Không nhận ra cậu

Cậu bắt đầu ghen và bắt đầu giận hờn,

Nhưng tớ lại không biết.

Cậu còn từ chối không để tay tớ níu giữ cậu,

Nhưng tớ lại không hiểu.

Cậu ngày càng xa tớ, ngày càng xa,

Vậy mà tớ không níu giữ cậu lại.

Tất cả chỉ là vì, tớ không nhận ra...

Đó chính là cậu.

Còn cậu, liệu chính cậu có hiểu bay không?

Về đến trạm xe, bác lái xe đang mãi ăn vãi, vừa ăn vừa ném vỏ và hạt ra ngoài xe, tôi tìm được chỗ ngồi xong, quay ra nhắc bác một câu: “Bác ơi, bác phải chú ý giữ sạch môi trường chứ.”

Bác lái xe trừng mắt nhìn tôi.

“Nha đầu ngốc, không phân biệt lớn bé gì cả.”

Tôi cười, quay đầu nhìn về phía mặt trời lặn rồi hỏi: “Bác ơi, bác đã từng chờ đợi ai bao giờ chưa ạ?”

Lúc đầu bác tài hơi ngạc nhiên với câu hỏi của tôi, nhưng rồi bác ta lấy lại vẻ tỉnh bơ.

“Tôi đang đợi đây, đợi lái xong chuyến này sẽ về ngủ một giấc ngon lành.”

“Lẽ nào...” Tôi chớp chớp mắt nhìn. “Thực ra, nhiệm vụ của bác không phải là lái xe, mà là... vệ sĩ đúng không ạ?”

Nghe câu nói của tôi, bác ta bị hóc ngay miếng vãi đang nhai trong miệng, suýt ngã từ trên ghế xuống.

“Nha đầu ngốc, cô... cô... cô đang nói gì thế hả?”

Ha ha? Lẽ nào tôi đã đoán trúng rồi?

“Hi hi, bác nói lắp rồi kìa.” Tôi cúi đầu nghĩ một lúc. “Bác ơi, không chỉ có mình cháu xuất hiện nhiều lần trên chuyến xe này, mà còn cả bác nữa đây.”

Nói xong, tôi tự cảm thấy hình như mình đã trở nên thông minh rồi.

Bất kỳ vị khách nào xuất hiện ở mỗi bến khác nhau đều có tác dụng “làm nền và làm bạn đồng hành”, vì thế bác lái xe đã đồng hành với tôi suốt từ chặng đầu tiên đến giờ chắc đâu phải chỉ có trách nhiệm ăn hoa quả như bác ta đang cố tỏ ra như vậy.

“Bác thực ra là người bảo vệ cháu phải không ạ?”

Bác lái xe ngăn người một lúc lâu rồi phá lên cười.

“Ngốc ạ, cô cũng không đến nỗi ngốc lắm nhỉ?”

Chuyến xe Fly không chỉ đưa người ngồi trên xe đi đến đích, mà còn bảo đảm an toàn cho họ trong suốt chuyến đi ấy nữa.

Không biết có phải bị ảnh hưởng của bến trước “Đầu tiên” không, mà sao tôi luôn cảm thấy bến đỗ lần này đặc biệt yên tĩnh. Đến bến xuống xe, tôi nhìn xung quanh và phát hiện thấy nơi này... rất trắng.

Bồn bề toàn một màu trắng xóa.

Cảnh vật đã trắng, cả một vùng trời cũng trắng, khiến cho cây cối mang sắc xanh bên đường càng xanh đến lạ thường.

Trên đường không hề có bất kỳ bóng người hay chiếc xe nào.

Kỳ lạ!

“Ờe...”

Đang chăm chú nhìn xung quanh, bỗng dưng có tiếng nôn mửa vang đến tai tôi.

Tôi nhìn về hướng phát ra âm thanh ấy, thấy một chàng trai tay vịn vào tấm biển đỗ xe đang nôn thốc nôn tháo. Mặt cậu ta trắng bệch như hòa cùng sắc trắng nơi này. Cặp lông mày tuấn tú nhú chặt vào nhau, hai mắt cậu ta cũng nhắm nghiền.

“Cậu không sao chứ?” Tôi tiến lại phía sau cậu ta, ngập ngừng một lúc, tôi đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cậu ta, hy vọng cậu ta sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Cậu ta lắc đầu, rồi lại nôn tiếp.

“Có phải do ăn gì đó mất vệ sinh không?” Tôi lo lắng hỏi.

Cậu ta khẽ gật đầu.

Tôi nhìn thấy trong túi quần cậu thoáng lộ ra một góc chiếc khăn tay.

“Cái kia... Tôi không có giấy ăn, nhưng trong túi cậu có khăn tay. Cậu có cần dùng không?”

Cậu ta cúi đầu, lôi chiếc khăn tay ra nhẹ nhàng lau lên mặt.

Mặt cậu ta ướt đầm mồ hôi, vẻ rất mệt mỏi, chắc phải đi khám bác sĩ mắt thôi. Nhưng với dáng vẻ lúc này liệu cậu ta có tự mình lết đến bệnh viện được không? Tôi nhìn xung quanh, chẳng có ai ở gần đây cả.

Chà, nếu mình bỏ cậu ta lại đây để đi tìm Hứa Dực, bác lái xe mà biết, liệu có đánh mình không nhỉ? Xem ra bác ấy cũng là người thích xen vào chuyện của người khác lắm.

Đúng rồi! Nếu cậu ta cần nằm nghỉ một lát, chẳng phải trên xe có giường đó sao!

Tôi chạy lại nói: “Cậu có cần nghỉ một lát không? Trên xe...”

Hai chữ “có giường” tôi còn chưa kịp nói ra, cậu ta đã vội vàng lắc đầu.

“Không cần đâu, cảm ơn cậu.”

“Không có gì.” Chẳng còn cách nào khác, người ta không muốn thì mình cũng đành bó tay thôi. Tôi quay lại nhìn bác lái xe đang ngồi yên vị trong xe, hình như bác đang bị ghê răng, bởi vị chua của lát chanh thì phải, làm gì có thời gian mà quan tâm xem người khác đang xảy ra chuyện gì chứ.

Vì không quen, nên cũng chẳng biết nói gì, tôi và cậu ta ngồi song song với nhau ở trạm xe buýt, thỉnh thoảng tôi lại quay sang để ý xem sắc mặt cậu ta có vấn đề gì không. Vài phút sau, trông sắc mặt cậu ta có vẻ tốt hơn rồi, vậy là tôi cũng cảm thấy không hổ thẹn với lương tâm mình, đang định đứng lên bước đi.

“Việc đó...”

Tôi vừa định lịch sự tạm biệt, đột nhiên cậu ta đứng bật dậy rồi chạy vội sang bên.

Cậu ta lại nôn! Có vẻ như còn nặng hơn lúc này.

Cứ thế này liệu có nguy hiểm đến tính mạng không nhỉ?

Tôi đang lo lắng, bỗng phát hiện thấy bác lái xe đang nhìn về hướng này, bác đang chỉ tay về phía sau, bên phải tôi. Tôi quay người nhìn theo hướng tay bác chỉ, phát hiện thấy gần đây có một bệnh viện.

Tên bệnh viện là Châm quân bạo tẩu.

Thật kỳ lạ!

Tôi khẽ vỗ nhẹ vào lưng cậu ta.

“Đến bệnh viện khám xem nhé, cứ nôn thế này không được đâu.

“Tôi không sao.” Giọng cậu ta thật yếu ớt, nhưng lại có vẻ rất ngoan cố.

Hừ! Bị đến như vậy rồi mà còn nói không sao? Cậu ta không biết là nói dối mũi sẽ dài ra sao?

“Đi nào.” Không thích cái kiểu bướng bỉnh của cậu ta, tôi quyết định phát huy tinh thần giúp người hoạn nạn, không nói thêm nữa mà kiên quyết kéo cậu ta đi về phía bệnh viện. “Bệnh viện gần ngay đây, cậu nhất định phải kiểm tra cẩn thận xem thế nào!”

“Tôi không...” Cậu ta giãy giụa.

“Không đi?” Tôi tức giận quay lại trừng trừng nhìn cậu ta. “Thế thì để tôi gọi xe cấp cứu nhé.”

“Cậu...” Cậu ta nhìn tôi rồi im bặt.

Tôi vênh mặt lên cho cậu ta thấy là mình quyết không nhượng bộ. Việc gì chỉ cần mình cho là đúng thì nhất định tôi sẽ kiên trì đến cùng, bố nói đây chính là ưu điểm của tôi.

“Đi thôi, đi thôi!” Tôi cố sức kéo tay lôi cậu ta về phía trước, đi được vài bước lại dừng lại, quay sang nói: “Hay là để tôi đỡ cậu đi nhé!”

Cậu ta không buồn suy nghĩ mà từ chối luôn: “Không cần đâu.”

Thế là cậu ta tự đi nhanh hơn.

Lùi một bước để tiến ba bước! Thành công! Tôi lấy làm đắc ý với trí thông minh của mình.

Có vẻ như ông bác sĩ trong bệnh viện quen cậu ta, kiểm tra xong cho cậu ta, ông dạy bảo cậu ta như một người cha khuyên răn con: “Chẳng phải bác đã cảnh báo cháu mấy lần rồi sao? Thể trạng của cháu không nên ăn những thứ không hợp vệ sinh ấy, bệnh viêm dạ dày mà phát tác là nguy hiểm đến tính mạng đấy!”

Lúc này, nét mặt cậu ta hoàn toàn khác, không còn vẻ nóng nảy như lúc đối mặt với tôi nữa. Cậu nhẹ nhàng mỉm cười, trả lời bác sĩ như một đứa trẻ biết nghe lời: “Vâng ạ, lần sau sẽ không thế nữa đâu ạ.”

Nhưng bác sĩ nghe thế càng thấy khó chịu hơn, ông lộ rõ vẻ bực tức: “Câu này tôi đã nghe cậu nói mấy ngày liền rồi! Nếu cứ tiếp tục bướng bỉnh như vậy, trừ phi cậu không còn muốn giữ cái dạ dày của mình nữa thôi.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Cậu ta gật đầu.

Rời khỏi bệnh viện, cậu ta bước rất nhanh, tôi cố đuổi theo mãi mà không theo nổi.

“Cậu có thể đi chậm lại một chút được không?” Tôi vừa nói vừa chạy sau lưng cậu ta.

Nghe tôi nói, cậu ta đột ngột dừng bước, quay người lại, nhìn tôi vẻ cáu giận.

“Tôi đã vào bệnh viện rồi, đã nghe lời dặn dò của bác sĩ rồi, thuốc cũng cầm rồi, cô còn muốn thế nào nữa đây?”

Hừ!

Là tôi muốn tốt cho cậu mà!

Mặc dù có thể hiểu là cậu ta bực mình với tôi, một người lạ mặt cứ thích xen vào chuyện của người khác, nhưng phản ứng của cậu ta liệu có hơi quá khích không nhỉ?

Nhưng điều khiến tôi thấy kỳ lạ hơn là thái độ cáu giận ấy không giống với cái cách người ta khó chịu với một người lạ mặt, mà ngược lại nó giống với cái cách giận dữ của một người đối với một người vô cùng thân thiết cơ?

Giận dữ?!

Suy nghĩ này khiến tôi thấy sợ. Sao lại thế được, tôi mới gặp cậu ta lần đầu mà, làm sao có thể là người thân thiết được? Hơn nữa tôi chẳng làm gì khiến cậu ta phải giận dữ cả.

Ôi! Lại là một chàng trai kỳ lạ.

“Tôi chỉ muốn nói là...” Tôi định giải thích.

“Không cần phải nói gì nữa, đừng có nói gì nữa, cậu chỉ cần làm việc của mình là được rồi.” Trán cậu ta nhăn lại, trông có vẻ như đang thực sự giận dữ.

Lẽ nào trí tưởng tượng của tôi phong phú quá sao? Nhất định là đúng rồi, rất giống với cách nói của chàng trai tôi gặp ở bãi cỏ ven hồ. Con người ta đôi khi cũng muốn có cảm giác diễn thật nhập vai, và muốn mình có một vai nào đó trong vở kịch, giống như tôi lúc này đây đang phải vào vai một người qua đường giàu trí tưởng tượng, thích xen vào chuyện của người khác... Thái độ kiểu như giận dữ chỉ là ảo giác! Ảo giác mà thôi.

“Thực ra tôi muốn hỏi cậu... tại sao cậu không nghe lời bác sĩ? Nghe bác sĩ nói, có vẻ như cậu đã vào bệnh viện vài lần rồi thì phải?”

Cậu ta đúng là ngốc thật đấy, rõ ràng bác sĩ đã dặn là không được làm những việc đó, vậy mà cậu ta vẫn cứ làm.

Cậu ta hất đầu sang một bên, như không muốn trả lời.

“Tôi thực sự đáng ghét như vậy sao? Ghét đến nỗi khiến cậu không muốn trả lời cả câu hỏi của tôi hay sao?”

“Tại sao tôi phải trả lời cậu?” Cậu ta từ từ dãn nhẹ đôi lông mày rồi hỏi lại tôi.

“Hừm!” Đúng vậy, tại sao cậu ta lại phải trả lời tôi chứ? Tôi và cậu ta chẳng quen biết gì mà.

“Này.” Cậu ta gọi tôi không chút lịch sự.

“Cái gì đây?” Chẳng phải không quen biết hay sao? Tôi hất hàm hỏi lại vẻ bất mãn. “Cậu có thích ai không?”

“Hả?” Lại chuyển sang chủ đề gì vậy?

Cậu ta đút hai tay vào túi rồi thung thảng bước lại gần phía tôi.

“Cậu – có – thích – ai – không?”

Để né tránh sự tiếp cận của cậu ta, tôi hơi nghiêng người về phía sau, nhưng trong lòng thấy thật khó chịu.

Chẳng phải không quen biết gì sao?

Sao còn hỏi người ta điều này?

Tôi chỉ muốn tìm thấy Hứa Dực thôi, sao tự nhiên lại gặp phải nhiều chàng trai kỳ lạ như vậy chứ.

“Sao cậu không trả lời tôi?” Cậu ta chau mày quơ quơ tay trước mặt tôi.

Tôi định thần lại, nhíu mày hỏi: “Tại sao tôi phải trả lời cậu?”

Cậu ta ngăn người, tôi vội lùi lại vài bước cố gắng hắng giọng, giả vờ như lấy lại bình tĩnh lặp lại câu hỏi lúc này một lần nữa: “Tại sao tôi phải trả lời cậu?”

Ha! Thế là cậu cũng ném mùi vị sượng sùng khi bị người khác vạ vạ rồi nhé!

“Muốn ăn đồ ăn vặt ven đường không?” Đột nhiên cậu ta vui vẻ cười mời mọc.

Trời, anh chàng này thay đổi thái độ cũng nhanh quá thì phải.

Cười sao mà khả nghi thế liệu có phải đồ ăn vặt ven đường có độc hay không, cậu ta muốn hãm hại tôi chăng?

Tôi vừa định từ chối, nhưng cậu ta không cho tôi lấy một cơ hội nào mà đã vội quay lại ra lệnh: “Đi nào.”

“Này... này... này...” Tôi còn chưa đồng ý mà.

“Cậu có hai lựa chọn, thứ nhất tôi đi ăn quán hàng rong với cậu, thứ hai là cậu đi ăn quán hàng rong với tôi.” Cậu ta quay lại cười nhìn tôi rồi hỏi: “Chọn cách nào?”

Cậu ta đang cố ý dùng nụ cười ám áp đầy vẻ ga lăng để mê hoặc tôi!

Bỗng nhiên bao hoài nghi trong lòng tôi lúc trước tự dưng biến đâu mất, tôi bất giác tiến theo bước chân cậu ta.

“A! Im lặng nghĩa là chấp nhận cả hai lựa chọn nhé.” Cậu ta dẫn tôi qua đường, rẽ vào một ngõ nhỏ, rồi lại đi tiếp hai trăm mét nữa.

“Đến rồi.”

Cậu ta dừng bước, quay người lại nhìn tôi.

“Đây là phố đêm?” Nơi này giống phố đồ ăn vặt, có rất nhiều hàng rong. Điều khiến tôi bất ngờ là ở đây không có bất kỳ một vị khách nào.

“Cậu thích ăn gì?” Giọng cậu ta có vẻ hưng phấn.

“Tại sao...” Tôi lo ngại định nói ra điều nghi ngại trong đầu.

Tại sao phố ăn vặt lại không có lấy một vị khách nào? Không có khách đến ăn, họ vẫn bày hàng làm gì chứ?

“Nhất định cậu phải hỏi nhiều điều thế sao? Thật đúng là bà chị lẩm cẩm.” Cậu ta bước nhanh đến chỗ tôi, kéo tay tôi lôi về phía trước.

Tôi giống như bị điện giật, làn da chỗ tiếp xúc với tay cậu ta tự nhiên có cảm giác hơi tê tê.

Cậu ta, cậu ta đang kéo tay tôi sao?!

Nhưng kỳ lạ là tôi không gạt tay cậu ra, mà ngược lại, hình như tim còn đập nhanh hơn...

Mình làm sao thế này?

Liệu đây có phải triệu chứng của bệnh đần độn không?

Đúng lúc đang có cảm giác mờ dần ấy thì một hình ảnh thật thân quen vụt hiện lên trong đầu tôi.

“Vậy thì, bây giờ chúng ta đi ăn quán vỉa hè đi.”

“Đồ ăn ở đây rất rẻ, như vậy, Hy Nhã phải mời tớ ăn dài dài đây.”

“Trông nét mặt cậu rất khó coi, ha ha.” Hứa Dục vừa ăn chả cá vừa cười thật rạng rỡ. “Có muốn nếm thử không? Mùi vị rất đặc biệt đấy.”

“Tôi không thèm ăn đồ thừa của cậu!”

“Hy Nhã chê tớ ư? Không sao, chỉ cần Hy Nhã đồng ý ở bên tớ là được rồi.”

...

Trước đây, Hứa Dục cũng đã từng đưa tôi đi ăn hàng rong, nhưng giờ cậu ấy đang ở đâu cơ chứ?

Có lẽ là nhớ lại chuyện quá khứ nên tôi thấy lưu luyến. Tôi thất thần nhìn mọi thứ ở đây mà quên mất rằng mình phải giăng cánh tay ra khỏi tay cậu ta.

Nụ cười trước mặt sao mà thân quen đến thế, cảnh vật xung quanh dù lạ lẫm nhưng sao vẫn có cảm giác thân thuộc.

Khiến tôi như được trở về với quá khứ.

“Muốn ăn gì nào?” Cậu ta quay lại hỏi tôi.

Tôi ngẩn người nhìn chằm chằm vào mắt cậu ta, trong giây lát như xuất hiện ảo giác. Như thể người đang kéo tay tôi, hỏi tôi muốn ăn gì lúc này là Hứa Dực, như thể chỉ trong giây lát nữa thôi, cậu ấy sẽ cười thật to, và nói như đùa với tôi rằng:

“Tớ thích cậu đấy. Hy Nhã ạ.”

Cảnh tượng ấy xuất hiện trong mắt tôi ngày càng chân thực, rõ nét hơn. Là trùng hợp sao?

Có đúng là trùng hợp không?

Hứa Dực?!

Tự nhiên tôi hoảng hốt lấy hết sức giằng lại cánh tay đang bị cậu ta kéo.

“Sao thế?” Cậu ta cũng dừng lại.

“Không có gì.” Tôi chợt dạ quay đầu lại, vừa nãy suýt nữa đã nhầm tưởng cậu ta chính là Hứa Dực, người tôi đang kiên trì và quyết tâm tìm kiếm, người mà tôi sẽ không bao giờ để rời bỏ tôi một lần nữa. Vậy mà lúc này tôi đang làm gì thế này? Bị một chàng trai không quen biết kéo tay lôi đi ăn hàng rong...

Bỗng dưng trái tim tôi nhói đau. Rõ ràng không thể ăn được đồ ăn hàng rong ven đường, nhưng để có cơ hội được ở bên tôi, Hứa Dực đã đưa tôi đi ăn mà giả vờ như không có việc gì, và còn một lần đuổi theo tôi nhanh hơn cả xe buýt, và luôn miệng thích nói tôi nữa... Bao hình ảnh thân quen của Hứa Dực cứ lần lượt vụt bay xuyên qua người tôi, khiến tôi thấy đau đến xé gan xé ruột.

“Hy Nhã, tớ sẽ chứng minh cho cậu xem, tình cảm của tớ có dành cho cậu không phải chỉ là nhất thời, tớ có thể thích cậu rất lâu rất lâu, tớ sẽ chứng minh...”

22. Chương 12 P2

Hứa Dực, tớ đã cảm nhận được tình cảm của cậu rồi, thật sâu sắc và dài lâu.

Dài lâu đến mài mòn nỗi nhớ nhung của tớ thành một chiếc gai nhọn, chỉ cần nghĩ đến cậu là tớ giống như bị gai đâm, đau đớn, không thể nào tránh né được.

Nước mắt tôi bỗng giàn giụa.

“Có muốn uống sữa đậu đỏ không?”

“Không.” Tôi buột miệng trả lời, chẳng cần suy nghĩ, đậu đỏ đậu xanh gì tôi cũng không cần, chẳng cần gì hết... tôi chỉ cần uống cùng Hứa Dực thôi.

Nhưng đến bao giờ tôi mới tìm được cậu ấy? Tôi phải làm gì để tìm được cậu ấy đây?

“Vậy... có muốn ăn kem chiên không?”

“Không muốn, không muốn, chẳng muốn gì hết, cậu nghe rõ chưa?”

Không muốn, không muốn! Đừng khiến tôi lúc nào cũng phải nghĩ đến chàng trai cứ trốn tránh mãi để tôi không thể nào tìm được! Tôi đau lòng lắm, thật sự đau lòng lắm, tại sao cậu ấy không ra gặp tôi? Tại sao cứ bắt tôi phải tìm kiếm trong vô vọng. Liệu có phải cậu ấy thực sự không cần tôi nữa không...

Nghĩ đến những điều có thể xảy ra, càng nghĩ tôi càng thấy lo sợ hơn...

Thái độ ấy của tôi khiến cậu ta sợ.

“Cậu... làm sao thế?”

“Không... không sao.” Cuối cùng tôi cũng ý thức được sự bất thường của mình, nên cố trấn an cậu ta bằng một nụ cười giả tạo.

“Nói dối.” Cậu ta vạch trần tôi không chút thương xót.

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta tức giận.

“Tôi đã nói không sao là không sao!”

“Thật không?” Cậu ta nhìn tôi vẻ hoài nghi. “Thế tại sao cậu lại phải khóc?”

“Ai bảo tôi khóc? Trời mưa đấy chứ.” Tôi kiên quyết phủ nhận, không muốn để cậu ta thấy sự yếu đuối của mình.

Cậu ta đưa tay nhẹ lướt lên mặt tôi, một giọt nước mắt chảy xuống ngón tay cậu ta, trong suốt như thủy tinh.

“Cậu nhìn xem, đây không phải nước mắt thì là cái gì?”

“Rõ ràng là không mà!” Tôi cố tình gạt tay lên lau mặt, nhưng khi nghĩ đến cảnh có thể sẽ không bao giờ được gặp lại Hứa Dục nữa, con tim tôi lại nhói đau như sắp vỡ tung, nước mắt tuôn trào.

“Cậu... thực ra cậu đang thích ai đó phải không?” Cậu ta nhìn tôi, hỏi như đang suy ngẫm.

Tôi dờ dẫm ngẩng lên nhìn cậu ta, không biết tại sao tôi luôn cảm thấy nụ cười của cậu ta không phải thật lòng mà có vẻ như đang nói đến một chuyện mà cậu ta không hề mong muốn.

“Vì đang thích ai đó nên mới dễ rơi nước mắt như vậy. Vì người ấy, nước mắt rơi ngày càng nhiều hơn và lý do khóc cũng dễ dàng hơn. Cho nên, thật sự cậu đang thích ai đó, đúng không nào?” Dù là câu hỏi, nhưng cậu ta lại dùng ngữ khí của câu khẳng định.

Tôi không hiểu tại sao cậu ta cứ phải hỏi cho bằng được vấn đề này, nhưng nếu thật sự cậu ta muốn biết...

“Đúng vậy, tôi đang thích một người, tôi rất thích người đó.”

Sao tôi lại có thể nói ra điều này một cách tự nhiên đến thế không hề do dự hay hoảng loạn gì cả.

Hứa Dục chính là người tôi thích!

Giờ thì tôi đã có thể xác định được rồi. Một cảm giác sung sướng từ trong lòng lan tỏa ra khắp cơ thể, không thể kiểm soát nổi.

Nhưng Hứa Dục ơi, giờ tớ mới hiểu ra điều đó, có phải đã quá muộn không.

Trong khoảnh khắc đó, thái độ của cậu ta bỗng trở nên thật khó hiểu khiến tôi không biết phải hình dung thế nào, giống như bất ngờ vì tôi lại trả lời thật, lại vừa như có vẻ hơi xót xa, thêm chút gì đó không cam tâm, nhưng lại buộc phải chấp nhận.

Sao cậu ta lại có biểu hiện lạ lùng như vậy nhỉ? Lẽ nào tôi lại lầm tưởng sao? Hay lại là ảo giác?

Không khí bỗng chốc trở nên ngọt ngào.

Trầm lắng, yên ắng, tĩnh mịch.

Cứ thế một lúc, rồi cậu ta cũng cất tiếng hỏi: “Muốn ăn thứ gì đó không?”

Cậu ta cười trông thật dịu dàng, nhưng pha chút sâu cảm. Cậu ta kéo tôi vào một quán ven đường trông khá sạch sẽ. Lúc này, chúng tôi chẳng nghĩ được gì khác nữa, gọi rất nhiều đồ ăn, sau đó, ngồi đối diện nhau, bắt đầu ăn.

“Cậu không được ăn những thứ này đâu, không là lại nôn đấy.” Bác sĩ vừa mới dặn cậu ta xong, lẽ nào cậu ta lại quên rồi sao.

“Cậu không biết lấy độc trị độc sao? Có khi một ngày nào đó tôi sẽ chẳng bị nôn nữa và bệnh dạ dày cũng khỏi luôn đấy chứ.” Cậu ta lôi ra một nghịch lý đến đứa trẻ ba tuổi cũng chẳng thể tin nổi.

“Vậy thì tùy cậu thôi!” Chẳng thèm để ý đến cậu ta nữa, những món ngon đang bày ra trước mặt tôi đây còn quan trọng hơn, tôi bắt đầu ăn ngấu nghiến.

“Đúng là cậu rất thích những món vỉa hè này mà.” Cậu ta ăn rất từ tốn. Thật là không công bằng, một chàng trai trông bảnh bao là thế, ngay đến động tác ăn uống cũng nho nhã như vậy sao.

“Vì tiết kiệm mà lại ăn được rất nhiều món chứ sao.” Tôi vừa trả lời vừa không quên gấp một miếng dưa vào miệng. Cũng là món ăn đó nhưng không hiểu sao ăn ở quán rong vỉa hè mùi vị lại khác hẳn, hơn nữa nơi đây còn ẩn chứa những hồi ức về Hứa Dục...

Hứa Dục...

Món ăn trong miệng bỗng nhiên như mất đi tất cả vị thơm vốn có của nó.

Rốt cuộc Hứa Dục, cậu đi đâu mất rồi? Cậu có biết tớ đang nhớ cậu lắm không, cậu có biết tớ có rất nhiều, rất nhiều điều muốn nói với cậu không?

“Sao lại ngắn ra thế?”

Cậu ta lặng lẽ nhìn tôi, rồi lại mỉm cười như thể cậu ta chỉ buột miệng hỏi câu đó thôi, nhưng nét mặt lại khiến người ta cảm thấy thực ra, cậu ta nhất định phải có được câu trả lời.

Tôi quyết định thành thật nói với cậu ta: “Đang nghĩ đến người tôi thích.”

“À.” Cậu ta cười trừ một tiếng, cúi đầu uống trà sữa.

Cậu ta cười như thế là có ý gì nhỉ? Cứ như cậu ta đang cố giấu đi sự bất lực trong lòng vậy.

Chắc lại là ảo giác của tôi rồi, nên chuyển chủ đề thì hơn.

“Sao cậu không nghe theo lời dặn của bác sĩ? Đùa với sức khỏe của mình thật không hay chút nào.” Thực ra, nói ra câu này chính tôi còn cảm thấy hơi bất ngờ, bởi vì đó không phải điều tôi đang nghĩ, hơn nữa, giọng tôi lại còn có vẻ rất thân thiết nữa.

Trầm ngâm một lát, uống một hơi hết cốc sữa, cậu ngẩng đầu nhìn tôi.

“Tôi cũng thích một cô gái.”

“Ừ.” Thích một cô gái, việc gì phải nói với tôi chuyện này? Nhưng tôi kiên nhẫn chờ cậu nói tiếp.

“Nhưng...” Giọng cậu ta có vẻ hơi buồn. “Người cô ấy thích không phải là tôi.”

Giọng nói trầm xuống nghe thật xót xa, tôi cúi đầu trầm ngâm. Ánh mắt cậu ta tràn ngập nỗi buồn khiến tôi cũng thấy xót xa.

Chuyện tình cảm có bao giờ theo một một chuẩn mực nào đâu, tôi biết nói gì với cậu ta đây. Không thể vì mình thích mà ép buộc tình cảm của người khác được. Cũng như Hứa Dục vậy, rõ ràng cậu ấy biết tôi thích Triệt Dã, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện hy sinh, chưa bao giờ ép buộc tôi phải thích cậu ấy.

Nhưng giờ thì tốt rồi, tôi đã hiểu rõ được tình cảm của mình, tôi đã dành tình cảm cho cậu ấy rồi. Nó không giống với tình cảm của tôi đối với Triệt Dã. Triệt Dã và Hứa Dục, một người là thiên sứ bảo vệ tôi, còn một người lại là đối tượng tôi cần che chở.

“Sao cậu không nói gì thế? Có phải cậu đang nghĩ tôi thật kém cỏi không?” Giọng cậu ta có vẻ đang ức chế hơn thì phải.

“Không phải đâu!” Tôi vội vàng lắc đầu, rồi cố gắng phân bua. “Nhất định cậu sẽ gặp được một người cũng thích cậu!”

Cuối cùng tôi cũng nghĩ được một câu an ủi.

Mặt cậu ta bỗng nhiên dần ra rồi lại nhanh chóng cau lại.

Hồng rồi, không phải cậu ta đang tức giận đấy chứ? Nhưng tôi đã nói gì sai nào?

“Ý cậu là tôi không nên suy xét xem cô ấy có thích mình không để hoàn toàn dứt bỏ?”

Hừ, hình như ý của tôi không phải là như vậy mà.

Nhưng cậu ta lại nói liên tục, không để người ta có cơ hội nói xen vào, cố tình ép người ta vào thế bí.

“Ý cậu là thật sự cô ấy không hề thích tôi và cũng sẽ không bao giờ thích tôi, nên tôi không cần phải ngốc nghếch tiếp tục chờ đợi, đúng không?”

Viên cá chiên tôi vừa dứt vào miệng đã chui tọt xuống cổ họng, nuốt không nổi mà nhổ ra cũng không xong.

Tôi thấy mình vô tội, lại còn cảm thấy tủi thân tội độ.

Tôi vốn định an ủi cậu ta, sao lại bị cậu ta hiểu nhầm chứ?

Lạ thật! Nghĩ lại một hồi, không hiểu sao từ sau khi leo lên chuyến xe Fly ấy, đến bến nào tôi cũng gặp những người thật lạ lùng.

Đầu tiên là cậu nhóc Tiểu Phi không muốn đi Mỹ, rồi đến chàng trai tên Wing đáng ghét, hay chàng trai ngồi chờ hoàng hôn trong công viên vườn hoa anh đào, và tiếp đến là chàng trai kỳ quặc đang ngồi trước mặt tôi đây, biết rõ sẽ bị nôn mỗi khi ăn đồ hàng rong, nhưng vẫn cứ ăn. Họ có những điểm thật kỳ lạ không thể lý giải nổi.

Một lúc lâu không thấy tôi nói gì, cậu ta cũng im bặt. Lúc sau, không chút do dự cậu ta đứng bật dậy rồi quay người đi.

“Này! Cậu đi đâu đấy?” Bỗng nhiên tôi thấy hơi căng thẳng. Lẽ nào cậu ta bỏ tôi lại đây một mình mà đi sao.

Cậu ta không những không trả lời mà còn đi nhanh hơn.

“Này!” Tôi buộc phải bỏ cái thìa và đôi đũa trên tay xuống, chạy thực mạng theo cậu ta.

“Này!” Cuối cùng tôi cũng đuổi kịp được cậu ta, với tay kéo lấy vạt áo cậu. “Rốt cuộc là cậu đang tức giận gì chứ?”

Cậu ta không quay lại, cũng chẳng nói gì, ngay cả bóng lưng cũng khiến tôi cảm thấy nặng nề.

“Nếu vì cô gái cậu thích đã thích người khác, thì cậu cũng không nên bực với một người tốt bụng như tôi chứ?”

“Bỏ tay ra!” Cậu ta trầm giọng.

“Hả?”

“Giờ tôi xin cậu, “người tốt bụng”, hãy bỏ tay ra.”

Không biết tại sao tôi cảm thấy ba chữ “người tốt bụng” thoát ra từ miệng cậu ta sao mà châm biếm đến thế. Bỗng dưng tôi cũng thấy bất mãn với thái độ của cậu ta, bực bội nói lỏng tay.

Cậu ta bước từng bước nặng nề, đi xa dần.

Nhưng tại sao lòng tôi lại thấy hụt hẫng khi cậu ta bỏ đi cơ chứ? Thứ cảm giác như đã từng cảm nhận trước đây giống như cảm giác khi Hứa Dục biến mất ngay trước mặt tôi, thật đáng sợ.

Nhưng chẳng phải chính cậu ta bảo tôi bỏ tay ra sao, tôi cũng đâu cần chạy theo bám riết lấy cậu ta chứ?

Hơn nữa, tôi còn phải đi tìm Hứa Dục.

Người khác có khiến tôi đau lòng, khó chịu đến thế nào thì cũng sẽ mau qua thôi, tôi chỉ cần tìm được Hứa Dục.

Quyết tâm với niềm tin kiên định ấy, tôi quay ngược lại lối cũ.

Nhưng khi trở lại bến xe, cảnh tượng trước mắt khiến tôi như thấy thời gian bỗng bị đảo ngược, mọi thứ đúng như lúc tôi mới xuống xe.

Chàng trai lúc nãy lại xuất hiện trước mặt tôi, và lần này cũng chẳng khác gì lúc đầu mới gặp tôi, cậu ta đang đứng cạnh biển bến xe nôn thóc nôn tháo.

Nhìn cái dáng cậu ta như thế là biết cậu ta đang thực sự rất đau khổ!

Sao bỗng dưng tim tôi như bị kim châm đau nhói.

Lúc này, tôi muốn tiến lại gần xem cậu ta thế nào, nhưng câu nói “bỏ tay ra” ban nãy lại vang lên bên tai khiến tôi thấy do dự. Rốt cuộc là có nên đến bên cậu ta không đây?

Đang lúc do dự, bỗng nhiên cậu ta lại quay đầu nhìn về phía tôi. Tôi chợt giật nảy mình, vội vàng quay mặt đi.

Nhìn qua kính cửa sổ, thấy bác lái xe đang thoải mái thả quả dương mai vào miệng, tôi giả vờ nhìn bác lái xe một lúc, rồi quay đầu sang nhìn trộm cậu ta, thì phát hiện thấy cậu ta vẫn đang nhìn tôi chằm chằm.

Có nên nói gì đó không nhỉ? Hay lại kéo cậu ta đến gặp bác sĩ?

“Nếu...” Bỗng dưng lúc ấy cậu ta lại mở lời. “Nếu người tôi thích không thích tôi, thì nhất định phải buông tay, đúng không?”

Lại trả lại với vấn đề phức tạp này, thật sự tôi không biết nên trả lời thế nào. Nhưng nếu không trả lời, chàng trai kỳ cục này nhất định sẽ lại tức giận với tôi đây.

“Thực ra thích ai là chuyện của cá nhân mỗi người, không nhất thiết phải để ý xem người mình thích có thích mình hay không. Thích một người không thích mình sẽ rất đau lòng, nhưng đó là niềm vui riêng của người ấy. Vì thế tôi hy vọng cậu sẽ kiên trì với việc mình muốn theo đuổi. Chúng ta không thể lấy danh nghĩa là mình thích để làm phiền cuộc sống của người khác, và người khác cũng không có quyền ngăn cản chúng ta thích ai, đúng không?” Tôi chỉ có thể trả lời vậy thôi.

Lúc tôi nói những điều này, nét mặt cậu ta rất phức tạp. Tôi không hiểu cậu ta đang nghĩ gì nữa.

Cuối cùng, cậu ta cũng không hỏi nữa, chắc là đã hiểu ra rồi.

“Thực sự cậu không cần đến bệnh viện khám à? Cứ nôn mãi như thế thật không tốt cho sức khỏe đâu.” Tôi không thể kiềm chế được sự quan tâm của mình, buột miệng hỏi cậu ta.

Cậu cười buồn bã.

“Tôi có thuốc mà.”

“Vậy thì mau về nhà nghỉ đi. Đừng giày vò bản thân như thế nữa, đừng để người quan tâm, yêu mến cậu phải đau lòng vì cậu.” Tôi khuyên nhủ.

Bíp bip!!!

Bác lái xe đột nhiên bấm còi.

A! Xe sắp chạy rồi.

“Này, tôi phải lên xe rồi, cậu hãy tự chăm sóc mình chu đáo nhé.”

Cậu ta khẽ gật đầu, có vẻ như định nói gì rồi lại thôi.

Nhưng lúc này tôi chẳng còn thời gian để chú ý đến điều đó nữa rồi.

Bước lên xe, tôi thấy bác lái xe đang nuốt miếng hạnh nhân.

“Nha đầu ngốc.”

“Hừm?” Sao lại gọi mình là nha đầu ngốc chứ? Hừ!

“Từ đây đến bến sau, chuyển xe Fly chạy liên tục không dừng giữa đường.” Bác lái xe nói với giọng mang đầy ẩn ý.

“Còn nữa, chỉ có thể tiến về phía trước không thể lùi.” Bác lái xe thở dài nảo nuột, liếc mắt nhìn tôi như có vẻ thù hận lắm. “Nha đầu ngốc thì vẫn là nha đầu ngốc thôi!”

“Ồ...” Tôi nhìn bác cười, tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ.

Cốc... cốc!

Vừa ngồi xuống tôi đã nghe thấy tiếng gõ bất ngờ ngoài cửa sổ.

Tôi quay đầu lại, thấy cậu ta đang đứng dưới cửa sổ, gõ vào cửa kính trước mặt tôi, hình như cậu ta muốn nói gì đó với tôi. Tôi vội vàng mở cửa, thò đầu ra và bắt được mấy câu quan trọng:

“Bác sĩ nói thể trạng của tôi không ăn được mấy thứ đó, nhưng người con gái mà tôi thích lại rất thích, nên tôi đã cố ăn để có nhiều thời gian ở bên cô ấy hơn. Cậu hỏi tôi tại sao không nghe lời bác sĩ, đó chính là câu trả lời.”

Vừa nói, cậu vừa nhìn vào mắt tôi. Có lẽ cậu ta muốn tôi hiểu cả những điều khác nữa chứ không phải chỉ những gì cậu ta đang nói...

Tôi lại nhớ đến Hứa Dục. Trước đây, cậu ấy cũng đưa tôi đi ăn hàng rong nhiều lần, chỉ là để có nhiều thời gian bên tôi hơn. Có lẽ khi thích ai đó, người ta sẽ làm nhiều việc tuy ngốc nhưng thật đáng yêu như thế.

Tôi cắt ngang trí hồi tưởng của mình, mỉm cười với chàng trai ngoài cửa sổ.

“Nhất định cậu sẽ được hạnh phúc, vì cậu rất đáng được người ta thích.”

Cậu ta lặng lẽ chăm chú nhìn tôi, từ từ nở nụ cười rạng rỡ trước mặt tôi, dường như phải cố hết sức.

“Cậu... vẫn không hiểu sao?”

Cậu ta nhìn tôi vẻ chờ đợi, định nói gì, rồi lại thôi.

“Hả?” Tôi ngẩn người.

Thấy nét mặt không hiểu ra điều gì của tôi từ đầu đến giờ, nụ cười trên môi cậu ta dần tắt, thể hiện nỗi buồn thương khiến tôi thấy xót xa.

Cậu ta không tiếp tục giải thích nữa mà vẫy tay chào tôi.

“Tạm biệt.”

Tạm biệt?

Trong phút chốc, bỗng trái tim tôi lại nhói đau.

Tại sao? Tại sao tôi lại thấy đau lòng khi thấy cậu ta như vậy chứ?

Không thể giải thích được tâm tư đang rối bời của mình, tôi thần thờ vẫy tay chào cậu.

“Tạm biệt. Thích ai đó... là chuyện của cá nhân cậu, vì thế hãy chịu trách nhiệm đối với tình cảm của mình nhé.”

Tôi đang tìm người tôi thích, tôi không muốn mất cậu ấy, tôi phải chịu trách nhiệm với tình cảm của tôi, thế nên rất mong cậu hãy cố gắng!

Cửa xe buýt Fly từ từ đóng lại, ngay lúc xe bắt đầu chuyển bánh, bỗng bên tai tôi lại vang lại tiếng trách móc từ đằng trước.

“Nha đầu ngốc!”

Trời ơi, sao giọng bác lái xe lại có vẻ như ngầm nín nhịn và tỏ vẻ bất lực thế.

Lẽ nào tôi đã làm sai điều gì sao?

Nổi nghi hoặc không ngừng dằn vặt trong lòng tôi như một con nai con không chịu rời mẹ, lỗ hổng thì ngày càng lớn, mà trong đó lại cứ lặp đi lặp lại một giọng nói.

Hết lần này đến lần khác...

Tôi đã làm sai điều gì ư?

Xe từ từ lặn bánh, chàng trai ấy vẫn đứng đó, càng lúc càng cách xa tôi...

Càng lúc càng xa.

23. Chương 13

Chương 13: Thành phố trống rỗng trong lòng cậu

Tớ bị lạc đường,

Và gặp cậu, người đang bắt đom đóm.

Con tim tớ cũng lạc lối theo,

Đom đóm và đèn đường, tớ chẳng chịu vứt bỏ cái nào.

Nhưng điều đó khiến cậu bị tổn thương phải không?

Vì thế, cậu đã chấp nhận chờ đợi trong thành phố trống rỗng,

Soi sáng đường cho tất cả mọi người.

Tâm trí tôi đang rối bời với những cảm xúc khác nhau. Tôi bắt giấc rơi vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Đến lúc tỉnh giấc, trên xe trống không, chỉ còn lại một mình tôi. Nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi mới giật mình phát hiện thấy cảnh vật bên ngoài đang được bao trùm bởi một màu đen kịt.

Trời đã tối rồi sao? Tôi hơi ngạc nhiên, bởi vì đã lâu lắm rồi tôi chưa thấy trời tối.

“Bác ơi, sao trời lại tối vậy ạ?”

“Bởi vì bây giờ cần trời tối chứ sao.” Bác lái xe đang bóc quả cam, thấy tôi đứng lên vội nói với tôi, giọng hơi lo lắng. “Trời tối thế này, cô vẫn muốn xuống xe sao?”

“Đương nhiên rồi ạ.”

Tôi phải đi tìm Hứa Dục, tôi không thể bỏ qua bất kỳ khả năng nào.

Bác lái xe không phản đối, nhưng lại bật đèn xe lên, có vẻ như không yên tâm.

Tôi xuống xe, bước về phía trước, phát hiện thấy hai bên đường có đèn nên vẫn nhìn rõ đường.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không thấy một ánh sao nào, bầu trời đen kịt như có một con chim màu đen khổng lồ đang dang đôi cánh của nó bao phủ khắp cả vùng trời.

Lúc đầu đi trong làn sương mù dày đặc chắc cũng có cảm giác thế này đây? Bên cạnh chẳng có ai để trò chuyện cùng, không biết lúc này mình đang đi đâu, giờ là lúc nào và nên chọn hướng nào. Chỉ biết đi thẳng và đi thẳng, không ngừng tiến thẳng về phía trước.

Cứ đi như vậy thì lúc nào mới đến đích, lúc nào mới có thể tìm thấy người mình cần tìm nhỉ?

Có vẻ tôi đã đi được một lúc lâu rồi, nên khi định thần lại nhìn xung quanh, mới phát hiện ra mình đã lạc đường.

Giờ tôi phải trở về trạm xe buýt bằng cách nào đây?

Tôi lo lắng nhìn xung quanh và nhận ra rằng, đây là vấn đề rất nghiêm trọng.

Tôi nên làm thế nào bây giờ? Thật là đau đầu quá. Người đã chẳng tìm thấy, lại còn lạc đường nữa chứ.

Tôi nhìn xung quanh định phương hướng và thấy nơi xa lạ này có khung cảnh thiên nhiên thật đẹp. Dọc theo con phố, những vườn hoa hai bên đường chạy thẳng tắp, bên trong hoa cỏ mọc tươi tốt, ngay cả không khí cũng trở nên trong lành hơn.

Tự nhiên tôi lại nhớ đến chàng trai ngồi chờ hoàng hôn trên bãi cỏ ở vườn hoa anh đào lúc trước, bắt giắc cho tay vào túi rồi lúi ra dải lụa nguyệt ước vẫn mang theo ấy.

Đường viền màu vàng trên dải lụa nguyệt ước dưới ánh đèn đường phát ra ánh sáng dịu dàng.

Không biết bây giờ cậu ta thế nào rồi?

Phải rồi, còn cả cậu nam sinh nôn thộc nôn tháo ấy nữa, chàng trai muốn thành lập ban nhạc, hay cậu bé cứ kéo tôi theo để chơi cùng cậu ta ở trung tâm thương mại, và cậu bé bị cha mẹ bắt đi Mỹ nữa, không biết bây giờ tất cả bọn họ ra sao?

Những người tôi gặp ở từng bến xe lần lượt xuất hiện trong đầu tôi...

Nhưng người tôi nhớ đến nhiều nhất vẫn là Hứa Dực.

Hứa Dực, vì sao cậu không xuất hiện? Tại sao cậu vẫn chưa xuất hiện để đưa tớ về nhà?

Cậu không biết là tớ đang tìm cậu sao?

Trong màn đêm yên tĩnh, ở một thế giới hoàn toàn xa lạ này, vào lúc đang bị lạc đường như thế này, bỗng dưng tôi thấy mình sao mà cô đơn và không có ai giúp đỡ, chỉ mong Hứa Dực xuất hiện bên cạnh tôi.

Nhưng cũng có thể lúc này đây, cậu ấy lại đang đau khổ một mình vì câu trả lời tàn khốc lúc tôi cự tuyệt cậu ấy cũng nên.

Khi tôi cùng Triệt Dã thổi sáo, ngắm sao trên bãi cỏ, chơi đu quay trong khu giải trí, thì Hứa Dực đang đơn độc tìm kiếm tôi trong vô vọng.

Khi thấy cảnh tôi và Triệt Dã vui vẻ ở bên nhau, không biết cậu ấy có cảm thấy thế nào?

Và cả khi cậu biến mất ngay trước mặt tôi, khi tôi dám nhìn vào mắt cậu ấy, khi tôi nói muốn ở lại cùng Triệt Dã, thì cậu ấy có cảm xúc như thế nào đây?

Có lẽ cậu ấy phải đau lòng lắm. Chắc chắn rồi, thế nên giờ đây cậu mới cố tình trốn tớ, để tớ không bao giờ tìm được cậu phải không?

Tôi vừa nghĩ vừa đi về phía trước, qua hết ngọn đèn này đến ngọn đèn khác, nhưng con đường trước mặt cũng chẳng sáng sủa hơn chút nào.

Chuyến xe Fly đến bến tới hình như là bến cuối cùng, nếu tôi vẫn không tìm được Hứa Dực thì sẽ thế nào, tôi phải làm gì đây?

Đang lúc tâm trạng rối bời, đột nhiên tôi phát hiện thấy hình như có người đang đứng trong vườn hoa bên đường thì phải!

Hình như là một chàng trai. Cậu ta đang làm gì vậy nhỉ?

Có phải đang đứng trên bãi cỏ bắt đom đóm không vậy?!

Vườn hoa, đom đóm...

Tim tôi bỗng đập thành thịch.

Thình thịch, thình thịch!

Cảnh tượng trước mắt giống như một bức tranh mê đã hằn sâu vào trong ký ức của tôi, khiến tôi đi như bay về phía ấy.

“Cậu là...” Tôi lao đến tóm lấy cánh tay cậu ta.

Trong lúc tim tôi đang đập dồn dập, cậu ta dừng bắt đom đóm, quay lại nhìn.

Dưới ánh sáng chiếu rọi của những chú đom đóm, tôi dần nhìn rõ nét mặt cậu ta, khuôn mặt thanh thoát, và cả đôi mắt tuy lạ lẫm nhưng sao quen thuộc đến vậy.

Đôi mắt ấy sáng như những ngôi sao trên bầu trời đêm đang chờ đợi một điều gì đó vô cùng đẹp đẽ.

Nhưng...

Cậu ta không phải là... Triệt Dã.

Tôi buồn rầu nói lỏng tay.

Thôi thì coi như tìm được một người để hỏi đường. Tôi lấy lại bình tĩnh, tự an ủi mình.

“Xin hỏi, từ đây ra bến xe buýt Fly đi thế nào cậu nhỉ? Có lẽ tôi đã bị lạc đường.” Tôi nhìn cậu ta cười ngượng.

Cậu ta nhìn tôi một lượt, chẳng nói gì, quay lại tiếp tục với công việc bắt đom đóm ban này như không có chuyện gì xảy ra vậy.

“Cậu có biết đường ra bến xe buýt Fly không...” Tôi háng giọng để cậu ta nghe rõ tiếng của tôi.

“Suyt!” Cậu ta quay lại đặt ngón trỏ lên miệng. “Cậu sẽ làm chúng sợ đấy.”

Chúng? Tôi quay đầu nhìn xung quanh, ngoài tôi và cậu ta ra, ở đây chắc chỉ còn những con đom đóm, không hiểu cậu ta đang nói ai vậy nhỉ?

“Tôi đang hỏi đường cậu cơ mà.”

“Tôi đang bắt đom đóm.”

Trời ơi, sao nói chuyện với người này khó vậy nhỉ!

“... Thôi được. Vậy cậu cứ tiếp tục đi.” Xem ra tôi buộc phải đi tiếp với hy vọng có lẽ phía trước vẫn có thể gặp được người để mình hỏi đường thôi...

“Chờ một chút!”

Tôi quay người bước được vài bước thì phía sau vang lên tiếng nói của cậu ta.

“Nếu cậu giúp tôi bắt đom đóm, tôi sẽ đưa cậu đến nơi cậu muốn.”

Tôi dừng lại, do dự một lát.

Có nên nán lại giúp cậu ta không nhỉ? Hay là đi tiếp để bị lạc đường?

Suy đi tính lại một hồi, tôi chọn cách ở lại.

Những con đom đóm nhỏ bé lập lờ bay chiếu sáng cả một vùng trời. Nhìn cảnh ấy, lòng tôi như ấm lại. Trong hồi ức của tôi và Triệt Dã, những con đom đóm ấy giống như ngọn đèn sưởi ấm cả quá khứ.

“Này... đừng có giết hại chúng.” Cậu ta dặn dò tôi, có vẻ không yên tâm lắm.

“Đâu có, rõ ràng tôi rất nhẹ nhàng mà.”

“Hi hi.”

“Cậu đang cười tôi đấy hả?”

“Không đâu, hi hi.”

“Cậu lại cười tôi nữa rồi.”

Người này thật chẳng lịch sự chút nào cả, chẳng lẽ mình nói là mình rất nhẹ nhàng lại buồn cười hay sao?

Nhưng trước cảnh đom đóm tỏa sáng sưởi ấm mọi cảnh vật trước mắt này, tôi quyết định sẽ rộng lượng, không so đo với cậu ta nữa.

“Cậu bắt đom đóm để làm gì thế?”

“Cậu không thấy là... hôm nay bầu trời không có lấy một vì sao nào sao?”

“Ừm.” Lúc xuống xe tôi đã phát hiện thấy bầu trời hôm nay tối đen như mực, không có một ánh sao nào. Nhưng điều đó thì có liên quan gì đến việc bắt đom đóm chứ?

“Nếu trước mặt cậu chỉ toàn một màu đen tối mịt, chắc điều cậu hy vọng nhất lúc ấy là được nhìn thấy một chút ánh sáng, giống như khi cậu bị lạc đường vậy, cậu chỉ mong muốn tìm thấy ai đó có thể chỉ đường cho cậu thôi đúng không? Đây, đom đóm chính là thứ ánh sáng mà tôi đang tìm kiếm.”

“Thật vậy sao?” Trong khoảnh khắc này, tôi cảm thấy hơi mơ màng.

Triệt Dã cũng từng bắt đom đóm cùng tôi.

Nhưng quá khứ đẹp đẽ ấy sẽ chẳng bao giờ còn xuất hiện nữa. Cậu ấy đã trở thành thiên sứ bảo vệ tôi, cậu ấy là thiên sứ chở che cho tôi.

Cậu ta bỏ một con đom đóm bắt được vào một lọ thủy tinh, rồi quay sang cười với tôi rất tươi.

Con đom đóm này sẽ dẫn đường cho cậu đấy.”

“Hả?”

“Thực ra cậu có biết...”

“Gì cơ?”

“Ánh sáng của những bóng đèn đường kia... đều là nhờ đom đóm cả đấy.”

“Nhờ đom đóm ư?” Tôi nghi ngờ quay ra nhìn những bóng đèn đường ấy. Những bóng đèn đường có hình bông hoa đang phát ra ánh sáng dịu nhẹ, giống như một sự chờ đợi trong im lặng.

“Đúng vậy. Ban ngày, những con đom đóm này trốn trong bụi cỏ ngủ, đến tối chúng mới bay ra tỏa sáng như những ngọn đèn soi đường ọi người.”

“Hay thật đấy.”

“Nếu tôi nói cho cậu biết một sự thật là thành phố này trống rỗng, cậu có tin không?”

“Trống rỗng?” Hình như chẳng còn là vấn đề có tin hay không nữa rồi, mà chỉ là vấn đề có thể lý giải nổi hay không mà thôi.

“Đúng vậy. Đây là một thành phố trống rỗng. Có nhà cửa đây, cây cối đây nhưng không có người ở đâu, có ánh sáng đèn nhưng lại không có nguồn điện. Cũng có người ghé qua đây nhưng không ai ở lại, sinh sống lâu dài cả. Vì thế nơi này dần trở thành một thành phố trống rỗng.”

“Thế còn cậu thì sao?” Nếu không có ai ở đây, vậy sao cậu lại ở đây?

“Tôi à...” Cậu ta cười. “Tôi là người bắt đom đóm. Tôi cho đom đóm vào lọ thủy tinh, rồi mang nó đến nơi không có ánh sáng đèn đường để nó tỏa sáng khu vực ấy đến khi nào trời sáng mới thôi.”

“Vậy sau khi trời sáng thì cậu làm gì?”

“Thật đúng là câu hỏi ngốc nghếch, đương nhiên là trời sáng rồi thì tôi đi ngủ, công việc của tôi là hoạt động về đêm mà.”

Thật đúng là một người kỳ lạ cùng một công việc thần bí.

“Vậy thế cậu cứ sống một mình ở đây như thế sao?”

Cậu ta gật đầu, nét mặt biểu hiện rất phức tạp, khẽ mỉm cười.

“Còn cả đom đóm nữa mà.”

“Sống một mình, cậu không cảm thấy cô đơn sao?” Tôi khó có thể tưởng tượng được thế giới chỉ có một mình sinh sống.

Vậy thì thật cô đơn!

Cậu ta bắt thêm con đom đóm nữa rồi nhẹ nhàng nói: “Có đom đóm sống cùng tôi mà.”

“Từ trước tới giờ, lẽ nào cậu chưa từng nghĩ đến việc sẽ sống ở một thành phố khác sao?” Tôi tỏ vẻ lạ lùng hỏi. Đến một nơi có ánh sáng đèn và đông người, chẳng phải tốt hơn sao?

“Thành phố khác sẽ tốt hơn đây?” Cậu ta thậm chí còn thấy nghi ngờ hơn cả tôi nữa.

Lúc này tôi không biết nên trả lời thế nào.

“Nếu đến một thành phố khác, có ánh sáng đèn nhưng lại không có đom đóm, chẳng phải cũng thế sao? Cậu là người tham lam như vậy sao? Vừa muốn vừa có đom đóm lại vừa muốn ánh sáng đèn?”

Hình như cậu ta đã hỏi vặn được tôi, tôi có phải là người tham lam không nhỉ?

Vừa muốn có ánh đèn, lại vừa muốn có đom đóm?

Có lẽ... đúng vậy...

Nhớ lại lúc ở bến xe buýt, khi cả Triệt Dã và Hứa Dực đều đứng trước mặt, trong đầu tôi cũng từng nảy ra ý nghĩ “nếu họ đều có thể ở bên mình thì tốt quá.”

Không muốn lựa chọn, không muốn mình phải mâu thuẫn và do dự, không muốn mất đi bất kỳ ai.

Đúng là trước đây, trong đầu tôi đã tồn tại suy nghĩ tham lam ấy.

“Muốn có cả hai...” Cậu ta ngập ngừng, ánh mắt long lanh nhìn tôi. “Như vậy có phải là tham lam không?”

“...”

Đúng vậy, như thế có phải là tham lam không nhỉ?

Giữ cả hai người họ lại, liệu có khiến họ đau khổ không?

Như thế liệu có phải là sự thương hại, liệu có phải là sự mất mát không?

“Khi đứng trước ánh sáng đèn thì nghĩ đến đom đóm, khi đứng trước đom đóm lại nghĩ đến ánh đèn. Thực ra cũng giống nhau cả thôi. Nhưng với tôi, lại hoàn toàn khác nhau.” Vừa nói, cậu ta vừa cười khê, chắc cậu ta đang nghĩ đến chuyện gì vui lắm.

“Vì sao thế?”

“Bởi vì tôi biết thứ mình muốn là đom đóm, nên tôi không nghĩ đến ánh đèn, cũng không bao giờ có ý nghĩ phải có cả ánh đèn và đom đóm.” Vừa nói, cậu ta vừa cho con đom đóm mới bắt được vào lọ thủy tinh. “Chúng ta sẽ chỉ thấy hạnh phúc khi biết mình muốn gì và có được điều mình muốn, đúng không? Chứ không phải tưởng rằng mình có rất nhiều, nhưng trên thực tế, lại không biết chính xác là mình thực sự cần thứ gì.”

Lúc này đây, tôi thấy nụ cười của cậu mang hàm ý sâu xa đến vậy.

Liệu có phải cậu ta muốn nói cho tôi biết điều gì không?

Ôi!

Chính bản thân tôi cũng không biết mình thực sự muốn gì, nhưng tôi cũng đâu cần phải nói rõ điều gì đó ột người xa lạ.

Thôi thì, tốt nhất là mau chóng giúp cậu ta bắt đom đóm thôi.

Nhưng không hiểu sao trong lòng tôi lại như gợn sóng, không thể tĩnh tâm được.

Hay chắc tại vì cảnh tượng nơi đây trông quen thuộc quá.

Triệt Dã, nếu mình không tìm được Hứa Dực, liệu cậu có giận mình không? Cậu có giận vì mình đã đồng ý với cậu là sẽ tìm bằng được cậu ấy mà đến giờ vẫn chưa tìm được không?

Tôi đã tự nhủ là sẽ không nhớ đến Triệt Dã, vậy mà trong phút yếu lòng này, tôi lại không kiềm chế nổi cảm xúc của mình...

“A! Bên kia còn nhiều hơn kia! Bọn mình sang bên đó xem nhé!”

“Chỉ là đom đóm thôi mà, có cần phải hưng phấn đến thế không?”

“Này, đồ ngốc!”

“Cái gì? Đừng làm phiền! Mình đang bận!”

“Này, đồ ngốc!”

“Nguyên Triệt Dã! Đã nói là đừng có gọi mình là đồ...”

“Xòe tay ra, mình có cái này cho cậu.”

“Cái gì?”

“Cẩn thận, chúng rất thích bay nhảy đấy.”

...

24. Chương 13 P2

Cũng vào một đêm tối mịt không một ánh sao như thế này, cũng ở một nơi đom đóm bay lượn lập lòe chiếu sáng cả một vùng trời, cũng khuôn mặt nghiêng nghiêng yên tĩnh khiến lòng người xúc động.

Tất cả mọi thứ, đều quá trùng khớp.

Lòng tôi như ẩm lại, đầu óc như đang trong cơn mê bởi cảnh tượng trước mặt. Bỗng dưng tôi cất lời như trong cơn mộng du: “Triệt Dã, nếu lúc này cậu có mặt ở đây, nhất định cậu sẽ giúp mình đúng không?”

Chắc chắn cậu sẽ lại mắng mình là “Đồ ngốc”, sau đó cậu sẽ đưa mình quay trở lại chuyến xe Fly.

“Vừa nãy cậu nói gì thế?” Cậu ta bỗng chốc thay đổi sắc mặt, đứng im như một bức tượng đá. Cậu ta tò mò nhìn tôi rồi tuyên bố đồng dục: “Được rồi, tôi sẽ đưa cậu ra bến xe ngay bây giờ!”

“Không bắt đom đóm nữa sao?” Tôi ngăn người nhìn cậu ta, sao đột nhiên cậu ta lại phản ứng mạnh đến vậy cơ chứ?

“Chẳng còn tâm trí để làm việc ấy nữa!” Mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng giọng nói không còn nhẹ nhàng nữa, rõ ràng cậu ta có vẻ không vui.

Liệu có phải vì những gì tôi đã nói lúc nãy không?

Nhưng ban nay tôi có nói gì động chạm đến cậu ta đâu.

Cậu ta dẫn tôi đi một con đường khác hẳn với con đường tôi đi lúc trước.

“Sao không dẫn tôi quay lại con đường ban nãy?”

“Bởi vì tôi phải hoàn thành công việc trước khi trời sáng.” Cậu ta vẫn cúi mặt trả lời tôi.

“Thế chả lẽ cậu không thể đưa tôi trở lại bên xe buýt trước được hay sao?”

Cậu ta không trả lời, đưa tôi rẽ vào một lối ngoặt rồi dừng lại. Đến khi tôi sánh đôi cùng cậu ta, cậu ta mới chỉ tay ra phía trước nói: “Ngay phía trước đấy.”

Hả? Cậu ta nói, cứ đi thẳng là có thể đến bến xe sao?

“Nhưng...” Tôi không hiểu. “Đi theo lối ban nãy thuận tiện hơn nhiều mà. Đường này phía trước làm gì có đèn, tôi quá đi mất!”

Cậu ta nhướng mày.

“Thật đúng là ngốc, vì rất tối, cho nên tôi mới phải chiếu sáng cho những ngọn đèn, đó chính là công việc của tôi.”

Cậu ta giơ cao lọ thủy tinh trong tay.

“Cậu quên rồi à? Đây là công việc của tôi mà. Nếu tôi có thể thắp sáng tất cả các ngọn đèn trong thành phố này, thì những người đi qua đây không may bị lạc đường như cậu sẽ không phải lo lắng, sợ hãi nữa.”

Nghe cậu ta nói điều này, tôi không thể không nhìn lại cậu ta một lần nữa.

Cậu ta dù không mấy lịch sự, hơn nữa còn dễ khiến người ta bực bội, nhưng lại vô cùng tốt bụng.

Trong khi nghĩ như vậy, cậu thanh niên bên cạnh đã đi đến ngọn đèn phía trước, mở lọ thủy tinh, lấy ra một con đom đóm.

Con đom đóm như đã biết nhiệm vụ cao cả của mình, nên vừa được thả ra, nó đã từ từ bay cao, bay cao, sau đó...

Ngọn đèn đã được thắp sáng.

Tất cả những ngọn đèn trên con đường ban nãy tôi đi chắc cũng được cậu thắp sáng như thế này. Tối nào cậu ta cũng một mình cần mẫn hoàn thành công việc này trong một thành phố trống vắng không có lấy một ánh sao này sao?

Lẽ nào cậu ta thực sự không có lúc cảm thấy một nỗi mệt mỏi hay cô đơn sao?

Tôi không tin, không thể tin nổi.

Trong lúc tôi còn đứng đó mải mê với suy nghĩ mông lung của mình, cậu ta đã thắp sáng ngọn đèn thứ hai, rồi thứ ba...

Ánh sáng màu cam dịu nhẹ lấp lánh rọi xuống phố, lòng người cũng như được sưởi ấm hơn.

“Này! Cậu còn đứng đần ra đấy à?”

Tôi chu miệng, không nói được gì. Chỉ dừng lại một tí thế mà đã bị cậu ta giục ngay rồi. Tôi vội vàng chạy theo sau.

“Cứ vừa đi vừa thắp đèn thế này, lúc nào mới đến được bến xe chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Thế này nhé, cậu hãy giúp tôi thắp đèn đi.” Nói rồi, không biết cậu ta lôi đâu ra một lọ thủy tinh nữa, chia số đom đóm ra làm đôi, đưa cho tôi một lọ.

“Rồi, giờ cậu chỉ cần đứng dưới mỗi ngọn đèn, thả một con đom đóm ra để nó bay lên là được.”

Hừ...

“Cậu vội lắm à?”

“Nghe có vẻ đơn giản nhỉ?”

“Thì vốn rất đơn giản mà.”

Thôi đi, cậu có thể bỏ cái kiểu nhìn chằm chọc ấy đi được không!

“Nếu vội thì hãy mau chóng tiến hành đi.”

Mỗi ngọn đèn được thắp sáng nghĩa là sẽ không nhìn thấy một con đom đóm nữa. Ánh đèn màu cam ấm áp rọi xuống, dường như có thể soi sáng đến tận đáy mắt vậy.

Những ánh đèn nơi đây có lẽ là nơi ấm áp duy nhất của thành phố này.

Và chàng trai đang vui vẻ nhìn những con đom đóm bay lên không trung kia lại chính là người duy nhất tạo ra sự ấm áp cho thành phố này sao?

Cậu đã thắp sáng ngọn lửa ấm áp cho những người qua đường như tôi bằng sự cô đơn của mình sao? Nhưng...

“Thật sự cậu chưa từng nghĩ cậu sẽ ra đi sao?”

Cậu ta vừa xoa nhẹ vào lọ thủy tinh vừa như đang suy nghĩ điều gì.

“Cậu mong tôi sẽ ra đi sao?”

Không... Tôi chỉ cảm thấy cậu ta cứ một thân một mình bước đi trong cái thành phố tối tăm, tĩnh mịch này thì thật là cô đơn. Tôi chỉ cảm thấy cậu ta cần một người bạn đồng hành, cũng như con đom đóm lập lòe thấp sáng để xua đi bóng tối lạnh lẽo, một người bạn để xua đi cảm giác cô đơn đang vùi sâu trong lòng cậu ta.

Có lẽ tận sâu đáy lòng, cậu ta cũng hy vọng có một người đồng hành.

Thế nên cậu ta mới đề nghị tôi giúp cậu ta bắt đom đóm chứ.

Vì hy vọng, thế nên cậu ta mới chọn một con đường khác xa hơn để đưa tôi ra bến xe buýt.

Và vì thế nên cậu ta mới để tôi cùng thấp sáng những ngọn đèn đường...

Đúng rồi, chắc lúc này cậu ta vẫn đang đợi câu trả lời của tôi.

“Tôi...” Tôi đắn đo một lúc rồi lại nói sang chuyện khác. “Đây là công việc của cậu mà.”

“Là như vậy ư?” Xem ra cậu ta có vẻ hơi thất vọng, nhưng lại nhanh chóng che giấu đi bằng một nụ cười vui vẻ. “Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ ra đi.”

Cậu ta nhìn vào mắt tôi. Dù nhìn cậu ta cười có vẻ rất rạng rỡ, nhưng đằng sau nụ cười ấy lại chất chứa nỗi buồn nặng trĩu. Ánh đèn vàng rọi xuống mờ ảo, tạo nên bóng tôi lơ nhơ trên khuôn mặt cậu. Cậu ta nhìn về phía sau lưng tôi, ánh mắt xa xăm.

Không khí bỗng chốc im ắng lạ thường.

“Thực ra nơi này rất ít người đi qua, đúng không?”

“Ừ, cậu là người thứ ba... có lẽ là thứ hai. Phải lâu lắm mới có một người qua, mặt mũi người ta thế nào, chắc tôi chẳng nhớ nổi nữa.”

“Có khi sau tôi, có thể chẳng còn ai đi qua đây nữa đâu nhỉ?” Bỗng dưng tôi cảm thấy lo lắng. Vậy thì chẳng phải từ nay về sau cậu ta sẽ phải sống cô đơn một mình mãi sao?

“Ừm, cũng có thể.” Cậu đi đến một ngọn đèn nữa rồi lại mở lọ thủy tinh lấy ra một con đom đóm.

Lại một ngọn đèn nữa được thấp sáng.

Nhìn cái bóng dáng ấy, tôi dường như đã nhìn thấy được cả những tháng ngày dài đằng đẵng sau này của cậu ta.

Trời tối, trời sáng. Đèn đường, đom đóm, cậu ta.

“Chẳng phải cậu rất vội sao?” Bỗng dưng cậu ta quay lại nhìn tôi. “Chậm chạp như thế sẽ không kịp mất.”

Đi đến từng ngọn đèn, cậu ta lại thả ra một con đom đóm. Một lúc sau, cả đoạn đường đã được thấp sáng, bỏ lại bóng tôi phía sau lưng.

Cậu lặng lẽ làm công việc đơn điệu ấy, lòng tôi như lấy lại được cảm giác yên bình trước đây, thời gian cũng như ngừng trôi.

Lại rẽ một lối ngoặt nữa rồi tiếp tục đi thẳng.

Càng lúc càng nhiều những ngọn đèn được thấp sáng, mặc dù đom đóm chỉ phát ra những tia sáng yếu ớt, nhưng chút ánh sáng nhỏ nhoi ấy lại mang đến cho tôi sự ấm áp lạ thường trong màn đêm tĩnh mịch.

Thậm chí, trong một khoảnh khắc, tôi đã mơ hồ nghĩ, mơ hồ hy vọng con đường phía trước sẽ kéo dài mãi, dài mãi để tôi có thể mãi đồng hành cùng cậu ta trên con đường mang ánh sáng đến cho cả thành phố.

Nhưng con đường nào rồi cũng có điểm tận cùng. Khi ánh đèn ngày một nhiều hơn, con đường đã sáng hơn, tôi ngẩng lên, thấy phía không xa trước mặt chính là bến xe buýt công cộng mà chuyến xe Fly đang đỗ.

Từ đây, tôi đã thấp thoáng nhìn thấy bác lái xe đang ngoi ăn một loại quả gì đó.

“Kia có phải nơi cậu muốn tìm không?” Cậu ta dừng bước rồi quay lại hỏi tôi.

Tôi nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ.”

“Mau đến đó đi.” Nói rồi, cậu ta đưa tay về phía tôi.

“Được rồi.” Hiểu ý cậu ta, tôi vội đưa lại chiếc lọ thủy tinh. “Trả đom đóm cho cậu này.”

Cậu ta dồn hai lọ đom đóm thành một, gõ nhẹ vào lọ thủy tinh rồi nói: “Thế này lại đông vui nhộn nhịp rồi nhé.”

Nhưng nụ cười trên môi cậu ta lúc này trông thật đau lòng. Cái vẻ buồn rầu ấy tự nhiên lại lây sang cả tôi, khiến lòng tôi cũng nhói đau theo.

Lúc này tôi rất muốn hỏi xem cậu ta có muốn tôi ở lại cùng không.

Nhưng hỏi như thế thật là đường đột.

“Nếu tặng chúng cho cậu...” Cậu ta vẫn tập trung nhìn những sinh vật nhỏ bé trong lọ thủy tinh, rồi hạ giọng hỏi. “Cậu có cần chúng không?”

Một lát sau, cậu ta mới đưa mắt nhìn tôi, thái độ rất chân thành.

Nhưng thấp sáng đèn cho thành phố bằng ánh sáng đom đóm chẳng phải là công việc của cậu ta sao? Nếu giờ tặng đom đóm cho tôi, cậu ta sẽ lấy gì để thấp sáng đèn trong thành phố đây?

Nếu không có đom đóm, sẽ chẳng có ánh đèn, chẳng phải cậu ta sẽ càng cô đơn hơn sao?

Tôi do dự một hồi.

“Hi hi...” Đây có lẽ là tiếng cười đầu tiên của cậu ta từ lúc gặp tôi, sao mà nghe bi thương và bất lực vậy.

Cậu ta vừa cười vừa mở lọ thủy tinh ấy. Những con đom đóm như chim sổ lồng, ủa ra miệng lọ, rồi vội vàng bay lên.

“Cậu...” Tôi thoáng kinh ngạc, những con đom đóm ấy phải khó khăn lắm mới bắt được mà!

Trông cậu ta có vẻ buồn rầu.

“Dù có bắt được thật nhiều đom đóm, thì cũng chỉ để thấp sáng đường mà thôi, chứ không bao giờ tôi có thể bắt được con đom đóm mà cô ấy yêu quý.”

Cô ấy?

Tôi càng kinh ngạc hơn. Cô ấy mà cậu ta nói là ai? Là người đã từng tới đây trước tôi chẳng?

Dù buồn rầu, dù cô đơn, dù đã từng nghĩ sẽ ra đi, nhưng cuối cùng vẫn ở lại, hết đêm này đến đêm khác bắt đom đóm để thấp sáng từng ngọn đèn đường. Liệu có phải cậu ta đang ở đây để đợi cô ấy xuất hiện một lần nữa không?

Thì ra cậu ta cũng đang chờ đợi!

Những con đom đóm ủa ra từ lọ thủy tinh đang từ từ tản ra, rồi bay ngày càng cao.

Chúng lấp lóe như những ánh sao trên bầu trời đêm, rọi sáng cả những giọt nước nơi khóe mắt cậu.

“Cậu...”

Cậu ta mỉm cười.

“Tôi sẽ tiếp tục bắt thật nhiều đom đóm để thấp sáng những ngọn đèn cho cả thành phố này.”

“Cậu có muốn lên xe với tôi không?” Không kìm nổi cảm xúc, tôi buột miệng hỏi cậu.

“Tại sao?” Cậu ta nhìn tôi thắc mắc.

Tôi nên trả lời cậu ta thế nào nhỉ?

Tôi rất muốn nói: “Bởi vì tôi có thể trở thành bạn đồng hành của cậu”, nhưng nếu tìm thấy Hứa Dực rồi, tôi sẽ không thể tiếp tục đồng hành cùng cậu ta nữa, lúc ấy, cậu ta sẽ ra sao? Vì thế lúc này đây, tôi đâu thể nói thật với cậu ta những điều ấy.

Tôi đành ngại ngùng trả lời rằng: “Tôi... chỉ hỏi vậy thôi.”

Cậu ta lại cười. “Thật đúng là một câu trả lời hay. Thôi được, tôi sẽ đi cùng cậu.” Nói rồi, cậu ta sải bước nhanh hơn.

Việc này...

Thật đúng là một chàng trai kỳ lạ, kỳ lạ trong cả việc đưa ra quyết định.

Cả hai đang tiến đến trước cửa xe buýt Fly, bỗng nhiên cậu ta dừng bước.

“Sao vậy?” Tôi thắc mắc. Cậu ta dừng đột ngột làm tôi suýt ngã dúi dụi vào lưng cậu.

Cậu ta quay lại nói nhỏ: “Bác lái xe trông có vẻ hơi hung dữ, cậu lên trước đi.”

“Thật ra bác ấy rất tốt, đừng sợ.” Tôi cười khẽ, hóa ra không phải chỉ có tôi, mà người khác cũng phải sợ cái dáng vẻ nghiêm khắc của bác lái xe.

Tôi ung dung bước lên xe trước.

Tôi tìm một chỗ ngồi cạnh cửa sổ để tha hồ phóng tầm mắt nhìn ra bên ngoài, trên xe vẫn trống không, Ồ? Sao cậu ta vẫn còn chưa lên nhỉ?

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy cậu ta vẫn đứng bên ngoài xe. Tôi lo lắng hỏi: “Sao cậu còn chưa lên xe?”

Dưới ánh đèn leo lét, hình ảnh cậu thật nhạt nhòa, như có thể tan biến vào màn đêm bất cứ lúc nào cùng với những con đom đóm ấy, tôi cảm thấy bất an, tim đập loạn nhịp.

“Bởi vì, đi cùng cậu...” Cậu ta bước đến gần cửa sổ, tay gõ nhẹ vào lọ thủy tinh đang ôm trong lòng, nụ cười như sương trắng. “Chỉ là nói thế thôi.”

m cuối trong câu nói của cậu sao kéo dài vô tận, lộ ra nỗi bi thương tột cùng, ngay cả màn đêm đen cũng như bị xé toạc ra tạo thành vết thương dài và sâu.

Trái tim tôi vô cớ bỗng quặn đau, nụ cười như sương trắng trên môi cậu ta trước mắt tôi sao ngày càng mờ nhạt, ngày càng nhạt nhòa...

Gần như trôi vào hư vô...

“Chỉ nói thế thôi sao?” Tôi buột miệng lặp lại, như một lời than thở, mất đi khả năng suy nghĩ.

“Ừ, chúc cậu lên đường may mắn.” Cái nhìn nơi ánh mắt cậu ta như xuyên vào tận sâu đáy lòng tôi, như nguồn nước đang chảy qua mặt tôi, nó ẩn chứa một thứ tình cảm sâu sắc không thể coi nhẹ.

Phút chia tay ấy thật không ngờ khiến tôi đau lòng đến độ không thốt thành lời.

Xe từ từ lăn bánh, cậu ta vẫn đang dõi theo tôi. Dù hình ảnh cậu ta đã dần tan biến, nhưng sao tôi vẫn cảm nhận thấy ánh mắt chứa chan tình cảm ấy vẫn đang dõi theo tôi, theo sát tôi suốt con đường dài.

Đột nhiên, tôi bỗng thấy trống vắng lạ thường.

“Nha đầu ngốc.”

Bác lái xe vừa cho quả anh đào vào miệng, đúng là không để ngời cái miệng bao giờ.

“Ừm!” Tôi nhẹ nhàng đáp lại, cảm giác đau đớn vô cớ chiếm cứ toàn bộ con tim.

“Chuyến xe Fly đi một mạch đến bến sau không dừng giữa đường, và chỉ tiến không lùi.”

“Bác ơ?” Tôi thần thờ gọi bác.

“Tôi đã nhắc cô rồi mà! Thật đúng là nha đầu ngốc!”

“Hình như bác đã nói với cháu câu này rồi thì phải.” Việc gì mà bác ta phải nhắc nhiều thế liệu có phải bác đang muốn ám chỉ điều gì không? Nhưng sao tôi không thể nào đoán ra được.

Bác lái xe đưa mắt nhìn tôi vẻ chán nản.

“Nha đầu ngốc thì vẫn mãi là nha đầu ngốc thôi!”

“Câu này bác cũng nói rồi đấy ạ.” Tôi cố xua tan cảm giác khác lạ trong lòng, mỉm cười.

Cuối cùng bác ta cũng bực mình, chẳng nói thêm gì nữa.

Tôi thấy tâm trạng hơi nặng nề, thế nên để tránh ánh mắt của bác, tôi leo lên tầng hai thả sức ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Hình ảnh chàng trai bắt đom đóm ban nãy đã mất hút vào trong màn đêm yên tĩnh, bên ngoài chỉ còn lại một khoảng không vô tận tối đen như mực.

Lúc này đây, không hiểu sao tôi lại thấy đau lòng, xót xa đến lạ kỳ.

Nhưng dù có buồn thương, có đau đớn, tôi cũng phải tiếp tục cuộc hành trình. Chưa tìm thấy Hứa Dục, bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không ngăn cản được cuộc hành trình tìm kiếm của tôi.

Hơn nữa, tôi tin rằng, dù phải chờ đợi hay tìm kiếm, cuối cùng chúng ta cũng sẽ có được kết quả như mong muốn.

25. Chương 14

Chương 14: Chưa bao giờ tớ ngừng yêu cậu

Hạnh phúc biết bao, trước khi cậu lại biến mất trước mặt tớ,

Tớ đã cầm được tay cậu rồi.

Để một lần nữa tớ giữ cậu lại trong thế giới của mình.

Đang cảm kích như vậy, nhưng cuối cùng, cậu vẫn biến thành làn sương trắng xóa.

Lẽ nào chuyện tình cảm giữa tớ và cậu lại kết thúc như vậy sao?

Ngay trong giây phút tuyệt vọng ấy,

cuối cùng tớ đã hiểu ra một điều thật quan trọng...

Trong tim tớ, chưa bao giờ tớ ngừng yêu cậu.

Cuộc hành trình lại tiếp tục, tôi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Tỉnh giấc nhìn ra bên ngoài, ánh mặt trời đang chiếu những tia nắng ấm áp khắp mọi nơi. Vì ngủ say nên tôi không biết xe đã dừng từ lúc nào.

Ngoài kia, xe ô tô liên tục rú còi, người đi đường qua lại tấp nập.

Có lẽ đây là một thành phố náo nhiệt, ồn ào.

Đã lâu lắm rồi không được chứng kiến cảnh nhộn nhịp, đông vui thế này. Tự dưng tôi lại hoài niệm cảnh trước đây. Leo xuống tầng dưới, tôi mới phát hiện thấy là bác lái xe đã không còn ngồi trên cabin nữa rồi.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì đây đã là bến cuối cùng của chuyến xe này, có tên “Chung điểm bất kiến.”

Không biết bác lái xe đi đâu rồi nhỉ? Lúc trước bác ta đã nói là kết thúc lộ trình này sẽ về ngủ một giấc, hoặc cũng có khi lại đang yên vị trên chuyến xe Fly quay về nhà rồi nhỉ? Hay bác ta cũng thấy vui lây với sự náo nhiệt nơi đây nên đi chơi loanh quanh đâu đó rồi chăng?

Bước xuống xe, một làn gió nhẹ mang hơi thở sáng khoái lướt qua mặt tôi, thật dễ chịu.

Tôi đi dọc theo con đường, tâm trạng cũng thấy khoan khoái, vui vẻ nhờ bầu không khí náo nhiệt xung quanh.

Tôi đưa mắt chậm rãi quan sát mọi thứ xung quanh, ánh mắt dừng lại ở một góc khuất phía bên kia đường. Một cậu bé đang mua cây kẹo bông bầy sắc ở quán kẹo bên phải đường. Cậu chiếc kẹo tung tủy đi được vài bước, cậu ta gặp một cô bé đang đứng khóc thật thương tâm, ngập ngừng một lúc lâu, cậu ta đưa chiếc kẹo bông vừa mua cho cô bé ấy như để an ủi.

Cậu bé này đáng yêu thật đấy. Hi hi.

Hình ảnh cậu bé cho kẹo cô bé khiến tôi nhớ lại thời thơ ấu, lần đầu tiên bước chân đến đây, tôi cũng đã gặp Triệt Dã trong một tình huống tương tự. Tất cả mọi chuyện tưởng chừng như rất bình thường nhưng hình như đã được vận mệnh sắp đặt từ trước thì phải.

Không biết rồi sau này lớn lên, cô bé, cậu bé kia có gặp lại nhau, rồi yêu nhau không nữa.

Ánh nắng chan hòa ấm áp, tôi nheo mắt ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời, trong khoảnh khắc, bỗng cảm thấy đây mới là một cuộc sống chân thực, tràn đầy sức sống. Tôi khoan khoái vươn vai để dẫn xương cốt, rồi đi bộ ngang qua đường, đi thẳng đến dưới một chiếc ô to nhiều màu phía đối diện, lấy một cốc nước nhìn trong suốt như thủy tinh.

Khi tôi đang hân hoan uống cốc nước ngọt, ông chủ cửa hàng thân mật chìa bàn tay về phía tôi.

“Năm tệ.”

“Vâng ạ.”

“Năm tệ, cảm ơn.”

“...”

Ông chủ nheo mắt, nói: “Này cô gái, cô đừng có nói với tôi là ví tiền bị người ta lấy mất rồi đấy nhé.”

“Không đâu ạ, chỉ là...” Tôi cuống quýt định giải thích.

Ông chủ cửa hàng lại cười được ngay.

“Không phải là tốt rồi, vậy thì mau trả tiền đi.”

“Cháu, cháu không mang tiền.”

Sắc mặt ông ta bỗng chốc thay đổi hẳn.

“Không có tiền? Mới tí tuổi đầu đã muốn ăn quýt hả?”

“Không phải đâu ạ, cháu...”

Đúng lúc tôi đang ngượng ngùng xấu hổ không biết chui vào đâu để trốn thì bất ngờ một bàn tay thon dài chìa ra bên cạnh tôi.

“Ông chủ, để cháu trả tiền nước cho cô ấy.”

Tôi giật mình mở to đôi mắt, không phải vì có người giúp tôi trả tiền, mà là vì giọng nói kia sao mà thân quen, giống hết giọng nói của một người mà bao lâu nay tôi vẫn tìm kiếm, vẫn mong mỏi và nhớ thương, giọng nói của Hứa Dục!

Niềm vui không lời nào tả xiết ủa về trong tôi.

Nhưng thật trớ trêu thay, khi quay đầu lại, trước mặt tôi đâu phải người tôi vẫn đang trăm thương ngàn nhớ mà chỉ là một chàng trai qua đường trông khá điển trai và tốt bụng mà thôi.

Trả tiền cho tôi xong, cậu ta cũng mua luôn ỉnh một chai nước rồi tiến đến đứng cạnh tôi, vừa cười vui vẻ vừa cầm chai nước uống.

“Cảm ơn cậu.” Tôi nhỏ giọng cảm ơn, ngữ khí có hơi lạnh nhạt.

“Không có gì.”

Chúng tôi cùng im lặng đứng trên vỉa hè uống nước. Không muốn để không khí giữa hai người xa lạ vừa mới gặp mặt trở nên gượng ép, tôi mở lời trước: “Nơi này có là “Chung điểm bất kiến” không?”

“Đúng vậy.” Cậu ta gật đầu.

“Lẽ nào, cậu không cảm thấy cái tên này hơi kỳ lạ sao?”

“Thật thế à?” Cậu ta trầm ngâm suy nghĩ một lát. “Chắc tại tôi nghe nhiều thành quen rồi.”

“Sao nó lại có cái tên như vậy?”

“Ừm...” Cậu ta trông có vẻ như đang suy nghĩ kỹ càng vấn đề này, rồi quay sang tôi mỉm cười đề nghị. “Tôi đưa cậu đi xem một thứ nhé.”

“Được.” Tôi do dự một lúc rồi vui vẻ gật đầu đồng ý.

“Đi theo tôi.” Cậu ta quay người đi thẳng về phía trước.

Trên đường, cậu ta luôn giữ một khoảng cách nhất định với tôi, dẫn tôi qua mấy con phố liền, rồi đến một nơi, bỗng dưng, cậu đột ngột dừng bước khiến tôi không chú ý đâm sầm vào sau lưng cậu.

Vừa xoa xoa trán vừa lùi lại vài bước, tôi xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

“Có đau không?”

Cậu ta bước lại gần ân cần hỏi.

Tôi đỏ bừng mặt nhưng vẫn cố lắc đầu.

Cậu cười rồi quay người lại nói: “Chính là chỗ này đây.”

“Chỗ này ư?” Tôi nhìn theo ánh mắt cậu ta, hướng lên trên, hình ảnh đập vào mắt tôi chính là một tháp chuông đồng hồ cao tít. Rất nhiều người cũng đứng bên dưới như chúng tôi đang ngược nhìn lên.

Tôi từ từ hướng tầm mắt lên cao nữa, rồi cao nữa...

Bỗng chốc ngẩn người.

Ban đầu mới nhìn thì thấy mặt chiếc đồng hồ này cũng có hình tròn màu trắng tinh như những chiếc đồng hồ khác, nhưng nhìn kỹ hơn thì sẽ phát hiện thấy sự khác biệt của nó, đó là trên mặt chiếc đồng hồ này không hề khắc số, cũng chẳng nhìn thấy kim đồng hồ đâu cả.

Vậy mà cũng được gọi là đồng hồ sao?

Càng kỳ lạ hơn là vẫn nghe được rất rõ tiếng kim đồng hồ chạy, tích tắc tích tắc.

“Có phải rất thú vị đúng không? Dù nghe được tiếng kim đồng hồ chạy nhưng lại không nhìn thấy thời gian trên mặt đồng hồ, thế nên từ trước đến nay chẳng ai biết thời gian cụ thể cả.”

“Vì không biết thời gian nên người ta mới gọi nơi này với cái tên là “Chung điểm bất kiến.”” Tôi chợt hiểu ra nguồn gốc của tên gọi kỳ lạ này, nhưng ngay sau đó, tôi lại băn khoăn. “Thế tại sao lại không nhìn thấy thời gian cụ thể trên mặt đồng hồ?”

“Tại sao?” Cậu ta lặp lại câu hỏi của tôi, hình như cũng bị hỏi vặn không thể trả lời được. “Trước nay ở đây chẳng ai đặt ra câu hỏi tại sao cả, cậu là người đầu tiên đấy.”

“Thế những du khách qua đây thì sao?”

“Du khách à? Có lẽ cậu cũng là người đầu tiên đấy...”

Sao có thể thế được? Tôi đâu phải người đầu tiên đi chuyến xe Fly chứ.

“Nhưng nơi đây lan truyền một truyền thuyết.”

“Truyền thuyết ư?”

“Ừ.” Cậu ta gật đầu, rồi điềm đạm ngược nhìn lên mặt đồng hồ trắng tinh. “Đây là chiếc đồng hồ duy nhất trong thành phố này đây. Truyền thuyết kể rằng, nếu có người nhìn được thời gian trên mặt đồng hồ, thì thành phố này sẽ lập tức biến mất như chưa bao giờ tồn tại vậy.”

Tôi thần người ra, đây là truyền thuyết gì mà lạ kỳ và đáng sợ vậy.

“Vì thế nếu người nơi này biết thời gian thì thành phố này sẽ biến mất. Biến mất không để lại chút dấu tích nào như một lâu đài xây trên cát bị sóng biển cuốn trôi đi vậy.” Giọng cậu ta bình tĩnh như đang bàn luận về mùi vị đồ uống lúc này vậy.

Biến mất không để lại một dấu tích nào ư? Tất cả những hình ảnh tôi đã chứng kiến từ lúc xuống xe đến giờ bỗng ủa về trong trí nhớ của tôi...

Đầu tiên là hình ảnh cô bé đứng khóc thương tâm được một cậu bé đáng yêu tặng cho chiếc kẹo bông ngũ sắc, rồi đến hình ảnh một đôi tình nhân giúp một cụ già qua đường, và cả hình ảnh người mẹ dạy đứa con thơ phải vứt rác đúng chỗ để bảo vệ môi trường... Bao nhiêu con người đang bận rộn với cuộc sống, bao nhiêu hình ảnh đẹp đẽ như những tia nắng ấm áp đang tỏa sáng khắp cả thành phố này, và cả chàng trai tốt bụng đã giúp tôi trả tiền nước đang ngồi bên cạnh tôi nữa...

Tất cả đều sẽ biến mất ư?

Sau khi biến mất chẳng phải chuyển xe Fly cũng chẳng còn trạm dừng cuối cùng sao?

Không đến được trạm cuối cùng, bác tài xế sẽ ra sao nhỉ? Sao lại có thể tàn khốc như vậy được, đúng là không thể nào tưởng tượng nổi...

Đột nhiên, tôi nảy ra một sáng kiến lý tưởng.

“Chỉ cần không ai nhìn thấy thời gian trên mặt đồng hồ là được đúng không? Vậy chúng ta lấy vải che mặt đồng hồ đó đi là được rồi.”

“Làm sao có thể ngăn cản mọi người không xem thời gian chứ. Dù lúc này đây người đó còn chưa xuất hiện nhưng chắc chắn trong tương lai sẽ xuất hiện. Thực ra...” Cậu ta dừng lại một lúc rồi lại cười nói tiếp. “Thực ra mọi người ở đây cũng muốn biết thời gian lắm. Cậu thấy đấy, thành phố này tràn đầy sinh lực, ồn ào, nhộn nhịp, cuộc sống tấp nập như thế mà thiếu đi thời gian thì sẽ gây ra rất nhiều cảnh hỗn loạn. Ngã tư không có đèn xanh đèn đỏ, người ta chờ đợi nhau quá lâu mà không biết cụ thể là bao lâu nên không thể tránh khỏi mâu thuẫn, và cả những người đang ngắm nhìn tháp chuông đồng hồ này nữa chứ, họ đâu có biết mình sẽ đứng xem ở đây bao lâu.”

Đúng vậy. Bỗng nhiên tôi lại chợt nhớ ra, chai nước mình uống ban này không khéo lại được chế biến từ nước biển chất đã quá hạn cũng nên.

Không có thời gian, quả thật rất bất tiện.

“Vậy sau khi thành phố biến mất, mọi người ở đây sẽ sao?” Tôi tò mò hỏi.

“Có thể sẽ có một thành phố không thời gian khác xuất hiện ở một nơi nào đó, và những người sống vô định như chúng tôi có thể sẽ xuất hiện ở đó chẳng.” Cậu ta ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời. “Nghe nói...”

“Gì thế?”

“Nghe nói người sống ở đây đều là những người đi lạc, ai cũng đang chờ được tìm thấy, sau đó đưa họ trở về thế giới của họ.”

“Cả cậu cũng thế ư?” Tôi không kìm lòng được, hỏi chêm vào.

“Tôi...” Cậu ngập ngừng một lúc rồi gật đầu. “Cũng vậy.”

Cũng vậy ư?

Câu trả lời nghe sao đau lòng thế.

“Nếu được tìm thấy trước khi nơi này biến mất, thì sẽ không sao phải không?”

“Ừ. Cũng có thể.” Giọng cậu ta có vẻ mơ hồ, như không thể xác định chắc chắn được.

“Chờ chút!” Tôi như chợt nhớ ra một điều quan trọng khiến cả người tôi như bị kích động bởi một chuyện vô cùng khẩn thiết.

Cậu ta không hiểu chuyện gì quay sang nhìn tôi.

“Cậu nói người ở đây đều là người đi lạc, họ đang chờ đợi để được tìm thấy phải không?”

Nụ cười trên khuôn mặt cậu ta chợt trở nên khó hiểu.

“Tôi cũng chỉ nghe nói thế thôi.”

“Vậy thì, giờ tôi phải đi tìm một người ngay!” Bỗng chốc giọng nói của tôi trở nên gấp gáp.

Lúc đầu tôi chỉ nghĩ người nhìn thấy thời gian trên mặt đồng hồ có xuất hiện hay không cũng chẳng liên quan đến mình, vì dù sao mình cũng chỉ là một người qua đường mà thôi. Nhưng nếu Hứa Dực đang ở đây, nếu cậu ấy đang ở đây thì...

Tôi bất giác thấy lo sợ, hốt hoảng vô cùng.

Tôi chỉ sợ lúc này có người chỉ lên tháp đồng hồ và nhìn thấy thời gian trên ấy. Tôi sợ ngay cả lúc mình đã tìm thấy Hứa Dực rồi, cậu ấy đã đứng trước mặt tôi rồi nhưng lại vụt biến mất vào không trung như một làn sương trắng! Tôi sợ cả việc cậu ấy biến mất rồi sẽ không còn một “chuyến xe Fly” nào có thể đưa tôi đi hết bên này đến bên khác để tiếp tục hành trình tìm kiếm của mình...

Thế nên lúc này đây, tôi không được lãng phí dù chỉ một giây! Một giây cũng không được!

Nghĩ vậy, nên chưa kịp nói lời từ biệt tôi đã vội vàng lao vào dòng người bận rộn kia, bỏ lại chàng trai tốt bụng đã đưa tôi đi xem tháp chuông đồng hồ để tìm kiếm bất kỳ một hình ảnh hay một gương mặt quen thuộc nào. Nhất định tôi phải tìm thấy Hứa Dực và đưa cậu ấy trở lại thế giới của tôi trước khi thành phố này biến mất, nhất định phải tìm thấy!

Cửa hàng, đường phố, công viên, trên xe...

Không bỏ sót bất cứ địa điểm nào!

Hứa Dực ơi, xin cậu hãy mau ra đây đi, mau xuất hiện đi...

Không biết tôi tìm kiếm bao lâu, cứ chạy rồi lại dừng để thở, không biết đã nhận nhầm rồi lại phải xin lỗi bao nhiêu người rồi. Cứ liên tục như vậy đến khi tôi không dám chắc đó là bóng lưng của cậu ấy nữa. Tôi phải nhìn thật cẩn thận từng người qua đường, kể cả biết rõ rằng người đó không thể là cậu ấy, tôi cũng nhất định phải tự mình xác nhận mới thôi.

Tôi quyết không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào có thể tìm thấy cậu ấy!

Nhưng đi ở đây khác với đi trong làn sương mù, dù không biết thời gian, nhưng vẫn biết mệt.

Thế nên, tôi đã thấm mệt...

Không biết đã bao lần tôi phải dừng lại thở lấy hơi vì không đi nổi nữa, giơ tay lên vén tóc mái, vô tình chạm vào giọt nước nơi khóe mắt, tôi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Những đám mây trắng bồng bênh trôi kia giống như những chiếc kẹo bông mà Hứa Dực đã mua cho tôi, bầu trời thăm thẳm làm say đắm lòng người.

Hứa Dực, có phải cậu đang cố ý, cố ý trốn đi để tớ không tìm thấy cậu phải không?

Nhưng cậu đừng có mà xem thường tớ nhé.

Đừng xem thường lòng quyết tâm của tớ, cũng đừng hòng xem thường lòng kiên trì của tớ.

Và cậu cũng đừng xem thường... vị trí của cậu trong lòng tớ.

Ngước mắt nhìn lên, tôi phát hiện thấy, thật không ngờ, mình lại quay trở lại đúng vị trí này – dưới tháp chuông đồng hồ. Rất nhiều người đang giống tôi lắng tai nghe tiếng kim đồng hồ kêu tích tắc tích tắc.

Còn phía bên phải, ngay trước mặt tôi là lưng của một chàng trai.

Tóc dày đen nhánh, chiếc áo phông trắng cùng chiếc quần bò màu xanh đậm, thân hình khá cao to. Hai tay đút túi quần, cậu ta cũng như bao người khác đang ngẩng mặt lên ngắm nhìn tháp chuông đồng hồ.

Sao hình ảnh này thân quen quá!

Tôi như người đang bị chìm dưới nước vừa ngoi lên khỏi mặt nước để hít thở bầu không khí trong lành, như người chết đuối tìm được cọc bám, con tim bỗng rung động lạ thường.

Đúng vậy, lòng tôi trào dâng một cảm giác xao xuyến.

Vì quá xúc động, nên mỗi bước tôi đi đều vô cùng thận trọng.

Vì sợ bước mạnh sẽ làm kinh động đến cậu ấy.

Một bước, hai bước, ba bước...

Càng gần hơn, trí óc tôi lại càng căng thẳng hơn, trái tim rung lên như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Hứa Dực, Hứa Dực, Hứa Dực...

Chính là người tôi vẫn nhung nhớ bao lâu nay.

Người ấy lúc này chỉ còn cách tôi vài bước chân thôi.

Tôi từ từ đưa tay ra, bởi vì lo sợ và hy vọng nên khẽ run rẩy, mỗi lúc một gần hơn. Tôi dừng lại để lấy thêm dũng khí rồi mới tiến lại.

Diệp Hy Nhã, chẳng phải mày đã mong đợi giây phút này từ lâu lắm rồi sao?

Nhất định mày phải làm được!

Tôi tự động viên mình, rồi hít một hơi thật sâu, từ từ đưa tay về phía trước.

Đúng lúc tay tôi chạm vào lưng cậu ấy, thời gian như ngừng trôi, tim tôi như ngừng đập.

Cậu ta giật mình đứng ngây ra một lúc rồi mới từ từ quay đầu lại.

“Hứa...”

Tôi căng thẳng quá đi mất, lộ trình tìm kiếm đã khiến tôi hao tâm khổ tứ bấy lâu nay đến lúc này đã có thể kết thúc rồi sao?

Liệu cậu ấy có ôm tôi vào lòng không nhỉ? Hay cậu ấy sẽ gọi tên tôi trước?

Thật từ từ, khuôn mặt cậu ấy dần dần hiện lên rõ ràng trước mắt tôi.

“Lại là cậu à?”

Bất giác tôi giật nảy mình, khuôn mặt người ấy không phải người tôi đang tìm kiếm.

Không phải Hứa Dực mà chính là chàng trai tốt bụng đã giúp tôi trả tiền nước tôi mới quen ban nãy.

Cái tên “Hứa Dực” chuẩn bị bật khỏi miệng, tự dưng bị nén lại trong cổ họng, khiến cổ họng tôi như bị nghẹn ứ, đau nhói.

Không phải là cậu ấy, không phải cậu ấy, không phải...

Chàng trai kia chỉ mỉm cười im lặng như đang chờ tôi nói trước. Ánh mắt cậu ta nhìn tôi như muốn hỏi: Cậu tìm thấy rồi phải không?

Tôi chỉ lắc đầu, lắc thật mạnh.

Thất vọng tràn trề, tôi chẳng còn hơi sức đâu để nói nữa.

Cậu ta chỉ thở dài một tiếng rồi cất giọng dịu dàng: “Đừng buồn, đừng bao giờ hết hy vọng nhé.”

Làm sao có thể không buồn được cơ chứ?

Bao lâu nay tôi đi tìm cậu ấy, có biết bao điều tôi muốn nói cho cậu ấy biết, vậy mà cậu ấy... Không biết giờ này cậu ấy đang ở đâu nữa?

Cậu ta lại thờ dài, có vẻ như cậu ta đang bất lực, như đang... mất hết hy vọng.

Không gian xung quanh cũng như đã từng mang mùi vị tương tự.

Trái tim tôi bỗng dưng như quặn thắt, đau đớn tột cùng.

Hình ảnh Hứa Dục mua kẹo bông cho tôi trước khi bỏ đi lại hiện về trước mắt tôi...

“Hy Nhã, thực ra tớ rất muốn thay Nguyên Triệt Dã trở thành không khí của cậu.”

“Xin lỗi...”

“Ha ha, Hy Nhã, cậu không phải ngại. Hứa với tớ một việc được không?”

“Gì vậy?”

“Không bao giờ nói lời xin lỗi với tớ.”

“...”

“Tớ đi mua kẹo bông cho cậu.”

...

Chắc chắn lúc ấy Hứa Dục phải đau lòng lắm, thất vọng lắm, buồn chán lắm. Nhiều lúc, hình ảnh Triệt Dã đã khiến tôi mờ mắt, che khuất con tim tôi khiến tôi không nhận thấy sự tồn tại của cậu ấy, quên đi lòng tốt và sự bao dung của cậu ấy đối với tôi.

Đến khi đánh mất cậu ấy, tôi mới nhận ra, rất nhiều sự thực vốn dĩ đã tồn tại nhưng lại bị tôi vô tình hay cố ý bỏ qua. Giờ tôi mới hiểu ra thì đã quá muộn rồi!

Hứa Dục, tớ xin lỗi, tớ thật sự xin lỗi...

Nếu bây giờ, cậu xuất hiện trước mặt tớ, nhất định tớ sẽ nói cho cậu biết những gì con tim tớ đang mách bảo, cho cậu biết lòng tớ nghĩ gì, để cậu hiểu rõ tình cảm thật sự của tớ.

“Tôi phải làm gì để giúp cậu không buồn rầu như thế nữa...” Giọng nói của chàng trai đứng bên cạnh có vẻ như rất buồn phiền. Bỗng nhiên, như nghĩ ra điều gì đó, cậu vui vẻ hẳn lên. “Đúng rồi, tôi nghe nói, khi tâm trạng không được vui thì nên ăn kẹo, kẹo sẽ khiến tinh thần ta thêm hưng phấn, bởi vì kẹo ngọt, mà vị ngọt ngào dễ khiến con tim cảm động. Vừa hay đối diện đây có một cửa hàng kẹo, để tôi đi mua kẹo bông cho cậu nhé?”

26. Chương 14 P2

Nói xong, cậu ta cất bước, đi lướt qua bên cạnh tôi, hướng về bên kia đường.

“Lạch tạch, lạch tạch, lạch tạch...”

Tiếng gì vậy?

“Lạch tạch, lạch tạch, lạch tạch...”

Là tiếng chuông đồng hồ vang lên.

Vang liên tục, càng lúc càng rõ hơn.

Tôi thẫn thờ ngẩng mặt lên, ánh mắt dần hướng lên cao hơn, cao hơn.

“Lạch tạch, lạch tạch, lạch tạch...” Tiếng kim đồng hồ chạy vừa chậm vừa vang, như xuyên thấu vào tai.

Ánh mắt tôi vẫn hướng lên trên mặt đồng hồ.

“Lạch tách, lạch tách, lạch tách...” Tiếng ba chiếc kim đồng hồ chạy cùng một lúc vang lên, giao nhau.

Lúc này, trong lòng tôi bỗng dâng lên cảm giác lo sợ tột cùng.

Như có chuyện gì khủng khiếp lắm sắp xảy ra vậy.

Bỗng nhiên, trong giây phút tiếng kim đồng hồ vang lên ngày một rõ ràng ấy, tôi đã nhìn thấy thời gian chỉ trên mặt tháp đồng hồ.

Kim giờ đang ở giữa số 4 và số 5, kim phút chỉ cách số 9 có một khoảng rất nhỏ.

Kim giây đang từ từ nhích qua số 6 rồi qua số 7...

4 giờ 44 phút 35 giây.

Có thứ gì đó ập xuống, giống như pháo hoa đang nổ trong đầu tôi vậy, rất nhiều cảnh tượng xuất hiện liên tục trong đầu tôi...

“... Cậu ta đã chết chưa?”

“... Sao nhiều máu thế?...”

“Hình như là chết rồi...”

...

“Nhưng, nơi đây lan truyền một truyền thuyết.”

“Truyền thuyết ư?”

“Ừm. Đây là chiếc đồng hồ duy nhất trong thành phố này đấy. Truyền thuyết kể rằng, nếu có người nhìn được thời gian trên mặt đồng hồ thì thành phố này sẽ lập tức biến mất như chưa bao giờ tồn tại vậy.”

Mắt tôi mở to, người run lên vì sợ.

“Đừng!”

Tôi lắc đầu, lắc đầu thật mạnh!

Đừng, đừng, đừng!

Đầu tôi choáng váng như một chiếc lăng kính mất trọng tâm, ánh mắt nhìn cảnh vật trước mắt lúc mờ lúc tỏ. Lúc này, trước mắt tôi, hình ảnh của Hứa Dực lúc băng qua đường trước đây và hình ảnh của chàng trai mới quen kia hòa lại làm một.

Liệu cậu ta có bị...

Không! Tuyệt đối không thể để cậu ấy bị như vậy!

Tôi gắng gượng sức chạy lên phía trước để níu tay cậu ta lại!

Tôi cố sức giữ bàn tay ấy như thể bất kỳ một sức mạnh to lớn nào cũng không thể tách nó ra được!

Tự nhiên bị giữ lại, cậu ta dừng bước, quay người lại nhìn tôi vẻ kinh ngạc hỏi: “Cậu sao thế?”

Toàn thân tôi run lên. Tôi không trả lời, chỉ nắm thật chặt tay cậu ta, không để cậu ta rời tôi nửa bước chứ chưa nói là chạy sang đường.

“Mắt cậu sao thế? Đỏ hoe rồi kìa.” Cậu ta vừa dứt lời, nước mắt tôi trào ra không ngừng, như chiếc vòng cổ trên châu bị đứt dây, lăn dài trên gò má.

“Cậu đừng đi sang bên kia phố nữa nhé! Đừng đi nữa nhé!”

Tôi nói với cậu ta từng lời từng lời như sắp kiệt sức.

Cậu ta đưa tay định lau nước mắt cho tôi nhưng đưa lại gần rồi lại ngập ngừng rút lại. Im lặng một lúc lâu, cậu ta mới mở lời an ủi: “Tôi không đi nữa đâu... Cậu đừng khóc nữa nhé!”

“Ừ! Đừng đi đâu đấy.” Tôi gật đầu, giọng có vẻ mạnh mẽ hơn. Nước mắt vẫn nhen ngào không ngớt.

Lòng tôi quặn đau, đau như thể giây phút tuyệt vọng đang đến gần.

“Tôi nghe lời cậu rồi mà.” Cậu ta lặng lẽ nhìn tôi, như đang chờ tôi bình tĩnh lại.

Nhưng tôi không thể nào bình tĩnh được, chỉ suýt nữa thôi, thực sự chỉ suýt nữa thôi, có lẽ tôi sẽ mất cậu ta mãi mãi...

Bị bệnh và chết không biết có thể thay thế được nhau không nhỉ?

Nếu như có thể...

Vậy thì có phải, nếu tôi thay thế Triệt Dã để sang thế giới bên kia, thì người tôi yêu sẽ có được hạnh phúc trọn vẹn như cô ấy mong muốn?

Có phải là để có được câu đồng ý như trong lòng mong đợi, chỉ cần phải bày tỏ một tình yêu bền bỉ thì có thể có được không?

Nếu như có thể...

Thế thì trước khi tôi trao lại cuốn nhật ký này cho cô ấy, hãy cho phép tôi được ngang ngạnh bày tỏ thêm một lần nữa:

Hy Nhã, tớ yêu cậu!

Hứa Dục, sao cậu ngốc vậy, nếu cậu thật sự dám rời bỏ tớ đến một thế giới khác thì tớ quyết sẽ không tha thứ cho cậu đâu!

Chắc chắn tớ sẽ không để chuyện tương tự như vậy lại xảy ra trước mắt tớ một lần nữa!

Vì thế...

“Hứa Dục, tớ không bỏ cậu, cậu cũng không được rời bỏ tớ đâu đấy!”

Tôi vừa nói vừa cổ nuốt vị chất đang bị chặn lại nơi cổ họng, nhìn chàng trai tốt bụng ấy bằng đôi mắt nhòa nước mắt, chỉ sợ trong chớp mắt cậu ta sẽ biến mất.

Một việc kỳ lạ đã xảy ra ngay trong giây phút ấy!

Ngay vào lúc tôi không kiềm chế nổi cảm xúc mà hét lên cái tên Hứa Dục thì cảnh vật xung quanh đột nhiên thay đổi lạ thường như có ai đang dùng đũa thần để điều khiển nó vậy.

Trong đầu tôi vụt qua những ký ức như một tia sáng thoáng qua trong chớp mắt.

Hình ảnh cậu nhóc Tiểu Phi tôi đã gặp ở gần sân bay, người tặng tôi chiếc kẹo bông ngũ sắc mà bình thường cậu bé rất thích ăn, lại còn bắt tôi phải nói thích cậu, rồi khẩn cầu tôi cùng cậu đưa một bé gái bị lạc đường về nhà, và cầu xin tôi đừng bao giờ rời bỏ cậu với vẻ rất khẩn thiết nữa.

Lại còn hình ảnh cậu bé đáng ghét tôi gặp trong trung tâm mua sắm, cứ nhất quyết đòi chiếc đàn guitar trong tay tôi. Rõ ràng mẹ cậu ta còn ở đó mà vẫn bướng bỉnh đòi tôi phải tham gia trò chơi dành ẹ con với cậu ta.

Và hình ảnh chàng trai tên Wing được cứu ra khỏi chiếc xe bị bốc cháy, vì gia đình phản đối việc thành lập ban nhạc nên mới có suy nghĩ tự tử. Sau khi được tôi khuyên nhủ vài điều, lại nhờ tôi cùng cậu ta đi gặp cha mẹ cậu ta để xin lỗi nhưng bị tôi từ chối nên thất vọng bỏ đi.

Còn cả hình ảnh chàng trai một mình đợi hoàng hôn trong công viên hoa anh đào ấy nữa.

Rồi hình ảnh chàng trai đã biết là bị bệnh dạ dày không ăn được đồ thiếu vệ sinh, nhưng vì thích một cô gái và muốn có nhiều thời gian ở bên cô ấy mà quyết tâm bỏ ngoài tai lời bác sĩ dặn để đi ăn đồ hàng rong vỉa hè. Và giờ là hình ảnh chàng trai tốt bụng đã nói cho tôi biết truyền thuyết “Chung điểm bất kiến” đang đứng ngay trước mặt tôi đây...

Mỗi người tôi đã gặp ở từng bến xe rõ ràng đều chính là Hứa Dục!

Nhưng tại sao mỗi lần xuất hiện trước mặt tôi, những khuôn mặt ấy lại lạ lẫm đến độ khiến tôi không thể nào nhận ra được cậu ấy? Có phải cậu ấy đang giận tôi nên muốn kiểm tra tình cảm của tôi? Hay cậu ấy

đang cố trốn tránh để tôi không thể nhận ra cậu ấy. Cậu ấy hy vọng tôi sẽ nhận ra cậu ấy bằng chính trái tim mình?

Vậy mà tôi đã không nhận ra! Vậy mà đã hết lần này đến lần khác tôi bỏ qua cậu ấy, coi cậu ấy như một người khách qua đường. Giờ tôi mới hiểu rằng, thì ra người mà cậu ấy ngồi đợi trên bãi cỏ cạnh hồ chính là tôi. Thì ra cậu ấy đã cầu nguyện trên dải bờ nguyện ước, hy vọng sẽ gặp được người đầu tiên, đó chính là tôi!

Vậy mà đến tận lúc này tôi mới nhận ra.

Để có cơ hội ở bên tôi nhiều hơn, dù không thể ăn đồ ăn quán hàng rong vỉa hè, cậu ấy vẫn vui vẻ kéo tôi đi cho tôi thưởng thức những món ăn tôi yêu thích. Rõ ràng đó chính là hình ảnh của Hứa Dục.

Sao tôi lại ngốc nghếch như vậy cơ chứ? Sao lại bỏ mặc cho Hứa Dục đi lướt qua tôi hết lần này đến lần khác như vậy chứ?

Lẽ nào những câu nói kỳ lạ của bác lái xe đã nói với tôi mỗi lần lên xe đều là để nhắc nhở tôi, vậy mà tôi vẫn không nhận ra để Hứa Dục phải bao lần thất vọng.

Tôi nhìn thẳng vào mắt chàng trai trước mặt, đôi mắt ấy vô cùng thân quen, giúp tôi nói với vẻ quả quyết: “Hứa Dục, là cậu! Đúng là cậu rồi!”

Sự kinh ngạc trong mắt cậu ấy dần chuyển sang niềm vui và sự ngỡ ngàng. Cậu ta không dám tin hỏi lại: “Người cậu đang tìm chính là tớ ư?”

“Ừ, đúng vậy. Tớ đã tìm cậu lâu lắm rồi.” Tôi vội vàng gạt đầu, người run lên vì sung sướng.

Thật may, lần này tôi vẫn kịp để giữ cậu lại.

Thượng đế con cảm ơn Người! Cảm ơn Người đã không để Hứa Dục một lần nữa rời bỏ con.

“Hứa Dục...” Tôi nắm thật chặt tay cậu ấy.

“Tớ không cần kẹo bông dâu, tớ không cần kẹo bông nữa đâu, cậu đừng rời bỏ tớ!”

Cậu ấy nở nụ cười rạng rỡ, nỗi buồn trong mắt dần tan biến đi.

Như thể cậu ấy sống chỉ để chờ đợi câu nói này của tôi thôi vậy. Cậu ấy nói với tôi bằng giọng khàn khàn chứa chan tình cảm sâu lắng.

“Được mà, Hy Nhã nói không cần thì không cần.”

Mọi thứ xung quanh như rời xa. Trong khoảnh khắc này, trong lòng chúng tôi chỉ có duy nhất hình ảnh của người kia mà thôi.

Phải một lúc lâu sau, tôi mới dần bình tĩnh trở lại.

“Hãy nói cho tớ biết đi, tất cả mọi chuyện xảy ra lúc trước là thế nào?” Tôi không thể kiên nhẫn chờ đợi được nữa, lên tiếng hỏi.

Rõ ràng hành trình của tôi được thực hiện bằng xe buýt, vậy mà không hiểu sao tôi lại có thể gặp cậu ấy ở nhiều thời điểm khác nhau như vậy.

“Hy Nhã vẫn chưa hiểu hết mọi chuyện sao? Tại sao xe buýt lại có tên là chuyến xe Fly? Đó là vì... nó được đặt bằng tên của tớ chứ sao. Những thời điểm, những bên đó nó đã đi qua đâu phải là không gian và thời gian bình thường, đó chính là những thời điểm, những không gian chỉ của riêng tớ thôi. Fly nghĩa là bay lượn, tên của mình là Dục, cũng là bay lượn đấy thôi.”

“Thì ra là như vậy.” Tôi giận mình vì đã nhận ra điều đó thật muộn màng, nhưng tôi lại nghĩ ngay ra điều gì đó. “Vậy ý của cậu là những chuyện xảy ra với các chàng trai tớ gặp ở mỗi bên xe đều là những chuyện đã từng xảy ra trong đời cậu đúng không?”

“Đúng vậy! Hơn nữa đối với tớ, đều là những thời khắc vô cùng quan trọng.” Hứa Dục gạt đầu, cười vẻ gượng gạo, “Tớ thật ích kỷ, luôn so đo nghi ngờ, vì người mà cậu gặp đầu tiên không phải là tớ. Nếu người

cậu gặp đầu tiên là tớ, thì có lẽ tớ sẽ không phải lo sợ rằng cậu chỉ coi tớ là người thay thế Triệt Dã. Thế nên, tớ luôn hy vọng hồi ức của tớ luôn xuất hiện hình ảnh của Hy Nhã.”

“Nhưng tại sao tớ lại không nhận ra cậu? Tại sao rõ ràng cậu biết đó là tớ, mà lại không xuất hiện? Tại sao thế?” Tôi lo lắng hỏi.

Ngộ nhỡ lần này tôi lại không nhận ra cậu ấy thì sao?

Đây đã là bến đỗ cuối cùng rồi, nếu cậu ấy biến mất cùng với thành phố này, tôi sẽ hận mình cả đời mất!

Hứa Dục, cậu thật là ngốc.

“Bởi vì, tớ cho rằng người cậu muốn tìm là... Triệt Dã. Bởi vì, cậu đã gặp cậu ấy trước tớ, và cậu đã thích cậu ấy trước tớ, ngay cả trong giấc mơ, cậu ấy cũng xuất hiện bên cậu sớm hơn tớ, thế nên, tớ sao dám nhận chứ.” Dù nụ cười trên môi cậu trông thật rạng rỡ, nhưng trong đáy mắt ấy vẫn ẩn chứa nỗi u buồn.

Tôi nên nói gì lúc này để cho cậu ấy bớt buồn nhỉ?

“Thì ra, cậu mới chính là đồ ngốc!”

“Hy Nhã cũng cảm thấy vậy sao? Hi hi, tớ ngốc lắm sao? Chỉ vì tớ tự ti, vì không đủ tự tin để nói với chính mình rằng Hy Nhã ở bên mình không phải vì cảm kích với tình cảm của tớ mà thực sự là vì cô ấy thích mình, chính vì suy nghĩ ấy mà tớ đã lẩn trốn.”

Nghe những điều cậu ấy nói, tôi bỗng hiểu ra những điều lạ lùng mà những chàng trai tôi đã gặp ở mấy bến xe trước đã nói.

Thì ra đó đều là tâm ý sâu sắc mà Hứa Dục muốn thổ lộ với tôi bấy lâu nay...

Nào là chuyện không bao giờ muốn rời xa, về việc thích một người, rồi cả chuyện chờ đợi hy vọng, và đến chuyện thấp sáng đường cho cả thành phố nữa...

Thì ra tất cả những chuyện ấy đều là tâm ý sâu xa Hứa Dục đã giữ kín trong lòng, những lúc ấy mới thổ lộ cùng tôi. Chỉ vì lúc ấy tôi không hiểu ra mà thôi.

“Hy Nhã, cậu biết không? Đây là bến đỗ cuối cùng của chuyến xe Fly và cũng là bến đỗ cuối trong quỹ thời gian của tớ. Nếu bạn này cậu không nhận ra tớ và giữ tay tớ lại, thì có lẽ lúc đó, tớ đã biến mất ngay trước mắt cậu, biến mất vĩnh viễn rồi.”

“Biến mất vĩnh viễn?” Lòng tôi quặn đau đến ngạt thở.

“Nghĩa là tớ sẽ lên thiên đường, trở thành thiên sứ luôn chở che bảo vệ cho Hy Nhã.”

“Tớ đâu cần thiên sứ nữa!” Tôi hét lên. “Thiên đường đã có Triệt Dã là thiên sứ rồi, đủ lắm rồi, tớ không cần cậu làm thiên sứ cho tớ nữa! Tớ không cần!”

Cậu ấy bật cười vẻ thật ung dung mà lại rất đáng yêu.

“Được rồi tớ xin nghe theo lời cậu, Hy Nhã ngốc ạ.”

Nhưng tại sao đến giờ tôi vẫn cảm thấy bất an? Tại sao tôi luôn cảm thấy có gì đó chưa thật hợp lý thì phải...

“Đúng rồi, còn bác lái xe? Bác lái xe trên chiếc xe thời gian của cậu, bác ấy là ai vậy?”

“Bác lái xe?” Cậu ta thần thờ một lúc rồi như nghĩ ra điều gì. “Cậu thử suy nghĩ kỹ lại xem, cậu quen bác ấy đấy.”

Quen ư?

Lần đầu tiên gặp bác lái xe, tôi đã cảm thấy bác ấy rất thân thiết. Mặc dù nét mặt bác không có chút thiện cảm nào nhưng đôi mắt lại rất hiền hậu, độ lượng, bao dung với tất cả mọi chuyện.

Bác thường xuất hiện vào những thời khắc quan trọng để cứu tôi.

Mặc dù lúc nào bác cũng tỏ ra nghiêm khắc, thỉnh thoảng có thiếu kiên nhẫn, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự quan tâm bác dành cho tôi. Nhờ thế mà tôi lờ mờ đoán được mục đích của bác không phải là để lái xe mà là để bảo vệ tôi.

Bảo vệ bất cứ lúc nào, bất cứ thời khắc nào, không chút đắn đo, không mảy may suy nghĩ.

Trên thế giới này, người đối với tôi như vậy chỉ có một mà thôi.

Người dồn tất cả tình yêu và tuổi thanh xuân cho tôi, người đó chính là người cha yêu quý của tôi.

Như choàng tỉnh lại sau cơn mê, tôi mở to mắt sung sướng nhìn Hứa Dực.

“Là bố? Bố tớ ư?”

“Ừ.” Hứa Dực mỉm cười gật đầu.

Tôi vội vàng quay người nhìn quanh. Ban nãy chạy một hồi tìm kiếm, cũng chẳng thấy bác lái xe luôn miệng ăn hoa quả ấy đâu. Từ lúc tỉnh giấc xuống xe, tôi đã không nhìn thấy bác ấy rồi, không hiểu là bác ấy đi đâu nữa.

“Cậu không tìm thấy bác ấy đâu.” Hứa Dực nói nhỏ.

Tôi giật người quay lại.

“Vì sao vậy?”

“Bởi vì nhiệm vụ bảo vệ Hy Nhã đến bến cuối cùng của bác ấy đã hoàn thành rồi mà.”

“Nhưng, nhưng mà tớ...”

“Hy Nhã!” Hứa Dực nhẹ nhàng ngắt lời tôi. “Thực ra bọn mình tìm thấy nhau ở đây chưa chắc đã phải là chuyện tốt đẹp đâu. Dù sao thì đây cũng không phải là...”

Cậu ấy còn chưa kịp nói hết câu thì bỗng, lạch tách, lạch tách, lạch tách...

Cảnh vật xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường. Tiếng kim đồng hồ vang lên ngày một rõ hơn, to hơn, âm ỉ hơn...

Tiếng kim đồng hồ cứ vang lên một tiếng thì cảnh vật lại càng yên tĩnh hơn.

Thậm chí đến nhịp thở cũng như ngưng lại.

Người bộ hành trên phố lần lượt dừng bước. Họ tò mò ngược nhìn lên, mặt biến sắc vì tất cả đều đã nhìn thấy rõ thời gian điểm trên mặt đồng hồ.

“Cuối cùng ngày này cũng đến...” Tiếng than vãn của mọi người từ một nơi xa bắt đầu lan đi rất nhanh.

Sắc trời trong xanh không một gợn mây đẹp lạ thường ban nãy lúc này bỗng nhiên trở nên xám xịt. Từng cơn gió mạnh ập đến khiến tóc tôi rối bù.

Tôi kinh hãi nắm chặt tay Hứa Dực, ngày càng chặt hơn, chặt hơn nữa.

Nếu có người nhìn thấy thời gian điểm trên mặt đồng hồ, thành phố này sẽ biến mất như chưa từng tồn tại. Lúc này đây tất cả mọi người đều nhìn thấy thời gian trên mặt đồng hồ, vậy thì...

Lẽ nào Hứa Dực cũng sẽ biến mất ư?

Không! Rõ ràng tôi đã tìm thấy cậu ấy rồi mà, chẳng phải chính cậu ấy đã nói...

“Nếu được tìm thấy trước khi nơi này biến mất, thì sẽ không sao phải không?”

“Ừ. Cũng có thể.”

Cậu nói là... “cũng có thể”!

Tôi kinh hoàng nhìn mọi vật xung quanh, một cảm giác bất an lan khắp người tôi!

“Hứa Dực!” Tôi nắm thật chặt tay cậu ấy, khẩn thiết hỏi. “Tớ đã tìm thấy cậu rồi, vì thế cậu sẽ không biến mất đúng không? Kể cả khi... tất cả mọi người ở thành phố này đều biến mất thì tớ vẫn có thể cùng cậu trở về thế giới hiện thực, đúng không?”

Xin cậu đấy, hãy cho tớ một lời khẳng định đi!

Nét mặt Hứa Dực không chút lo lắng. Cậu ấy chỉ lặng lẽ cười nhìn tôi, như thể với cậu ấy lúc này dù có chuyện gì xảy ra thì cậu ấy cũng đều chấp nhận vậy. Nhưng càng như vậy tôi lại càng lo lắng hơn.

“Hứa Dực...”

“Chỉ cần Hy Nhã giữ thật chặt tay tớ như vậy mãi...” Cậu ấy nắm chặt tay tôi. “Tớ sẽ không rời xa đâu.”

Tôi hoảng loạn gật đầu, chỉ sợ cậu ấy nghĩ là tôi không đồng ý. Lúc này đây, tôi không thể để lỡ bất kỳ giây phút nào, dù chỉ là một giây thôi!

“Tớ đang nắm tay cậu đấy, tớ nắm rất chặt rồi đấy! Thế nên cậu không được biến mất đâu đấy! Nhất định không được bỏ tớ đi đâu đấy!”

“Tớ sẽ không bỏ cậu mà đi đâu!” Cậu ấy nói, giọng thật nhẹ nhàng, nghe sao mà chân thành đến thế. “Tớ sẽ không rời xa cậu đâu.”

Tích tắc! Tích tắc! Tích tắc!

Tiếng chuông điểm giờ của tháp đồng hồ nghe giống như xuyên qua hàng mấy thế kỷ, nặng nề lan truyền tới.

Bầu trời như bị vỡ đôi, một luồng sáng màu vàng xuất hiện từ từ rồi lan rộng ra che kín toàn bộ khoảng không, cảnh vật xung quanh như đang từ từ đổ ụp xuống. Mọi thứ từ rõ ràng chuyển sang mờ nhạt dần rồi hoàn toàn biến mất...

Tất cả mọi thứ từ nhà cửa, hàng quán đến những ngọn đèn bên hè phố đều đang chìm xuống và dần biến mất hoàn toàn.

Tiếng chuông đồng hồ xuyên qua thành phố này, rồi lại truyền đến một nơi xa xôi chưa được biết đến. Tiếng chuông đồng hồ ấy vang xa, cuốn đi cả cảm giác ảm áp đang lan tỏa trong lòng bàn tay tôi, tay tôi dần lạnh toát.

Hứa Dực!

Sao cậu lại lừa dối tớ? Rõ ràng cậu đã nói rằng chỉ cần tớ nắm thật chặt tay cậu mãi thì cậu sẽ không bỏ tớ đi cơ mà!

Vậy mà sao...

Tại sao khi quay đầu nhìn lại thì tôi chỉ thấy tất cả mọi thứ đang từ từ biến mất, và cả cậu ấy nữa, cậu ấy cũng từ từ mờ đi rồi mất hút trong làn sương trắng vô hình ấy?

Rõ ràng cậu đã bảo sẽ không bỏ tớ đi, vậy mà sao lúc này cậu vẫn biến mất trước mắt tớ như vậy chứ?

Cậu đúng là người nói mà không biết giữ lời. Cậu vẫn còn thản nhiên cười vui vẻ như vậy được sao?

Lẽ nào cậu không hiểu rằng đây gọi là ly biệt sao?

Đồ ngốc! Hứa Dực là đồ ngốc! Cực kỳ ngốc!

Phải khó khăn lắm tôi mới ngăn để không rơi nước mắt, vậy mà lúc này đây tôi lại không thể kiềm chế được nữa, khóc thật to, khóc như chưa bao giờ được khóc. Những giọt nước mắt từ trào ra như thác đổ, cuốn trôi tôi đi mãi.

“Hứa Dực! Tớ không cho cậu đi, tớ không muốn cậu đi đâu! Cậu không được đi đâu cả...”

Nhưng thật vô ích, giờ tất cả đều vô ích rồi...

Dù lúc này tôi có gắng sức gào thét, gào thét đến khản cổ, thì cậu ấy vẫn biến mất như cảnh vật xung quanh tôi vậy.

Cậu ấy đã biến mất không một dấu tích như lâu đài cát bị nước biển cuốn trôi không còn nhìn thấy nữa..
Chỉ còn lại một mình tôi đang gào khóc thảm thương trước cảnh tượng dần trở nên mờ ảo của thành phố tươi đẹp ấy.

27. Chương 15

Chương 15: Sự chờ đợi của tôi

Có phải tớ đúng là kẻ cực ngốc, đại ngốc không?

Ngốc nên mới hết lần này đến lần khác làm tổn thương cậu, đi lướt qua cậu.

Khiến cậu phải chờ đợi trong cô đơn, tuyệt vọng, khiến cậu phải biến mất trong đau đớn.

Dù ở bên cạnh bao người bết mực quan tâm đến tớ,

Mà không có cậu,

Tớ vẫn luôn cảm thấy cuộc sống thật cô độc biết chừng nào. Vì thế, xin cậu hãy thức dậy đi.

Chàng hoàng tử đang say giấc của tớ ơi!

“Đừng bỏ tớ đi nhé, Hứa Dực ơi, cậu đã đồng ý với tớ rồi mà! Cậu đã đồng ý sẽ ở bên tớ rồi mà! Hu hu...”
Vừa khóc vừa gắng sức mở to mắt nhìn, trước mặt tôi chỉ là một vùng sáng trắng mênh mông.

Lẽ nào mình lại trở về với làn sương mù trắng xóa ấy rồi sao?

Cố gắng nhìn lại thật kỹ, tôi mới nhận ra màu trắng đang đập vào mắt tôi không phải là những giọt sương trong hư vô mà là một bức tường sơn trắng hòa với màu trắng của chiếc ga trải giường và tờ điểm thêm àu trắng ấy là bộ quần áo vải trắng tôi đang mặc trên người.

“Hy Nhã tỉnh rồi, Hy Nhã.” Bên tai lại vang lên một giọng nói có vẻ rất hưng phấn mà vô cùng quen thuộc.
“Bác ơi, em ấy tỉnh rồi!”

Đây hình như là... giọng nói của Thần.

“Hy... Nhã!” Lại một giọng nói khác ngập ngừng vang theo.

Bố?

Đây đúng là giọng nói của bố rồi!

Không thể nhầm lẫn được, đúng là bố đang gọi tên tôi rồi.

“Hy Nhã!”

“Hy Nhã!”

Hai hình ảnh thân quen cùng lúc xuất hiện trước mắt tôi, đúng là bố và Thần rồi.

Tôi lại cảm nhận được sự ấm áp và yên bình như xưa, có lẽ, lúc nào họ cũng là người mang lại sự ấm áp cho lòng tôi chăng?

“Hu hu, con nhớ mọi người quá...” Tôi định dang rộng hai cánh tay để ôm họ thật chặt, nhưng lực bắt tòng tâm, người tôi như không còn chút sức lực nữa.

“Hy Nhã con...” Bố nắm chặt tay tôi, hai dòng lệ trào ra nơi khóe mắt.

Từ trước tới giờ bố không bao giờ để tôi nhìn thấy ông rơi lệ, vậy mà giờ trông ông có vẻ già đi nhiều. Có phải vì lo lắng cho tôi quá không?

Con xin lỗi bố. Tất cả chỉ vì con, vì lo lắng cho con thôi phải không ạ? Chính con đã khiến bố phải khổ tâm thế này, phải không ạ?

Mắt tôi cay cay, nước mắt trào ra. Cảm thấy cơ thể đã khôi phục được đôi chút, tôi từ từ ngồi dậy.

“Bố ơi.” Tôi dang rộng hai tay vui sướng nhìn về phía bố chờ đợi.

Phải đến lúc này, ông mới tin vào tất cả những gì đang diễn ra trước mắt. Không gì sung sướng bằng, ông cũng dang rộng đôi tay ôm chặt tôi vào lòng.

“Hy Nhã của bố, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi.”

Đây có lẽ là cái ôm mạnh nhất, chặt nhất mà ông dành cho tôi trong suốt mười sáu năm qua.

Tôi ngược mắt lên nhìn Thần đang mỉm cười phía sau lưng bố, chân thành nói: “Thần, em cảm ơn anh nhiều lắm.”

Cảm ơn mọi người đã luôn thương yêu con, che chở, bảo vệ cho con.

Thần mỉm cười nhìn tôi, lắc đầu.

“Hy Nhã, em đã hôn mê lâu như vậy, giờ đã tỉnh lại. Coi như anh có thể yên tâm được rồi.”

Hôn mê?

Có nghĩa tất cả mọi chuyện xảy ra trước đó...

Tất cả chỉ là giấc mơ thôi sao?

Biết bao chuyện đã xảy ra, tôi đã chứng kiến biết bao cảnh tượng, và cũng ngẫm ra bao nhiêu điều. Tất cả chỉ diễn ra trong giấc mơ thôi sao?

Vậy thì, lúc này đây, Hứa Dực thế nào rồi? Cậu ấy đang ở đâu? Tại sao không thấy cậu ấy xuất hiện ở đây chứ?

Trong phút chốc, bao nhiêu hình ảnh lại ủa về trong tâm trí tôi. Bao cảnh tượng hư thực nối đuôi nhau xuất hiện trước mắt tôi...

Nếu tất cả mọi chuyện xảy ra lúc trước chỉ là một giấc mơ, thì liệu có phải Hứa Dực không biến mất, không bỏ lại tôi mà ra đi một mình không? Liệu có phải cậu ấy vẫn còn sống không?

Trí óc tôi lại quay ngược về thời điểm trước khi tôi rơi vào hôn mê

“Tuy bệnh nhân đã thoát khỏi cơn nguy kịch, nhưng đáng tiếc là cậu ấy bị xe đâm vào đầu, máu tích tụ trong não khá lớn, chèn ép vào các dây thần kinh, nên cậu ấy bị mất hết ý thức. Rất có thể cậu ấy sẽ... bị rơi vào trạng thái hôn mê sâu một thời gian dài.”

“Hôn mê sâu một thời gian dài?”

“Trong y học gọi hiện tượng này là Vegetative patients, sống thực vật.”

“Hứa Dực đâu? Hứa Dực đâu?” Tôi luôn miệng hỏi bố và Cố Hạo Thần, vì lo lắng quá mà giọng tôi lạc đi như bệnh nhân bị cảm cúm vậy.

Hình ảnh xảy ra trước khi tôi rơi vào hôn mê lại hiện ra trước mắt. Lòng tôi quặn đau, cảm giác tuyệt vọng dâng trào khiến tôi thấy khó thở.

“Cậu ấy...” Cố Hạo Thần hơi ngập ngừng, như sợ tôi bị kích động, khó khăn lắm anh mới thành thật nói với tôi. “Vẫn đang hôn mê...”

“Cậu ấy đang ở đâu? Anh hãy đưa em đến đó! Em muốn thăm cậu ấy!” Tôi vừa nói vừa gắng sức xuống khỏi giường bệnh, cố gắng bước đến bên Cố Hạo Thần.

Tôi phải nhìn thấy Hứa Dực. Tôi muốn chắc chắn là cậu ấy vẫn còn sống. Ngay bây giờ! Ngay lập tức!

Dù lúc trước bác sĩ nói, cậu ấy có thể phải sống thực vật, tôi cũng muốn nhìn thấy cậu ấy để chắc chắn rằng cậu ấy vẫn đang thở!

“Hy Nhã...” Thần nhìn tôi vẻ lo lắng, rồi lại quay lại nhìn bổ tôi.

“Thần, em xin anh đấy, đưa em đi đi mà! Đưa em đi đi!” Tôi cố níu thật chặt vào vạt áo Cố Hạo Thần, như thể anh là thanh gươm nổi duy nhất trên mặt biển lúc này có thể cứu tôi không bị chết đuối.

“Tiểu Thần, cháu hãy đưa Hy Nhã đi đi.” Cuối cùng, bổ tôi cũng phải khoát tay đồng ý.

Lúc này Cố Hạo Thần mới gạt đầu, dang tay ra đỡ lấy tôi.

“Em vẫn còn yếu lắm, chúng ta đi chậm chậm thôi nhé.”

“Được ạ.”

Mặc dù miệng hứa như vậy, nhưng lúc này tôi chỉ muốn ngay lập tức bay đến bên Hứa Dục. Dù phải cố gắng hết sức, loạng choạng bước từng bước một nhọc, tôi vẫn cố sức bám theo bước chân của Thần.

Phòng bệnh của Hứa Dục rất yên tĩnh.

Cậu ấy đang nằm trên giường bệnh, nét mặt trông rất thư thái.

Cố Hạo Thần giúp tôi lấy ghế đặt cạnh giường. Tôi ngồi xuống rồi ngấm nhìn cậu ấy thật kỹ. Trong giấc mơ, nét mặt của cậu ấy xuất hiện thật mờ nhạt như ảo ảnh, thế nên bây giờ tôi phải nhìn kỹ để ghi nhớ khuôn mặt ấy, để từ nay về sau, dù cậu ấy có thay đổi nhân dạng thế nào, tôi cũng sẽ nhận ra ngay trong giây phút đầu tiên gặp mặt.

Mái tóc đen nhánh nhẹ bay trong gió.

Khuôn mặt tươi sáng, điển trai, và nụ cười rạng ngời như ánh nắng ban mai.

Những chàng trai xuất hiện trong giấc mơ rõ ràng giống hệt với khuôn mặt trước mắt tôi lúc này, vậy mà sao tôi lại không nhận ra cơ chứ?

Tôi đúng là ngốc thật!

“Thần ơi, chắc cậu ấy sẽ ngủ như vậy lâu lắm phải không anh?” Tôi ngấm nhìn khuôn mặt đang chìm sâu vào giấc ngủ của Hứa Dục.

“Ừ.” Thần đứng sau lưng tôi trả lời.

“Lâu lắm, lâu lắm phải không anh?”

“Ừm.”

“Vậy thì”, tôi quay lại nhìn anh nói, “sẽ là bao lâu hả anh?”

Thần ngẩn người, không biết phải trả lời tôi ra sao, nên không nói gì.

“Không sao.” Tôi cười rồi lại đưa mắt về phía Hứa Dục. “Triệt Dã đã từng nói, cậu ấy là thiên sứ bảo vệ em, còn em lại là thiên sứ bảo vệ Hứa Dục, vì thế dù cậu ấy có ngủ bao lâu, em cũng sẽ đợi cậu ấy tỉnh lại.”

Cho dù bao lâu đi nữa, cho dù... bao lâu đi nữa.

Hứa Dục, nhất định tớ sẽ chờ cậu tỉnh lại. Cho dù có phải cô đơn chờ đợi cậu, như cậu cũng đã từng một mình chờ đợi tớ trong công viên vườn hoa anh đào ấy, tớ cũng sẽ chấp nhận. Hứa Dục, cậu đã phải một mình buồn bã chờ đợi tớ trong một thời gian lâu như vậy mà tớ chưa bao giờ làm được gì cho cậu.

Vì thế lần này, hãy để tớ chờ đợi cậu nhé.

Tất cả những việc ấy, tớ đều cam tâm tình nguyện chứ không phải để bù đắp cho cậu đâu.

Trong khoảnh khắc này, cuối cùng tôi đã hiểu rằng, thực ra tôi đã yêu Hứa Dục từ lâu rồi. Không phải coi Hứa Dục là thanh gươm nổi trên mặt biển mà tôi cố bám lấy trong lúc sắp chết đuối, mà là tình yêu thực sự xuất phát từ chính con tim, tình yêu mà tôi không bao giờ muốn đánh mất một lần nữa!

Bầu trời mùa đông sáng trong không gợn mây, đó chính là khởi đầu tốt đẹp ột hy vọng mới, một tương lai mới với một người đang có tâm trạng chờ đợi như tôi.

Từ lúc tôi tỉnh lại sau cơn mê đến giờ đã tròn một tuần. Ngày nào tôi cũng đến bệnh viện nói chuyện với Hứa Dục, tôi luôn hy vọng giọng nói của mình có thể mang đến cho cậu ấy, người đang chìm trong giấc ngủ sâu, một chút an ủi, để cậu ấy không cảm thấy cô đơn.

Ngày nào tôi cũng mang một bó hoa do chính tay tôi cầu kỳ chọn lựa đến thăm cậu ấy. Màu tím của cánh hoa càng được tôn thêm bởi màu trắng tinh khiết của bức tường, khiến cho gian phòng lung linh như trong giấc mơ huyền ảo.

“Hứa Dục, cậu có biết những bông hoa này có tên là gì không? Nếu bây giờ cậu tỉnh lại, tớ sẽ nói cho cậu biết.” Tôi chạm nhẹ vào những cánh hoa, nhắm mắt lại để thưởng thức hương thơm dịu nhẹ của chúng, rồi mỉm cười thích thú.

“Alice. Chúng tên là Alice, cái tên rất đáng yêu phải không? Chắc chắn là cậu chưa biết chuyện này đâu. Hôm ấy, sau khi bị ngất đi, tớ đã mơ một giấc mơ thật dài. Trong giấc mơ ấy, tớ đã gặp rất nhiều người và hiểu ra rất nhiều chuyện. Tớ nghĩ, nếu được sinh ra sớm hơn từ nhiều năm trước, thì có lẽ người viết cuốn Alice ở xứ sở thần tiên sẽ là tớ đấy. Hi hi, có phải cậu cũng cảm thấy rất thú vị không? Nhưng thú vị hơn nữa là ngôn ngữ của loài hoa này cơ, cậu có muốn biết không? Nếu muốn biết thì tự cậu phải hỏi, tớ mới nói.”

Tôi cố ý dừng lại một lúc để chờ lời đáp của cậu ấy, nhưng có lẽ đó chỉ là mong ước xa vời mà thôi.

“Lại thế rồi, cậu đúng là xấu tính thật đấy! Phải để tớ nói chuyện một mình cậu mới cam tâm phải không?” Tôi giả vờ bực bội lườm nguýt người nằm trên giường ấy. “Nhưng tớ biết, cậu rất muốn biết ngôn ngữ hoa của nó, đúng không nào? Vậy cậu hãy mau tỉnh lại đi, tỉnh lại đi rồi tớ sẽ nói cho cậu biết.”

Người nằm trên giường ấy vẫn không phản ứng gì, nhưng dù thế tôi cũng không được bực bội, càng không thể từ bỏ.

“Tóm lại là, nếu tự cậu không đích thân hỏi tớ, thì tuyệt đối tớ sẽ không nói cho cậu biết ngôn ngữ của hoa Alice đâu.” Tôi thì thầm vào tai cậu ấy.

Thời gian cứ thế trôi đi, dù Hứa Dục có tỉnh lại hay không, hằng ngày tôi vẫn mang hoa Alice đến bên cậu ấy.

Cuốn nhật ký cậu ấy để trao đổi với tôi, tôi cũng luôn mang theo bên mình để ngày ngày đọc một đoạn cho cậu ấy nghe.

“Hứa Dục... Cậu còn nhớ cuốn nhật ký này không?”

Tôi đặt tay cậu ấy lên cuốn nhật ký.

“Nó vốn là món quà mình tặng Triệt Dã. Khi xảy ra tai nạn, Triệt Dã đã đưa lại nó cho cậu, nhờ cậu chuyển nó cho tớ, vì thế mà cuốn nhật ký này đã đến được tay cậu. Nhưng cậu lại sợ tớ không thể chấp nhận sự thật là Triệt Dã đã ra đi, nên mới giấu kín bí mật này, rồi thay Triệt Dã gần gũi tớ, quan tâm và che chở cho tớ.

Phần mà cậu đã viết trong cuốn nhật ký, chưa được sự đồng ý của cậu, tớ đã xem rồi. Phần trước là nhật ký của Triệt Dã, chưa được Triệt Dã đồng ý cậu cũng đã xem rồi phải không? Vì thế, cậu không thể trách tớ đã xâm phạm vào đời tư của cậu được. Trừ phi lúc này tự cậu nói với tớ rằng, Hy Nhã, không cho phép cậu xem nhật ký của tớ. Nếu cậu nói như vậy, tớ sẽ không xem nữa.”

Nhìn cậu ấy vẫn nằm bất động trên giường bệnh, tôi lại không ngăn nổi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má.

Hứa Dục, cậu thật xấu xa! Cậu đã từng nói sẽ không rời xa tớ, sao đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại?

Tại sao cậu lại một mình đến một thế giới khác như vậy chứ?

Tôi cố nuốt vị đắng đang chèn nơi cổ họng rồi nói tiếp: “Đã như vậy, thì tớ cũng nói thật với cậu rằng, thực ra cuốn nhật ký này, tớ đã xem rất nhiều lần rồi. Cậu còn nhớ cậu đã viết những gì không? Còn nhớ không? Hay là để... tớ giúp cậu ôn lại một chút nhé?”

Tôi nghĩ một lúc rồi đặt cuốn nhật ký lên đầu gối, lật đến phần cậu ấy viết.

...

Ngày thứ 9 quen Hy Nhã...

Thứ Sáu, ngày 9 tháng 9, trời nắng.

Dù cô ấy sợ hãi bỏ đi, nhưng san đó tôi vẫn đi tìm cô ấy.

Tôi cố ý đợi đi chuyển xe cô ấy đi học, giả vờ tình cờ gặp cô ấy. Ai ngờ “tình cờ gặp” lại là chuyện khó khăn đến vậy, mỗi lần có xe chạy đến tôi đều trèo lên tìm, nếu không có thì lại nhảy xuống.

Có rất nhiều ánh mắt ngó lơ và cười cợt nhìn thẳng vào tôi, tôi cũng không thèm để ý.

Cuối cùng, tôi cũng đợi được chuyển xe của cô ấy. Cô ấy ngồi cạnh cửa sổ, khuôn mặt hiện lên vẻ cô đơn, dễ dàng đánh trúng trái tim tôi. Ngồi bên cạnh cô ấy, tâm trạng tôi rộn ràng, tôi phát hiện tôi đã thật sự thích cô ấy...

Nhanh thế chứ.

Khiến tôi không kịp trở tay.

Vậy nên, để có nhiều cơ hội tiếp cận cô ấy hơn, tôi giả vờ dùng phương thức bắt cô ấy trả nợ, lôi cô ấy đi ăn quán cóc bên đường, như vậy có thể ở bên nhau rất nhiều ngày. Mặc dù tôi không bao giờ ăn đồ ăn bên đường, đã từng bị nôn vì ăn quán bên đường, nhưng để cô ấy không nghi ngờ, tôi cố chịu đựng.

Bữa ăn tối cuối cùng, tôi không đi xe buýt, chạy đến bên cô ấy, còn nhanh hơn cả xe buýt. Tôi nghĩ, sau này khi cô ấy đau lòng, tôi nhất định sẽ đến bên cô ấy ngay lập tức, không để cô ấy phải chờ đợi.

Kể từ khi quen cô ấy, các hành động của tôi không còn kiểm soát được nữa. Ha ha, chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của tình yêu sao?

Tôi lại bày tỏ tình cảm của mình với cô ấy thêm một lần nữa, lần này thì khiến cho cô ấy tức giận, cô ấy nói rằng, sau này chúng tôi không cần phải gặp mặt nhau nữa.

Trái tim tôi nhói đau, nhưng tôi tin rằng sẽ có một ngày cô ấy hiểu được ý nghĩa, trọng lượng của từng câu nói “Tổ thích cậu!”

Rất sâu nặng!

Ngày thứ 14 quen Hy Nhã...

Thứ Tư, ngày 14 tháng 9, trời nhiều mây.

Tôi cùng vài người bạn thành lập một nhóm nhạc nhỏ. Đây là ước muốn từ rất lâu của tôi, nhưng mãi không dám thực hiện, cho đến khi gặp phải tai nạn đó...

Tai nạn đó khiến tôi nhận ra, cần dừng cảm thử những việc khao khát, giống như việc thích một người, nhất định phải để cô ấy biết được, nếu không sẽ hối hận.

Kể cả cô ấy cảm thấy lời nói “thích” dễ dàng nói ra chắc chắn không phải là thích, kể cả cô ấy không tin, một người vừa quen nhau vài ngày đã thích cô ấy như vậy, tôi cũng vẫn nói “thích” với cô ấy, nói đi nói lại, vì thích vẫn là thích.

Hôm nay nhóm nhạc tập luyện, không ngờ cô ấy đến. Tôi vui mừng nói với mình rằng, cô ấy đến vì tôi.

Tôi mong cô ấy có thể thấu hiểu được lời ca của tôi, như vậy tôi sẽ rất vui, cũng sẽ rất hài lòng.

Sau buổi tập, tôi gặp bạn học của cô ấy. Có thể thấy, cô ấy cần quá nhiều tình bạn, thế là tôi tặng quà cho bạn cô ấy, hy vọng họ có thể thấy cô ấy đáng yêu.

Trông thấy cô ấy vui, tôi biết mình đã làm đúng. Tôi hy vọng cô ấy thoải mái, vui vẻ, được nhiều bạn bè vây quanh, nhưng tình yêu... tôi không biết mình có thể chiếm giữ mấy phần trong trái tim cô ấy...

...

Đọc đến đây, tôi dừng lại, nhìn khuôn mặt thanh thoát đang chìm sâu vào giấc ngủ của Hứa Dục, tưởng tượng ra nụ cười rạng rỡ trên môi cậu ấy.

Thì ra cậu đã thích tớ từ rất lâu, rất lâu rồi ư...

Tôi đưa nhẹ đầu ngón tay lướt qua khóe mắt và sống mũi cậu ấy. Tận sâu trong đáy lòng, tôi cảm nhận được mùi thơm ngọt ngào của hoa Alice đang từ từ lan tỏa khắp gian phòng.

Dù biết không thể chờ được câu trả lời của cậu ấy, tôi vẫn tiếp tục lật từng trang cuốn nhật ký, khẽ đọc:

Ngày thứ 52 quen Hy Nhã...

Thứ Bảy, ngày 22 tháng 10, trời nắng.

Hôm nay cô ấy nhìn bức tranh đoạt giải, nói với tôi về Nguyên Triệt Dã, còn nói về quá khứ của họ. Hình như cô ấy còn trách Nguyên Triệt Dã nói những lời tàn nhẫn với cô ấy ngày cậu ấy đi. Tôi rất muốn nói cho cô ấy biết sự thật, nhưng lời đã đến miệng rồi, tôi lại không có đủ dũng khí.

Sau đó, cô ấy nói cô ấy rất may mắn được nghe tôi hát, điều này làm tôi vui mừng hân hoan! Điều này có phải là, cuối cùng có một ngày tôi có thể bước vào trái tim cô ấy?

Nhưng có một việc khiến tôi băn khoăn, cô ấy nói vẫn giữ liên lạc với Nguyên Triệt Dã, nhưng Nguyên Triệt Dã mà tôi quen đã gặp nạn trong tai nạn đó rồi mà.

Cô ấy hình như không biết Nguyên Triệt Dã đã rời bỏ thế giới này, từ lần đầu gặp cô ấy, tôi đã mơ hồ cảm thấy vậy.

Tôi không biết ai vẫn duy trì những lời nói dối thiện chí này, nhưng tôi rất cảm ơn anh ấy. Có lẽ, ý nghĩ của tôi và anh ấy giống nhau, đều không mong thế giới của cô ấy bị chôn vùi trong đau khổ vì vậy, thà dễ dàng cô ấy, để cô ấy không biết gì.

Lúc đi về, chúng tôi đã qua chỗ đài hoa nơi cô ấy và Nguyên Triệt Dã từng đến. Nhìn những dấu chân in trên nền xi măng, đột nhiên cô ấy khóc, cô ấy nói đó là một lời dự báo.

Có lẽ đó đúng là lời dự báo, bởi Nguyên Triệt Dã thật sự đã ra đi không trở lại nữa. Hoặc giả nói, cậu ấy muốn trở lại, nhưng vận mệnh không cho phép.

Tôi ôm lấy cô ấy, nói với cô ấy tôi muốn chăm sóc cô ấy, nhưng cô ấy nói chúng tôi chỉ làm bạn được không..."

...

"Hứa Dục, nếu cậu tỉnh lại, tớ sẽ đồng ý yêu cầu của cậu, chúng mình không chỉ có thể là bạn, chúng mình còn có thể... Nhưng cậu còn chưa tỉnh lại, vì thế, tớ sẽ không nói cho cậu biết đâu!"

Tôi vừa nói vừa vỗ nhẹ vào tay cậu.

"Có phải cậu cố ý làm thế này không? Cố ý không để ý đến tớ? Hu hu, nếu vậy thì Hy Nhã thực sự đau lòng lắm đấy."

"Cậu nữ nhân tâm khiến tớ đau lòng sao? Nếu cậu không nữ, hãy mau chóng tỉnh lại đi..."

"Hứa Dục..." Tôi nói một hơi thật dài, nước mắt nhòa đi. Tôi gấp cuốn nhật ký lại.

"Mai tớ lại đọc tiếp cho cậu nghe vậy nhé." Tôi mỉm cười với người vẫn đang nằm trên giường bệnh chìm sâu vào giấc ngủ ấy. "Mọi chuyện trong cuốn nhật ký, tớ sẽ ghi nhớ hết. Đây coi như là tín vật tình cảm mà cậu tặng cho tớ, được không?"

Ngày này qua ngày khác, tôi đọc cho Hứa Dục nghe những dòng nhật ký mà cậu ấy đã viết, hy vọng cậu ấy có thể nghe thấy, hy vọng cậu ấy có thể nhớ được rằng, cậu ấy vẫn còn việc chưa hoàn thành ở thế giới này.

Tôi vẫn đang chờ đợi cậu ấy, đợi để trở thành người mang hạnh phúc đến cho cậu ấy.

"Hứa Dục, cậu có biết không? Triệt Dã nói tớ là thiên sứ của cậu, nhưng tớ là thiên sứ mà không làm tròn trách nhiệm, chẳng bảo vệ nổi cho cậu. Nhiều lúc còn phải để cậu bảo vệ tớ... Nhưng... nhưng đó là do cậu đã quá yêu chiều, nhường nhịn tớ đấy, vì thế cậu phải chịu trách nhiệm đấy nhé..."

“Nhất định cậu phải tỉnh lại, nhất định phải vậy. Nếu cậu không tỉnh lại thì tớ biết làm thế nào đây?” Nói một thôi một hồi với cậu ấy, tôi thấy nỗi buồn lại trào dâng trong lòng. Tôi lại nắm thật chặt tay cậu ấy. “Chẳng phải cậu đã nói trong giấc mơ của tớ rằng, chỉ cần tớ nắm chặt lấy tay cậu thì cậu sẽ không ra đi, cậu sẽ không rời bỏ tớ. Cậu nói thì phải giữ lời chứ...”

Nước mắt chỉ chực trào ra, tôi cố gắng kìm lại.

Hy Nhã, phải dũng cảm, không được khóc. Phải mỉm cười nhìn cậu ấy tỉnh lại!

Nhưng đã nhiều ngày trôi qua rồi, từng ấy ngày trôi qua rồi...

Tại sao cậu ấy vẫn không chịu tỉnh lại?

“Nếu cậu vẫn không tỉnh lại, thì mùa hoa Alice sẽ qua mất đấy. Hoa nở đẹp lắm, cậu thật sự không muốn ngắm nhìn vườn hoa lúc này sao? Thật sự không muốn biết ngôn ngữ của loài hoa này là gì ư?” Hứa Dục, xin cậu đấy, hãy tỉnh lại đi được không?

“Cậu đã hứa với tớ là sẽ không rời bỏ, vì thế cậu chắc chắn sẽ tỉnh lại, phải vậy không?!”

“Tớ cảnh cáo cậu đấy nhé, nếu cậu vẫn không tỉnh lại, tớ sẽ dành tình cảm ột chàng trai khác! Tớ được nhiều người để ý lắm đấy, chắc cậu cũng biết rất rõ điều đó mà.”

Cứ ngày ngày qua đi, mặt trời mọc rồi lại lặn, nhưng người nằm trên giường bệnh vẫn bất động, không có bất kỳ dấu hiệu khả quan nào.

“Hứa Dục, cậu có biết không...”

“Không phải cảm động vì tất cả những gì cậu đã làm cho tớ, cũng không phải vì cậu rất tốt với tớ mà tớ thích cậu đâu, mà tớ yêu cậu thật sự đấy! Những câu quan trọng như thế sau này tớ sẽ không nói lại đâu nhé, vì thế, nhất định cậu phải nghe cho rõ đấy...”

“Tớ – Diệp – Hy – Nhã – rất – yêu – rất – yêu – Hứa – Dục!”

Đúng vậy, Hứa Dục, tớ yêu cậu!

Không biết có phải là tôi ảo giác hay không, nhưng sau khi nói xong câu ấy, tôi cảm thấy như cậu ấy đã có một chút phản ứng dù rất nhẹ.

Mặc dù chỉ là chút lay động của mi mắt thôi, nhưng đối với tôi, đó cũng là một dấu hiệu khả quan, một niềm vui khôn tả xiết rồi!

Tôi nắm chặt tay Hứa Dục, hét lên đầy kỳ vọng: “Hứa Dục, cậu đã nghe thấy rồi, đúng không? Hi hi, tớ biết là nhất định cậu sẽ nghe thấy mà.”

Tôi quyết định viết những dòng nhật ký cuối cùng: “Niềm hạnh phúc của thiên sứ.”

Mỗi người đều có thiên sứ của mình.

Người chở che và người được chở che có thể tồn tại cùng lúc, thậm chí có thể là giữa những người khác nhau.

Cũng giống như Triệt Dã che chở bảo vệ tôi, còn tôi lại che chở, bảo vệ Hứa Dục.

Tôi từng yêu Triệt Dã sâu sắc, nhưng giờ đây, cậu ấy đã trở thành một thiên sứ thực sự, trở thành một phần vô cùng quý giá trong hồi ức của tôi. Và tận sâu trong đáy lòng mình, tôi luôn đặt cậu ấy ở một nơi nào đó để cất giữ, trân trọng.

Hứa Dục, cậu không cần phải ghen đâu, bởi vì tớ là thiên sứ của cậu.

Tớ sẽ chở che, bảo vệ cậu suốt đời, để cậu được hạnh phúc.

Vì thế nhất định cậu phải cho tớ cơ hội, để tớ trở thành niềm hạnh phúc của cậu.

Nhưng từ sau cái ngày tôi cảm thấy Hứa Dục có chút phản ứng ấy, cậu ấy lại rơi vào giấc ngủ vô thức mà không có một dấu hiệu khả quan nào.

Cứ như cảm giác lúc ấy của tôi chỉ là ảo giác có được do quá nhung nhớ mà thôi.

Một buổi sáng sớm cuối tuần vài ngày sau đó, không khí ngoài trời thật trong lành. Tôi đã đến bệnh viện từ rất sớm. Tối qua tôi lại có một giấc mơ. Trong mơ tôi thấy mình đi xem một buổi biểu diễn. Trong đám người đông nghịt ấy, bỗng tôi nhìn thấy một hình ảnh rất quen thuộc trên sân diễn – Hứa Dực.

Đây có lẽ là một dấu hiệu tốt – một điềm báo tốt đẹp chẳng?

“Tôi rất muốn lại được nghe giọng hát của cậu.” Tôi ngồi trước giường bệnh của Hứa Dực, lay lay bó hoa Alice trong tay. “Hứa Dực, ngôn ngữ hoa của hoa Alice là: tin tốt. Vậy thì đến khi nào cậu mới định cho tôi thấy tin tốt đẹp của cậu đây? Cậu phải nhanh lên nhé, bởi vì sắp hết mùa hoa Alice rồi đấy.”

“Ngôn ngữ của các loài hoa có lẽ sẽ không lừa dối chúng ta phải không, vì cho dù thế nào đi nữa, tôi vẫn chờ đợi. Rồi một ngày tin tốt sẽ đến với tôi.”

Tôi nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu ấy giống như mọi ngày.

Thành thật!

Sự lay động khẽ khàng trong tay tôi khiến tim tôi run lên.

Trong khoảnh khắc đó, tôi ngẩn người!

Tay của Hứa Dực, thật không ngờ đã cử động rồi!

Thực sự cử động rồi, cử động rất rõ rồi!

Tôi chớp chớp mắt, không dám tin vào mắt mình nữa. Lúc này, ngón tay tôi đang bị một ngón tay cậu ấy nắm nhẹ. Đúng vậy, đúng là ngón tay cậu ấy đang nhẹ nhàng ngoắc lấy ngón tay tôi!

Ngón tay cậu ấy ngoắc vào ngón tay tôi tạo thành một chiếc nhẫn ngập tràn hạnh phúc.

Người mà tôi chờ che, bảo vệ, cuối cùng cậu ấy cũng quyết định tỉnh lại rồi sao?

Tôi mỉm cười sung sướng, vì ánh mặt trời đang tỏa sáng khắp mọi nơi, vì cuộc sống và thế giới tốt đẹp tràn đầy tình yêu thương ấm áp, và vì niềm hạnh phúc đang ở rất gần tôi.

Tôi cười rạng rỡ vì vui sướng.

28. Hậu Ký

Hậu ký: Nơi quy tụ của hạnh phúc

Qua những comment và email của các bạn độc giả, tôi nhận thấy, rất nhiều bạn độc giả thân yêu lấy làm nuối tiếc, xót xa, thậm chí đau buồn vì cảnh tượng cuối cùng trong cuốn Nhật ký từ thiên đường... Có thể các bạn không tin được rằng, chính tôi cũng có cảm giác như vậy. Mỗi lần nghĩ đến, cảm giác ấm nóng trong lồng ngực không thể nào xua tan đi được. Đây là cảm giác hạnh phúc, trong lồng ngực còn lưu giữ lại hơi ấm của tình yêu, nhưng trong hơi thở lại tràn ngập cảm giác xót xa, đau đớn.

Có lẽ tôi không nên nghe theo lời kêu gọi của mọi người, của ước vọng trong lòng tôi để kéo dài sự ấm áp, hoàn thành nốt cuốn Gặp nhau nơi thiên đường này. Bởi vì tôi sợ rằng không thể đem lại một kết thúc viên mãn như các bạn mong đợi.

Nhưng điều khiến cho tôi và cô gái đưa cho tôi cuốn nhật ký lấy làm vui mừng chính là, rất nhiều độc giả sau khi đọc xong Nhật ký từ thiên đường đã có thể thoát ra khỏi hoàn cảnh khó khăn của mình, dũng cảm đối mặt với cuộc sống, trực tiếp bày tỏ tình cảm của mình, bắt đầu hiểu được sự mưu cầu hạnh phúc... Như vậy là đủ rồi, dũng khí đã được lan truyền. Tôi tin rằng, tình yêu cũng làm được như vậy.

Trong vũ trụ bao la rộng lớn thần bí này, bất cứ ai cũng có nơi quy tụ, tình yêu, hạnh phúc, và những vật chất nhỏ bé cũng vậy.

Nơi quy tụ tình yêu của Nguyên Triệt Dã là Diệp Hy Nhã, nhưng nơi quy tụ của cậu lấy lại là trên thiên đường. Tôi biết, hẳn là các bạn rất thất vọng, nhưng cậu ấy đã được định sẵn là phải rời xa, bởi vì, có đôi khi, tình yêu chỉ là vấn đề thời cơ, trong khoảng thời gian đẹp đẽ nhất, cậu ấy đã để lỡ mất Hy Nhã, chọn lựa rời xa, vậy thì, đành phải để lỡ mất thôi.

Giống như tôi đã viết trong truyện:

I miss you là mình nhớ cậu.

I missed you có phải là hôm đó mình đã bỏ lỡ cậu?

Còn Hứa Dục, cậu ấy có được sự kiên định, kiên trì mà Triệt Dã không có. Cậu ấy luôn ở bên cạnh Hy Nhã, chăm chú dõi theo cô. Ngay chính bản thân tôi cũng vô cùng xúc động trước cảnh tượng chờ đợi trong vô vọng, chứ đừng nói đến Hy Nhã. Cho nên, Hứa Dục cuối cùng trở thành nơi quy tụ của Hy Nhã.

Về phần Triệt Dã, cậu ấy trở thành thiên sứ hoàn mỹ nhất chỉ thuộc về mình Hy Nhã, mãi mãi khắc ghi trong trái tim cô. Mái tóc màu vàng kim, đôi cánh thiên sứ trong suốt, nụ cười mãi mãi rạng ngời, tất cả những đặc điểm này như viên pha lê tuyệt đẹp trong lòng cô.

Thế nên, mỗi tình hạnh phúc nhất cuối cùng cũng tìm được nơi quy tụ hoàn mỹ nhất.

Thực ra, trong cuốn tiểu thuyết này, tôi đã cố bổ sung những yếu tố tươi đẹp, ấm áp, không chỉ là tình yêu vượt qua cả sự sống và cái chết.

Trong “nhà từ trường thời gian”, Diệp Hy Nhã đã nhìn thấy quá khứ của rất nhiều người:

Cố Hạo Thần, mẹ cô, bố mẹ Nguyên Triệt Dã, Tiểu Anh... Có thể, điều khiến cô thực sự trưởng thành không phải là tình yêu, mà cuối cùng cô cũng đã hiểu được bên cạnh mình còn có rất nhiều mối nhân duyên và tình cảm mà cô cần trân trọng, giữ gìn.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại .com/ – góc nhỏ cho người yêu sách]

Số phận đem đến cho cô một sự sắp xếp thật kỳ diệu, để cho nỗi đau chấm dứt, đón nhận niềm hạnh phúc. Đúng vậy, hạnh phúc sẽ tìm đến với những người xứng đáng được hưởng, từ đó, có thể tìm được nơi quy tụ cuối cùng!

Ni Ni

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Góc sách:

Xù Risan – Mèo Ma Kết – H.y

(Tìm – Chỉnh sửa – Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-nhau-noi-thien-duong>